Dej knihy sa odohráva v minulom storočí v rokoch 1974- 1976. Opisuje osudy mladých pohraničníkov na Česko- Bavorskom pohraničí. Vlastnou autobiografiou chcel autor priblížiť život na šestnástej pohraničnej rote SRUBY. Sú to spomienky na dobu dávno minulú . Dnešná generácia mladých ľudí netuší , čo všetko musela prežívať vtedajšia mladá generácia. Zaznamenáva ich postoje a názory odľahčenou formou, aby si ich aj terajší čitateľ mohol ľahšie priblížiť.

Pohraničná rota

J.R.M

Pohraničná rota J.R.M.

I.

VOJENSKÝ PRÍMAČ

Tak a sme tu , ozvalo sa z kupé mimoriadneho vojenského rýchlika, ktorý zvážal brancov na dvojročnú vojenskú službu z celého Československa. Slováci išli do Čiech a Česi naopak. Komunisti to mali veľmi dobre vymyslené . Takto bola zaručená dobrá výmena genetického materiálu. Oba národy mali istú záruku , že budú mať novú a zdravú generáciu. Vlak zastavil v Plzni. Bola to jeho konečná. Až teraz si Marek uvedomil ,že z tohto sa už nevykrúti .Kam to vlastne ide ? PS Poběžovice a západná hranica . Tak to je pekný prúser ! Keď dostal povolávací rozkaz ,už aj babky vedeli podľa mesta ,že bude slúžiť u peesákov. Bolo to verejné tajomstvo, vedel to, každý, kto mal doma regrúta. V rozkazoch bolo napísané prísne tajné! Sám predseda Miestneho národného výboru mu ho osobne odovzdal so slovami: „**Chlapče, na hranicu sa ide za odmenu, tam kde koho nezavolajú, tam ide len elita národa, tak to si váž".** Marek mu nerozumel. Iba pochyboval o sebe , že práve on patrí medzi elitu národa. Bol mladý ani sám vlastne nevedel, kam patrí a čo je. Bolela ho hlava z toľkého alkoholu, čo mu prešiel krkom. Bol ospalý a strašne chcel ísť domov . Keď sa rukovalo, tak v republike bol neskutočný chaos. Nikto nechápal, prečo nás tí imperialisti nenapadnú práve teraz ,keď sú takým naším najväčším nepriateľom. Nepotrebovali by ani zbrane. Skoro všetko bolo opité. Tí, čo z vojny odchádzali a tí, čo na ňu ešte len išli .Toto všetko sa konalo v rámci jedného týždňa. Stačilo zobrať autobusy, všetkých povoziť na záchytky a potom by nemal kto bojovať. Tento zlozvyk teraz cítil. Čosi popil s kamarátmi a to sa na ňom začalo prejavovať. Bolo mu všivavo. S kamarátmi Stanom a Paľom sa stretli vo vlaku. Bola to náhoda .Po škole sa nikdy nestretli a zrazu idú spolu na západnú hranicu. Počas školy chodili na čaje a diskotéky. Teraz idú chrániť republiku pred nepriateľom, ktorého hudbu milovali. V kútiku duše o tom aj pochybovali, či je to skutočný nepriateľ. Čo to môže byť za nepriateľa, ak má také dobré kapely ? Pred stanicou stáli vojaci s transparentmi, na ktorých boli čísla útvarov. Postupne sa pri nich zoraďovali. To isté urobili aj traja kamaráti, keď tam boli všetci, čo tam mali byť. Nahnali ich do vlaku. Každý bol určený k inému cieľu cesty. Poběžovice bolo malé mestečko blízko hranice . Privítalo ich sychravo a smutne. Vystúpili z vagónov. V tom momente nastal na stanici chaos, ako keď sa pichne palicou do úľa. Jedni hulákali, druhí sa motali a mali kocovinu .Cez ospalé oči sa snažili zistiť, kde to vlastne vystúpili. Našťastie tento chaos prítomné vojenské komando hneď ukľudnilo. Museli sa zoradiť do štvorstupu a na povel sa pohli smerom ku kasárňam. Z davu sa ozývali výkriky: „**Kráľovství za vodku, já bych chlastal, až bych brečel,kurva já bych mrdal , dejte mi nějakou holku,"** táto genetická masa sa po dlhom pokuse konečne umravnila. Prechádzali cez park do stredu mestečka. Kasárenské budovy videli z ďaleka. Pred kasárňami už nastupovali vojaci v nových uniformách do pristavených nákladiakov. V nových uniformách im spod brigadírok svietili vyholené hlavy. „ **Tak molodci, pozrite sa vľavo, za pár hodín aj vy budete takto vyzerať. Budú z vás ľudia rovnakých tvárí a rovnakého myslenia "** upozornil ich poručík, čo velil tejto mase**.** V dave by sa nikomu krvi nedorezal. Nastalo hrobové ticho . Všetci prekvapene pozerali smerom na nových vojakov a neverili vlastným očiam. Toto z nich urobia ? Skoro všetci mali dlhé vlasy . Bola to ich pýcha ako pre páva chvost. Uvedomili si ,že čoskoro o ne prídu . V dave nastal šok. Zrazu sa z nekontrolovanej masy stala pomalá tvárna hlina ,s ktorou si za chvíľu budú robiť, čo chcú. V kasárenskej telocvični ich vyzliekli z civilu . Civilné šaty si uložili do krabíc , ktoré im poštou pošlú domov, tam, odkiaľ prišli. Ostali iba vo vojenských šľapkách a zelených trenírkach. To, čo bolo na nich ešte civilne bolo správanie a hlavne dlhé vlasy. Z telocvične ich hnali ako dobytok do suterénu. V dlhých chodbách plného potrubia zostali stáť.

V útrobách kotolne sa snažilo tridsať holičov prispôsobiť dlhé hrivy na čosi zmysluplné. No žiadny zázrak to nebol .Všetko dohola a vpredu trojcentimetrová štica. Podobali sa ako vajce vajcu. Pri strihaní si vyberali exzotov, čo mali veľké a zaujímavé účesy. Vystrihli im niečo na hlave a ukazovali ich za veľkého rehotu ďalším, čo stáli v rade. Traja kamaráti sedeli vedľa seba, keď ich strihali . Na seba nevideli, až v sprchách, keď sa stretli sa vôbec nepoznali. Marek nepoznal ani sám seba. V sprche sa pozrel do okna, kde videl svoj odraz. Myslel si, že niekto za ním stojí. Zľakol sa, toto predsa nemôže byť on. Po osprchovaní sa radili do radu. Rad, v ktorom stáli, sa pomaly pohyboval k doktorom a lapiduchom. Postavy rôznych tvarov a výšok sa presúvali popri stoloch. Kto prišiel na rad, tak sa musel vyzliecť donaha. Obzerali si ho ako vola na jarmoku. Sem-tam sa ozývali výkriky**: „Tak pánové, máme tady dalši filcky, poďte pozrieť, taký klacek ste ešte nevideli, zase kvapavka, máme tu eunucha nemôžeme ho medzi chlpmi nájsť.“**

Také poníženie by zložilo aj najväčšieho machra .Po doktoroch prešli popri stoloch, na ktorých boli vojenské veci čo si mali nafasovať. Do celty im natrepali všetko čo potrebovali, aby v tej pakárni mohli prežiť. Každý bol pridelený do družstva a čaty príslušnej výcvikovej roty. Kamarátov rozdelili . Bolo im z toho smutno. To, že mohli byť chvíľu spolu bol jediný náznak domova čo tu mohli mať. S celtou na pleci doviedli Mareka do izby . Konečne si mohol ľahnúť. Vonku bola tma a všetci v izbe spali .Až teraz mu to došlo .Tak tu strávi tých nekonečných 730 dní ? Nemohol zaspať, očami pozeral do plafónu. V hlave mu lietali myšlienky ako splašené kone. Zvládne to vôbec a kedy vlastne pôjde domov? Neskončí v base? Oči sa mu postupne unavili a nakoniec zaspal.

„Budíííček,**budíííček !!! “** zreval skoro ráno dozorčí . Zobudili sa a pochopili, že už nie sú doma ,ale na vojne. Aby ten jeho pokrik dostal nejakú vážnosť, pískal pritom na píšťalke . Toto nečakali ani v najhoršom sne . Boli z toho na nervy . Bol to super šok, skoro všetci boli na infarkt . Prvé ráno v zelenom . Marek nevedel, čo si má obliecť. Vyplašene pozeral na tých, čo už boli oblečení .Niektorí sa mu zdali na svoj vek veľkí a starí. Niečo domotal ,niečo si musel opraviť, ale nakoniec to zvládol. Prvé raňajky, alebo ako zreval dozorčí: „**Nástup na snídanií**.“ Do jedálne bežali dolu s chodmi ako ovce. Kto sa nestihol najest v určenom čase, tak ten mal smolu. Musel odísť, aj keď nemal dojedené . Čosi si uchmatol, ale aj tak bol hladný. Tak tu sa konči sloboda, tu bude iba hmota, ktorá sa musí tvárniť podľa príkazov iných. Ešte to nechápal, ale kdesi v duši tušil, že to nebude ľahké .Na buzerplaci nastúpil celý výcvikový prápor. Dozvedeli sa , že sú vybraní ako elita pracujúceho ľudu . Oni sú tu na to, aby z nich urobili vojakov a správnych chlapov.

Zbrane dostanú až po prísahe. Pracujúci ľud im ešte neverí, musia ich prevychovať. Nastalo veľké vymývanie mozgov. Do prísahy ich učili, ako sa majú ustrojiť, ako sa to čo volá. Všetko malo svoj vzor .Samopal vzor 58 , čiapka vzor 60, nohavice vzor 62 a podobne. Preto aj oni majú mať nejaký vzor. Tým majú byť velitelia družstiev, čo ich o vojne aj niečo naučia. Učili ich poznať vojenský poriadok a všetko, čo k tomu patrí. Ich hlavná činnosť bola pochodovanie. Všetko sa podriaďovalo tomu, aby prísaha dopadla čo najlepšie. Zo všetkého aj tak mali najradšej, keď sa mohli stretnúť vo vojenskom bufete nazývanom arma. Dať si nejaký keks a medzi tým obdivovať krásne prsia pani armárky. Bol to jediný tvor ženského pohlavia, ktorý v kasárňach mohli vidieť. Z okien nevideli nič ,ako by v Pobežoviciach nežila žiadna mladá žena. Možno ich schovávali ,aby boli počestné ,alebo aby sa nestali nositeľkami genetických informácií. Radi chodili do kasárenského kina, v ktorom dávali propagandistické filmy. Nevadilo im to, takto mohli byť chvíľu spolu. Premietanie sem-tam zrušili . Pozvali starých vyslúžilých vojakov , aby im rozprávali zážitky z druhej svetovej vojny. Ukazovali im, ako sa tvorilo pohraničné vojsko a prečo likvidovali banderovcov , ktorí sa chceli prestrieľať na západ. Jeden z nich bol starý frontový vojak v hodnosti majora. Hotový barón Prášil. To, čo si povymýšľal, tak tomu mohli uveriť iba malé deti .Boli to rozprávky na entú a

jeho výmysly zneli asi takto …. **Nebolo na krok vidieť a na päťdesiat metrov som uvidel banderovca . Pred nemeckým tankom tak kľučkoval ,aby ho netrafil .Potom si počkal, až minie všetky náboje . Pozbieral granáty zo zeme a nakoniec ho zahnal na ústup. Keď naňho Nemci strieľali, tak ho párkrát trafili do batoha, čo mal na pleci . Nič sa mu nestalo, lebo mal v ňom chlieb. Čím viac strieľali , tým ho mal ťažší od guliek, ledva ho uniesol, ...** no proste komédia. Marek neznášal rána v zelenom. Rozcvičky boli neskutočné. Ospalí a neprebudení museli hneď skoro ráno fyzicky trpieť. Boli to muky ,čo v civile nikdy nezažili. Raz za týždeň museli chodiť čistiť zemiaky do kuchyne. O štyroch ráno vstávali. Každý musel naškrabať dve vrecia a to iba príborovým nožíkom. Bola to silná káva. Zmáhal ich spánok , robota im nešla. Mali toho plné zuby. Zo škrabania chodili, ako zbití psi. No aspoň sa vyhli rozcvičke. Stála tam síce elektrická škrabka na zemiaky, mysleli si, že je pokazená . Čudovali sa, prečo to musia ručne škrabať , keď je tu taký pomocník. Po dlhom bádaní ju zapli a nechali škrabať .Aby nemuseli vyškrabovať očká z veľkých zemiakov, škrabali to tak dlho, pokiaľ nezostal zo zemiaka malý orech Z desiatich vriec zemiakov uškrabali iba jeden. Voda, čo vytekala zo škrabky, nestačila odtekať, tvorila škrobovú penu. Celá podlaha v miestnosti bola biela a siahala im skoro po členky. Následný šok proviantáka a prísľub od hlavného kuchára . **„Ešte raz sa to stane, tak ich dá zavrieť až budú z toho čierni !**

Ranná rozcvička ich nikdy nenechávala na pochybách ,kde to vlastne sú. Iba v modrých teplákoch sa sformovaný kolos pustil behať za tmy po mestečku .Vždy dvaja poslední museli mať baterku ,aby ich videli autá .Smola bola v tom, že veliteľ čaty poručík Tomsa bol náruživý športovec .On sám sa vyžíval v tom, akú má výdrž. Oni boli preňho čajový odpad. Rozcvička s Tomsom to bol trest, na ktorý sa nezabúda. Na rotu prichádzali udýchaní a poriadne spotení. Raz do týždňa mali sprchovanie a to bol zážitok. Nahnali ich do pivnice, kde boli spoločné sprchy. Pod každou sprchou sa tlačili aj piati .V tej tlačenici by si buzeranti prišli na svoje. Možno aj niektoré dámy. Boli tam exemplárne kúsky pekných pár centimetrov nad priemer. Tí, čo boli v priemere, im mali čo závidieť. Vynikal hlavne nejaký Valach a ten bol hodný svojho mena. Mal ho pekných pár centimetrov nad priemerom. Všetci, čo sa sprchovali pri ňom , pozerali na to čudo s nemým úžasom. Ešte neboli poriadne namydlení a z malého okienka na konci miestnosti sa ozvalo: „**Zobáci, hýbte sa, zrýchlite to! Pohyb , pohyb za chvíľu nám dôjde teplá voda ! “** Nastalo také zrýchlenie, ako keď do mraveniska pichnete palicu. Potom sa znova ozvalo: „**Končíme zobáci, dosť bolo rozkoše, váš čas vypršal. “** Tí, ktorí boli iba namydlení, mali smolu .Utreli sa uterákom a boli osprchovaní. Sprchovanie bolo iba raz do týždňa . Na izbách, kde spalo aj dvadsať zobákov, bol smrad ako v Carihrade .No proste neskutočný hnus.

Buzerácia je prostriedok na to, ako zničiť sebavedomie buzerovaného. Núti robiť určitých ľudí stále to isté dookola , či to má logiku alebo nie. Tým zlomia ich duševný odpor voči všetkému čo odporuje zdravému rozumu. Do prísahy iba pochodovali a pochodovali. Vždy po obede mali nástup na rozkaz . Tu sa dozvedeli ,čo sa bude diať nasledujúci deň. Čítali sa pochvaly a pokarhania. Nakoniec sa rozdávali listy a balíky. Každý sa modlil ,aj keď bol komunizmus, aby ho nečítali. Neznášali, keď museli pred celým práporom vzorovo pochodovať. Bol to pohľad pre bohov . Ešte nesformovaní civilisti sa snažili napodobniť niečo ,čo sa v žiadnom prípade nepodobalo na pochod . Ten, kto to robil najhoršie, musel pred veliteľom urobiť dvadsať kľukov. Až potom dostal z domu list. Niektorí, čo sa toho báli, písali domov, aby im nič neposielali. Po čase začalo chodiť nápadne málo listov .Politruk práporu sa tomu strašne čudoval. Vzorom bol vojín Metlička. V civile dámsky kaderník, ktorý pracoval v dámskom kolektíve .Svojím správaním bol typicky zoženštený chlap, na ktorého sa nalepili ženské pohyby a hlas. Jeho tenké. Zde. Priviedlo do smiechu každého. Pochodoval tak, akoby sa vznášal. Na tom sa museli smiať aj velitelia. Dávať mu za trest kľuky by bola

jeho smrť. Týždeň pred prísahou v nedeľu, keď všetci furtáci boli doma, zostali na rote iba základáci . Velitelia družstiev vyhlásili nástup na buzerplac . Zoradili to podľa družstiev a čiat. Predstúpil pred nich čatár a vyhlásil: „**Vojáci, za chvíľu príde súdruh generál a chce vidieť, ako ste pripravení na prísahu . Ak zavelí, musíte všetci ako jeden kričať hurááááá, hurááá, hurááá. "** V tom zavelili do pozoru . Od brány na káričke, v ktorej vozili mlieko do kuchyne ,viezli hlavného kuchára. Bol oblečený ako skutočný generál. Všetci kričali" **hurááá, hurááá** „ smerom na káričku, ktorá sa pohybovala pred nimi. V káričke stál v pozore a poctivo salutoval. Bol to pohľad pre bohov. Velitelia družstiev išli do kolien. Deň prísahy bol v sobotu ráno . Nebola rozcvička, všetci sa museli ustrojiť do slávnostných uniforiem . Mal to byť slávnostný deň. Konečne dostali sľubovane zbrane . Samopal Kalašnikov vzor 58 .Niektorí ho držali prvýkrát v ruke .Úchyláci sa dokonca tešili ako malé deti. Marekovi akurát pripadal nejaký ťažký a tlačil ho na pleci. Bral to ako nutné zlo. To ešte nevedeli, čo ich chcú s nimi naučiť a čo ich čaká. Pred prísahou si urobili menšiu generálku, ako tak to odpochodovali na veľkú spokojnosť svojich veliteľov. Konečne sa dočkali. **Prísaha** ! .Všetko sa muselo ligotať. Videli prichádzať aj svoje frajerky a rodiny. Vo vzduchu bolo cítiť napätie . Ani nie z prísahy ,ale na to stretnutie s blízkymi. Pochodovali po meste a očami hľadali svojich blízkych. Matka, ak spoznala syna v dave rovnakých tvárí ,sa rozplakala. Marek videl svoju rodinu .Bol v strede, preto ho nevideli .Chalani vedľa si šepkali: **„Koukej, to je ale kočka**? **Aha a tam je druhá a tam ďalšia !"** Vojna bola zrazu druhoradá . Pekné baby im rozprúdili adrenalín v žilách, že skoro pozabúdali, čo majú robiť. Zoraďovali sa na škvárovom ihrisku , ktoré bolo plné vody Po riadnom pochode aj tak vyzerali. Zasraní boli ako malí alíci. Hodina H nastala. Stáli pred tribúnou a čakali na veliteľa Domažlickej brigády plukovníka Lišku. On mal veliť tejto komédii a pred ním mali prisahať, Na tribúne bol pripravený mikrofón. Po dlhom čakaní sa objavila čierna Tatra 613. Z jednej vystúpil chlapík vysoký asi 160 cm. Veliteľ práporu podal hlásenie . Rozdiel 160 a 190 bol evidentný a nie však slávnostný. Keď pochodoval po tribúne, ktorej zábradlie malo výšku 120 cm ,bolo počuť v mikrofóne, ako dupe po podlahe. Za zábradlím sa pohybovala iba natriasajúca brigadírka . Hostia, ktorí prišli na prísahu sa usmievali a s nimi aj tí, čo mali prisahať. Ešte, že organizátori opravili stupienky k mikrofónu . K nastúpenému vojsku by velila iba brigadírka Vystúpil s prejavom, v ktorom zdôraznil, akú dôveru im dala strana a pracujúci ľud . Sú tu na ochranu hranice medzi dobrom a zlom. Práve tým ,že sú tu budú zárukou trvalého mieru na svete. Po prísahe, kde prisahali na socializmus a nie na vlasť sa spustila streľba z diel .Všetky čaty sa dali do pohybu. Bolo to pompézne a zároveň smiešne . Pochodovali pred trpaslikom, ktorý o dušu salutoval. Napochodovali do kasární a konečne dostali voľno. Eufória mohla nastať. Zvítanie s blízkymi, spoločný obed, po mesiaci prvá vychádzka a balíčky plné dobrôt. Správy, čo nové doma, no proste pohoda. Deň D sa však musel skončiť. Marekovi rodina odišla .V krčme sedel so Stanom a Paľom. Konečne spolu, každý bol v inej rote . Stretávali sa iba sem-tam v arme alebo v kine. Kuli pykle, ako si vybavia, aby ich po výcviku dali spolu na tú istú rotu. Zdalo sa im to nádejné. Pokukávali po pekných čašníčkach, o ktorých ani netušili, že niečo takéto pekné môže byť v tomto ospalom mestečku. Aj to bol jeden dôvod navyše, aby sa dobrosrdečne opili. To, čo nastalo v pondelok po prísahe, to predtým bola iba prechádzka ružovým sadom. Teraz nastala vojna , ktorá k nim nebude kojná.

Za mesiac z nich museli vycvičiť motostreleckú pechotu a zároveň pohraničníkov. To je dosť aj pre normálnych ľudí , no nie pre zelené mozgy. Rozkaz je rozkaz a ten treba plniť bez pindania. Kto by to náhodou nepochopil, tomu neustále hrozili vojenským prokurátorom. Vyhrážalisa vojenskou basou v Sabinove. O tom Sabinove sa šírili hrôzostrašne historky. Tresty tam boli dvakrát prísnejšie, ako mali civili. Čo im už zostávalo, museli držať hubu a krok. Nafasovali plnú polnú s atómbordelom aj s protichemickou

maskou. Helmu a samopal dostávali zo zbrojárky. Každý si musel zapamätať číslo sapíku. To päť miestne číslo niektorým robilo problémy. Mali ho napísané na ruke, no beda tomu, kto si ho zmyl . Ten, kto nevedel svoje číslo , ten si v osobnom voľne dobre zabehal a zacvičil, Takto prinútili zábudlivcov osviežiť si svoju pamäť. Najskôr ich museli naučiť ovládať samopal vzor 58. Rozobrať, zložiť, vyčistiť. Poznať jednotlivé súčiastky a stále dookola. Zborka a rozborka samopalu sa musela robiť na čas, aby v prípadnom boji ostal vojak bojaschopný . Niektorým expertom sa to akosi nedarilo tak, že niekedy museli zavolať zbrojárov z brigády, aby mohli dať dohromady zaseknutý samopal Pravidelne sa presúvali do výcvikového priestoru za mestom. Niekedy pochodovali, inokedy mali zrýchlený presun. Najnepríjemnejšie boli rozkazy. **Mám rád lidi stejných tváři, plyn masky nasadiť, fajčenie povolené... čata do drepu a kačákmi sa presunie do výcvikového priestoru... masky nasadiť a poklusom do pripraveného priestoru...**Toľko stenania a nariekania človek málokedy zažil. Svalovica ich večer priklincovala na posteľ. Vo vojenskom priestore sa hrali na vojakov. Dali im slepé náboje a učili ich strieľať. Zo začiatku ich to bavilo ,až kým nezistili ,že samopal ostal po streľbe slepými nábojmi totálne zasratý. Piest aj hlaveň ani za boha vyčistiť .Druhýkrát si to dobre rozmysleli, koľkokrát z neho vystrelia. Veliteľ výcvikového práporu sem-tam chodil na kontroly, ako prebieha výcvik. Pozoroval všetko z diaľky ďalekohľadom, aby o ňom nikto nevedel. Raz mali za úlohu po ležiačky vykopať okop pre ležiaceho strelca . Lúka, na ktorej sa mali zakopávať ,bola suchá a tvrdá. Vojenským rýľom poležiačky vykopať okop nemal šancu ani Rambo. Rozostúpili sa do rojnice a zaľahli. Potom sa začali v maskách zakopávať. Aby to bolo autentické, tak starší vojaci velitelia družstiev spolu s veliteľom čaty poručíkom Tomsom, strieľali nad nimi z guľometov. Medzi nich ešte hádzali delobuchy. Tým vytvorili ako takú ilúziu boja. Dym z vypálenej munície ich dusil a napínal na zvracanie. Marek ležal na zemi a v tej tvrdej zemi sa mu nedarilo nič vykopať. Všimol si ,že niektorí chalani, keď sa velitelia nepozerali, zrazu vstali a nohou si rýchle nakopali zeminu, aby to mali ľahšie. Tvárili sa, ako im to dobre ide. Takto to urobila väčšina. Iba poctivci nemali nič vykopané . Tí, čo si pomohli nohami, spokojne čakali na rozkaz. Jeden z poctivcov nejaký Rajnoha sa snažil, ale keď videl ,že nemá skoro nič vykopané, zostal v šoku. Dostal taký záchvat ,že si strhol masku a začal do nej mlátiť rýľom, až ju celú rozsekal . Bol v takom kŕči , že mu tiekla pena z úst . Museli ho odviesť na ošetrovňu a výcvik prerušiť . Veliteľ pochválil tých, čo mali okopy dobre vykopané a tým, čo to nedokázali prikázal, aby si to vykopali znova. V tom sa objavil veliteľ práporu major Vávra, ktorý to všetko z diaľky pozoroval. Ako sa približoval, bolo počuť ako huláka na veliteľov družstiev: „**To je cirkus a bordel, vy nevidíte, že to ojebávajú jak sviňa čóó ? Kúpte si okuliare. Čo nevidíte kurva, že pritom vstávajú . V reálnom boji by bolo po nich . Takto by ich tí imperialisti postrieľali ako zajace . Treba potrestať tých, čo to majú najhlbšie vykopané a nie poctivcov jasnéé .“** Tak sa aj stalo, za trest si museli vykopať nový okop pre kľačiaceho strelca. Nie však hocikde, ale na začiatku močiara. Po vykopaní tam bolo toľko vody, že v nej stáli po kolená. Bolo zima a triasli sa ako osiky.
Po tomto nezdare nacvičili útok na nepriateľa s troma obrnenými transportérmi. Do každého vošlo jedno družstvo. Cez otvory v ótečku strieľali na fiktívneho nepriateľa. Vo vnútri bol taký rachot, že sa vôbec nepočuli. Vystrelené nábojnice im padali za krk a dobre pálili. Keď vystúpili, tak nič nepočuli . Videli iba ako veliteľ otvára ústa . Boli úplne hluchí. Aj tak mali z toho radosť. Konečne nejaká sranda, ktorá ich následne prešla pri čistení sapíkov. Pri podobnej akcii strieľali minimálne a väčšinu nábojov zahodili.. Niektorí nestrieľali vôbec. Tých si neskôr všimli velitelia. Zobrali im sapiky . Vystrieľali z nich po dva zásobníky ,aby mali čo čistiť. To sa dialo deň čo deň. Maximálne unavení nevedeli ani čo je za deň a kedy sa to vôbec skončí .V deň ostrých strelieb mali všetci nervozitu. Rovnako velitelia ako aj vojaci. Jedni z toho, aby nebol prúser a druhí mali strach. Strieľalo sa po družstvách najprv

jednotlivo a potom dávkami. Cigán Lakatoš pri dávkach stlačil spúšť tak rýchlo, že mu zdvihlo samopal a skoro postrelil vojakov na pozorovačkách , čo strážili vojenský priestor. Ten od strachu zabudol čo sa učili o streľbe zo samopalu . Na miesto, aby ho dal na zem, nabitý sapík otočil smerom k vojakom pripravených strieľať. Všetci ako na povel zaľahli. Bolo veľkým šťastím, že mu sapík nevystrelil. Veliteľa strelieb skoro šľak trafil „ **Kto to hovädo pripravoval na streľby? Tu sa nestrieľa s fazuľkami , odveďte ho preč, lebo nás tu všetkých pozabíja ! “** Bledý ako krieda odkráčal na vežu , aby mohol pozorovať, čo sa bude diať. Nakoniec streľby dopadli dobre, akurát niektorí jednotlivci ešte tri dni poriadne nepočuli.

To, čo najviac nenávideli, bola chemická príprava . Obliekanie atómbordelu bolo niečo, na čo sa nikdy nezabúda. Ten, kto to vymyslel, musel mať zmysel pre humor. Veľa gombíkov v toľkých radoch bolo umenie nájsť a nie zapnúť. Kým by to našli, boli by už dávno chemicky zasiahnutí . Trpezlivosť veliteľov však slávila úspech. Keď sa to ako tak naučili, museli sa do toho obliecť. Nasadiť masky a skúška správnosti mohla začať. Do bunkra ich natlačili ako sardinky. Zavreli za nimi vzduchotesné dvere . Nastalo hrobové ticho. Zo svetla slabo blikajúcej lampy na seba pozerali nemé oči masiek . V tom tam cez horný otvor vhodili slzný plyn a čakali, čo sa bude diať. Tí, ktorí si nedali záležať na upevnení masky sa začali dusiť ako prví . Nastala panika, búchali na dvere. Zvonku sa ozýval iba hlasitý smiech. Niektorí si strhli masky a začali strašne revať. Jeden dokonca odpadol. Nastala davová psychóza. Skoro polovica búchala a tlačila sa na dvere . Čas, kým otvorili dveře, bol nekonečný. Rýchlosť akou opustili bunker sa nedá opísať. Vonku na zemi sa váľalo všetko, čo bolo v bunkri . Strhávali zo seba masky a zhlboka dýchali. Niektorí mali pološialené oči a zvracali „ **Je vidieť, že niektorí vojaci podcenili to, čo sme ich učili ! Bol to iba slzák. V skutočnej vojne by ste boli hore drdy a nepomohla by vám ani svätená voda. Je vám to jasnéé, nabudúce sa takéto niečo nesmie opakovať jasnéé ?“** rozčúlene prehovoril poručík Tomsa. Všetci mu prikyvovali ako stádo baranov. Ako každý vojak pechoty aj oni sa museli naučiť narábať so všetkými zbraňami, ktoré sa používajú v pozemnom vojsku. Bigoši bola prezývka pechoty. Strieľanie z protitankových zbraní sa učili iba na maketách . V nich boli svietiace náboje a podľa dráhy letu sa vedelo, či dotyčný trafil. Skutočné bolo iba hádzanie granátov RG4 a F1. Najprv sa to naučili s maketami. Ako ich treba odistiť a na čo slúžia . RG4 bol útočný granát, ktorý mal smrtiacu účinnosť v okruhu dvadsať metrov, F1 bol obranný a jeho smrtiaca účinnosť bola 60 metrov. Po sústavnom nacvičovaní a strašení, čo sa stane, ak urobia chybu, nastal ten správny deň. Doviezli ich na strelnicu, ktorá bola vybudovaná na hádzanie ostrými granátmi. Hlbokým zákopom sa blížili k miestu, odkiaľ sa mali hádzať granáty. V bunkri bol zbrojmajster, ktorý vydával granáty. Viditeľne bol nervózny a fajčil. Vojaci si posadali na lavice a zbrojmajster im znova vysvetľoval, čo majú robiť: „**Chlapi, musíte byť klidní , nebo tohle jak vám drbne v ruce ,tak vás nedají do kopy ani najlepší doktoři světa. Nič sa nebojte, takhle povolíte poistku a pak to hodíte na označený cíl, kterým je červený praporek.“** Vyšiel otvorom z bunku ,ktorý smeroval k zákopu . Odistený granát hodil smerom k cieľu. Ozval sa rachot ,až sa začala sypať hlina zo stropu: „**No vidíte chlapi, není to nic těžkého a hlavně to chce klid “** a nervôzne si zapaľoval cigaretu. Hádzanie mal na povel poručík Tomsa, ktorý stál v zákope .Cez otvor bunkra chodili vojaci s granátmi k miestu, odkiaľ sa malo hádzať.Vojak na povel Tomsu „**granáty“** hodil granát a potom sa musel kryť v zákope . Ak granát vybuchol, naznačiť zo samopalu ,že strieľa. Všetko išlo ako po masle ,až keď prišiel na radu vojín Žáček .Vtedy sa začali diať veci . Žáček po odistení granátu prudko napriahol rukou dozadu. V tom zavadil o zadný val zákopu . Odistený granát mu vypadol z ruky a pomaly sa kotúľal do zákopu. „**Kurvááá, skoč do bunkru !“** reval na Žáčka v zákope ležiaci Tomsa . Rukami si kryl hlavu. Žáček s kľudom angličana ležérne zodvihol kotúľajúci granát. Zistil ,že istiaca páska

sa zázrakom celá neodmotala . Pomaly ju namotal naspäť. Poručík aj zbrojmajster od strachu nedýchali. Znova sa napriahol a hodil ho smerom k cieľu . Ozval sa výbuch, na ktorý sa spoza zákopu prekvapene pozeral Žáček. Zbrojmajstrovi vypadla cigareta z úst a jeho vystrašené oči hovorili za všetko. „**Kurva, ty jsi měl štěstí ,ty jsi se znovu narodil, kurva neříkal jsem ti ,že to není žádna prdel kurva,“** trasúcimi rukami si začal zapaľoval druhú cigaretu. Do bunkru vošiel aj Tomsa, celý od hliny, iba mumlal **„To sme mali šťastie ,to sme teda mali, “** v tom šoku aj zabudol zhulákať vojína Žáčka.

Pred previerkami cvičili veľkú bojovú dráhu na ktorej sa museli preplaziť v päťnásť metrov dlhom železnom potrubí . Svetlosť rúry bola iba tak veľká ,že tí objemnejší mali problém sa cez ňu pretlačiť. Niektorí , ktorí trpia klaustrofóbiou ,tak tí budú mať problém. Na preplazenie tejto rúty bol potrebný určitý čas. Poddôstojníci ich tam hnali jedného za druhým. Vojín Žáček sa spieral a nechcel dovnútra. Nakoniec ho tam nasilu natlačili. Zo začiatku mu to ako-tak išlo . Potom sa v strede zasekol a nechcel ani dopredu ani dozadu . Strašne sa bál . Dostal hysterický záchvat, reval a zaroveň plakal ako malé decko. Nevedeli si s ním dať rady. Už si mysleli, že zavolajú doktora ,aby ho injekciou uspal . Jedine tak ho hádam odtiaľ vytiahnu. Nakoniec mu okolo pása priviazali lano. Bol tak spriečený ,že traja vojaci mali čo robiť, aby ho vytiahli von. Po tomto incidente prišlo nariadenie , že tí čo trpia na klaustrofóbiu tam nemusia liezť. Stali sa z nich druhoradí vojaci a na rotách slúžili iba v pomocných službách. Veľká bojová dráha bola veľmi ťažká a je zázrak ,že sa nikomu nič nestalo. Prebehnúť cez horiacu budovu, kde horeli pneumatiky a zvyšky nefunkčných atómbordelov, to chcelo kus odvahy. Niektorým sa stalo ,že im horeli gate a tých museli rýchlo hasiť. Cez horiacu budovu sa bežalo v maske. Tí, čo podcenili prípravu, masky na to doplatili. Zahmlili sa im sklá na maske ,cez ktoré nič nevideli. Vo vnútri horiaceho domu behali dookola ako v bludisku. Vojsť do ohňa sa nechcelo hocikomu , ale rev podôstojníkov ich nakoniec prinútil. Po dvoch mesiacoch si lampasáci mysleli,že už ich naučili všetko, čo bolo treba. Mohli sa tak začať dlho očakávané previerky .Tie trvali dva týždne a aj tí, ktorí boli v niečom slabší, prešli. Výsledky upravili smerom k lepšiemu. Spokojní boli všetci aj vojaci, že to buzerovanie majú za sebou aj lampasáci, že sa na chvíľu zbavili tejto neschopnej hávede, o ktorej ktosi kdesi povedal, že je to elita pracujúceho ľudu. Posledný deň vo výcviku nastúpili aj s osobnými vecami na buzerplac .Podľa zoznamov , kto ide na akú pohraničnú rotu sa presúvali k pristaveným nákladným autám , Pri Marekovom mene sa ozvalo **šestnásta rota Sruby** .

II.

POHRANIČNÁ ROTA

Z ich čaty tam bol sám .Nastúpili a autá vyrazili smer štátna hranica. Marek mal zmiešané pocity, šiel do neznámeho . V žalúdku cítil zvláštnu nervozitu a obavu. No nakoniec zvedavosť predsa zvíťazila . Odteraz už bude vedieť , ako to na tej hranici dvoch svetov vôbec vyzerá . Sruby bola jedna z mála pohraničných rôt, ktorá stála iba dvesto metrov od hranice . Do nej sa dalo dostať z vnútrozemia, cez dva kilometre vzdialenými ostnatými drátami. Plot z ostatných drátov sa nazýval signálka . Slúžil na to aby zaznamenal skrat, ak cez ňu niekto prešiel . Na rote dostali signál, ktorý úsek je narušený. Cesta na rotu viedla cez signálku a cez veľké vráta, ktoré sa nazývali závora.

Auto prešlo závorou a vojak, čo ju otváral, kričal po aute: „**Zobáci idúú.“** Po zavretí závory volal telefónom na rotu: **„Tak už ich tu konečne máme, kurva !** .Všetko čo bolo na rote, vyšlo von a s rehotom vítali vyskakujúcich nováčikov. Na dolnej chodbe sa zoradili a čakali, čo sa bude diať. Z miestnosti vyšiel nadpráporčík so žltými šnúrami na uniforme . To

už aj mladí vedeli ,že to je dozorčí dôstojník roty nazývaný DeDeRák: „**Pozor, v rad nastúpiť,“** zavelil nadpráporčík. “**Vojáci, vítejte na Srubech šestnácte pohraniční rotě. Tady už konči veškerá zábava, zde už jde o život. Néé , že se tu z toho strachy poserete. To co jste se naučili ve výcviku je prd proti tomu, co zažijete zde . Tady se slouži ve dne v noci ať je pěkně, prší nebo mrzne. Nacházime se na hranici dvou světú, toho našeho socialistického a tamtoho imperialistického .Naše rota střeží státní hranici od hraničního mezníku 7/2, zde sousedí s rotou Všeruby až po mezník 9/8 po úsek roty Svatá Kateřina, co je zhruba pět kilometrú. Tamty kurvy za čárou vám nic nedarují “** rukou ukázal smerom na domy na kopci, „**a proto musíte bejt stále ve střehu. Já se jmenuji nadpráporčík Servus, jsem výkonný práporčík a mám na starosti vše čo se týka materiálneho zabezpečení, velitelem roty je nadporučík Václav, politrukem major Mika**, **ostatní se dozvíte od velitele, teď si dějte pohov,“** dokončil svoj príhovor ostraváckym nárečím. Oči zobákov zvedavo poskakovali po okolí. Bolo ich dvanásť ako apoštolov. Nervózne prešľapovali a sledovali, čo sa na rote deje. Postupne sa mu predstavovali a staršina Servus s brigadírkou vsunutou hlboko do očí si ich zvedavo obzeral: **„Ještě aby sa nezapomnělo, Majevského a Valečku jsme si vyžádali neboť jsou muzikanti. Chceme mít na rotě kapelu, ve ktoré, doufam, budou hrát. A nemyslete si , že budou mít nějaké úlevy. Právě naopak ,ve svém volně budou všechno s námi nacvičovať, “** pripomenul staršina. „**Končit, pozor ! “** zavelil staršina ,keď sa na dolnej chodbe objavil veliteľ roty a politruk . Major Míka, vysoký starý hraničiar s dobráckou tvárou a milým úsmevom. Elegantne ustrojený. Vedľa neho malý nadporučík Václav nedbalo ustrojený, ktorý nepôsobil ako veliteľ. Už podľa výzoru bolo vidieť, že má vypité. Motal sa pri majorovi ako prd v gatiach. Mľadasi nechápali, ako môže nižšia hodnosť veliť vyššej. To ešte nevedeli ,že keď v šesťdesiatom ôsmom vtrhli Rusi do republiky ,mal v ten deň hotovosť na rote major Míka. A práve počas jeho služby mu ušla do Bavor celá nočná zmena kompletne aj s dozorčími. Ráno celá rota zaspala ,lebo ich nemal kto zobudiť. Po tomto incidente mal zastavený služobný postup a bol preradený z veliteľa na politruka . Pre nedostatok kádrov mu veliteľa robil neschopný alkoholik ,ktorý nemal žiadnu autoritu. Aj pri vítaní nováčikov sa mu motal jazyk a po nezrozumiteľnom mumlaní si uvítanie zobral do svojich rúk major. Privítal ich v podobnom duchu ako staršina. Potom ich rozdelili do troch čiat, ktorými veliteľmi boli absíci Musil, Chadim a Studnický. Čatár absolvent Studnický ich povodil po rote ,kde im vysvetlil ,že každá čata sa skladá z troch družstiev a každé družstvo má jednu alebo dve cimry. Na poschodí boli izby, kino a klub . Na stenách boli nástenky, na ktorých boli grafy o čistote izieb. Každý mesiac víťazná izba dostala komplet celá vychádzku do krčmy do Hyršova. Na čo sa veľmi tešili. Práve vtedy sa mohli dobre ožrať. Na prízemí boli kancelárie dôstojníkov, kuchyňa a jedáleň. Pri jedáľni bola politicko-výchovná světnice nazývaná PVS-ka, čo bola miestnosť veľkosti triedy, kde sa konajú politické školenia .V pretiahnutom krídle bola zbrojárka so zbraňami, kancelária dozorčího dôstojníka roty a signalizačná miestnosť s dozorčím roty. Aby sa vedelo, kto je kto, dozorčí nosil červené šnúry s píšťalkou a dederák žlté . Na stene pri dederákovi visela veľká tabuľa, na ktorej boli vystavené fotky hľadaných civilných osôb, vojenských zbehov a kriminálnikov. Dole v pivnici bola kotolňa a sklady.

Po rozdelení im určili kto kde bude ubytovaní. Majevský ,Benák a Valečka sa dostali spolu na izbu . Na izbe ich čakali staršie ročníky. “ **No jedem jedem zobáci bleskem se ubytujem“** ozval sa malý desiatnik, o ktorom sa dozvedeli, že sa vola Plášil . Všetci ho volali Čoudi, pretože sústavne fajčil a čoudil dym. Po uložení osobných veci si boli fasovať vojenskú výstroj. V sušiarke bola každému pridelená skrinka . Pri fasovaní reptali, že niektoré veci sú im malé alebo veľké . Zástupca staršinu Vacek ich odbil **„Nepindejte zobáci, já tady nemám vúbec čas na to, abyste se tady předváděli jako nejací**

manekýni , vyměňte si to mezi sebou a hotovo ! “ Nič sa nedalo robiť. Skúšali si to vymeniť, ale aj tak im niektoré veci boli neustále malé alebo veľké. Keď sa už konečne dostali na izbu, alebo cimru. Od staršieho zobáka Oubrechta sa dozvedeli, kto tu býva a ako to tu chodí. Keď sa usmial, mal veľkú hubu plnú zubov . Budilo to dojem ,že ich tam má štyridsať a nie tridsaťdva ako normálni ľudia . Postupne sa dozvedali , že okrem neho tu ešte spí mazák Jakubčák prezývaný Gina, podľa svojej feny, ktorej bol psovodom. Čoudi, ktorý je suprák ,ten to má za pár. Rozdiel medzi dvoma staršími ročníkmi bol ten , že oni nerobili rajóny. Rajóny patrili do starostlivosti starších zobákov a mladších . Najmladší dostávali tie najťažšie ako horná a dolná chodba. Právo zobákov bolo držať hubu a krok . Vo všetkom museli poslúchať mazákov. Mazácka pochvala bola prepleskнutie uší prstami, mazácky trest bol hánkami naklepanie parohov na čelo. Mazáci ukazovali ohnutý malíček , že to majú za málo . Slovo za málo zobáci nesmeli vysloviť. Keď sa ich mazáci spýtali, za koľko to majú, tak odpovedali: **„Za milión.“** Tí, čo to mali za stopätdesiat, mali vymaľovaný plátenný krajčírsky meter,.Každý deň mal inú farbu. Číslo, za koľko to majú do civilu, im musel utrhnúť iba zobák, aby si uvedomil, ako dlho tu ešte bude. Metre boli vymaľované a tvarovo vystrihovane podľa fantázie majiteľa . Ani jeden nebol rovnaký. Nedaj bože, aby zobák nejako naznačil ohnutý malíček. Mazáci mu ten malíček začali lámať, čo bolo veľmi bolestivé. Takéto ponaučenie dostali od staršieho zobáka Oubrechta prezývaného aj Tasmann . Prezývku dostal preto, lebo neustále žral a pravidelne chodil na dupľu. Z toho žrádla, čo zjedol, vôbec nepriberal. Každý ho podozrieval, že má v bruchu tasemnicu a tá to žerie za neho.

Na druhý deň prišli ešte dvaja nováčikovia šoféri dvojmetrový Slovák Běhal a Hanáček z Hanej na Morave. Dvojmetrový zobák, tak pred tým mali rešpekt aj niektorí mazáci. Hlavne vtedy, keď sa dozvedeli ,že vo výcviku na vychádzke zmlátil troch mazákov. Po ako takom zabývaní si obzerali rotu ,aby sa tu dobre vyznali.

Na druhý deň ráno museli ísť na rozcvičku. Zobáci museli poctivo cvičiť a mazáci skrytí za hospodárskymi budovami pomaly pofajčievali. Po rozdelení mali politické školenie, ktoré im robil sympatický a večne usmievavý major Míka . Dostali informácie na čo sú tu a čo ich čaká. Boli rozdelení do troch čiat . Veliteľmi boli čatári absolventi, ktorí slúžili na vojne iba rok , pretože jeden si odslúžili počas vysokej školy . To , že tu budú iba rok neskutočne sralo ostatných, ktorí tu musia byť dva roky. Mazáci im to patrične dávali najavo. Prvé dni sa iba školili a preberali povinnosti pohraničnej hliadky .Oboznámili sa s činnosťou roty, na ktorej dve čaty slúžili a jedna mala školenie .Cez víkend namiesto školenia bolo voľno. Po týždni sa dozvedeli, že si musia zobrať dovolenku. Na každý rok im pripadalo desať dní a tento prvý rok si ju musia vybrať už teraz. Potom ich budú potrebovať na ochranu hranice. Mladí sa tešili, ale hneď si uvedomili ,že je to skoro ísť po dvoch mesiacoch domov.

Nič sa nedalo robiť, doma prekvapili svoje kamarátky . Niektoré sa potešili a niektoré si už našli náhradu . Bol to čas rozchodov a opijášov . Tí, čo ešte boli doma, na vojnu čakali. Najlepšie na tom boli tí, čo dostali modrú knižku , pretože mali dobré tlačenky a vplyvných rodičov. Čas na dovolenke utiekol ako voda . Nastala čas návratu. Bolo to ťažké vrátiť sa, keď už vedeli, čo ich tam čaká. Postupne prichádzali na rotu, kde ich čakalo nepríjemné prekvapenie . Skrinky mali povylamované a každému niečo chýbalo z výstroja.Sťažovali sa staršinovi . Ten ich odbil, že si na svoje veci majú dávať lepší pozor a jeho to nezaujíma. Až neskôr zistili, že tu platil zákon o zachovaní hmoty. Všetko, čo sa stratilo, sa záhadne na konci vojny objavilo. Každý to mal späť. Takto to fungovalo ročník čo ročník, podľa hesla vojak sa stará ,vojak sa má.

Na druhý deň všetci zobáci museli ísť povinne na demarkačku .Čo znamenalo ,že si museli prejsť celý úsek štátnej hranice . Išli na obhliadku terénu, aby vedeli, kde budú slúžiť. Na buzerplaci pred rotou si ich dal nastúpiť staršina Servus. V momente, keď videl, ako boli všetci ustrojení, jeden to mal veľké a druhý malé, pousmial sa popod fúzy. Vyzerali ako

družstvo šašov .Staršina vydal povel ,aby nasadli do nákladného auta. Po chvíli jazdy museli na závore vystúpiť: "**Tak vojaci, tohle je stanoviště závora a zde budete sloužiť téměř všichni, řidiči nebo i kuchaři . Soudruzi, kteří jsou specialisté ,ať si nemyslí, že budou dělať jenom ve svém oboru. Tak to né kurva , tady si to odkrouti každý . Zde budetě kontrolovať všechni co pujdou na rotu a všechni, co budou procházdet po téhle komunikaci. Sem jste nepřijeli na rekreaci , jak si nekteří soudruzi mysli . Tady jstě jako na frontě a v případe války i já nebudu nadpraporčik , ale plukovník, je vám to jasnéé ? "** všetci súhlasne prikyvovali. Tento malý jedovitý človíček si vedel poradiť s vyplašenými jedincami a poriadne im nahnal strach. Určite to aj bolo jeho úmyslom . Nadarmo ho na rote nevolali malý veliteľ alebo plukovník. Na tomto stanovišti sa dozvedeli, že cesta, ktorá ide vedľa závory spája obec Všeruby s mestom Nýrsko. Dolina, cez ktorú preteká potok Kouba rozdeľuje Český les od Šumavy. Najbližšia obec je Hyršov . Tie domy smerom k Hyršovu to je Pomezí a tesne nad závorou sú do kopca tri domy nazývané Pláne. Dozvedeli sa, že pri horárni sa odbočí doprava smerom na osadu Liščí, ktorá je komplet obývaná cigánmi. Keď nákladiak šiel stredom osady, na ceste sa pohybovali hlavne deti. Tie začali hádzať kamene do prichádzajúceho auta . Auto prudko zabrzdilo .Naštvaný staršina vyletel z kabíny od šoféra a zreval: „**Kdo to byl ? Kurva, neserte mě ! "** a rozbehol sa smerom k cigánom **.** Nastalo hrobové ticho. Pred týmto malým čudom mala rešpekt celá osada: „**Já néé já néé"** ozývalo sa z rôznych smerov. **„ Kurva, ještě jednou a na to, co vám pak udělám, na to do smrti nezapomenete, kdo to je nadpráporčík Servus ! "** Osada vznikla po zániku obce Červené drevo, z ktorej vyhnali sudetských Nemcov ako kolaborantov . Časť osady zničili delostrelci po vojne , kde nacvičovali ostrú streľbu . To, čo zostalo po cvičení ,tak do toho nasťahovali cigánov z celého domažlického kraja. Pri nastupovaní do kabíny auta ho skoro pokúsal pes z osady ,v ktorej ich bolo neúrekom. „**Kurva, tak už jen tohle člověku chybělo, aby tady přišel k úrazu. Naposledy vás varuji , když tíhle psiská nebudou uvazané , tak vám je všechny postřílim ! Mám na to právo ,tady v pohraničí zastupuji zákon kurva, je vám to jasnéé ? "** hovoril smerom k skupine starších členov tejto osady. „**Jasné šéfko, na to sa můžete spolehnout, "** ozvali sa spoločne. Znova demonštroval ,akú má autoritu aj mimo roty. Po prejdení osady smerom na Chudenín zastali pod kopcom. „**Tak vojáci, tenhle kopec se jmenuje Fleky a z tamté pozorovačky se streži prostor směrem na styk rot Sruby a Svatá Kateřina . Vážení, tady vlevo ,kde končí náš úsek ,třeba dávat sakra velikej pozor . Tady je signálka od čáry pouhých tři sta metrú ! Dobrej běžec to má na hranici za pár minut. Vyprosim si, aby jsem někoho načapal jak spí anebo si čte a nedejbože honí péro. Tak tohle je tady sakra zakázano! Kurva, na tohle jsem ras ! Když někomu někdo uprchne, pak tomu bez pardonu hrozí prokurátor . A jak již jistě víte, vojenský prokurátor sa s nikým nepáře . Na vojne sou tresty jednou tak vysoké než ji mají zasratí civili ! "** skončil svoju reč staršina. Strašenie a vyhrážky mali na mladíkov dobrý účinok, čomu nasvedčovali aj ich vystrašené pohľady. Staršina pozrel smerom hore na pozorovačku a upozornil vojaka, čo tam strážil ,že nemá čumet dole: "**Tady není žádne teátro vojáku , čumte tím směrem kudy máte a neserte mě ! Rozkaz, súdruh nadpráporčík"** ozvalo sa zhora. „**Však proto"** zamumlal si staršina.Od pozorovačky podišli k signálke, kde boli malé vrátka, cez ktoré sa striedali vojaci .čo chodili na pozorovačku. Staršina sa pripojil pojítkom ,ako sa nazýval telefón, ktorý používali vojaci , keď sa chceli spojiť s dozorčím signalistom na rote. „**Otvíram vrátka na Flecích , čožéé, jak kdojéé, jáá se mám představiť to kurva neserte mě .Vy mě neznáte po hlase ? Kurva ,jáá s váma zatočím ,až se z toho zaserete že si to budete pamatovat do konce vojny !"** po tomto malom incidente sa konečne dostali za signálku. „**Tak vážení, tady se v noci slouži skrytá hlídka. Každému musí bějt jasní, že z pozorovačky v noci hovno videt . Ten, kdo chce utéc by uviděl dřív vás a néž vy jeho . Tak proto se slouži na tomto stanovišti ,kterému vojáci říkají cikánka . A znova opakuji**

‚nesmí se tady spát . Kurva, zde jste na to ‚abyste někoho vymákli a né, aby se z hranice stal zasranej holubník a nedajbože korzo,“ neustále prízvukoval staršina. „**Jak se koukám kolem, na stanovišti je bodrel a svinčik kurva . Co je to za vojáky, co si serou blízko místa, kde hlídkují ? To nedělájí ani prasata ? Tohle se musí rychle zarazit . Je vidět ‚že vojakúm nestači pouze neco řikat. Tady pomúže jenom pořádnej trest “** to už si hovoril sám pre seba nadpráporčik. V zástupe sa presúvali vedľa signálky , dole z kopca smerom k piketu. Mlaďasi si medzi sebou šepkali , aký je to ras a mali pred ním rešpekt. Keď zabočili doľava, prechádzali okolo kamenného múra. „**Tak tady vojáci jsou pozústatky starého německého hřbitova a zde prej v noci straší . Slišet tady búchaní a prosvěcuje sem světlo . Podlě mě je to výmysl vojakú. Když jsem zde byl v noci já, nic se tu nedělo. Pro jistotu je zde zakázano vchádzet dovnitř hřbitova i kdyby se tam dělo cokolik . Tohle si dobře zapamatujte, “**
pousmial sa popod fúzy staršina. Dolu v doline na kraji lesa tiekol potok . Na malej čistinke stál povestný piket . Bola to obyčajná stavbárska unibunka s kotcami pre psov a malou drevárňou. Kúsok od nej bol v lese suchý záchod. Keď sa približili k piketu ‚zastavil ich vojak a podal hlasenie: „**Počas našej služby sa nič zvlášneho nestalo. Dobře , dobře a kde je velitel piketu ? “** zvedavo sa pýtal staršina. „**Momentálne je na záchode “** odpovedal vojak. **Kurva, co to vlastě žerete , že jste takoví posraní , nesertě mě kurva , co je tohle za armádu ? Musím ty kuchaře provětrat, asi neumí vařit nebo co?“** rozčúlene hovoril. Po inštruktáži, čo sa smie a čo nie. Vysvetlil im, na čo je tu piket. „**Tenhle piket je prodloužená ruka roty, jsem se chodí sloužit dvanást hodin v noci a dvanást cez den. Veškerou činnosť zde má na starosti velitel piketu. On zodpovídá za správnou ochranu státní hranice na tomhle úseku. Kdysi tento úsek patřil zaniklé rotě Červené dřevo, ale nakonec se ich úsek rozdelil mezi roty Sruby a Svatá Kateřina. Sem chodí tí najzkúšenější kurva a né nějaké padavky .“** Mali hlavy v smútku, že to bude poriadna makačka. Tí dvaja, čo tam slúžili, sa usmievali a v duchu si hovorili: **„Ten ale kecá.“** Od piketu sa presunuli na hranicu. Hranica je asi štyri metre široký pás, na ktorej nesmú byt žiadne prekážky a lesné porasty. V prostriedku sú kamenné hraničné stĺpiky . Z našej strany je veľké D ako Deuchland a z ich CS .Stĺpky sú každých sto metrov. Na bavorskej strane sú aj modrobiele drevené stĺpiky s nápisom Freistaat Bayern, čo znamenalo slobodný štát Bavorský. Lesom po chodníku prišli na hranicu , ktorú pretínala stará asfaltová cesta. Z nemeckej strany bol asfalt až po hraničnú závoru ‚ktorá kedysi slúžila ako hraničný prechod . Z československej strany bola vykopaná hlboká priekopa a protitankové zátarasy zabraňujúce k prechodu do Bavor. Na bavorskej strane asi sto metrov stál penzión . **„ Tak tohle je penzión staré Müllerky , která kdysi žila dolú v Chudeníně . Po vyhnání Sudetú se usídlila zde v bývalé bavorské celnici a dělá nám tady hroznou neplechu. “** rozhovoril sa staršina a rukami ukazoval na penzión z ktorého na nich zvedavo pozeralo niekoľko hostí spolu s majiteľkou a jej manželom. **„Pořáda tady v létě setkání sudetských Němcú . Tí zde překračují hranici na pár metrú a vykřikují něco o pomstě za jejich vyhnaní. A to nás kurva pořádne sere . Proto zde stavíme hlidky, aby nám sem nechodili . Někteří si dokonce za čarou zasúloží ‚asi jich to pořádne rajcuje, když na ně čumí naše hlídka. Dokonce tady vykonávají svou osobní potřebu .Je to hnusná banda úchylákú . Naše psi je sem-tam dobře preženou . Je to veľká prča ‚len aby z teho nebyl mezinárodný prúšvich ! “** s úsmevom dokončil svoj monológ. „**A ještě něco vojsko, jakákoliv komunikace s lidmi za čarou je zakázaná , za porušení hrozí kriminál kurva,“** nezabudol ešte pripomenúť. Vojaci zvedavo pokukovali na tých imperialistov a vôbec z nich nešiel strach . Boli to obyčajní ľudia ako oni, len na druhej strane a rozdielnej ideológie. Od našich obyčajných ľudí ich oddeľovali títo ozbrojení chlapci so svojou povinnou hrou na dobrých vojakov. Hranicu si vymysleli ľudia ‚aby označili svoje teritórium, v ktorom vládne určitá skupina ľudí.. Ona ich rozdeľuje spolu s nenávisťou ‚ktorú tu stále niekto oživuje. Ešte

nechápu, že sú iba nástrojom na vykonávanie niekoho vôle a spolu s dobrým vymývaním mozgov to ani nemôžu pochopiť. Je to pre nich dané, oni sú tí
dobrí a tí za čiarou sú zlí . To isté iba opačne si asi myslí aj druhá strana. Na rozdiel od nás sa oni k hranici dostanú bez toho ,aby ich niekto kontroloval. Majú tam svoje pozemky a lúky, ktoré sú vykosené až po samú hranicu a niekedy aj kúsok za ňou . Na československej strane je to jedna zanedbaná džungľa.Možno preto, lebo to je územie nikoho. Pohybovali sa smerom k rote. Prešli okolo samoty Hofberg v blízkosti ,ktorej mal v lese majiteľ rybníky ,kde choval pstruhov. Staršina sa zastavil nad rybníkmi a neodpustil si poznámku o tej kurve kapitalistickej ,ktorá sa rozťahuje a za chvíľku ich bude chovať na našom území. „**Ať mě nesere ,nebo tady nasadím štiky a bude mít po chovu, "** neodpustil si staršina. Za kopcom sa ozývalo zvonenie kostolného zvonu. „**Vojini, to co slýšite je z Jágerhofského kostela a právě tam je i obec Jágerhoff. Zvonení a světlá Jágerhoffu jsou dobrým majákom na směrovaní pro případné narušitele. Ďalším bodem sú světlá na kopcích Hogen Bogenu, kde sídli americká základna na odposlech našich vysílaček. Pokud budete používat vysílačky, né že se budete vykecávat ! Všechno to ty kurvy slyší."** Asi po hodine pri schádzaní z kopca uvideli konečne rotu . To bolo znamenie, že demarkačku budú mať za chvíľu za sebou. Na buzerplaci sa zoradili na rozkaz staršinu.

„Tak vojsko, máme to za sebou a už vite, jak to tady vypadá Né že se tady někde ztratíte v lese. Kurva, to by byl prúser. Má někdo nějaký dotaz ? No vojíne Rubáši, co máte ? „Súdruhu staršino ,proč je všechno dělano tak, že to hlavní co musíme dělať je, aby nám někdo neutek do Bavor ? Vždyť nepřitel je za hranicí a né před ní ? Prekvapeného staršinu otázka akosi zaskočila. Nervózne si odkašlal: „**Vojine Rubáši, vy jste nějaký moc chytrý. Jo vypadá to, že hlídame, aby někdo neutekl . No my hlídame hranicu aj proto ,aby nam neutekli protisocialistické živly. Nejen od nás ,ale i z bratských zemí jako jsou Polsko nebo Německá demokratická republika. My tady hlídame aj mezinárodní socializmus . Tak jistě že aj u nás sou zrádci , kteří by rady odtud utekli . Pak by mohli vyzradiť nepřitelovi něco o naší lidově demokratické armádě . Aby to neudělali, od toho jsme tady my. Rozumeli jste vojine Rubáši ? " „Ano, súdruhu nadpráporčíku „** vystrašene odpovedal. „**Rozchod,"** zavelil staršina. „**Každý sa po oběde připraví na rozkaz a pak to pro vás začne,"** doplnil nadpráporčík**.** Na dolnej chodbe zvrzal svojho pomocníka Vaceka „**Co jste jim to sakra nafasoval ? Bleskem to napravte, ať tí imperialisté nepadaj od smíchu na zadek, co jim to tam vodime za strašáky! Takle jsme jim jenom na smích jasné kurva!" „Rozkaz, súdruh staršina,"** potvrdil Vacek. Unavení a so zmiešanými pocitmi sa pripravujú na dlhú cestu, o ktorej nikto nevie aká bude a čo ich na nej čaká.

Život na rote sa dostával do pohybu. Kolotoč rozkazov a povinnosti začína dozorčí výkrikom **budíček** pre zobákov odteraz bolo všetko po prvý raz, prvý výjazd s poplachovkou, prvý piket a hlavne všetko sa riadilo podľa knihy služieb a rozkazu veliteľa roty. Vojín Rúbaš mal dnes pomocníka dozorčího. Obliekol sa do pracovnej uniformy. Každý vojak mal jednu vychádzkovú uniformu, jednu pracovnú a maskáče, v ktorých boli skoro stále . Maskáče sa používali na službu v teréne a to hlavne v noci. Na miestach kde dochádzalo k styku s civilmi a na rote sa nosila hnedá pracovná uniforma so zelenou brigadírkou. Brigadírku museli mať zobáci rovnú ako letisko a mazáci si do vnútra dávali drôt a pekne frajersky si ju vyformovali. Už len pri pohľade na brigadírky bolo vidieť, kto je kto. Najkrajšie ju mal aj tak vyformovanú staršina Servus , ktorý mal aj skrátený šilt, spod ktorého mu trčali šibalské oči. **„Ježiš Mária, viděl tohle tenhle svět ?"** pobehoval po rote s mokrým uterákom na čele suprák a hlavne starší spojar desiatnik Hřebec. „**Já tosnád nepřežiju. Zobák si do služby nasadil na kanady gumičky, mě z toho klepne pepka !** Všetci supráci a mazáci sa zbehli na dolnej chodbe a nechápavo pozerali. „**Co si to dovoluješ mladej ,tohle je právo pouze těch ,co to majú za tři sta a méně ! Ty to máš za**

kolik ?“ a valili sa na prekvapeného Rubáša. Ten bol tak vystrašený , že sa od strachu skoro pomočil. Nebol schopný žiadnej odpovede. „**No předse za milión mladej, “** odpovedali svorne. „**Tak tohle ne!“** pristúpil k nemu s nožíkom Čoudi a gumičky mu odrezal aj s kúskom nohavíc. Rubášovi bolo do plaču. Myslel to dobre a nakoniec to takto vypálilo.. Od tejto chvíle mu nikto nepovedal inak iba vojín Gumička. Po rozkaze veliteľa roty ,ktorý bol vždy o tretej hodine po obede sa rozdeľovali služby .Rozkaz trval dvadsaťštyri hodín ,od šiestej večer do šiestej večer nasledujúceho dňa s rovnakým heslom. Heslo sa skladalo z dvoch slov . Jedno slovo bolo mesto a druhé nejaká vec . Heslo platilo na celej brigáde, rovnako celých dvadsaťštyri hodín. Týmto heslom boli vždy vyzvané osoby, ktoré nedokázala hliadka identifikovať. Hlavne v noci to bol problém. Beda tomu,. ak ho niekto zabudol .V tom momente mu neostávalo nič iné, iba si ľahnúť na zem. Bolo jedno, či je tam blato alebo voda. Ak mu záležalo na živote, musel to spraviť. Stávalo sa to nielen vojakom, ale aj dôstojníkom . Bola to paráda, keď vám pri nohách ležal taký major, čo tam bol na poľovačke a nikomu nič nepovedal. Tak toto si každý užíval s veľkou parádou . Vtedy sa vojenské poriadky dodržovali nie na sto , ale aj na tisíc percent.

Zostava piketu v ten deň bola neuveriteľná traja supráci so svojimi zobákmi. Vojaci sa rozišli po rote, psovodi Chlibec s Motykom si pripravovali psov. Marek bol zaradený ako strážny u piketu, ktorého veliteľom bol Čoudi. K psovodom boli pridelení členovia hliadok Chovanec a Benák . Do gázika naložili aj feny Šimonu a Zoju. Tie ako na povel sa hneď pustili do seba. Za hlasného brechotu mali psovodi čo robiť ,aby ich od seba oddelili. Moc nechýbalo, aby sa do seba nepustili aj ich páni. Jeden druhému vyčítali , že neudrží svoju fenu od tej druhej. V gaziku začalo byť dusno ,napokon to všetko spacifikoval Čoudi. Šofér gázika mazák Marcinkievič dupol na plyn a vtom momente sa to celé ukľudnilo.Čoudi sediaci vedľa šoféra sa usmial a po prejdení závory sa na neho otočil. **„Tak co Marci, ukážeme tady tímhle zobákum mazácke rallye ? Já jsem pro ,jen aby se nám tady z toho nepodělali, kdo to tady pak bude čistiť,“** odpovedal so smiechom Marcinkievič . Hneď na to zišiel z asfaltky do priekopy tak rýchlo ,že všetci vyleteli zo sedadiel. Samozrejme, supráci to poznali a tí boli na to pripravení. No zobáci lietali po gáziku ako špinavé prádlo. Takto stále schádzal z cesty do priekopy ,čo sakramensky bavilo suprákov. Po tomto relly gazik zastavil a Čoudi povedal: „**Tak, jsme na místě, doufám ,že jste si to užili,? “** s usmevom sa otočil na mladých. Ich bledé tváre hovorili za všetko. Šesť chlapov vystúpilo z gázika .Pobrali si svoje veci . Dôležité bolo hlavne žrádlo, čo si vydupal Čoudi u neschopného veliteľa. Prečo by nočný piket nemohol mať žrádlo, keď dennému sa vozí obed. V noci predsa nespia a oni sú tiež hladní. Nosenie proviantu mali na starosť zobáci . Svetlá gazíka osvetľovali bránu z ostnatého drátu . Čoudi sa spojil s rotou a po otvorení prešli cez kontrolný pás. Po namačkaní skúšobných skratov odchádzal Chlíbec s Chovancom do kopca na cigánku .Striedali hliadku, čo tam slúžila cez deň. Ostatní sa pohli k piketu. Gaz sa vracal na rotu prázdny . Tí, ktorých vystrieda hliadka Chlibca , musia íst na rotu po svojich vedľa signálky . Ostatní z piketu po ceste starého drátu . Po ceste na piket prechádzali okolo starého cintorína. Benák si od strachu na múry posvietil. „**Bleskem to zhas, nebo uvidíš ! Co vám staršina neříkal, co se na hřbitove děje?“ „Ale, áno“** odvetil Benák a zhasol baterku. Keď prešli cintorín, ešte sa obzerali , či v tej tme niečo neuvidia. Čoudi si prebral piket a nahlásil na rotu, že preberá velenie na pikete. Denná smena sa pomaly poberala v tej tme na rotu. Čoudi s Motykom sa usalašili na posteli, Mareka poslali von strážiť. Benák im robil sluhu . Upratoval ,prikladal do kachiel, rúbal vonku drevo . Pri rúbaní sa bavil s Marekom o tom , ako ich tu pekne zneužívajú. Z konverzácie bolo cítiť veľké obavy. Strach ,že sú kúsok od hranice im rozširoval zreničky. Zvuky, čo sa ozývali z hĺbky lesa v nich násobili obavu , že sa stretnú s nepriateľom. Za každým neznámym zvukom videli niečo strašné. Od hranice okrem stromov ich nič nechránilo. Iba monotónna konverzácia suprákov zvnútra piketu ich ukľudňovala. Uvedomovali si, že strach má veľké oči. Marek vedel, že po hodine by sa mal

striedať s veliteľom. Sľúbené striedanie dostávalo hmatateľnú podobu. Z piketu bolo počuť rádio, ale žiadny náznak, aby ho Čoudi vystriedal. Nesmelo vkročil cez verandu do piketu. Na vŕzganie dverí sa všetci, čo boli v pikete otočili k dverám. „**Co tady chceš ? Střída tě někdo? A jedu ven !“** rozčúlene komandoval Mareka Čoudi. „**Ja som chcel len povedať, že hodina prešla,“** nesmelo oponoval Marek „**Chlapě má a tvá hodina, to je sakra rozdíl ! Když budeš míť tolik odslouženo jako já, pak si můžeš ulavovať !“** a vypoklonkoval von Mareka. Hliadka, čo bola na pikete sa striedala s hliadkou na cigánke po každých troch hodinách. Počas odpočinku na pikete slúžila ako pohotovosť pre prípad skratov na signálke na ľavej strane. Signálka sa delila na pravú a ľavú stranu. Každá strana mala desať úsekov. Číslo jeden mal vždy úsek, čo bol na styku so susednou rotou a v strede, kde sa stretávali ľavá a pravá strana boli úseky s číslom desať. Pravú stanu kontrolovala poplachovka z roty, ktorá na preverenie skratov používala gazík.

Členom poplachovky bol šofér, psovod s najlepším psom na rote a dozorčí dôstojník roty zvaný dederák. Dederák riadil celú ochranu hranice počas dvadsaťštyri hodín. Dederáka slúžili všetci dôstojníci a poddôstojníci na rote. Veliteľ piketu podliehal slúžiacemu dederákovi. V miestnosti poplachovky boli aj dvaja členovia prekrytia, ktorý sa presúvali na predpokladanú trasu narušiteľa. Na niektoré úseky sa viezli aj s poplachovkou a potom ich vysadili, aby prekryli trasu . Po skončení akcie ich zasa viezli späť. Celá poplachovka slúžila dvadsaťštyri hodín ako dederák. Piket kontroloval ľavu stranu . Hliadka na cigánke mala na starosti úsek ľavá jedna zo styku s rotou Svatá Kateřina po úsek ľavá päť. Hliadka, čo odpočívala na pikete bola v pohotovosti a vybiehala na kontrolu úsekov ľavá šesť až ľavá desať. Počas presunu striedania hliadka bola spojená s rotou vysielačkou. Marek už slúžil viac ako dve hodiny, keď v pikete nastal ruch. To Motyka s Benákom sa chystali striedať hliadku na cigánke. Vykročili do tmy. Fena Zoja išla pred nimi na voľno ,ako starý mazák ich viedla smerom k cigánke. **„No mladej ješte to zvládaš ?“** opýtal sa Motyka a zaškeril sa. Benák po ňom poslušne cupital. Čoudi zostal v pikete sám . Po chvíli vyšiel von a vyčúral sa vedľa kotcov . Otrasajúc svoje prirodzenie oslovil Mareka: **„Poslyš, když přijede Chlibec z cikánky pak tě vystřidam ok ? „No čo už,“** odpovedal mu Marek. Bolo mu zima, tak si čas krátil chodením okolo piketu. Po pol hodine sa mala objavit hliadka z cigánky .Vtom sa zrazu ozvala hrozná rana. Hustú tmu preťal ohnivý pás svietiaceho náboja. Kúsok od Mareka niečo zasvišťalo medzi stromy. Marekovi by sa krvi nedorezal, stál tam ako skamenený. Z piketu vyletel vyplašený Čoudi „**Co to bylo ? Ja neviem,“** roztraseným hlasom odpovedal Marek. Z tmy z kopca sa ozýval tlmený rehot. **„To hovedo Chlibec , asi mu přeskočilo“** komentoval Čoudi . Z tmy sa do svetla piketu objavila vyškerená tvár Chlíbca, **„ No co mladej, neposral si se ? Ukáž gatě ? No co snad si oněmněl ?“ „Ty si pěkné hovado,“** ozval sa z piketu Čoudi „**Už ti z té vojny kape na karbit že jo? Co by mi kapalo, jen jsem chtěl, aby mladej zažil trochu adrenalínu a nechrápal tady.“** dohovoril Chlibec. Hliadka sa odstrojila. Chovanec ako zobák sa musel postarať o fenu Šimonu. “**Jen se starej, po mně ji zdědíš ty. Tak to zde chodí, zobáci dostanou psi od supráku, aby byli s nimi co nejdéle,“** komentoval jeho činnosť Chlíbec. Čoudi sa s Chlíbcom moc neráčili , aj keď boli jeden ročník Chlíbec bol podivín. Mal uhrančivé oči , všetky feny na rote sa ho báli . Keď sa pohyboval v kotcoch, tak zavýjali, ako by im išlo o život. Vyžarovala z neho negatívna energia**.** Nadarmo nedostal prezývku bosorák . Aj jeho fena Šimona, keď bola so svojím pánom, tak to bol najzákernejší pes na okolí. Pred svojím pánom mala neskutočný strach a rešpekt. Ak však bola v kotci sama a jej pán nebol nablízku, potom stačilo na ňu zrevať. Potom sa počúrala od strachu. Nikto ho nemal rád, hlavne vtedy, ak si vypil a pil vždy, keď bol na pikete. Na pikete sa vždy našiel nejaký alkohol a aj dôvod na pitie . Keď bolo najhoršie, tak tí, čo sa poznali za čiarou s Müllerkou vysomrali od nej nejaké to pivo . A to aj za cenu rizika, že ich nejaký dobrák udá a oni skončia v base. Niektorí vojaci si ho dali poslať z domu v konzerve. Pivo sa tu pilo najviac. Mazákom ho doviezli hlavne spojári, čo na

motorke chodili opravovať poruchu na spojení alebo na signálke. Ak nebola porucha, tak sa vymyslela: „**No mladej střídáme, běž do piketu!“** odvolal ho Čoudi zo stráženia . Vonku nezostal nikto. Na udivený pohľad Mareka odpovedal: „**Já si ty klacky odsloužim zde, vždyť já jsem velitel a já si to všechno zodpovím,“** obhajoval svoju činnosť Čoudi**.** Supráci ležali na kavalci a zobáci si ustlali na zemi pri kachliach. Marekovi pri tlmenom svetle padali viečka . Musel sa dobre premáhať, aby nezaspal. Mal na starosti udržiavanie ohňa . Ticho piketu prerušovalo pípanie pojítka . Pípanie sa ozývalo každú chvíľku . Podľa druhu pípania dlhými a krátkymi tónmi sa vedelo, s kým sa chce signalista spojiť. Ak pípanie trvalo dlho, celá nočná zmena vedela, kto asi zachrápal, alebo nie je pripojený. Signalista potom použil vysielačku. Hovory medzi vysielačkami sa viedli v kódovanom režime pomocou čísiel. Na každej vysielačke bol nalepený číselný kód s heslom **Pozor, nepřítel naslouchá !** Keď bolo niečo súrne, kašlalo sa na kódy. Vtedy si mohli veselo odpočúvať. Cez pojítka sa komunikovalo normálne. Všetci, čo mali napojené pojítka, počuli, o čom sa rozpráva signalista s hliadkou. Ak sa pojítko otvorilo, tak signalistovi zasvietilo svetielko a on vedel, ktorá hliadka volá. Netrvalo to dlho a po zaznení signálu sa Čoudi začal mrviť. „**Kurva, zvoní na cikánku, asi máme zkrat ? “** Po signáli, ktorý patril piketu to zodvihol a nervózne sa ozval: **„Co je ? Máme zkrat na ľavej jedna,“** ozval sa signalista z roty. Zrazu vyskočil a zreval: **„Jedu jedu mladej, překrývame !** V behu si zapínal opasok s nábojmi. Rýchlo siahol pre samopal a baterku. V momente bol vonku. „**Jedu jedu zobáku nebo ti ujede,“** reval naňho Chlíbec . Dvaja zostávali v pikete ako záloha. Na prekrytie išiel iba veliteľ piketu a strážny, „**Kurva, co se couráš, kde pak si ? “** reval vonku Čoudi. Marek v strese skoro zabudol na samopal a vysielačku. Na čom sa obaja supráci dobre bavili. Nasadené tempo Mareka rýchlo vyčerpávalo. Na prekrytie bol určený nejaký čas . Podľa svetla baterky vedel, kadiaľ beží Čoudi. Za chvíľu boli na čiare . Marek lapal po dychu. Čoudi k nemu pristúpil, z pleca zobral vysielačku a kódovým hlásením volal na rotu . Rozostavili sa po čiare a napäto čakali, čo sa bude diať. Bolo ticho ,iba v diaľke od bavorských domov štekali psi. Pozerali do tmavého lesa . Les si šumel svoju melódiu. Dlho sa nič nedialo, Ticho prerušilo pípanie na vysielačke . Známym kódom im hlas oznamoval, že sa môžu stiahnuť. **„Byl to planý poplach jedeme na piket mladej !“** povedal Čoudi . Rozsvietil baterku a vykročil smerom k piketu. „**Takových planých poplachú tady ještě zažiješ . No , to já už budu v zaslouženém civilu a tohle mě už nebude srát ! Tak za kolik to máš mladej ? Za šesto tridsať,“** odvetil Marek . Na to sa Čoudi začal nekontrolovane smiat, až mu začali tiect slzy ako hrachy. Dobre sa bavil . Pred piketom stál Chlíbec a nervózne prestupoval: „**Kurva, kde jste ? Už jsme měli bejt nahoře na cikánce ? Aby ses neposral ,neuženu si kvůli tobě zánet' plic,“** kontroval mu Čoudi. Vošiel dovnútra a medzi dverami zvolal: **„Zůstaň venku mladej a klackuj !“** Unavený Marek sa nezmohol na slovo. Strašne sa mu chcelo spať. Kúsok od piketu bol poľovnícky posed, na ktorý sa posadil a v momente začal driemať . Skoro si nevšimol, ako sa vracia hliadka vojína Motyku. Nadávky, ktorými častoval fenu Zoju ho prebrali. **„Ty kurvo nenažraná, tos musela žrát ty hovna na cikánce? Páchneš jak tři sta letý hajzl !“** Čoudi vyšiel von zistiť, čo sa to tam deje. Zrazu, ako zacítil ten smrad, vliezol späť dovnútra. „**Motyka, ty nejsi normální, ať tě ani nenapadne, že tá smradlavá kurva vejde dovnitř ,nebo se z teho smradu pobliju !“**

Zoja bol najškaredší pes na svete .Asi sa skrížila s nejakou hyenou alebo so psom baskervilským. Jedine, čo bolo na nej pekné, tak to boli normálne ľudské oči . Akoby bol v koži psa zakliaty človek . Keď jej niekto nadával, pozrela sa na neho ľudskými očami a v tom momente jej každý odpustil. Bola večne nenažraná. Koľko jej naložili , toľko bola schopná zožrať. Keď si psovodi chceli vystreliť z Motyky, naložili jej aj štyri dávky jedla. Všetko zožrala, až sa jej brucho vlieklo po zemi .Nohy sa jej nenormálne skrátili. Motyku vtedy išlo od jedu rozhodiť. Keď sa však na ňeho pozrela, tak jej vždy odpustil. Namiesto psa išiel vpredu do služby Motyka a ona sa pomaly prevaľovala za ním. Samozrejme, takto

nažraná nevládala a Motyka ju musel čakať. Čo zase štvalo ostatných, ktorí museli čakať Motyku. Konečne sa dočkali rána . Prišiel ich vystriedať denný piket. Pred sebou mali ešte štyri kilometre chôdze po trase starého drátu . Ten kedysi v päťdesiatych rokoch po zmene režimu vybudovali komunisti na to , aby ľudia neutekali na západ . Bola studená vojna. Imperialisti chceli rozvrátiť komunistický režim. Cez čiaru posielali svojich agentov , aby v republike robili záškodnícku činnosť. Proti tomu aby sem neprenikali a aby nikto neutekal von. Postavili elektrický plot pod napätím desaťtisíc voltov . Kto ho chcel prekonať ,tak tomu hrozilo ,že sa tam uškvarí . Podľa rozprávania mazákov aj na tomto úseku našli zabitých ľudí ,čo chceli ujsť na západ. Bolo to v časoch, keď ľudstvu hrozila tretia svetová . Najmocnejšie mocnosti sveta začali súťažiť v zbrojení. Vtedy komunisti vymieľali ľuďom hlavy o úhlavnom nepriateľovi, ktorý chce narušiť celosvetový mier . Zbehnutie na druhú stranu sa rovnalo velezrade. Dráty sa nestavali proti nepriateľovi ,ale proti vlastnému ľudu. Ak niekoho zastrelili pri úteku alebo zhorel na elektrických drátoch, verejnosť to pod vplyvom propagandy brala akosi normále. Zaslúžili si to, lebo chceli zradiť tento štát. Vládla diktatúra proletariatu a málokto si dovolil protestovať. Až na naliehanie západných štátov sa musela táto ochrana zrušiť. Nahradil ju humánnejší spôsob. Ostnatý drát so signalizáciou. Či sa o ostnatom dráte dá povedať , že je humánny, to vtedy nikto neriešil. Po starom dráte zostal iba úzky pás lesa v strede s vyjazdenými koľajami od áut.

V polovičke cesty sa pás prudko stáčal doľava. Stála tam pozorovačka a pod ňou veľké debne plné batérií .Toto miesto volali Zlom . Na zábradlí vysokej pozorovačky bol umiestnený veľký infrák z tanku na nočné videnie . Podľa mazákov sa ním dalo dovidieť aj pol kilometra za jasnej noci . Používal sa ako nepriechodná clona na pravdepodobný postup, narušiteľa. Kto bol pozorovaný, ten o tom nemal žiadne tušenie. Napokon bol dobrý aj nato že sa ním odhalila kontrola v teréne .Ten, kto stál hore ,tak dobre videl ,koho má pred sebou. Samozrejme, vždy sa vedelo ,keď išla kontrola z roty . Aj keď to signalisti mali zakázané, vedela o tom celá nočná zmena. Ak boli v teréne absíci, tak vždy na nich niečo vymysleli. Jednou z takýchto vecí bol aj nápad zamieriť reflektor na prichádzajúce osoby . Potom dať dole kryt tienenia a na plné svetlo to do nich napáliť. Osoba pohybujúca sa po tme zrazu dostala do očí silný lúč svetla . V tom momente dočastne oslepli a ostali nehybne stáť. Nevideli absolútne nič. Na pozorovačke z diaľky počujú ich hnusné nadávky a vyhrážky . Keď bola hliadka pod vplyvom návykovej látky , čo bol, samozrejme, alkohol. Nudu zaháňala tým, že svetelným lúčom osvecovala domy v Bavorsku. Potom príde sťažnosť z Bavor na veliteľstvo brigády. Zrazu tam nikto nebol a nikto o ničom nič nevie. V rozkaze sa táto činnosť zakáže a napokon sa aj tak po čase poruší. Vojaci sa asi držia hesla, zákazy sú na to, aby sa porušovali. Po týchto informáciách ich mazáci upozornili, že toto je najkľudnejšia rota na brigáde. Tu sa ešte nikto nepokúsil prekonať signálku . Nikto si ani nepamätá, kedy tu mali nejaké zadržanie.Okrem kontrol z práporu z Nýrska alebo z brigády z Domažlíc . O takýchto previerkach sa vždy dopredu vedelo . Povýšenie tu za to nehrozí a ani opušťák . Tu sa okrem služieb nič nedeje. Toto všetko sa dozvedeli mlaďasi od svojich suprákov počas cesty na rotu.

Konečne prišli na rotu unavení a hladní . Tešili sa na jedlo a na dobrú sprchu . Po odovzdaní zbraní do zbrojárky vošli do jedálne. „**Kuchaři, co máme na snídani !“** vyzvedal Čoudi od kuchára Bláhy. „**No co, vyvalín a čaj. “** Vyvalín to bol chlieb s maslom a džemom. Mazáci začali frflať, že sa môžu na to pekne vysrať . Oni také grce žrať nebudú. Napokon im nič iné neostávalo. Hlad je hlad. Počas jedenia vošiel do jedálne veliteľ roty nadporučík Václav. **„Kuchaři, udělejte mi vajce na slanině s dvojitou porci a velkou kávu. Pak ať mi to přinesou do kanceláře.“ „Rozkaz súdruh veliteli,“** odpovedal mu Bláha. Supráci začali nadávať, že to musel počuť, keď odchádzal..Po chvíli niesol mladší kuchár Hladík na tácke vytúžené raňajky pre veliteľa. „**No pojď sem s tím mladej, no neboj se ? “** Všetci traja supráci vstali a odobrali si z vajec na slanine svoju porciu.**“Neblbnetě kluci, starej mě zabije ! Co zabije ! Aj my chceme žrát takové dobroty jako von,“** odpovedal mu Čoudi.

Nakoniec mu tam niečo vrátili . Chlibec si chrachol z nosa pekne mazľavý zelený hlien a vmiešal mu to do vajíčok, Ostatní dvaja mu tam statočne napľuli. Celé to pekne zamiešali a v dobrej nálade si posadali. Keď to videl Hladík, tak ho začalo napínať na zvracanie. Napínalo ho až po dvere kancelárie. S veľkým strachom to položil na stôl veliteľovi. Potom rýchlo utekal preč. „**Tak co mladej, jak si pošmák starej? Chutnalo mu? Asi jó, já se na to nemoh koukat,“** odpovedal Hladík a s rukami na ústach utekal na záchod zvracať. **„Kurva chlapi, to bude průšvich až na to přijde, to nechci videt,“** komentoval dianie cez výdajné okienko kuchyne šéfkuchár Bláha. Po chvíli sa ozvali kroky na chodbe. „**Tiše už jde !“** odpovedal Bláha a vtiahol sa do kuchyne. **„Kuchaři, bylo to vynikajúci, dostanete za to řád vařečky zlaté,“** parafrázoval známy výrok z rozprávky. To už mazáci nevydržali a vybuchli smiechom. Smial sa aj nadporučík ,mysliac si aký dobrý vtip povedal. Iba chudák Hladík vracal ,aj keď už nemal čo. O tejto príhode sa to postupne dozvedela celá rota a každý sa na tom dobre bavil. Nadporučíka tu nikto nemal v láske. Mazáci dúfali , že sa nenájde žiadny práskač ,ktorý mu to zavesí na nos . To by do konca vojny mali hotové peklo. Marek, kým tvrdo zaspal, bol plný dojmov . Tešil sa na dobu , že aj on raz bude mazák . Len nevedel, či je to diagnóza alebo úchylka. Veril, že takto dúfam neklesne, ako oni. So zdravým rozum to nemalo nič spoločného. Po spánku a rozkaze sa nováčikovia , na hornej chodbe medzi sebou zdôverovali so svojimi zážitkami. Po chvíli zistili ,že ich odpočúva suprák Fildán. „**Ale, ale, že by sťažnosti na staršie ročníky? Tak vy máte ešte aj čas rozmýšľať? Dozorčí mám tu nových rajonistov, čo nemajú nič na práci, treba ich poriadne zamestnať !“** Kričal smerom na dolnú chodbu, kde postával dozorčí. **„A ešte niečo, aby ste prišli na iné myšlienky a mne zaplesalo srdce. Tak mi láskavo povedzte, za koľko to majú staré páky ?“** na tvári mu zaihral škodoradostný úsmev. „**Prosím, za sto dvadset,“** ozval sa nesmelo Benák. **„Šikovný panáčik, uhádol si to. Za to dostaneš veľkú odmenu, môžeš si utrhnúť z môjho vzácneho supráckeho metra,“** otrčil mu zo srdiečok vystrihaný krajčírsky dvojmeter. Po tomto trhacom akte sa Fildán upokojil. S výrazom psychicky narušeného človeka odchádzal. „**Copak, copak, zdá se vám nějakej divnej ?“** Prerušil ich prekvapenie absolvent čatár Studnický .“**Jsěm zvědavej jak se budete chovat vy ,až tady budete tolik jako von ! Apropó je zde na rotě někdo skutečně normálni ?“** zahundral si pre seba a odišiel si prevziať službu dederáka.

Zobák, ak sa zdržiaval ,na rote musel byť stále v pohybe. Oddychovať mohol akurát v noci. A to nie vždy, lebo ak bol nadporučík v zlom duševnom rozpoložení, vždy piskol pohraničný poplach , aby si overil za aký čas je rota schopná nastúpiť. To bol jediný spôsob ako dať mazákom pocítiť svoju moc. Pri opakovaných poplachoch si aj vypočul pindačky na jeho šikanu. Výraz jeho tváre zodpovedal tomu ,ako ho to bavilo. Prirodzenú autoritu nemal. Bol to opilec, čo sa bál o svoju kariéru. Všetky prúsery na rote sa snažil zamiesť pod koberec, aby sa to nedajbože, nedostalo na vyššie miesta . To by mal potom zastavený kariérny postup. Jeho správanie bola voda na mlyn pre mazákov. Hneď vycítili ,že by musel byť super prúser, aby sa dostali do basy. Dovoľovali si čím ďalej tým viac. Prirodzenú autoritu mal politruk a to pre svoju povahu. Staršina bol ten druhý ,pred ktorým mali rešpekt. Možno aj preto, že bo väčší mazák ako oni. Držal s nimi , lebo sa na nich v službe mohol spoľahnúť. Všetko si to napokon odskákali tí najmenej skúsení zobáci. Ešte šťastie, že každého polroka prišli noví , ktorí nastúpili na ich miesto. Starší zobáci už boli trocha skúsenejší. Tým že nemali skúšky na veliteľov hliadok, do služby nemohli chodiť sami. Jediné miesto, kde mohli slúžiť bez dozoru bol strážny u roty . Striedalo sa po dvoch hodinách a všetci tomu hovorili klacky. Okolo roty bola natiahnutá signálka s dvojitým plotom. Strážny stál cez deň na pozorovačke,ktorá stála uprostred roty. Jeho úlohou bolo pozorovať priestor okolo roty ,vo vzduchu a na zemi. Hlavný smer jeho pozorovania bola hraničná čiara, ktorá bola kúsok od roty. Z bavorskej strany strážili hranicu jednotky Grenzpolizei, Zollpolizei a Bundesgrenzschutz. Prieskumy a pozorovanie hranice robila aj

Americká armáda . Na prieskum používali vrtuľníky Kobra a pozemné jednotky . Z bavorskej strany nemali žiadny plot , na to im stačil ten náš . Tým, že odpočúvali vysielačky, mali rýchle a spoľahlivé informácie o našej činnosti. Hlavný orientačný bod pozorovania na bavorskej strane bola trafostanica na kopci . Stála na križovatke ciest, ktoré smerovali do okolitých samôt. Vždy, keď nastal na rote nejaký väčší pohyb, stálo na bavorskej strane vojenské auto s radarom. Celkový pohyb z druhej strany hranice , hlásil strážny signalistovi na rotu a ten dederákovi. V noci sa klackovalo pri vratách na vstupe na rotu. Stála tam búdka , do ktorej sa dalo schovať v prípade zlého počasia. V určitých intervaloch musel strážny prejsť okolo celej roty. Ak mala výjazd poplachovka otváral jej vráta **.** Keď mal cez deň klacky mazák ,tak medzi striedaním si robil čo chcel . Sedel v klube alebo sa dobre zašil . Nováčik ten musel neustále niečo robiť. Beda ak si niekto všimol ,že sa zašíva. Potom lietal ako špinavé prádlo. V priestoroch roty okrem poschodovej budovy, ktorú prerobili z bývalej školy, stáli dva baraky, ktoré kedysi slúžili na ubytovanie . Bol tam aj veľký hangár, v ktorom stáli dva obrnené transportéry nazývané ótečka s guľometmi na vežiach. Dva pásové obrnené nemecké hakle mali namontované kanóny. Táto bojová technika mala slúžiť na obranu roty v prípade vojny. Hangár bol postavený pod veľkými jedľami, aby nebolo naň od hranice vidieť. Rota mala ešte tri staré budovy . V jednej boli garáže pre tri gazíky a v časti budovy bola posilňovňa. Druhá slúžila ako sklad prebytočného materiálu. V tretej bola stajňa pre kone a chlievy v ktorých sa chovali svine. Kone a svine mal na starosti vojak, ktorému hovorili voska. Dve kobyly sa používali na udržiavanie kontrolného pásu , ktorý bol okolo celej signálky z jednej alebo druhej strany. Musel byť stále preorávaný a čistý . Kontrolný pas slúžil na to, ak by niekto chcel prekonať signálku , tak na pooranej pôde zanechal stopy. Hliadka podľa stôp zistila či išlo o ľudí alebo zver. Na mieste pred stajňou stáli ešte dve nákladné autá V3S , ktoré slúžili na prepravu materiálu a vojakov. Za rotou bol muničný sklad, v ktorom bola munícia do kanónov , granáty a nášľapné míny. Životnosť roty v prípade vojenského konfliktu bola odhadovaná na desať minút. Všetky tieto opatrenia s bojovou technikou, bola iba hra na vojakov. Tým , že rota bola v horskom údolí mali ich imperialisti ako na dlani. Pri muničnom sklade stál okop zo stojanom na protilietadlový guľomet . Slúžil na obranu vzdušného priestoru. Za muničákom bola vybudovaná malá strelnica pre dôstojníkov ,na ktorej strieľali zo svojich osobných zbraní. Toto všetko musel strážny kontrolovať , lebo z bavorskej strany to bolo dvesto metrov od hranice. Jediné šťastie , že potok Kouba sa za rotou rozlieval a tvoril súvislé močarisko. Z toho smeru sa strážny nemusel obávať nejakej nevítanej návštevy.

„Náástup na rozkaz náástup na rozkaz !“ vyrevoval desiatnik Ráž po celej rote . Všetko čo bolo na rote, muselo nastúpiť okolo tretej po obede na pľac na nádvorí . Ak bolo zlé počasie, tak sa rozkaz čítal na dolnej chodbe. V rozkaze veliteľa roty sa čítali služby na nasledujúci operačný deň . Vpredu stáli zobáci, ktorí museli byť vzorovo ustrojení .Vzadnom rade stáli staré páky čiastočne vo vojenskom a v civilných svetroch . Niektorí nemali obuté ani kanady. Počas rozkazu sa medzi sebou dobre bavili a hlavne , keď rozkaz čítal nadporučík Václav . Ak udelil veliteľ nejakú pochvalu, prípadne opustenie posádky za dobrú službu podľa vojenského poriadku musel vojak odpovedať: **„Slúžim socialistickej vlasti.“** Ak dostal odmenu mazák tak sa ozvalo: „**To jsem rád kurva.“** Toto si dovoľovali iba pri veliteľovi a absikoch . No najhoršie to bolo, ak bol na rozkaze ďalej slúžiaci čatár Beránek. Toho nepočúvali ani mladí. Mumlal si všetko pre seba a nikto mu nerozumel. Už ho to ani nerozčuľovalo, proste nemal autoritu.

Beránek bol malý s veľkým zadkom. Keď bežal, tak sa na ňom všetko triaslo. Neprirodzene škúlil . Keď sa s ním niekto bavil, nadobudol dojem , že to hovorí niekomu vedľa. Ako technik mal na starosti všetky vozidlá na rote . Bol to smoliar na pohľadanie . Vojnu musel podpísať po tom, ako vojak základnej služby opitý havaroval s nákladným autom . Aby nešiel do basy ,tak sa na furt upísal armáde. Ak mohol, tak sa zdržiaval v klube

a hral s vojakmi biliard. Neznášal, ak ho niekto porazil. „**No, popojedem vlčáku, rozdáme si to tady !“** rýchlo si nasadil boxerské rukavice . Zaujal postoj boxera v ringu. Každý, kto chcel mať od neho pokoj ,sa nechal poraziť. Raz tak vytočil Motyku a ten mu nasadil taký spodný hák do brady , že sa rozčapil na podlahe ako žaba. „**Tak to ti nedaruji, vlčáku !“** otrasený odchádzal a rukou si držal tvár. Snažil sa neustále pohybovať spodnou sánkou. Tento tik mu napokon ostal a aj prezývka vlčák .

Pri politrukovi a staršinovi si nedovolili skoro níč. Akurát chodili mierne neupravení. Bol to proste bordel. V rozkaze sa Marek dozvedel, že na druhý deň má trenírovku. Takto volali vojaci psovodi trénovanie psov v teréne. Po raňajkách si ho vyzdvihol dozorčí so slovami „**Mladej, v kotcích tě čeká Obecovský, budeš mít trenírovku z naší obávanou smečkou. Tak poklusem jedu jedu.“** S malou dušičkou sa blížil ku kotcom, ktoré boli oplotené silným pletivom. Vždy , keď sa feny hárali, tak z Bavor sa dovalilo veľké množstvo psov. Pudy v tomto prípade nepoznali hranice . Niekedy sa to stalo také neúnosné, že vojaci museli niektorých postrielať. **„No konečně, mladej ! Honem si navlíkni vatovou kombinézu a našlápni poza kotce asi kilometr dlóuhou stopu. Pak se vráť z druhé strany, “** oslovil ho Obecovský**.** V kotcoch bolo viac psovodov, ktorí pripravovali svoje zverenkyne na previerky. Marekovi sa akosi nedarilo obliecť si kombinézu. Napokon mu pomohli ostatní.čo tam boli . Z kombinézy mu bolo vidieť iba priezor na oči . Voľné miesta ako rukávy a nohavice mu vypchali handrami. Ony tie beštie aj tak vedeli, kde sú slabé miesta na kombinéze. Chceli sa dostať na živé miesta figuranta. Muselo ich to sakramentsky baviť . Chceli sa zakusnúť do živého. Nemotorne ako robot sa predieral kríkmi za kotcami. Prišiel k miestu, odkiaľ mohol dobre vidieť, ako Obecovský vypustí tie obávané beštie. Olina bola čierna a super stopár . Urra bol fantastický skokan a bojovník. Patrične vydráždené sa vrhli po stope ako šialené. V tom momente by sa Marekovi krvi nedorezal. Prudko mu stúpal tep a adrenalín. Po chvíli cez priezor uvidel ,ako sa k nemu rýchlo blížia. Dostal strach . Tí z kotcov zvedavo pozerali, ako to dopadne. V momente, v akom ich zazreli sa im snažil nemotorne uniknúť. K jeho veľkej snahe sa mu to vôbec nedarilo. Prvá naňho veľkým oblúkom skočila Urra . Ihneď spadol na zem. Za pár sekúnd ho Olina a Urra vláčili po zemi ako nejakú handru. Popri tom sa snažili nájsť voľné miesto v ochrannej kombinéze, aby sa mu dostali na telo. Reval ako šialený . Čo ešte viac dráždilo smečku. Proti tomuto útoku sa nemohol nijak brániť. Vzdal to a smečka si s ním robila, čo chcela. Nakoniec ostatní psovodi mali problémy ich od Mareka odtrhnúť. Pološialený od strachu nevedel ,či sa má smiať alebo plakať. Prudko dýchal: **„No mladej ,klid klid ,držel jsi se statečně .“** ukludňoval Mareka Obecovský. To ešte nebolo všetko. Keď si trochu oddýchol robil figuranta ostatným psovodom. Psi ho tak uťahali, že ledva chodil.

Veľká časť psovodov spolu s rotným kynológom, desiatnikom Királom sa pripravovala na praporné previerky psovodov . Psy museli obhájiť svoje výkonnostné triedy.Najcennejšie boli tie, ktoré mali označenie **Pé** čiže pátrací pes. Číslo za označeným bola hodnota ,akú starú stopu dokáže pes vystopovať. Šimona mala **P2 .** Najlepšia bola Ťána ,ktorá obhajovala označenie **P4.** Tieto dve väčšinou slúžili so svojimi psovodmi v poplachovke alebo v pátračke. Chlíbec bol uznávaný ako najlepší psovod práporu. Svojimi bosoráckymi spôsobmi vychoval z krotkého a bojazlivého psa jednu agresívnu šelmu. Pri náhodnej kontrole major Junek, veliteľ práporu kázal svojmu šoférovi, aby prešiel cez signálku . Chcel skontrolovať činnosť poplachovky. Keď ho Šimona dobehla, na miesto do ochranného rukáva sa mu zahryzla do ramena. Rana po hryznutí bola tak veľká , že mu poškodila väzivo v ramene. Následkom toho sa stal invalidom a museli ho prepustiť do civilu. Aj takéto odchody do civilu si vojaci na čiare závideli. Radšej doma a zranený ako v tejto pakárni . Tu im neustále hrozil nejaký prúser a basa. Psovodom Táne bol Jožo Kotula, rodák s Marekom.

Bola to veľká náhoda ,že sa stretli na jednej rote. Životnosť psov na rote bola maximálne desať rokov. Táňa mala osem rokov a bola čierna ako uhol . Chýbali jej niektoré zuby a neznášala mladé feny. Ak niektorá z mladších napadla vojaka, tak ona ho chránila. Volali ju pes ochranár. Mala toho odslúžené strašne veľa a už by si zaslúžila aby išla do civilu. Kotula dúfal, že ju dostane on . Bývalo nepísaným pravidlom , že posledný psovod mal na ňu prednostné právo. V duchu sa tešil, ale až neskôr sa ukázalo ,že človek mieni a pán Boh mení a osud to zariadi vždy inak, ako chceme.

Druhý deň bol ako každý iný , iba okolo kotcov psovodi nervózne pobehovali. Veci, ktoré pred tým robili automaticky ,teraz to zdokonaľovali precíznejšie a dôkladnejšie. Atmosféra hustla a pomaly sa prenášala aj na feny nemeckých ovčiakov. Vedľa kotcov bola prekážková dráha pre psov. Skabej bol nervák, no pri nácvikoch bol maximálne vytočený: **„No tak Flér, klid, pojedeme to ještě jednou a pak se na to vykašlem jo ?“** precedil si medzi zuby. Flér pozrela naňho tými psími očami a lenivo sa pohla na začiatok prekážkovej dráhy: „**Vpřed Flér, vpřed,“** zavelil Slabej. Jej mohutné telo sa ladne prešvihlo cez veľkú bariéru . Na jedničku urobila kladinu a ostatné cviky: **„Výborně Flér,“** pochválil svoju zverenkyňu: „**No nebylo to ještě vono, tak to zkusíme znova jóó ?“** Zavelil k nohe, ona sa otočila k nemu chrbtom na znak protestu.“ **No táák, neblbni pojedem ještě jednou !“** Znova povel a pes sa ani nepohol. To ho totálne dožralo. Zahnal sa a slabým úderom jej dal najavo, kto tu je pánom. To nemal robiť. Flér sa zaťala ešte viac. Daromné boli jeho nadávky a prosby. Nereagovala na žiadny jeho povel. Nakoniec sa odplazila za prekážku, kde ju nebolo vôbec vidieť. K dráhe sa bližil rotný kynológ Királ. „**Kdepak máš svého psa ?“** oslovil Slabeja. **„Já se na to vyseru ,začala trucovať jako ženská když dostane krámy nebo co ? Co s tím uděláme desátnickej ?“** nechápavo sa na ňu pozerali . „**Je zde takový zhon , že vona určite tuší, že budou prověrky, jinak to nechápu ?“** podotkol Slabej. „**To máš za to, že si jí neustále rozmazluješ vole !“** začal mu ho kritizovať kynolog . Slabej sa nedal a tak vznikla celkom slušná hádka. Keď sa prestali hádať, s nemým úžasom pozerali na prekážkovú dráhu, na ktorej si sama cvičila Flér . Chcela im ukázať , že ona to už dávno vie a je pripravená na previerky. „**Ať si to zopákne ješte jednou,“** nariadil desiatnik . **„ Proč, vždyť nám ukázala , že to umí,“** zastal si svojho psa zo smiechom Slabej. „**Do smíchu nám nebude , když nás pak zdrbe Žolík, praporný kynológ,“** kontroval Királ. Práporčík Blažej, praporný kynológ sa psom vôbec nerozumel, ale v buzerovani bol miestna jednička. Ak psovod zle zavelil na psa aport patrične ho sprdol. „**Vojíne, copak tá intonace v hlase ?Vy necitite, že pes je živej tvor, von cíti jakej jste lajdák, že jo? Jakpak děláte tyhle pohyby, všechno musí vypadať jemně a elegantně !“** naznačoval im, ako to majú robiť .Vyzeral pri tom ako obstarožný buzerant, čo dobre pobavilo psovodov. Podľa jeho pohybov ani vojaci netušili, čo tým myslí a tobôž tie úbohé nemé tváre. Psy keď videli, ako nadáva psovodom, tak sa zúrivo rozbrechali , že nebolo počuť vlastného slova. Pri previerkach vždy hovoril: „**Pátračka vážení je jako žolík v kartách , ten zaručuje jistou výhru . Tam, kde jsou vynikajíci psovodi, tak tam dokáží vycvičit dvě až tři pátračky ročně .“** Bol to totálny nezmysel . Pri toľkých službách, čo museli slúžiť, sa to nikdy nedalo stihnúť. Kde sa to náhodou podarilo, tak žolík správnym ťahom prehádzal psov po iných rotách . Na záver previerky končili vyhodnotením , že všetci to zvládli. Nedostatky, ktoré vyplávali na povrch, sa postupne budú odstraňovať s dodatkom, že vždy je čas na osobnú angažovanosť. Hlavne psovodi, čo sú v strane , by mali ísť príkladom. Nikto si nepreveril ,že na Sruboch zo psovodov nebol nikto v komunistickej strane. Táto podmienka sa minula účinkom. Na to, že slúžili v prvej línii , bolo tu veľmi málo komunistov. V strane boli, samozrejme, furtáci a jediný straník z vojakov bol predseda SZM Konečný a čatár absolvent Chadim. Ostatní vojaci museli byť v Socialistickom zväze mládeže. Na hranici nesmel byť nikto , kto mal niekoho na západe . Ak to náhodou zatajil , tak kontráši z vojenskej kontrarozviedky zariadili jeho odvelenie do vnútrozemia. Predsedom strany na rote bol politruk .Stranícke schôdze

mávali aj s pomocníkmi pohraničnej stráže. Títo pomocníci boli vybraní z miestneho obyvateľstva. Bola medzi nimi aj stará Jaroška ,ktorá žila sama na samote nad Liščím. Bol to hybrit medzi ježibabou a starým chlapom . Keď sa nudila , tak so svojím ďalekohľadom sliedila po krajine a vyhľadávala narušiteľov. Najviac ju bavilo bonzovať na pohraničné hliadky, ktoré si neplnili svoje povinnosti. Staršina ju vždy na schôdzi privítal, že sa medzi nimi vyníma ako ruža medzi tŕním. Pri pohľade na ňu to muselo byť naopak, ona bola ten tŕň medzi ružami, čo každého, kto tam bol pobavilo. Raz jej aktivite neušlo, že supráci išli do pojazdnej predajne, ktorá chodila dvakrát do týždňa po okolitých samotách . Nakúpili si pivo a cigarety . Keď nakupovala počula ako sa dohovárali, že si po sebe zastrieľajú. Vyrerali už trocha podpití tak jej to nedalo. Doma sa pripojila pojítkom na linku z roty , aby počula, čo budú robiť Podľa toho, ako sa bavili a koľko piva si brali, tušila, že to myslia vážne . Strieľali z jednej pozorovačky na druhú. Mierili si na striežky , ktoré boli od seba vzdialené vzdušnou čiarou asi tristo metrov. Ten, na koho sa strieľalo, si ľahol na podlahu pozorovačky a cez pojítko zvolal. „**Ležím môzeš páliť,“** ozval sa výstrel a z pojítka sa ozvalo. **„Netrafil, netrafil a teraz ja !“** odpálil a z druhej strany sa ozvalo: „**Kurva, zásah, vedieš jedna nula,“** takto sa ešte dlho hrali. Vôbec netušili , že sú odpočúvaní. Predtým, ako začali strieľať, nahlásili streľbu z Bavor, aby si to náhodou nikto nevšimol. Aká to môže byť bola nebezpečná hra im v tých zmagorených hlavách ani nezasvietilo. Keď to hlásila na rotu, nikto jej to neveril . Zavolala veliteľovi práporu v Nýrsku majorovi Junkovi .Toho išlo od jedu rozhodiť, keď to vyšetroval. Dvaja dotyční sa k tomu nechceli priznať. Zisťoval, či nechýbajú náboje na rote ,ale všetko sedelo. Ako starý hraničiar zabudol, že vojak, ak sa stará, tak sa má. Oni si tie náboje vedeli vždy dobre zohnať. Každé dva týždne sa chodilo na cvičné streľby . Po streľbách sa hodila debna s nábojmi na korbu auta . Staršina si ju zamkol na kľúč. Mazáci odmontovali pánty a vybrali desať nábojov pre mazákov a po jednom pre zobákov. Staršina chýbajúce náboje odpísal ako použité a vôbec netušil, koľko je ich medzi vojakmi. Pre vojakov to bola nutnosť. Za stratu zbrane a nábojov hrozil prokurátor . To potom bola pekná basa . Prišlo sa na to, až potom, keď cez striešky pozorovačiek začalo pršať. Obaja dostali dvadsaťjedna ostrých ,ktoré museli nadsluhovať. Po tomto incidente boli prevelení na brigádu. Na rote sa nakoniec predsa len dozvedeli, kto kto nahlásil . Od tej doby sa mali pred ňou všetci na pozore.

Po večeri sa v klube vždy niečo dialo. Klub okupovali väčšinou iba staršie ročníky a zobáci tam chodili iba vtedy, ak im to dovolili. Ak mali dobrú náladu ,tak si u barmana mohli kúpiť malinovky , sladkosti a cigarety. Na kávu mali nárok, samozrejme, iba dôstojníci a mazáci. Pre mazákov robil barman super malinovku , na ktorú zobáci nemali nárok . Furtáci vôbec netušili čo to pijú. Do fľaše s malinovkou nalial vodku , ktorú bolo málo cítiť . Ak nebola vodka, tak precedil cez chleba okenu na umývanie okien. Tú tam dával ako náhradu. Mala síce hnusnú chuť , ale aspoň trochu pošimorila tie horúce hlavy. Nie vždy sa podarilo dostať na rotu vodku a tak okena hrala prím. Dotyčný, ktorý ju požil, mal pekne krvavé oči a mierne sa potácal. Dôstojníci sa čudovali, čo sa to tam deje . Barman im to vysvetlil: „**Ide na nich asi nejaká viróza či čo.“** Oni to zožrali aj s navijákom. Barman bol zároveň aj knihovník . Pre vojsko chodil požičiavať knihy do brigádnej knihovne. Výmena sa konala raz za mesiac. Trojica mladých si bola v bare kúpiť malinovky a niečo sladké. Od stola biliardu k nim podišiel starší spojár Hřebec . S krvavými očami od super malinovky pristúpil k Majevskému. **„Aha, Nusko ?“** Všetky hlavy sa otočili na Majevského a až teraz si všimli tú úžasnú podobu. Nusko to bol na rote pojem. Všetci mu závideli. Po piatich mesiacoch sa naňho zrútilo neskutočné šťastie . Báli sa, či to vôbec unesie. Zbrojovka v Plzni ho demobilizovala z tejto prekliatej diery. Akurát mal službu na závore,keď sa to dozvedel. Pred tým už čosi tušil a sľúbil, že keď sa to stane, tak sa bude plaziť z akejkoľvek služby na rotu , aj keby si mal kožu zodrať. Spomenul si na sľub a plazil sa vyše kilometra na rotu . Doplazil sa totálne zničený a dotrhaný. Čo sľúbil, tak to aj dodržal. Každý na rote by si to s ním rád

vymenil.Už je rok v civile a oni sú ešte tu: „**Věříme zobáci , že z vás se to žádnemu nestane, dokud jsme ještě tady my , něco to by nás všechny musel trefit šlak . To byste určitě nechtěli, že jóó ?“** skončil svoj monológ Hřebec . Zobáci od strachu vôbec neprotestovali . Mazáci im na chvílu dovolili, aby mohli pozorovať, čo sa deje v klube. Od tej doby Majevskému nikto nepovedal inak iba Nusko.

Každý večer bola na rote iná atmosféra . Záležalo kto z futákov mal službu. Ak mal veliteľ, tak ten bol zašitý vo svojom kancli . Tým, že nemal prirodzenú autoritu, rota sa správala, ako by tam ani nebol. V tom čase nastala mazácka šikana . Bolo to hlavne vtedy , keď požili svoju super malinovku a hrozne sa nudili.

Keď prišiel nejaký nový film , tak sa premietalo v kinosále na hornej chodbe. Najprv sa pustilo mazácke kolečko . To bol film, ktorý zostrihali mazáci za pomoci premietača a kuriča v jednej osobe vojaka Hájka. Z filmov, ktoré dostávali z požičovne, vystrihli nejaké pikantné scénky. Boli tam vždy scény, v ktorých bola nejaká hudba alebo polonahé herečky . Keďže film koloval po rôznych rotách najcennejšie kúsky si vystrihli tí prví a do požičovne prišiel úplne zničený. Zdôvodňovalo sa to tým , že kópia bola nekvalitná a stále sa trhala. Za socializmu vo filmoch veľa sexu nebolo . Sem-tam iba plecové scény ,ak už bolo vidieť herečke kúsok prs tak to nastal v kinosále ošiaľ. Mazácke kolečko sa premietalo vždy pred každým filmom . Všetci ho poznali naspamäť .

Vojak Hájek bol mazák a trpel poruchou spánku. Do služby chodil málo ,lebo vždy v službe zaspal. Raz zaspal na stojke u roty a zrovna vtedy, keď mala výjazd poplachovka . Spal tak tuho ,že staršinu skoro porazilo. Mával nad ním s pištoľou, že ho zastrelí . Milý Hájek nie a nie sa zobudiť. Tak ho tam nechali, a keď sa vracali , ešte spokojne odchrapkával . Staršina ho vyvliekol z búdky a nakopal do zadku . Až potom sa prebral . „**Co je? Co se děje? Já vúbec nespím ? Neserte mě Hájeku, tohle si odskáčete! Napařim vám takovou basu , až se z teho zaserte, kurva ! Von tady chrápe, jakoby nic, tohle jsem ješte nezažil ? Mně snad asi porazí . Pak mně budete mít na svedomí kurva, neserte mě !“** celý červený od jedu odpľúvajúc zabudol nastúpiť do gázika . Od brány išiel na rotu pešo . Čo slúbil, tak to aj splnil. Hájek dostal štrnásť dní po službe . To znamenalo, že v osobnom voľne sa musel hlásiť u dozorčího a ten ho mal zamestnal. Tresty po službe sa slúžili väčšinou v kotolni a on bol kurič , tam bol vlastne ako doma . Lenže v tomto prípade , keď kúril, nemal pomocníka a musel si stačiť sám. Keď bol unavený, tak znova zaspal . Na rote bola taká zima , čo znova nasralo staršinu: „**Neserte mě vojíne i když to máte za pár, dám vás eskortovať na brigádu ! Všechno si pak nadsloužite , vy mňe tady srát nebudete!“** Všetko zapísal do hlásenia a dúfal , že veliteľ mu ten trest schváli. Čo sa zo známych dôvodov nestalo, len aby nebol prúser ,tak sa to všetko ututlalo . Aj tak ide za chvíľu do civilu a potom bude pokoj. Najhoršie to mali zobáci ,keď slúžil staršina . Staršina bol najväčší mazák zo všetkých mazákov. Od neho sa asi všetko naučili. Na rote po odchode veliteľa a ostatných furtákov domov sa napáskoval do jeho kancelárie .Vrazil si brigadírku hlboko do čela , vyložil nohy na stôl a začal úradovať. Nadarmo mu nehovorili malý veliteľ. Keď bol na rote aj spolu s veliteľom, tak bol zašitý vo svojej kancelárii výkonného práporčíka. Ak ho zavolal k sebe, tak sa choval ako jeho služobníček . Bol si vedomý, kto je tu veliteľ. Veľmi sa v láske nemali. Staršina bol starý hraničiar a neznášal týchto rýchlo kvasených veliteľov a navyše neschopných. Staršinu sa báli aj mazáci. Mali pred ním rešpekt, lebo poznal, ako sa v službe zašívajú a kde si všetko zľahčujú . Každý mal v sebe zakódovanú myšlienku . Cez tento úsek aj tak nikto nechce ujsť a ešte sa o to ani nikto nepokúsil. Tak načo tá ostražitosť. Staršina to vedel a preto na nich vymýšľal nové finty, ako ich v službe načapať. Takto im chcel dokázať, že si neplnia svoje povinnosti. Ak sa mu to podarilo, tak si to vedel s radosťou vychutnať. Niekedy sa zdalo ,že práve toto je to, čo ho na tom najviac baví. Dokázal aj tým skúseným, že sú proti nemu obyčajné nuly. A ešte sa musia veľa učiť , aby ho vyviedli bez rebríka na poval. Na kontroly do terénu odišiel z roty

tak, že si to nikto nevšimol .Veľmi dobre vedel, ako to na rote funguje. Vojaci chránili jeden druhého. Signalista alebo strážny u roty dali všetkým echo , že ide von. Ak náhodou išiel okolo strážneho u roty a ten spal, tak mu zobral nejakú vec z výstroja . Nechal ho spať, aby sa nevyzradil . Keď sa vrátil , tak si toho strážneho pekne podal. S jeho detskými výhovorkami ho nechal smažiť vo vlastnej šťave tak dlho, až sa nakoniec priznal. Ten trest stál potom za to. K tomu, samozrejme, patrilo aj jeho teatrálne vystúpenie , aby celá rota vedela, že niekoho zasa vymákol. Niekedy, ak to počasie dovolilo , do práce jazdil na malej motorke jawa 50. Mal na nej upravený plyn tak ,že mohol jazdiť so spustenými riadidlami. Išiel pomaly a kontroloval okolie či sa niekde hliadky nezašívajú. Ak stretol hliadku zasalutoval tak, akoby šiel peši. Raz, ako sa tak viezol na rotu so spustenými riadidlami, sa stalo niečo nečakané. Rota čakala na buzerplaci nastúpená na rozkaz , lebo už meškal. V zákrute sa mu zvrtli riadidlá a celý aj s motorkou sa roztiahol na zemi. Rota za hurónskeho rehotu išla do kolien. Chvíľu tam ležal a nechápal čo sa deje. Až keď mu dozorčí pomáhal vstať, si uvedomil, ako sa pred vojakmi znemožnil. Začal sa prudko oprašovať a od jedu si zobral od dozorčího svoju ufúľanú brigadírku. Keď sa po chvíli pozrel na nástúpenú rotu , nikto sa nesmial .Všetci stáli ticho v pozore , akoby sa nič nestalo: „**Kurva dozorčí, neserte mě ,kterej vúl dnes zametal nádvoří ? Je zde takovej bodrel jak v tanku ! Vždyť jsem se mohl zabít ?. Dějte to kurva do pořádku. Jásnéé ! A kurva je tady někom něco do smíchu hááá?“** Prezerajúc sa skúmavým pohľadom po nastúpených vojakoch pomaly odkráčal krivkajúc na rotu. Vo svojom nekonečnom repertoári používal aj svoju najčastejšiu fintu. Po ceste zo Všerub , kde býval, bol pred závorou asi dvojkilometrový zjazd. Pred vrchom kopca vypol svetlá a z kopca aj motor . Takto tíško a nezhlučne prekvapoval hliadky na závore. Tí, ktorí tam slúžili, mohli dostať infarkt. Keď sa z ničoho nič pred nimi objavila motorka, z ktorej sa ozývalo nekonečné nadávanie na činnosť hliadky.

Ak sa mu podarilo objaviť , že niekto v búdke spí , tak sa ho snažil odzbrojiť . Bol nesmierne šťastný , keď sa mu to podarilo. Tí, čo tam boli najdlhšie mu túto fintu po čase odhalili. Nakoniec ju používal iba na nováčikov alebo na tých, čo tam málo slúžili. Do terénu v noci nechodil iba vtedy, keď bola vonku smečka . Tej sa preukrutne bál ,aj keď to nedával najavo. Raz, keď bol v teréne, si zabudol overiť kto slúži. Namačkal skrat a čakal, čo sa bude diať. V momente, keď zbadal približujúce sa blikajúce svetielko vedel , ktorá práve bije. Hliadka pustila smečku na voľno. Keď to zistil, začal od strachu utekať . Kým k nemu dobehli, tak to chvíľu trvalo . Psy ho pekne povláčili po blate , že ani Obecovský netušil, koho to má pred sebou. Roztrhali mu uniformu a riadne ho pokúsali na zadok . Po tomto incidente maródoval asi mesiac a ešte dlho nevedel obsedieť. Obecovský dokonca dostal od neho pochvalu za vzornú službu. Večierky na rote boli jeho . Neustále chodil a všetko kontroloval. Nováčikovia museli mať veci krásne uložené do komínkov. Ak si na niekoho zasadol, tak ten potom vôbec nestíhal. Keď niekoho stretol na chodbe a mal ruky vo vreckách, nechal ho pár krát okolo seba prejsť. Potom tak zreval, že dotyčný si myslel , že je to jeho posledná hodina: **„Kúúúrva, nesertě mě, co ty ruce v kapsách . Tady jste na vojně a né někde v bodreli. Bleskem si ted kapsy zašijete, aby jste si odvyk mať v nich ruce. Pak se mi přidtě ukázať, je vám to jasnýýý kurva !“** červený od zlosti ho porúčal vykonať jeho rozkaz. Toto si všímal iba na mladých, mazáci ho nezaujímali s niektorými si dokonca tykal . Keď sprcal všetko na rote , čo sa dalo a ukojil si svoje ego, nešiel spať, ale zašil sa vo svojej kancelárii .Tam si vyhrával na svojom saxafóne skoro celú noc. Cez pootvorené okno sa zvuk šíril po okolí a museli ho počuť hádam aj na samotách v Bavoroch. Niektorým mazákom to tak liezlo na nervy , že hulákali z okien, aby prestal. Niekedy sa mu podarilo zachyť tieto nadávky a to ho potom totálne vytočilo. Pískol pohraničný poplach a nespokojencom to patrične vysvetlil: **„Vojáci, má někdo z vás něco proti muzice a proto nemúže spát kurva ? Je tady někdo takovej , co trpí nespavostí, Já ho rychle zaměstnám! Od teď nechci nic slyšet odchod !“** S nevôlou sa rozišli a išli spať. To

najhoršie ešte malo prísť. Sľuboval , že cez víkendy začne skúšať celá kapela. Tak to sa rota dupľom nevyspí. Chýbala mu aparatúra a hlavne bicie pre Valečku . Valečka s Majevským si uvedomili , že odteraz majú po osobnom voľne , aj keď ho ako zobáci vlastne nemali.

Najhoršie to bývalo v sobotu , keď bolo veľké upratovanie a všetci furtáci boli doma so svojimi rodinami. Všade sa šúrovalo a všetko sa muselo lesknúť ako psie gule, aj keď na rote boli iba samé suky. Mazáci na zem nahádzali mazľavé mydlo , ktoré sa prilepilo na podlahu . Tak dlho sa musela podlaha drhnúť , až z nej mydlo úplne zmizlo. Dalo to poriadne zabrať. Čo bolo mokré, to bolo čisté. Robili to iba mladí a po obede boli strašne uťahaní. Mazáci mali voľno, vylihovali a dávali sa obsluhovať zničenými zobákmi . Toto absolvovala iba jedna čata, čo mala voľno . Ostatné dve slúžili ,alebo mali po službe. Ešte šťastie ,že to vychádzalo iba raz za tri týždne . Nedeľa bývala najlepšia. Nebola rozcvička a na raňajky sa išlo neskôr. Okrem rajónov a varenia sa nič nedialo . To platilo len pre tých, čo neslúžili. Večera bývala väčšinou suchá, aby si aj kuchári oddýchli. Bol to chlieb, maslo a nejaká konzerva . Niekedy aj salám. Dosť často sa objavovali aj konzervy KDP. Takto sa nazývala kondenzovaná dávka potravín. Boli to konzervy v ktorých bolo mäso, chlieb , kompót pašteka , dokonca aj žuvačka Pedro. Slúžili na zásobovanie vojakov a obyvateľstva potravinam v prípade vojny. Takýmto spôsobom sa likvidovali zásoby potravín , ktoré boli v skladoch civilnej obrany a končila im záruka. Vojaci boli na to ako stvorení, aby to cez svoje žalúdky dobre zlikvidovali. Tento štát zabil dve muchy jednou ranou. Nedalo sa z toho nažrať, ale to nikoho nezaujímalo . Potom sa po rote povaľovali samé konzervy. Čo zasa neustále sralo veliteľov pri pohľade na ten bodrel.

V polovici decembra ešte stále nebolo po snehu ani chýru. Nad celým úsekom šestnástej PS roty bývala väčšinou hmla alebo stále pršalo. Všetko toto a stres pôsobili na vojakov deprimujúco. Do služby sa muselo za každého počasia. Na rotu chodili zablatení a mokrí. Veci v sušiarke nestačili schnúť. Hlavne vojenské kanady si mohli mazať čím chceli ,tie nie a nie uschnúť. Najvhodnejšie do takého počasia boli obyčajné gumáky . Tie používali iba tí, čo slúžili na poplachovke. Nemuseli sa zdržovať obúvaním ako pri kanadách. Na rote z výparov potu a mokrého šatstva bol statočný puch. Pohraničné jednotky mali síce dobrú výstroj, ale počasie bolo vždy krok vpred. Jedinou svetlou výnimkou bola pláštenka . Vojaci ju volali grenčák . Navrhli ju podľa pláštenky, ktorú okopírovali od bavorskej Genzpolizei .Mala kapucňu bola nepremokavá a dosť široká . Na chrbte a na kapucni sa dala nafúknuť ako nafukovačka. Keď bol vojak v teréne ,tak si mohol kdekoľvek ľahnúť na zem. bez toho, aby mu bolo zima alebo aby nepremokol. Tí skúsenejší hneď pochopili, aká je to dobrá vec a nafasovali si tie najväčšie. Na skrytých hliadkach si pod seba ustlali konáre z ihličia a rozložili celtu. Zabalili sa do grenčaku a mohlo sa veselo chrápať. Ak mali v hliadke mladého psa, tak ten poctivo strážil .Bol mladý a mal tiež strach. Vždy včas naznačil pohyb nejakej osoby alebo furtáka na kontrole. Staré feny už neboli také spoľahlivé a tie zaspali niekedy skôr ako sami vojaci. To psovodov privádzalo do zúrivosti, a preto ich museli neustále aktivizovať. Jedine kto nebol spokojný s pláštenku, bol dvojmetrový vojak Běhal . Tomu by asi museli ušiť jeden malý stan. Na šťastie bol šofér a ten do terénu skoro vôbec nechodil.

Pršalo a Marek nastupoval do služby . Mal nočný piket. Tentoraz ako člen hliadky supráka Motyku a jeho najškaredšej feny na svete Zoji . Veliteľom bol zasa Čoudi so strážnym zobákom Trúsikom . Druhým psovodom bol Pokorný s fenou Lesanou a vojakom Nouzom. Lesana bol pes najdúch, ktorého kdesi opusteného našiel práporný kynológ Žolík. Dovliekol ju na rotu, aby z nej niečo vycvičili. To, čo dokázala najlepšie , tak to boli doslova cirkusové čísla . Robila saltá a skákala do výšky .Vojakom brala z hlavy šiltovky , tancovala na pískanie. Z toho usúdili ,že ju musel stratiť nejaký cirkus. Všetko robila sama od seba a viditeľne mala z toho radosť. Jediné, čo nechcela robiť , tak to vyhľadávať stopu. Aby ju psovod k tomu prinútil, tak ju pred tým musel poriadne zmlátiť. Potom od strachu

a bolesti tú stopu zavetrila. Bol to pohľad pre bohov, keď s ňou psovod prišiel k predpokladanému miestu narušenia. Najprv ju palicou dobre zmlátil a potom dal povel stopa. Tá po nej vyrazila ako splašený kôň .Všetci mali čo robiť , aby jej stačili.

Auto na nočný piket sa pohlo z roty a v polceste zrazu zareval Pokorný: „ **Kurva, Lesana si uprdla.“** Gazík prudko zastavil a všetci vyleteli von ako šialení . To bol taký puch, že z neho oči štípali a všetci sa rozkašli, ako by im tam niekto hodil slzný plyn. „**Kurva, Pokorný, ty nevíš , že já se chci dožít civilu a ne se udusiť od toho hnusného smradu ? Ty mě pak budeš mít na svědomi, víš to ? Panebože, jak to, že ještě nevíš, kdy to na ni jde ?“** medzi záchvatmi kašľa reval Čoudi. „**Kurva co jsem Búh , asi zežrala nejakou mrcinu nebo co,“** oponoval Pokorný. Potom sa stávalo ,že ak náhodou niekto z druhej strany hraníc pozoroval gazík na ceste nechápal, prečo zrazu prudko zastavil, čo to psovod robí psovi a prečo všetci okolo vracajú . Nechápal a neprestával sa diviť, čo to je za nácvik a aký to má vôbec zmysel. Musela to byť pre neho záhada nad záhady. Po vystúpení z gazíka sa rozišli na svoje posty. Čudimu sa nezdala upravenosť je zobáka Trúsika **„Kde pak máš vysílačku mladej ? Pod genčákem,“** odpovedal Trúsik. „**Tak to né ! Ty nevíš , že anténa musí bejt venku, aby se do ní signál mohl lehce dostať, ty to nevíš ? Poď blíž ať tě upravím.“** Zobral bodák a v pláštenke mu urobil dieru a cez ňu vytiahol anténu. „**Tak a ted si správne ustrojení voják,“** s rehotom sa pobrali na piket. Trúsik bol z toho paf , ako vysvetlí staršinovi, z čoho má tú dieru a na čo mu je pláštenka, do ktorej prší. To ešte nechápal, že si ho Čoudi vybral za svojho maskota ,až kým nešiel do civilu mu musel robiť sluhu. Hore na cikánku sa pobral Motyka s Markom a jeho nenažranou Zojou. Stúpanie hore na kopec ich vyčerpalo a skôr ako vystriedali toho z dennej , museli ešte dolu na druhú stranu k styku s rotou Svatá Kateřina . Na vrchu si nechali deky a celty . Niesli ich aj pre hliadku Pokorného. Dolu si museli dávať pozor , aby sa nestretli s hliadkou zo susednej roty, lebo oni mali psov . Naše feny ,ak sa hárali , tak ich psy sa išli z reťaze utrhnúť. Na cigánku nesmela ísť fena, čo sa práve hárala . Vyšlo to aj v rozkaze veliteľa práporu. Bohužiaľ, Motyka pri rozkaze nenahlásil , že sa Zoja hára . Mal stach, aby z toho nebol medzirotný prúser. Dopadlo to dobre , lebo vietor fúkal z ich strany a psy nič nezacítili. Konečne sa usalašili na stanovišti . Motyka sa uvelebil na čečine, poprikrýval sa dekami a so slovami: „**Mladej, vartuj a né že zachrápeš, to by byl prúšvich i s mým civilem ! Kdyby něco, tak mně vzbuď a tady máš tranzistorák abys, nezachrápal .“** Poriadne to ani nedopovedal a už spal. Marek si pustil tranzistor ,ktorý mali zakázaný nosiť do služby .Mazáci takéto zákazy ignorovali. Na rádiu bola naladená stanica Rádio Luxemberg, na ktorej hrali super muziku celú noc. Aby nezaspal, tak sa hral s infrákom , čo bol ďalekohľad na nočné videnie. Bola hmla, tak skoro nič nevidel. Čo je na šesťnástke, ešte v noci nočnú oblohu nevidel. Vytiahol si cukríky sa začal si ich odbaľovať. Zoja stále nenažraná snorila po okolí, čo by si dala pod zub. Ak nič nenašla neohrdla ani ľudskými výkalmi ktorých tam bolo neúrekom. V momente, ako začula, že si odbaľuje cukríky , hneď bola pri ňom. Pozrela sa a zavrčala . Marek hneď pochopil ,že čo chce, tak jej jeden hodil . To nemal robiť. Nakoniec jej ich musel dať všetky a márne jej ukazoval, že už žiadne nemá . Stále vrčala , až jej došla trpezlivosť chňapla ho za nohavicu a začala ním trhať. Márne jej nadával , nedala si povedať. Budil aj Motyku , no ten spal spánkom blaženým. Hoci sa držal stĺpa na ktorom bolo poítko . Nič nepomáhalo . Odtrhla ho od neho takou veľkou silou akoby bol obyčajná handra. Ešte ho aj povláčila po blate. Bol zafúľaný ako divá sviňa. Jej útok začal naberať na intenzite . Hanba ne hanba musel zobudiť Motyku . Jeho poslúchla na slovo . Motyka mu so smiechom hovoril. „**Mladej mladej, ukázať Zoje žrádlo, to je osudová chyba, já se obávám , že jednou si zožere i svého pána? Je to kurva nenažraná.“** Kopol ju do zadku, aby dala pokoj a spokojne s úsmevom zaspal. Hliadka, čo bola na cigánke, musela ráno čečinu odpratať do lesa. Robilo sa to preto, aby pri náhodnej kontrole nikto nič nevidel. Čečina sa schovávala aj v noci, keď bola nahlásená nejaká kontrola. Hliadka na skrytej musela sedieť na malej lavičke pri stĺpe ,kde

bolo poítko. Vojaci sa vždy vedeli vynájsť . Našli si miesto a čas, aby sa v službe mohli vyspať. Zatiaľ na pikete cvičil Čoudi s Trúsikom. Trúsik odmietal vykonávať neustálu buzeráciu od Čoudiho. Za čo ho ten trestal naklepávaním rohov na jeho čelo. Bolo ich toľko ,že už mal z toho na čele modriny. Čoudiho z toho trestania boleli prsti . Ak znova neposlúchol, musel si priniesť drevený klacek a tým ho potrestal. Starším zobákom Pokornému a Nouzovi sa to páčilo, už neboli v jeho koži .Oni si to už všetko odskákali. Trúsik musel byť neustále vonku a do piketu sa chodil iba ohriať. Raz vletel celý vyplašený. **„Soudruhu desátniku, směrem od hranice se pohybují nějaká svetlá nebo co ?“** oznamoval s roztaseným hlasom . **„Co zas, jaké světlá? Vždyť z roty nic nehlásili ? Nevíme o tem, že by dnes v noci měl jít někdo na kontrolu, kurva, co to může bejt ?“** Nedalo mu to a spojil sa s rotou. Tam sa dozvedel , že vonku sú absíci Studnický s Musilom , vraj nešli na piket ,ale na závoru. Potom ešte s niekým hovoril a vyšiel pred piket. „**Tak to né oni se mnou nemůžu vydrbať ! Vždýť ja vám napravím fasádu !“** Skočil do piketu po sapík, natiahol ho a celý zásobník vypálil smerom do lesa nad prichádzajúce svetlá. Dávka narobila taký rachot ,že im zaľahlo v ušiach. Svetlá zmizli a nastalo ticho. Po chvíli vyzváňalo pítko. „**Kurva, vem to Pokornej a řekni, že v Bavorech mají asi hon nebo co a že se tam střílí. Nebo si někdo bude myslet, že se tady válči. Hlavně aby to věděli tí vyvalínci ze Svaté Kateřiny, Tí jsou schopni všechno hlásiť na prapor do Nýrska**.“ Po vyjasnení situácie nastalo opäť ticho. Čoudi zareval do lesa „ **Kurvy absícke, mě jenom tak snadno nevymáknete“** a začal sa smiať. Svetlá sa rozsvietili a blikali smerom na piket. „**Doufám , že ste se neposrali ,nebo už nemám co po vás narvat.“ „Neblbni Čoudi, to nejsou žerty,“** volal Studnický a pomaly sa k nim blížili . Túto hru hrali celú dobu , čo sú spolu na rote. Čoudi sa s nimi stavil ,že ho nikdy nevymáknu v službe, keď ju ojebáva. Ich to zasa bavilo, aby ho dostali. Signalisti mu vždy nahlásili ,že absíci idú na piket. On im nechal náskok a išiel im oproti. Schoval sa v kríkoch a čakal . Keď boli pri ňom, tak vyskočil na cestu starého drátu a zreval po nemecky „**Hande hoch,“** z čoho oni skoro dostali infarkt. Niekedy im vystrelil nad hlavy ako teraz . No nie a nie ho prekvapiť. Studnický nechápal, ako to mohol vedieť , že sú to oni. Signalisti vedeli, že podľa rozkazu idú na závoru .Tí mu to nemohli povedať. Až neskôr sa dozvedeli, že Čoudi si vysielačkou zavolal na závoru, kde už dávno mali byť . Keďže tam ešte neprišli vedel ,že ho chcú prekvapiť. „**Ty seš kurva vybíjená, jak si to věděl starej mazáku,“** pýtal sa Musil . „**Chlapi, tak tohle je vojenský tajemství,“** a s veľkým úsmevom si obzeral ich umazané uniformy so zlatými gombíkmi. „**Vědu pět nula vážení, tak se snažte alespoň o takovej jeden bodik, nebo za chvili půjdu do civilu a vy to nikdy nestihnete poseroutky napomádované .** Rozoberali to ešte dlho . Hliadky sa vystriedali na cigánke ešte dvakrát a nočnú mali všetci skoro bez prúseru za sebou.

Prvý z nováčikov mal službu v kuchyni mladý spojár Šobr . Do kuchyne sa nastupovalo ráno o pol piatej. Pomocník musel pre kuchárov pripraviť všetko tak, aby mohli o šiestej začať variť. Muselo sa kúriť v kotloch a kuchyňa mala žiariť čistotou. Upratať sa muselo všetko čo sa z predchádzajúceho dňa nestihlo. Zásobovanie kuchyne mal na starosti proviantťák. V kuchyni boli dvaja kuchári . Jeden bol šéfkuchár a druhý jeho zástupca. Šéfkuchárom bol vždy iba mazák a nováčik jeho podriadený. Šéfkuchárom tentoraz bol starší zobák Bláha . Choval sa tak, že pred nim mali rešpekt aj staršie ročníky. Bol to nervák od povahy. Každý kto išiel do kuchyne za pomocníka, mal z neho strach . Jeho výrok: **„Ty nemče zasranej, tí mě tady srát nebudeš,“** si zapamätal každý, kto tam bol. Pomocník ak neplnil všetko tak, ako si želal ,tak si to odskákal . Dostal kuchárskou zásterou poza uši ,alebo mu strčil hlavu nad kotol s horúcou vodou. Pustil ho až vtedy, keď reval od bolesti . Kožu na tvári mal červenú ako ruská zástava. Každý tam chodil s malou dušičkou a s vierou , že dnes bude mať lepšiu náladu ako včera. Zobák Hladík, jeho pomocník sa ho bál, aj keď bol skoro o hlavu vyšší ako on. Proviantákom bol desiatnik Jaroš . Tento maličký, večne vyvoňaný

a ulízaný trpel fóbiou, že z tých výparov z kuchyne je neustále špinavý a smrdí . Sprchoval sa aj trikrát za deň, čo vytáčalo Bláhu, lebo sa sprchoval v sprche pri kuchyni: „**Nemče, smrdíš jako nějakej buzík, jesli si ním skutečne, tak to z tebe vymlátim. Tady musí vonět žranica a né nějakí buzerant.“** Bláha mu to len sľuboval, bol rád, že si v mraziarenskom boxe môže mraziť strelenú zverinu. Za box zodpovedal proviaňták a jemu hrozil trest za bodrel v ňom.. Bláha sa aspoň takto mohol naňho vyhovoriť. Zverinu mu nosili mazáci z terénu. Zver sa radšej zdržovala v našich nečistených lesoch. V bavorských to vyzeralo ako v parku na kraji nejakého mesta. Zver nepozná hranice a nikto potom nevedel, čia je to zver, či československá alebo bavorská. Strielanie zveri neoprávnenými osobami sa považovalo za pytliactvo. Vojaci to mali prísne zakázané. Táto činnosť sa trestala v civile a nieto ešte na vojne. Na vojne boli tresty raz tak vysoké. Spolu s mazákmi si v nedeľu večer , keď tam neboli žiadni furtáci robili jagerčák a rôzne špeciality . Doslova pestovali obžerstvo, čo je jeden zo smrteľných hriechov. Bola to pomsta za suchú stravu , ktorú dostávali v nedeľu večer. Samozrejme, vedela o tom iba určitá skupina ľudí . Tí, na ktorých padlo čo len trocha podozreniaz udavčstva , tak tí sa na tom nemohli zúčasniť. Bolo to aj tak verejné tajomstvo ,lebo vôňa sa šírila z kuchyne po celej rote sa nedala zamknúť do skrine. A do takejto spúšte nastupoval v pondelok Šobr. Nevedel, čo má robiť skôr , či upratať alebo zakúriť pod kotlami. Pod kotlami sa mu nedarilo rozkúriť oheň ,celá kuchyňa bola zadymená. Musel tam nabehnúť dozorčí. „**Snad nehoříme mladej , kurva vyvětraj. nebo Bláha tě zabije !“** Lietal ako namydlený blesk a nakoniec to stihol . Bol celý spotený, ale spokojný . Pozeral do kotlov, ako vrie voda. **„ Co je to tady za smrad nemče , ty nevíš tak jednoduchou věc , jak rozdělať oheň cóóo !“** Chytil ho za krk a strčil nad kotol . Držal ho tam dovtedy, až kým sa nezačal trepať. Jeho veľké odstávajúce uší boli červené a priesvitné . Vyzeral ako netopier, čo zase dobre pobavilo Bláhu . Uvítanie mal za sebou a potom to bol rozkaz za rozkazom a nadávka za nadávkou. Večer o ôsmej sa uťahaný a hladný zvalil do postele ako zabitý. Hladný preto , lebo nič nestíhal, iba sem-tam čosi kdesi ukradomky uchmatol.

V piatok na rozkaze dostali piati supráci vychádzku . Najbližšia krčma bola štyri kilometre vzdialenom Hyršove. Chodilo sa aj do Všerub, ak tam bola nejaká zábava a hrala tam kapela. Veliteľ to však nemal rád, lebo vojaci zo Srubov sa vždy pobili s vojakmi zo Všerub. Ak ani to nestačilo, tak sa pobili s miestnymi mladíkmi , keď sa im snažili zbaliť ich holky. Hoci roty boli v jednom prápore, panovala medzi nimi rivalita . Jedni aj druhí na seba bonzovali , že si neplnia svoje povinnosti pri ochrane hranice. Na Sruby ako bordelársku rotu sa to valilo z oboch strán. Pod vplyvom alkoholu si to potom vymieňali ručne stručne. S vojakmi zo Svatej Kateřiny sa vonku nestretávali , tí chodili na vychádzky do Nýrska.Normálne sa von chodilo peši, ale páni supráci si vybavili , aby ich tam odviezol gazík z poplachovky. Tešili sa ako malí chlapci. Konečne uvidia aj inú farbu ako farbu khaki a hlavne mladé baby . Krčma v Hyršove bol zároveň aj kinom . Bola to jediná kultúra , kam sa na hranici dalo chodiť. Obec mala iba tridsať domov a ledva sto obyvateľov aj s okolitými samotami. Film sa premietal väčšinou v sobotu a v stredu. Pri premietaní filmu krčmár roznášal pivo . Bolo tam tak nafajčené, že dym sa dal doslova krájať. Supráci sa s niektorými obyvateľmi dobre poznali . Boli to hlavne lesní robotníci a družstevníci , ktorí chodili do hraničného pásma za prácou. Tí preverení mali priepustky a v pásme za drátami sa mohli voľne pohybovať. Museli len nahlásiť miesto , kde budú pracovať. Nepreverených museli po pásme sprevádzať hliadky. Takto vznikali medzi nimi známosti a priateľstvá. Domáci neznášali, ak im vojaci balili miestne baby, a preto tam vládlo neustále napätie. Ako táto vychádzka dopadne , čo sa bude diať, to vedel hádam iba pán Boh , aj ten sa mohol niekedy zmýliť. Niektorí miestni nemali pohraničníkov v láske. Hovorili im zelené gestapo za to, že v šesťdesiatom deviatom boli nasadení v Prahe na potlačenie protiruskej demonštrácie . Pod vplyvom alkoholu sa rýchlo rozpútali vášne a niekedy tam museli zasahovať policajti alebo

vojenská polícia z práporu. Ak tieto zložky zasiahli, tak opilci mali aj dovoz na rotu s patričnými postami a trestami od veliteľa. Zarazenie vychádzok na pekne dlho bol ten najmiernejší trest. Tentokrát sa iba dobre opili. „ **Dozorčí, máme problém, supráci idú z vychádzky skratkou cez pole a svetlá bateriek sa pohybujú všade, len nie smerom na rotu !“** volal na rotu Matejov zo závory, odkiaľ videl ich svetlá. Bolo ich aj patrične počuť . Ich „**Civíííl,“** sa ozýval celou dolinou. Trasa, ktorá normálne trvá skratkou pol hodiny im trvala skoro dve . Motyka a Chlíbec sa stratili a musela ich hľadať poplachovka so psom. Vychádzku takto pretiahli skoro o hodinu . Takýchto ožratých si ich dal nastúpiť staršina Servus .Musel sa dobre premáhať , aby ho neporazilo. Boli špinaví ako divé svine. Niektorým chýbali časti uniforiem a hlavne brigadírky. Za opaskami im trčali fľaše od piva ako nejakým pištoľnikom. **„ Neserte mě, takle se chovají vojáci socialistické armády, jste jak nejposlednější lúza na zemi ! Co kdyby byl poplach , tak tymhle dát zbraně , to by byla hotová samovražda.“** Ako si ich takto rozčúlene prezeral od jedného k druhému, vždy keď prišiel k Motykovi, tak ten zasalutoval a dostal opileckú štikútku. Keď sa to opakovalo už po piatykrát, tak naňho zreval! „**To si děláte ze mě vola, nebo co, přestaňte salutovat, nebo vám tú hnátu utrhnu. Rozkaz !“** zasalutoval Motyka tak razantne, že sa prekotil dozadu. Nebyť toho, že stál blízko steny, tak mohlo prísť k úrazu. Na šťastie staršina ho chytil za kabát . Ten sa rozopol a fľaše s pivom padli na zem a s veľkým rachotom sa rozbili. Pod kabátom mal iba holé telo. „**Kurva, kde máte sako vojíne, co jste s ním udělal,“** vyvalenými očami pozeral a nechápal. „**Já nevím, asi jsem ho stratil nebo co? ja nevím,“** zo strachom odpovedal Motyka a pritom stlále štikútal. „**Kurva, já vám ho dám k náhradě neserťě mě,“** a znechutený odchádzal preč. Pri dverách DDR sa zastavil: **„Dozorčí, to pívo im zrekvírujtě, nechci, aby se zde vožralo púl roty. Na teď mi stačí tahle opitá cházka. Dám Vás všechny zavřit až z těho zčernáte kurva.“** Buchol dvermi na DDR a zmizol, nastalo ticho. „**No tak kluci, běžte spát,“** nutil ich dozorčí slobodník Papoušek. Namiesto na izbu išli ešte do jedálne, či niečo nezostalo z večere .V skrinke našli suchý chlieb a komentovali staršinov výstup. Napili sa čaju . Motyka s jeho neznámych dôvodov začal do hrnca s čajom čurať. Všetci, čo tam boli, to brali ako dobrý vtip. Rehotali sa na plnú hubu. Ako tak čural do hrnca, nenazdajky sa za ním objavil staršina: **„Kurva, ty hovado vožralé, tak tohle ne, tak tohle ne, to si vypiješ.“** Motyka skoro dostal zrádnika. Staršina aký bol malý ,tak ho schytil za krk a strčil mu hlavu do hrnca s čajom . Držal mu ju tam tak dlho, až sa začal trepať. Ešte štastie, že ten čaj bol studený, inak sa tam uvarí. Po vytiahnutí sa tak rozkašlal ,že sa skoro zadusil. „**To máš za to ty kurvo, teď se vemeš a vydezinfikuješ tohle nádobí ! Dozorči ti otevře kuchyň navaříš novej čaj, jinak spát nepújdeš Jasnéé Ty hovado !“** Znechutený odchádzal preč. Motyka sa nezmohol na nič ,iba klipkal očami . Zrazu všetci skoro vytriezveli. Nikto aj tak netušil ,čo sa v tých opitých hlavách deje . Iba Motyka dostal štrnásť dní po službe a zákaz vychádzok až do konca vojny, do ktorej mu ostávali necelé štyri mesiace.

V polovici decembra sa rota zobudila do bieleho rána. Za noc napadlo asi desať centimetrov nového snehu. Všetko sa belelo . Depresia z hmiel zmizla. Aj psy sa tešili tým ,že sa vyváľali v čerstvom snehu . Zrazu aj tá služba bola iná , na signálnom páse bolo vidieť všetko čo sa tam objavilo. Boli to našťastie iba stopy po divej zveri. A tie samy o sebe hovorili, že na tomto úseku je a bude naďalej kľud a pokoj. Do služby sa chodilo v bielych maskáčoch , ktoré sa navliekali na pracovnú uniformu alebo maskáče. Vyfasovali sa baranice a zimné doplnky. Na stojku pri rote sa fasovali veľké a teplé bufy . Boli to veľké čižmy s hrubou podrážkou, do ktorých sa vliezlo v obyčajných kanadách . K tomu sa fasoval super kožuch z ovčej vlny s veľkou kapucňou. Keď sa do toho strážny obliekol, tak mal problém urobiť nejaký prudší pohyb. Tí menší a subtílnejší sa pritom aj narobili , taký bol ťažký. Špekulanti zistili , že keď sa zvalia do záveja alebo do veľkej kopy snehu, potom sa v tom dá dobre chrápať. Niekedy, ak počas služby dobre snežilo, tak sneh prikryl strážneho , že ho

vôbec v tom snehu nebolo vidieť. Striedajúci strážny ho márne hľadal , až keď sa pred ním postavila kopa snehu skoro ho porazilo. Prím v tomto hral sústavný spáč Hájek. Ten zaspal aj mimo strážnej búdky, keď to naňho prišlo . Potom nájsť ho, tak to bol problém. No mal šťastie , že hlasno chrápal a to ho vždy prezradilo.

Služby sa striedali jedna za druhou . Čas rýchlo bežal a zrazu tu boli Vianoce . Pre nováčikov tie prvé bez rodiny. Pre mazákov zase posledné na vojne . Prví smútili a druhí sa radovali . Kultúrny referent a predseda SZM v jednej osobe slobodník Konečný spolu s niektorými aktivistami začali vyzdobovať jedáleň a nástenky. Zdobili to symbolmi zimy a vetvičkami s vianočnými ozdobami. Vianoce za komunizmu sa neslávili ako Ježiškovo narodenie , ale sviatky pokoja a mieru. V klube sa vyzdobil vianočný stromček a všetko sa akosi poľudčilo. Mazáci tajne pili svoju supermalinovku . Aj šikana sa dala zniesť, tresty od mazákov neboli také prísne a niekedy na ne aj zabudli. Štedrovečerné menu bolo pekne bohaté. Toľko žrádla mohli mať iba na Vianoce . Stabilné vianočné jedlá a veľa chlebíčkov. Košíky plné tropického ovocia boli tou šľahačkou na torte. V civile bolo toto ovocie nedostatkovým tovarom a stáli sa naň veľké rady. Vojsko na hranici ako aj elitné jednotky to mali ako za odmenu. V kine sa premietali super filmy od našich nepriateľov. Vtedy na západe a Kleopatra. To, že ich vyrobili imperialisti, zrazu nevadilo. Milostné scény z týchto filmov, samozrejme skončili v mazáckom kolečku a pohľad na Claudiu Cardinale a Elizabet Taylor ešte dlho po Vianociach vzrušoval nadržaných vojakov. Po rote sa pohybovali žuvajúci a od prežratia vzdychajúci vojaci . Takéto obžerstvo si mohli dovoliť aj tí, čo išli do služby . Nabrali si toho toľko , že čo nedojedli, hádzali psom . Na prilepšenie mali v teréne pripravený zašitý alkohol . Na vianočnú večeru zostali aj všetci furtáci. To preto , aby si domov nabrali toho toľko, že ich polovičky potom nemuseli chystať večeru. Výrok staršinu: „**My dústojnici vám tady nahrazujeme vaše rodiče a rodiny, proto jsme v tento sváteční den s Váma,“** bol smiešny a ironický. Po večeri ich šoféri odvážali domov pekne nabalených. Drzo servilný bol proviantťák, ktorý im dokonca nabalil aj divinu . V tej chvíli ich to ani netrápilo, odkiaľ ju má. Bolo to verejným tajomstvom dovtedy, kým nebude prúser a nepríde na to niekto z vyšších miest. A nakoniec si to odskáče aj tak on.

Mazáci to mali pekne rozdelené tí, čo boli v službe na Vianoce , tak tí nešli do služby na Silvestra. Zobáci si nemohli vybrať. Valečka slúžil na stojke u roty . Bola krásna mesačná a mrazivá noc . Pred polnocou sa z Bavor spoza kopca ozývala melódia kostolného organu. V tom zasneženom tichu pieseň tichá noc svätá noc iba umocňovala sviatočnú náladu.Zvuk sa po snehu šíril tak, akoby to bolo od kostola iba pár metrov. Spomínal na Vianoce doma a bolo mu smutno. Mal to domov iba dvanásť kilometrov . Pocinovíce boli kúsok a nemohol byť so svojimi blízkymi. Počúval nemecké koledy a pod nohami vrždiaci sneh. Blikajúce svetlo z roty a lenivo vychádzajúci dym z kotolne mu evokovali tichú a rozprávkovú noc . Aj psy boli podozrivo kľudní, asi cítili vo vzduchu niečo zvláštne. Nebyť toho, že bol ozbrojený, aj by tomu skoro uveril. Zo zasnenia ho vyrušil buchot dverí na rote. To poplachovka mala výjazd . Tak to asi ani dnes nebude pokoj, že by v tomto čase niekto utekal na západ ? To je nejaká blbosť , pomyslel si a otváral vráta. Po pol hodine sa poplachovka vrátila na rotu a čas zas pomaly plynul.

Na Dávida v predposledný deň v roku si zahrali na snehu futbal mazáci proti zobákom a hneď každý vedel, kto tu mohol byť jednoznačným víťazom.

Posledného dňa v roku tisícdeväťsto sedemdesiatomštvrtom si čas pomaly ukrajoval. Blížil sa ten nový. Sedemdesiaty piaty . Furtáci veľmi dobre vedeli, čo to pre určitú skupinu vojakov znamená. Bol to ich posledný Silvester na vojne, na ktorú nikto dobrovoľne nechcel, ale musel, lebo bola povinná. Samozrejme, dôstojníci tí to mali za furt. Nikto z nich nechcel mať v tú noc službu. Slúžili iba základáci a službu DDR mal niektorí z absíkov. Supráci a mazáci si na nový rok spoločne zarevú to české: „**Letóóóóós,“** no a ostatní im budú tíško závidieť. Prípravy nastali hneď po Vianociach , spojári a ženisti mali zrazu akosi

veľa porúch v teréne . Gazíky sa vždy zastavili v konzume a nakúpili, čo bolo treba , aby sa malo čím oslavovať. Zobáci sa tomu iba prizerali a dúfali, že to v zdraví prežijú. Na nočný piket, išli iba mazaci a ich zobáci. Supráci si to chceli naposledy užiť na rote . Oni to už mali za tri mesiace a nechceli sa dostať do nejakého problému. Marek sa dostal do hliadky so Slabejom a jeho Flér. Kotula mal v hliadke Valečku . Veliteľom bol desiatnik Ráž a strážny Doktor.

Mazáci, aj keď chceli ostať na rote, mali viditeľne dobrú náladu . Slúžia posledného Silvestra a Nový rok . Odteraz bude všetko už poslednýkrát, aj keď oni idú do civilu až koncom septembra a supráci koncom marca . Také boli vojenské regule, nastupovalo sa na vojnu dvakrát do roka.Po príchode na piket sa vybalili zásoby žrádla a alkoholu. Slabej ako vyučený mäsiar chystal divinu zobáci mu robili pri tom poskokov. „**Kurva zobáci, tady to je jen pro naše fajnové žalúdky . My se zde vožereme a vartovať budete vy jasnééé! Tady oslavime Silvestra bez prúseru kurva.“** Viedol svoj dialóg svojím typickým chrapľavým hlasom. Bol to rodák z južných Čiech a vyzeral na tridsať a nie na dvadsať jedna . Tým, ako vyzeral, budil pred každým rešpekt. Ak sa mu niečo nezdalo, tak zreval na celú rotu , aký je tam bordel . Výroky, že sa bude sťažovať na brigáde a on to tak nenechá vytáčali poručíka Vaclava . Bál sa neustálych kontrol . Ak aj bola nejaká previerka na rote , tak vtedy mal Slabej službu, aby nedajbože niečo nevykecal jeho nadriadeným . Hlavne preto, ak sa ubližovalo jeho miláčikovi Flér . Spolu ich dávali do najťažších sľužieb. Hodiny strašne pomaly ubiehali. Slabej a Ráž si uchlipávali z piva a rumu . Šampanské sa chladilo v snehu. **„No mladej jedeme na cíkánku vystřidame Pepu, púlnoc oslavíme tam,“** oslovil otcovsky Mareka. Bola jasná mrazivá noc a tažko šliapali do kopca . Z úst sa im parilo ako koňom po pretekoch. Striedanie bolo iné ako pred tým . Mazáci sa usmievali potľapkávali sa. „**Pepo kurva, dožili jsme se, za dvě hodiny to bude náš poslední Silvestr,“** pozreli na mladých „**Nechtěl bych být ve vaší kúži,“** dodal Slabej. Kotula sa tešil na dobrú žranicu a na šampanské, čo si dajú v pikete. Mal rád špeciality od tohto chlapíka , výzorom drsniak ,ale v duši skutočný dobrák. Konečne sa čas dovliekol k cielu na ktorý čakali. Slabej natiahol samopal . Marek sa naňho prekvapene pozrel. **„No mladej natáhni si aj ti, dnes si zastřilime, ať si tí němčúri nemyslí, že jsme nějaké padavky.“** Na hodinách si odpočítal sekundy a potom to začalo. Najprv hulákanie do pojítok na všetky hliadky: „**Letóóós.“** Slabej strieľal krátkymi dávkami a neustále sa rehotal.

Z Bavorskej strany lietali svetlice z každej samoty a domu . Stáli na cigánke a dobre videli na obe strany. Na tej československej bolo ticho, žiadne oslavy, len obyčajné tiché nič. Iba blikanie svetiel v meste Nýrsku nasvedčovalo, že je tam život a že aj tam asi žijú ľudia. Boli to smutní ľudia, keď sa netešili na Nový rok. Bolo to ako v tej rozprávke o smutnom a radostnom kráľovstve . Akurát, ak si chcel niekto zatancovať a zaspievať v tom veselom kráľovstve ,tak tu mu v tom bránili ostnaté dráty a ozbrojení chlapci. Ktoré z tých dvoch kráľovstiev bolo vlastne to veselé ? Naša propaganda tvrdila , že naše . Tak prečo sa ľudia neradujú, keď je tu tak veselo. Tomuto ešte Marek dobre nerozumel, no začínal pomaly niečo tušiť. Rachot zo streľby sa ozýval dolinou. Iba pár vojakov im v tom kontrovalo . Dokonca sa ozývali aj výstrely z piketu roty Svatej Kateřiny, čo bolo prekvapenie. Mazáci ju poznali ako rotu plnú práskačov. Slabej vystrelil aj svetlice a nakoniec im nezaostal ani jeden náboj. Ak by v tomto momente mali narušenie hranice, nemali by ani na varovný výstrel. Po polhodinovej eufórii Slabej oslovil Mareka: „**No co, o rok to čeká i tebe , to já už budu v civilu prášit nejaké holky a ty se budeš tady ješte hodně dlouho motat,“** začal sa rehotať ako zmyslov zbavený. Na pikete sa dialo to isté iba, že zobáci si nemohli zastrieľať. Všetko, čo mali, im vystrieľali Kotula s Rážom a tíško im závideli. Oni už na ten civil pomaly ale isto videli, ako sa k nim blíži.

Na rote po večeri začínala zábava. Hlavný stan bol klub, v ktorom vyhrávala perfektná imperielistická muzika z rádia Luxemburg. Niektorí z nudy pozerali v kinosále

grotesky, ktoré išli stále dokola. Mazáci obsadili klub a zobáci sa len tak ponevierali po rote. Ak im blahoslavene dovolili,potom mohli byť chvíľu v klube. Do služby okrem piketu chodili iba tí mladší a najmladší. Po polnoci nastalo hotové peklo. **Letoóóós,** znelo z každeho kúta a miesta na rote. Rozrehotaní mazáci a supráci sa tešili ako malé deti. Všetko bolo ožraté a nikto nemyslel na to, že sú na vojne a hrozí im nejaký prokurátor. Iba absici mali hlavy v smútku aby sa to všetko nezvrhlo a nezačali sa medzi sebou biť. Po chodbách chodili spievajúce skupinky a niektorí už ožratí spali, alebo vracali na záchode. Po polnoci vybehli mazáci so samopalmi na buzerplac a strielali o dušu. Na túto chvíľu si všetci šetrili náboje. Zobáci si to nemohli dovoliť aj pitie dostali iba náhodou od dobrosrdečného mazáka. Pomocník staršinu Vacek vytiahol zo skladu nejaké svetlice, aspoň nejaká náhrada za ohňostroj, ktorý videli z Jágerhoffu. Na to, že sa tam ožratí pohybovali s nabitými sapikmi , sa našťastie nikomu nič nestalo. A to bolo šťastím, že sa neujal nápad strieľať z protilietadlového guľometu za rotou . To by bol mega prúser. Nezrealizovalo sa to preto, lebo nemali náhradné náboje, o ktorých nevedel staršina. To bol hlavný dôvod, aby v tomto čase na rote nezostávali žiadni furtáci. Mali strach, že by túto ožratú bandu nevedeli ukočírovať. A možno by ich svojou prítomnosťou iba provokovali. Spoliehali sa na to, že absici to všetko ustrážia. Veď aj oni chcú ísť do civilu bez toho, aby určite skončili v base. Aj za cenu nejakej mimoriadnej udalosti. Tí sa aj snažili, ale ani krik a prosby nezaberali . Boli radi, že to majú vizuálne pod kontrolou. Dôstojník, ktorý prišiel po Silvestri na rotu, sa najviac tešil na hlásenie od dozorčího: „**Počas mojej služby sa nič zvláštneho nestalo.“** Keď toto počul major Míka, tak mu spadol kameň zo srdca. Všimol si síce bodrel na buzerplaci, no hneď pochopil, čo sa tu asi muselo diať. Tváril sa pritom, že nič nevidí. Dozorčímu len pripomenul ten bordel na pľaci pred rotou. „**Desátniku dejte to do přádku, aby mě náhodou netrefil šlak !“**

Na Nový rok sa všetko pohybovalo akosi pomalšie . Väčšina bola ospalá a s krvavými očami. Pri pohľade na nich mal človek dojem , že je na plese upírov. Do normálneho života ich dostávalo iba to, že museli do služby.

Celý týždeň po novom roku snežilo a snežilo . V noci po vyjasnení bola v dolinách zima aj mínus dvadsať. Pre takú tuhú zimu stahovali zo služby aj psov. Na stopovanie v metrovom snehu nebol potrebný a hrozilo, že si poškodí receptory vo svojom čumáku. Hliadky v takej zime vymýšľali spôsoby, ako prežiť a nezamrznúť. Na stojke u roty už nepomáhal ani veľký kožuch. Strážny sa dohodol s pomocníkom dozorčího a ten mu otvoril okno na prízemí do učebne PVS. Čo bola politicko-výchovná svetnice, kde sa prevádzali školenia pohraničných hliadok a politické školenia. Ten si skontroloval priestor okolo roty a cez otvorené okno vliezol do učebne a ľahol si k radiátoru . Ak išel niekto von, tak pomocník ho zobudil a cez okno sa vrátil späť na obchôdzku. Ak mu niekto vyčítal, prečo nestojí pri vrátach, tak sa vyhovoril, že niečo sa mu nezdalo za budovou z roty. Keď slúžil niekto zo starších ročníkov dozorčího, tak sa to nedalo zrealizovať. Mladí sa schovávali , kde sa dalo. Niektorí sa ukryli do maštale ku koňom. Malo to určitu nevýhodu, lebo DéDéRák podľa smradu ľahko zistil, že nestál na svojom stanovišti. Bol z toho poriadny prúser. Nepriateľ kúsok od roty a nikto ju nestráži. Raz si Gumička ľahol do gazíka poplachovky, lebo po výjazde z neho sálalo teplo z motora. Pohodlne tam zaspal a zobudil sa až na to, ako do auta naskakujú členovia poplachovky. DeDeRákom bol staršina a ten ak by ho uvidel, tak by ho hádam aj od jedu zastrelil. Chalani si ho všimli, robili sa, akoby tam nebol. Spolu ho vyviezli na výjazd . Staršina si akosi v tom zmätku nevšimol, že ich je o jedného viac. Iba keď šofér otváral vráta namiesto strážneho si neodpustil poznámku: „**Kurva, kdepak je ten stážej, kde se fláká, já ho dám asi zavřít.“** Gumička sedel v gazíku ako prikovaný . Ostatní sa usmievali a v duchu sa tešili, ak to staršina zistí . Napokon sa im ho uľútostilo. Staršina vybehol so psovodom na kontrolu skratu. Ihneď volali na rotu dozorčímu, aby tam niekoho narýchlo vymenil. Tam nechápali, ako strážneho mohli vyviezť do terénu. Našťastie dlho potom nepátrali a strážneho vymenili. Ten to za Gumičku od

staršiny pekne schytal. Bol v tom sice nevinne, ale čo by neurobil pre kamaráta. Staršina sa na chvíľu vo dverách roty zastavil, čosi mu tu nesedelo. Pri vybíjaní samopalov , ich bolo o jedného navyše. Chcel si to overiť, no nakoniec si to predsa rozmyslel.

Na závore bola zima ako v psinci. Za jasnej mrazivej noci bolo počuť odbíjanie kostolných hodín na jágerhoffskom kostole. Vojaci, aj keď boli dobre naobliekaní, poriadne mrzli . Cez tváre mali natiahnuté vojenské šále ako kukly . Z dýchania sa povrch šálu menil na hrubú vrstvu ľadu. Kožuchy im stvrdli tak, že sa rukávy nedali ohnúť. A takto nehybní mali zastavovať a kontrolovať autá . Ešte šťastie, že v noci po ceste smerom na Nýrsko ich veľa nechodilo. Bolo to komické, ak takýto vojak kontoloval auto, pohyboval sa ako robot. Niekto vymyslel spôsob, ako sa zohriať. Do prázdnej konzervy sa dala handra namočená do nafty a tá sa zapálila na spodku stážnej búdky. Ten, čo sedel, sa na chvíľu zohrial a potom pustil toho druhého. Smrdeli od nafty ,ako keby robili na ropnej veži. Vtedy im to bolo jedno, držali sa hesla, **smrádeček, ale teplúčko**.

Na pikete sa klacky pre hroznú zimu vôbec neslúžili . Cele osadenstvo piketu bolo vo vnútri spolu zo psami. Fildán sa počas spánku zobudil pozeral na dvere piketu a povedal“ „**Nemal by niekto zamknút piket, aby nás ti nemčúri náhodou neprepadli a neokradli kurva ?“** Ešte si niečo mrmlal a spokojne ďalej spal. V týchto polohách ich našli aj absici ,čo boli v teréne na kontrole .Uložili sa na kavalec vedľa dvoch mazákov a spokojne si na dve hodinky pospali. Nikto vrátane zobákov , ba aj psov si nevšimol, keď odtiaľ odchádzali. Ráno nikto netušil ,že tam mali návštevu. Ráno, keď prišli na rotu boli nemilo prekvapení, keď sa dozvedeli o nočnej kontrole.

V polovici januára zima vrcholila. Neustále fujavice a námrazy vyraďovali z prevádzky signálku. Vojaci čo boli v teréne mali toho plné zuby. Po skrate sa nedali namačkať skúšobné skraty a hliadka musela v danom úseku neústále pendlovať hore dole. Spojárom sa to akosi nedarilo sfunkčniť. Na pomoc im museli prísť špecialisti z práporu. Silný vietor znásoboval silu mrazu , ktorý sa im dostával aj cez oblečenie na kožu. Marek a veliteľ hiadky Obecovský mali už z toho počasia nervy .V takom nečase sa museli štverať na cigánku a dobre tam premrzli . Keď sa chceli konečne na pikete zohriať ,tak museli na ľavú desať skontrolovať skrat . Snehu bolo skoro vyše pásu . Prvýkrát išla s nimi aj smečka a tá im bola skôr na príťaž ako na osoh. Obe ich nechal v pikete, lebo si nevedel predstaviť, akoby v metrovom snehu robili zadžanie . Bolo mu ich ľuto. Najskôr by ich zadžali vojaci ako psy. Keď išli do služby ,tak hovoril veliteľovi roty, že je blbosť brať psov do takej zimy. On stále trval na svojom.Veliteľom je tu on a jeho rozkaz platí. „**Je to hovado , že mu není líto nás , tak to chápu , ale za co múžou tihle němé tváře, vdyť nikomu nic neudělali a takhle musí trpět v tomhle skurvenom pošasí !“** nadával, keď išiel do kotcov . Na piket prišla Olina taká zničená, že ihneď zaspala pri kachliach. Po chvíli začalo niečo smrdieť. To sa jej začal od horúcich kachieľ pripaľovať chvost . Pre veľký smrad ju Obe odtiahol so slovami: „**No holka, vždyť mi tady uhoříš , nechrň takhle blízko !“** a posunul ju kúsok ďalej. Keď ich signalista posielal po tretíkrát na ten istý úsek dostal Obe nervy. „**Kurva Pepo, já to múžu jebať, víš jaké je tady počasí, je zde zima jako v ruském filmu , to dělá ten skurvenej vítr, namačkaj jsi sám zkušebné skraty na bedne, my se pak ráno na to mrknem, mněj alespoň ty pochopení,“** volal rozčúlene do poítka Pepovi Říhovi .

Ten urobil, ako chcel a so strachom čakal do rána, čo tam hliadka Obecovského zistí. Ráno sa počasie ako tak upokojilo . Obe s Marekom sa brodili v závejoch k signálke s malými dušičkami. Feny pomaly cupitali za nimi po stope, čo obaja prebrodili. Netušili, čo vôbec nájdu na úseku a či to bude fungovať. Niektoré časti pri signálke boli zafúkane až jeden a pol metrovými závejmi a tie prekonať nebola žiadna sranda. Prišli k ľavej desine a trpli, čo tam nájdu. Našťastie žiadne stopy . Zhlboka si vydýchli a spadol im kameň zo srdca. Aj tak nemohli namačkať skúšobné skraty . Museli meter po metri skontrolovať, či nie sú niekde spojené dráty, ktoré tvoria skrat. Po dlhej dobe sa im podarilo odstrániť chybu. To

sa zasa vyhli base . Brodili sa okolo signálky na rotu. Prišli takí unavení, že zaspávali pri raňajkách. Marek sám pre seba hovoril, tak ak už teraz nedostanem zápaľ plúc ,tak potom nikdy. Ráno, keď sa zobudil, zistil, že je v poriadku . Možno to spôsobili tie injekcie, čo im dávali vo výcviku . Ktovie, aké svinstvo im tam napichali, aby neboli stále chorí. Velenie armády si takto zabezpečilo bojaschopných vojakov. Nikto netušil, aké to bude mať dôsledky na ich zdravie . Po takej zime v civile by určite zomrel a pri najlepšom skončil v nemocnici. Postupne a stále častejšie sa medzi vojakmi šírilo, že na rotu majú prísť pisknúť bojový poplach z brigády aj s kompletným výjazdom. Bolo to cítiť, ako furtáci dávali všetko okolo výzbroje do poriadku. Patrili k tomu aj cvičné poplachy. Vojaci museli byť v určitom časovom limite v plnej poľnej nastúpení na dolnej chodbe. Necvičilo sa to naplno, lebo pri bojovom poplachu sa museli všetky zbrane a munícia povynášať pred rotu. V prípade výjazdu to musel naložiť do obrnených trasportérov a nákladných áut . Tento variant sa pre zlé počasie necvičil. Kto by v metrovom snehu hľadal zabudnuté zbrane a muníciu. V tomto bolo velenie roty opatrné. Z racionálnych dôvodov cvičili iba nástup v plnej poľnej. Najhoršie to mali tí vojaci, ktorých čata slúžila. Tí, čo neboli z čaty v službe museli povynášať všetky zbrane čaty zo zbrojárky. Takéto pravidlo bolo dávno určené, každá čata sa starala o svoju výzbroj.Velitelia čiat kontrolovali, či všetci majú v poriadku plnú poľnú . Kedy to bude to nikto presne nevedel. Vedel sa iba približný týždeň. V utorok okolo desiatej v noci dorozčí a velitelia čiat pozobúdzali vojakov, aby sa rýchlo obliekli do plnej poľnej . Práve cez závoru prešli plné autá furtákov z brigády. Nastal maximálny chaos. Absíci mali problém utíšiť vojakov, aby ich nebolo počut. Postupne sa to všetko utíšilo. Vojaci nastúpení v plnej poľnej nervózne čakali na hornej chodbe, kedy to písknu. Desiatnik Ráž mal dozorčiho a toľko lampasákov pokope na rote ešte nevidel. „**Končíít pozóóór !“** zavelil Ráž, keď uvidel najvyššiu šaržu a chcel mu podať hlásenie. **„Súdruh plukovník .....Serte na to desátnickej spuste houkačku na bojový poplach. „Rozkaz.“** odpovedal a vošiel do miestnosti dozorčího, kde slačil tlačítko, ktoré spustilo klaksón s dlhými tónmi. Klaksón bol tak hlasno nastavený, že to museli počuť až v Bavoroch. Furtáci sa rozostavili na dolnej chodbe so stopkami v rukách a čakali. To ticho sa im akosi nezdalo. Absíci si to uvedomili a kázali už oblečeným vojakom aby dupali nohami . Pritom rukami zadržiavali vojakov, aby sa tak skoro nepustili bežať po schodoch. Rýchlosť akou nastupovali musela byť poriadne nápadná. Už aj debil by pochopil, že za taký krátky čas sa nikto nemôže obliect. Absíci ten tlak na schodoch neudržali a museli ich pustiť. V tom momente nastal v zbrojárke tolálny chaos. Toľko nadávania a frflania na adresu furtákov tu dávno nepočuli. Hlavne pri vynášaní zbraní zo zbrojárky. Pri vynášaní im padali na zem helmy a výzbroj. To ešte zväčšovalo daný hluk. Nadávanie sa zvýšilo, keď dostali rozkaz, že je to aj s výjazdom do operačeho bodu. V takomto počasí a v tom hlbokom snehu hotová katastrofa. Operačný bod bol asi kilometer za rotou smerom do vnútrozemia, pri troch smrekoch na samom kraji lesa . Boli tam vykopané zákopy a okopy pre transportéry. V týchto miestach sa mala rota ubrániť nepriateľovi, dokiaľ neprídu posily. Bola to úplná blbosť, lebo rota mala životnosť iba desať minút. Za tú chvíľu sa vojaci nestihli premiestniť k vozidlám a nie ešte zaujať bojové postavenie. Zabezpečovacia skupina, ktorá sa skladala z kuchárov, spojárov a ženistov mala za úlohu vyprázdniť muničný sklad a zamínovať celú rotu. Toto sa iba modelovalo, lebo ak by tie nemehlá niečo vyniesli z muničáku, tak by určite celá rota vyletela do povetria. Nosili iba makety a tie rozkladali okolo roty . Ostatní sa snažili naskákať do obrnených transportérov. Pri takej zime z dvoch haklov naštartoval iba jeden. Z nepojazdného museli preskákať aj s výzbrojou do nákladného auta. Všetci si počas presunu museli napáskovať náboje do štyroch zásobníkov, ktorý mal každý vojak v sumke. Tieto tam boli pripravené v špeciálnych vrecúškach. Pri jazde im náboje padali na podlahu transportéra. Niektorým sa nepodarilo aby mali napáskované všetky zásobníky. Bol to plánovaný chaos. Tým, čo sa nepodarilo naskákať do vozidiel , tak tí sa presúvali pešo. Furtáci z roty sústavne revali a usmerňovali chaotické vojsko. Nakoniec

skoro všetci okrem tých, čo slúžili v teréne, skončili v zákopoch. V podstate to ani zákopy neboli, lebo boli plné snehu. Po tom, ako konečne zaujali bojové postavenie, prišlo zhodnotenie akcie. Museli si vypočuť, akí sú neschopní a ako by dopadli v skutočnom boji s nepriateľom. Každý si musí spytovať svoje svedomie, kde robil chyby a ako ich má odstrániť. Treba hľadať spôsoby, ako sa zlepšovať pri obrane socialistickej vlasti. Hovorili im to pred zákopmi a pri svetle reflektorov. V tej tme si aj slabomyseľný nepriateľ z druhej strany musel všimnúť , kde je operačný bod. A čo tam šaškujú. Tento priestor mal byť prísne utajený. Po toľkých výčitkách ich činnosť vyhodnotili ako uspokojivú a zavelili presun späť na rotu . Obrnený hakl sa zo zákopu nemohol vyhrabať. Po márnych pokusoch to vzdali a museli ho tam nechať. Na druhý deň ho nakoniec vytiahol vyprošťovací tank z brigády. Za nepojazdné vozidlá si to odskákal čatár z povolania Beránek , ktorý ako technik ich mal na starosti . Bol poriadne vytočený, lebo mu znížili prémie. Keď bol v strese, tak tým okom škúlil ešte viac ako normálne. Ten, kto sa s ním práve vtedy bavil nadobudol dojem, že si pozerá dozadu na chrbát.

Týždeň trvalo, kým sa rota dostala do normálneho režimu. Staršina mal hlavu v smútku, lebo vo vrecúškach, v ktorých mali byť náboje ako bojová záloha ich veľa chýbalo. Chodil po rote a prosil vojakov, aby mu ich vrátili, že pôjde do basy. Nakoniec pár mazákov mu ich vrátilo. Zobáci aj keď niečo zobrali, tak od strachu nevrátili nič. Vždy, keď išli do služby staršina ich prehľadával. Nakoniec musel sfalšovať evidenciu, aby mu to sedelo . Týmto sa zaćhránil od problémov a možno aj basy.

Marek slúžil po prvýkrát poplachovku. Poplachovka musela byť neustále pripravená k rýchlemu výjazdu. Odpočívali v jednej malej miestnosti a čakali na výjazd. Skladala sa zo šoféra gazíka , psovoda a dvoch členov na prekrytie. Na výjazd išiel s nimi ešte aj dederák. Hliadka prekrytia sa skladala z veliteľa hliadky a člena. Priamo z roty prekrývali od pravej jedna po pravú štyri a na ostatné úseky pravej strany ich vozili . Cesta viedla pri pozostatkoch bývalého svinského mlyna ,kde ich vysadili . Prekrývali predpokladaný postup narušiteľa kým ostatní s dedrákom preverovali úsek na ktorom vznikol skrat. Na úseky, na ktoré išli priamo z roty si dobre zabežali , aby to stihli v určenom čase. Za dvadsaťštyri hodín mali minimálne desať výjazdov. Niekedy to blblo aj každú hodinu. Väčšinou to boli plané poplachy , ktoré spôsobovala zver alebo počasie. Zbrane s nábojmi a vysielačky mali uložené v špeciálnom stojane, odkiaľ si ich brali pred výjazdom. Raz, keď sa po výjazde vrátili, Marek si opasok nechal na sebe a samopal odložil do stojana a vošiel do jedálne . Pil čaj a jedol chleba ,ktorý si vysomroval od kuchárov. V tom dororčí zreval: **„Poplachovka, nástup ľavá päť skrat !“** Marek vybehol z jedálne a uvidel, že všetci z poplachovky sú už vonku. Vybehol z roty v jednej ruke si držal chleba a druhou si pridŕžal opasok . Na samopal v tom zhone úplne zabudol. Naskákali do gazíka a až tam zistil, že nemá sapík. Mal jedno šťastie, že dedáka mal Beránek a ten si to nevšimol . No všimol si to Tasmann keď už boli vonku z gazíka: „**Kurva mladej kde máš sapík ? Neviem asi som ho zabudol na rote,“ s**o strachom odpovedal Marek. **„Ty se jenom modli, aby si tě Vlčák nevšiml, nebo pak budeš mít velikej prúšvich.“** Marek mal maličkú dušičku a nakoniec to dobre dopadlo. Akurát tlčhuba Tasmann, to povedal dozorčímu a ten mu nasolil najhorší rajón, hornú chodbu, aby si trochu oživil pamäť. V ten deň mali samé výjazdy a Tasmann sa nemohol dočkať obeda. Členovia poplachovky obedovali medzi výjazdami. Niekedy museli obed nechať tak a vybehnúť na skrat. Tasman sa snažil najesť čo najrýchlejšie a čo najviac. Mal už dupľu a neustále bol hladný . Keď si pýtal po tretíkrát, tak kuchár Bláha mu hovoril: **„Tak ti Němče nenažranej ještě nemáš dosť ,tak já ti dám jednu speciálni , pojď blíž do vokínka ?“** potom mu vrazil také zaucho, že si hlavu udrel o rám okienka a rýchlo sa pratal preč zo slovami: **„To je magor, to je magor ! Já ti dám magora ty zobáku, buď se dáš léčit a nebo ty tú tasemnici z teba vytlču ty Němče.“** Otlačené prsty na líci tam mal ešte dobré tri dni. Odvtedy, ak bol v kuchyni Bláha, tak sa bál chodiť na dupľu.

Supráci boli v službe čím ďalej tým nervóznejší . Blížil sa ich čas odchodu do civilu a všetko sa vlieklo akosi pomaly. Čoudi mal často služby v pikete . Myslel si, že je to pomsta od starého. Nadával a začal veriť, že to má za tie slávne raňajky. Nahováral si, že niekto aktívny to starému povedal a on sa mu za to mstí .Jeho nervozita sa prenášala aj na ostatných. Marek mal to neštastie, že služby sa písali ,ako cez kopirák. Keď mal Čoudi veliteľa ,on mu robil strážneho. Boli ako nerozlučná dvojka. Čoudi si na Mareka zvykol a už ho tak nepreháňal ako na začiatku . Dovolil mu, aby mu tam klackoval vo vnútri piketu. Podmienka bola aby nezaspal. Sedel na stoličke a cez okno pozeral ,čo sa deje vonku pred piketom. Raz, ako tak klackoval si všimol, že v lese medzi stromy preblikuje svetlo. Budil Čoudiho: **„Súdruh desiatnik, niečo sa vonku deje, vidím tam nejaké svetlo ? Co pořád otravuješ, to se ty jistě neco zdá .“** ozval sa ospalo. **„Venku není žádna kotnrola, kdo by v takovémm počasí chodil ven? Ale fakt ,niečo tam je ?** nedal sa Marek . Nato sa Čoudi nadvihol a prekvapene pozeral na to svetlo. **„Kurva, já vám ukážu, kdo je tady pánem** a začal si nabíjať sapík. Keďže bol len v košeli a vonku bola zima ,pootvoril si prvé dvere do verandy a cez zavreté vonkajšie vystrelil trikrát zo samopalu smerom na pohybujúce svetlo. Našťastie nie dávkami, to by asi dvere neprežili.Vo vnútri piketu bol taký rachot , že skoro ohluchli. Svetlo po výstreloch zhaslo. Na vonkajších dverách ostali tri diery. **„No vidíš, už pustili do gatí. Pak až přijede hlidka s cikánky půjdeme to tam vomrknout.“** Začal sa nervózne obliekať. V tom počuli ako sa vracia hliadka z cigánky. Slabej otvoril dvere a povedal **„Čoudi, co to bylo za tlmený rachot ?“** nechápavo sa díval na rozstrieľané dvere . **„No co praskly mi nervy. Zústante tady já půjdu s mladým vomrknout jesli jsem někoho neodprásk ! Ty šeš ale magor, co uděláme s těmi dírami vo dveřích?“** hovoril od veci Sabej, akoby práve toto bol ten najväčší problém. „**No co ucpeme je namočeným chlebem a pak se to nějak přetře farbou, kterou si přinesu z roty, aj tak sem chodím jenom já.“** Odpovedal si pre seba desiatnik. Vybrali sa na predpokladané miesto, kde by mali byť nejaké stopy. Svietili si baterkami a ich lúče prehľadávali hustý zasnežený les . **„Kurva mladej, něco jsem objevil , posvit na tohle místo.“** volal k sebe Mareka. Skutočne bolo vidieť stopy smerom od hranice a potom sa prudko stáčali späť. **Museli bejt minimálne tři a co asi tady chtěli kurvy to nechápu ?** a kráčal vedľa stôp smerom k hranici a nervózne si zapaľoval povestnú cigaretu. Ruky sa mu triasli a mal problém si pripáliť. Vôbec si neuvedomoval, že ak tam niekde boli mali ich na muške. Strach , ktorý mal taký ostrieľaný mazák, rýchlo prešiel aj na Mareka. Všetko jedno mu v tejto situácii nebolo. Za chvílu sa ocitli priamo na čiare a stopy smerovali ďalej do bavorského vnútrozemia. „**Už jsou v řiti ,sereme na to , musíme na piket, Slabej tam múže zmagoriť, kde pak jsme a co se snáma děje ?“** Keď vošli, vo vnútri piketu sa rozoberali možné teórie, čo to asi malo znamenať. Bolo vidieť, že obaja mazáci mali strach. Pre ich strach si mladí uvedomili , že nie sú žiadni mačovia, len iba obyčajní chalani ako oni. Tým, že Čoudi rozstrieľal dvere nemohli túto mimoriadnu udalosť nahlásiť na rotu. V prípade vyšetrovania ,by bol z toho pekný problém. Nakoniec sa dohodli ,že o tom pomlčia a budú si dávať pozor čo sa v okolí piketu bude diať. Neznámi čo boli v lese museli dobre vedieť, že sú na cudzom území. Ich stopy viedli tesne okolo hraničného kameňa. Z neohrozeného piketu sa stalo napokon miesto neistoty a strachu. Pred tým všetci verili, že keď sa na pikete prevideľne strieľa ,nemci aj amici sú z toho posratí. .Čoudi sa zaprisahal, že on sa chce dožiť civilu a na piket si nosil aj ručný granat RG 4. o ktorom tvrdil, že ho dostal od svojho bývalého mazáka. Ktovie, kde bola pravda ? Táto príhoda sa postupne rozniesla po rote . Napokon aj psov nechávali vonku, aby štekaním odstrašili možného narušiteľa. Strážny na pikete už nesedel vo vnútri, ale vonku na poľovníckom posede. Okolo piketu sa nastavali dráty s nástrážnými osvecovadlami . Ak išiel okolo niekto nepovolaný a zakopol o drát, povolil tým poisku a nastražné osvecovadlo vybuchlo ako granát a na päť minút osvietilo dané okolie. Bol by to pekný moment prekvapenia . Služby sa robili pravideľne nikto nemusel nikomu nič nariadiť. Rozkázalo to

jeho veličenstvo strach. Možno tí čo sa dostali za hranicu, iba zablúdili a mali tak isto strach, ako tí čo slúžili v pikete . Skúšali čo si asi môžu dovoliť. Keďže strach má veľké oči, začali si všímať veci, ktoré predtým vôbec nevideli, alebo nechceli vidieť.

Medzi službami museli nastávajúci muzikanti neustále cvičiť. Staršina si doviedol aj vyslúžilého kapitána ,ktorý hral na saxafóne. Pri skúškach stále opakoval ,že za hranie potrebuje nejaké prachy. Doma má semetriku a tá ho bez peňazí nevpustí domov. Poctivo skúšali aj do polnoci. Staršina sľúbil veliteľovi brigády, že zahrajú na MDŽ pre ženy dôstojníkov. Za čo mu sľúbil politruk brigády nové klávesy na, ktoré sa tešil ako malý chlapec. Cvičili iba inštrumentálky, lebo nikto zo základákov nechcel spievať. Stále dokola opakovali to isté až ich to prestávalo baviť. Hrali iba české ľudovky a niektoré hitové inštrumentálky. Neboli to žiadni super muzikanti. Skladby opakovane precvičovali, aby si neurobili ostudu. Repertoár sa im takto nezväčšoval. Takto zničení mali ísť do služby. Tešili sa iba na to, že raz začas vypadnú von a uvidia niečo iné ako priestory tejto roty na konci sveta. Na rote si z nich robili srandu. Volali ich staršinove muzikantské stars. Mladí z kapely za to dostávali tie najhoršie rajóny. Nikto sa neodvážil staršinovi a mazákom odporovať. Pred hraním na brigáde , dostali pozvánku hrať pre deti vo Všeruboch na maškarnom plese. Staršina musel niektorým vymeniť služby , čo sa zasa nepáčilo ostatným . Slúžili za nich služby naviac a kto by bol za to rád. Prvýkrát hrali pred publikom a mali z toho trému. Najviac nervózny bol staršina. Vo Všeruboch býval a nevedel si predstaviť tú ostudu, ak by sa to nikomu nepáčilo. Našťastie deti sú vdačné publikum a chyby pri hraní si nevšímali. Problém bol akurát v tom, keď si deti žiadali nejaké iné pesničky a oni ich nemali v repertoári. Staršina potom hovoril kapitánovi: „**Tohle si třeba zapsat, příště se to nazkouší.“** Vyslúžilec nič iné nerobil, len si stále niečo zapisoval. Základáci z kapely civeli po dobre vyvinutých deviatačkách. Tie ich pohľady neušli staršinovi a za horúca začal konať. „**Tak tohle néé hoši , ty holky jsou ještě pod zákonem a zakazuji, abyste se s nimi bavili! Nedajbože je sváděli , to by mě jejich matky slynčovaly proto neserťe mě!“** V prestávkach medzi hraním chodili von fajčiť. Stáli tam aj staršie dievčatá . Slovo dalo slovo a vznikla celkom dobrá debata.Postupne sa snažili nadväzovať kontakty. Jedna viditeľne išla po Markovi ,až mu to bolo nepríjemné. Volala sa Šárka, mala krásnu tvár a dlhé vlasy. Jedinou chybou krásy boli jej hrozne silné stehná. Dala mu adresu s plným menom , aby jej napísal. Bolo to síce iba päť kilometrov od Srubov ,ale s vojakmi iní kontakt neexistoval. Marek si uvedomil, že je to blbosť . Adresu si však pre istotu zobral ,čo keby? Hranie dopadlo vcelku dobre a vojaci sa tešili, že na rotu prepašovali medzi aparatúrou fľašky vodky a nejaké to pivo. Týmto si udobrovali chalanov na rote , aby im nezávideli . S alkoholom im priniesli aj trochu šťastia.

Na PVS ké mali školenia o nástrahách počas služby ,čo im hrozí a čoho sa majú vyvarovať. Keď bol nejaký veľký prúser na brigáde ,potom sa školilo v kinosále . Pod velením niekoho z práporu. V ten deň prišlo na rotu viac furtákov. Prejednával sa prúser na pohraničnej rote Pleš, kde počas jedneho roka chodili všetci vojaci do bavorskej krčmy na pivo v plnej zbroji. Chodili tam preto , lebo do najbližšej našej obce to bolo dobrých osem kilometrov. A bavorská krčma bola iba pár metrov od hranice. Na Pleši vojaci z neznámeho dôvodu nedostávali žiadne vychádzky. Ak nejaké predsa , tak tam museli peši. Z racionálnych dôvodov chodili preto do bavorskej krčmy. Vedeli o tom skoro všetci okrem veliteľa a navzájom sa kryli. Skamarátili sa s miestnymi obyvateľmi, ktorí boli väčšinou vysídlenci z českého pohraničia. S komunikáciou nebol problém . Hlavne tí starší ešte dobre hovorili po česky. V krčme sa po dobrej nálade spolu fotili. Fotka s plne vyzbrojeným komunistickým pohraničníkom tak to bola super trofej. Spolu mali dohodu , že sa to nikto nedozvie. Chodili tam iba v noci, aby ich nestretli nemeckí a americkí vojaci. Ak sa tam aj náhodou objavili, krčmár ich na to upozornil. Za pijatiku platili iba korunami. Ktovie, koľko by to trvalo, keby sa raz mazáci neopili pod obraz boží. Pre somarinu sa pohádali s krčmárom. Bol to bývalý

sudeták a ešte nepredýchal svoje nútené vysťahovanie. Ožratí robili bordel, tak ich vyhodil z krčmy. To ich tak naštvalo, že mu za to na dvore vystrielali všetky sliepky. Prúser bol na svete. V tej opilosti sa na níč nepamätali. Na druhý deň vyšiel v bavorských novinách veľký článok o agresívnom správaní československých pohraničnikov. Dokonca tam boli uverejnené aj fotky vojakov ,čo to urobili. Po tomto zverejnení rotu obsadli špeciálne jednotky spolu s kontrášmi. Kontráši boli príslušnici kontrarozviedky, ktorí boli určení na hľadanie vnútorného nepriateľa v armáde. Zároveň odhaľovali aj spoluprácu s nepriateľom spoza hraníc. Počas vyšetrovania sa zistilo, že na rote sa povaľujú obaly z nemeckých potravin a flaše od nemeckého piva. Dokonca v kuchyni sa objavila domáca tlačenka a pritom nikomu v tej dobe nedošiel žiadny balík. Všetkých vojakov , čo chodili do Bavor spolu s dôstojníkmi, zavreli do väzenia, za čo im hrozil prokurátor a pobyt v Sabinove. Ostatných okrem kynológa rozhádzali po rotách brigády. Takto sa vytváralo zdanie, že velenie armády to má pod kontrolou. Zastierala sa skutočnosť o neschopnosti niektorých veliteľov. Hlavne drzosť, s akou si to vojaci dovolili. Po tomto prúšvihu nastalo vymývanie mozgov. Podľa hesla všetko zlé je na niečo dobré . Poukazovali na tých ktorí ideologicky zlyhávajú a podľahnú lákaniu nepriateľa. Každé takéto konanie bude brané ako zrada národa. Za zradu bude každý patrične potestaný.

V následnom rozkaze vyšlo, že na Sruby bude z roty Pleš prevelený desiatnik Havlík. Majú ho sledovať, ako sa správa a či mu neostali návyky z predchádzajúcej roty. Všetci boli upozornení , že aj tu majú veľké lákadlo na podobný prúser a to penzión starej Milerky. Nikto nechce aby sa podobný skutok stal aj na šestnástke. Každý si musí byť vedomý svojho konania a prípadných následkov. Počas školenia sa dozvedeli, aby si dávali pozor na styk s nemeckými dievčatami. Uviedli jeden prípad, ako priamo na čiare, sa náš vojak tajne stýkal s dievčatom z Bavor. Vôbec si nerozumeli, každý z nich komunikoval vo svojej reči, ale boli neskutočne zamilovaní . Po čase ich láska neostala bez následkov. Dievča ostalo v druhom stave . Keďže nevedela celé meno vojaka, zapamätala si iba číslo samopalu. Podľa tohto čísla ho vypátrali, zavreli do basy a on musel cez Medzinárodný červený kríž platiť alimenty. Za pekné prežité chvíle draho zaplatil. Tieto príbehy boli určené ako odstrašujúce prípady aj keď tento nebol zrovna ten najsprávnejší. Každý tomuto smoliarovi v duchu závidel. Samozrejme, nie tie následky, ale ten užasný a zakázaný sex.

Suprák Prohaska sa začal čudne správať . Mal to za tri mesiace do civilu a stále opakoval, že on to tu už nevydrží . Nech s ním niečo robia ,lebo cíti , že sa zblázni. Neustále si dával žiadosti na opušťák, čo mu veliteľ vždy zamietol. Zdôvodňoval to tým , že si jeho žena našla iného, preto musí isť domov urobiť poriadky. Raz po bojovom rozkaze na otázku veliteľa či má niekto nejaký dotaz ? Sa ozval, že na sebe pozoruje nejaký divný pocit, že sa asi zbláznil. Požaduje aby ho urgentne vyšetrili na psychiatrii. Všetci nastúpení sa začali smiať, čo ho maximálne vytočilo. Začal revať ako zmyslov zbavený a ihneď ho odviezli na prapornú ošetrovňu . Tam pobudol tri týždne .Vrátili ho s dodatkom, že je simulant . No napriek tomu mu naordinovali úlavu od služieb. To mu stašne vyhovovalo, robil iba pomocné práce a sem tam chodil do kuchyne . Keď sa nudil, prechádzal sa po rote a stále opakoval „**To jsem z toho blázen to jsem blázen !“** Ak niekoho stretol, tak ho oslovil: **„Nejsem nějakej divnej ?“** Ak sa tomu dotyčný zasmial, zbledol: **„Co je na mě někomu do smíchu. Asi fakt jsem divnej ?“** Z kuchyne ho nakoniec vyhodili ,lebo tam nič nerobil, iba v sklade spal. Všetci mali pred ním rešpekt a mľaďasi dokonca strach. Báli sa, aby sa nezastrelil, alebo neušiel do Bavor .Velenie neustále vyvolávalo na prápor, aby ho prevelili niekam inam. Nakoniec sa predsa dočkali a odviezli ho na prapor. Všetci si vydýchli a on bol konečne spokojný, že sa civilu dožije bez prúseru. Potom, keď sa dostal do civilu, napísal chalanom , že všetko iba hral. Mal tých služieb plné zuby a chcel mať už konečne pokoj. Po týchto informáciách, ak mal niekto náznak depky, tak vykrikoval **: „To jsem z toho blázen !“** každý už vedel ,že má toho plné zuby a chce do civilu. Vrcholom všetkého bolo ,ak na rotu

doviezli film Jáchyme hoď to do stroje . Vo filme bola známa replika „**To jsem z toho blázen ?“** a všetci v kinosále sa išli od smiechu urehotať na smrť. Vojín Prohaska predbehol dobu a nevedomky tam zostal v mysliach vojakov, aj pre tých čo ho nepoznali. Neskôr sa pridalo k vete ! **To jsem z toho blázen !** nový dodatok. **Vy nás ale zásobujete pane Chocholoušek ?**

Sľubovaný príchod hviezdy z roty Pleš sa predsa uskutočnil. Desiatnik Haulik so svojimi veľkými ústami ako žaba dostal prezývku žabiak. Zo začiatku pôsobil odmerane. Neskôr keď zistil, že aj tu sa vojna nejak nežerie. Postupne sa upokojil a po pár týždňoch vedel, že je s ľuďmi rovnakej skupiny. Aj keď mal zakázané hovoriť o bývalej rote, postupne sa v klube rozhovoril. Hlavne ak dostal supermalinovku. Nikto mu nechcel veriť, že tak dlho dokázali tajne chodiť na pivo do Bavor. Bolo to tak absurdné, že sa tomu nedalo uveriť. To mohol vymyslieť iba sám život. A sám život ich aj potrestal, niektorých pekne nadlho. Na hranici dvoch rozdielnych a nepriateľských svetov vznikal náznak priateľstva a porozumenia medzi ľuďmi dobrej vôle. Síce spojivom bol alkohol, ale aspoň čosi. Takéto správanie nemohlo vyhovovať ani jednej strane . Každá to demagogicky využila vo svoj prospech. Veď zúrila studená vojna a oteplenie si nikto neprial.

Vonku sa postupne oteplilo. Samozrejme, aj na rote ,keď sa zistilo, že Haulík patri do skupiny priteplených. Po tom, ako sa otrkal na rote , otravoval chalanov v sprche. Otieral sa o každého a slastne vzdychal. Najprv sa pri tom smial a ostatní to brali ako vtip. Postupne ale viac a viac otravoval s erotickými narážkami. Pre väčšinu to bolo nepríjemné, akurát provianták mal z toho radosť, že nie je sám. Nikto si nevedel ani predstaviť, čo by sa asi stalo, ak by oni dvaja ostali sami v sprche. Bol strach na to len pomyslieťa nie si to ešte predstaviť. Nastala by asi sodoma gomora. Haulík ak zistil, že niekto išiel do sprchy, v tom momente mal aj on potrebu sa osprchovať. Ak tam prišiel , tak každý, kto tam bol, videteľne zrýchlil pohyb pod sprchou . Dobu umývania znížil na minimum. Vrcholom bol jeho výstup v kinosále. Počas premietania filmu vošiel do kinosály posilnený supermalinovnou. Nesadol si dopredu , kde sedávali staré páky , ale išiel dozadu.Vytiahol z teplákou svoju stoporenú mužnosť a položil ju zozadu na plece nič netušiacemu zobákovi, ktorý zaujato pozeral film. Tento vojačik sa mu páčil a veľmi ho rajcoval . Ten v momente ako zacitil niečo na svojom pleci, rukou sa toho dotkol. Oči mu vyliezali z jamiek a zreval od hrôzy. Vyskočil a neskutočným odporom pozeral na tešiaceho sa Haulika s toporeným údom. Skoro uveril, že je v pekle a nie na zemi. Ktovie ako by to dopadlo , keby ho mazáci s odporom nevyhodili z kinosály?

Konečne jeden z víkendov bez furtákov. Velenie roty mali na starosť akurát absici. Pilo sa, kde sa dalo, a keď došli zásoby ,tak sa spojari vyslali na fiktívnu opravu signálky. V nedeľu večer bola ako obvykle studená večera . Opitých mazákov rozčulilo , že pečeňový syr zapácha a nedá sa jesť. „**Tohle nežerou hadam ani prasata !“** zreval Slabej a celou silou ho vyhodil na plafón jedálne, kde sa pekne prilepil. Všetci, ako na povel s tými syrmi obhádzali plafón a steny jedálne. Z jedálne sa stal jeden hnusný svinčik. Dozorčí slobodník Papoušek ich prosil, aby s tým niečo urobili. Keď príde starý, tak vyletí z kože ,ak to ráno uvidí. Tí sa mu rehotali do tváre a odišli preč. Bojazlivý dozorčí odišiel za deveťákom a tvrdo to nahlásil. On sa predsa za to nedá zavrieť. Deveťáka mal čatár absolvent Chadim a to bol správny poseroutka. Vyplašene si obzeral zasvinenú jedáleň. „**Za tohle nás starej zavře až zčernáme , tohle sa nedá nijak vymluviť! S tým se musí něco udělať!“** Nervózne odišiel do klubu uprosiť mazákov aby to dali do poriadku. Tí nechceli o tom ani počut. Nech si to odstráni, ten kto dal taký sajrajt na večeru. Musel si zavolať na pomoc čatára absolventa Studnického, ktorý mal väčšiu autoritu medzi vojakmi ako on. „**Kluci neblbnetě armáda žádny protesty neuznáva, to chcete aby sem přijeli kontráši a udělali nám tady peklo ?** presviedčal ich Studnický. Nakoniec sa dali nahovorit a celú jedáleň vybielili vápnom. Robili to do neskorého večera, lebo im to nechcelo schnúť. Mali strach , čo z toho bude robiť starý,

keď príde na rotu. V pondelok ráno ako starý dostal hlásenie od dozorčího, že počas jeho služby sa nič zvláštneho nestalo . Zavetril nosom a povedal: „**Ale ale co pak to tady cítim, něco se natíralo ? Áno kluci dobrovolně vybělili jídelnu ,nebo sa jim zdála nějaká ušmudlaná,“** odpovedal mu dozorčí. „**To se mi nezdá že by tí kurvy zašivácke jen tak z ničeho nic udělali neco navíc ? To se mi nějak nezdá ?“** a zvedavo si obzeral ten ich fľakatý výtvor a neveriacky krútil hlavou. Nakoniec sa nechal ukecať a nerobil z toho veľký problém.

Počasie začalo mať vľúdnejšiu tvár. Práve teraz sa museli vojaci pripravovať na previerky. Tie sa konali pár týždňov pred odchodom najstarjšieho ročníka do civilu. Cvičila sa prekážková dráha , šplh na lane, beh na jeden kilometer , streľba na nepohyblivé terče a samozrejme politická príprava. Toto všetko sa hodnotilo a podľa výsledkov sa dostávali vyznamenania vzorný pohraničník, strelecké vyznamenania rádu jedna až tri, veliteľ pohraničnej hliadky jedna až tri a špecialista prvej až tretej triedy . Takto sa na rote vytvárala rivalita medzi vojakmi. Tí, čo mali najviac vyznamenaní mali aj určité úľavy. Boli aj takí, čo sa pýšili týmito odznakmi a takí, ktorým to bolo super jedno.Tých prvých však bolo menej. Najhoršie to znášali tí, čo to mali za pár .Vedeli si zlahčiť svoju službu a povinnosti na rote. Potom mali o pár kilogramov navyše. Neboli to žiadne vyžrané hovadá .Na postavách to už bolo vidieť, kto tu má koľko odslúžené .Akýkoľvek pohyb navyše im robil utrpenie a nie ešte nejaké skúšky . V hlavách už mali iba svoj civil a toto bola posledná prekážka pred ich odchodom. Tam, kde sa dalo, tak to za nich robili tí mladší .Robilo sa to preto, aby celkové výsledky nepoškodili rote . Potom by tam mali samé previerky a kontroly, čo si nepriali vojaci ani ich velitelia. Previerky sa skončili celkom dobre Marek dostal samé päťky okrem behu. V armáde sa robilo hodnotenie opačne ako v civile za najlepšie výsledky sa udeľovala päťka a za najhoršie jednotka . Tá sa však nikomu neudelila ,lebo to znamenalo byť neschopný. V armáde takí nemohli slúžiť a obzvlášť na hranici. Po previerkach niektorí dostali odznaky podľa hodnotenia. Mladí nedostali ešte nič ,lebo im chýba skúsenosť a tú zatiaľ nemajú. Odznaky dostanú až po druhých previerkach. Tie bývajú každého štvrťroka . Dostanú ich iba tí čo si to fakt zaslúžia.

V tom zhone sa postupne zabudlo aj na stávku medzi absíkmi a Čoudim. Hlavne Čoudi bol menej ostražitý . Počas jednej nočnej služby na pikete mu volal z roty signalista,že absíci Musil a Studnický idú do terénu: „**No copak im dnes udělám ?“** pýtal sa pre seba Čoudi. Pozrel na hodinky a povedal: „**Mám ješte púl hodiny, kdýž se přiblíži k zlomu a dneska jim pustím jednu dávku nad hlavy ,ať se stoho poserou !“** zašklebil sa a pomaly sa začal obliekať. Keď bol oblečený otočil sa k Marekovi a k ostatným v pikete so slovami: „**Držte palce kluci už im moc času nezbýva ,aby mně výmákli,“** otvoril prudko dvere na pikete a skamenel. Pred dverami stáli Musil zo Studnickým so širokými úsmevmi na tvárach. **„No copak Čoudi, co ten strach my nejsme žádne mátohy ? Snad si se neposral a co si taký bledý ?“** hovorili na Čoudiho ,z ktorého nie a nie dostať žiadne slovo. Po chvíli, keď sa absíci začali v pikete odstrojovať sa zmohol iba na: „**Vy stě pěkné hovadá, málem jsem dostal infart, no co už převezli jste mě ,to mi patří. Ještě že jste to stihli ,civil se pomalu blíži a ja jsem doufal ,že jste na to zapomněli. Jeden bod pro vás,“** s úsmevom si podali ruky. „**Jak jste to udělali kdýž ste tady dřív ?“** pýtal sa Čoudi. **„Jednoduše jsme zjistili, že všechno funguje přes signalistu a tomu jsme řekli , ať ty zavolá o púl hodiny později a tým jsme tě pak vymákli. Bylo to velice jednoduché, že jsme na to neprišli dřív !“** dokončil rozhovor Studnický.

Pošta, čo chodila na rotu, sa vydávala u dozorčího roty . Ak prišiel niekomu balík, ten musel skontrolovať dederák, či tam nahodou nie je alkohol. Ak dostal balík mazák priniesol si ho na izbu a čo chcel, tak to rozdal. Zobák, ešte nebol poriadne vonku od dederáka a otvorený balík mu zmizol z rúk. Kým sa porozhliadol, kde ho má. Zostali mu v ňom iba ponožky a dopis od rodičov . Príjemcovi balíka ostali iba slzy pre plač. O aké dobroty prišiel to sa

dozvedel až z dopisu. Všetko ostatné zmizlo medzi vojakmi na rote. Ak obsah balíka mazákom chutil, tak musel napísať domov nový dopis, v ktorom prosil, aby mu balík poslali ešte raz. Na všetkom si vraj pochutil, lebo tu zle varia. Takto si mazáci zabezpečili kvalitný prísun domácich potravín hlavne koláčov a údených klobás. Sem-tam im poslali kamarátky maturitné oznámenia . Mazáci ich, samozrejme otvorili a patrične okomentovali. Ak bola veľmi pekná, tak si to musel dotyčný zobák odmakať peknou dávkou kľukov a drepov. Marekovi poslala jeho kamarátka oznámenie s dodatkom tvoja snúbenica . Od tej chvíle, ak dostal nejaký dopis dostal ho s poznámkou: **„Zobáku snúbenica ti píše,“** každý dopis, si musel odcvičiť, či bol od rodičov alebo kamarátov. Robil to dovtedy, kým neprišli noví zobáci.

Major Mika zistil, že Chlibec je obdarený ešte aj iným talentom ako presláveným bosoráctvom. Vedel krásne maľovať. Bol to dar od Boha a on sa ním nikde nechválil. Major ho požiadal ,aby v osobnom voľne namaľoval niečo do izby revolučných tradícií, kde bola vystavená aj bojová zástava šestnástej PS roty. Moc sa do toho nehrnul. Stále sa vyhováral, že musí ísť do služby a k tomu sa musí starať o svojho psa . Major sa nemohol pozerať , ako mu to pomaly ide. Týmto tempom to určite nestihne , veď čoskoro pôjde do civilu. Nakoniec mu vybavil u veliteľa práporu majora Junka , že nemusí chodiť do služby. Kým pôjde do civilu , má namaľovať všetko čo mu rozkáže politruk. Od toho momentu pre Chlíbca vojna skončila . Maľoval podľa predložených obrázkov , ktoré dostal od politruka. Prvú vymaľovať izbu revolučných tradícií a potom celú stenu v klube. Najlepšie sa mu maľovalo, ak bol pod parou, čiže pod vplyvom omamných látok. Po čase si major všimol , že v tomto satve mu to išlo akosi od ruky. Preto mu aj sám tajne nosil fľašky piva. Ostatní mu závideli tie jeho denné dávky. Niekedy ak mal dobrú náladu , tak nejaká tá fľaška sa ušla aj zobákom. Obrazy maľoval tak , že si ich vôbec nepredkresloval , ale priamo štetcom urobil nejaku machuľu a nakoniec z nej vznikol pohraničník so psom . Najťažšie sa mu maľovalo v klube. Tam musel namaľovať na celú zadnú stenu nejaký pohraničný motív. Zo začiatku sa mu nedarilo. Fotografia bola malá a stena obrovská. Postupne sa mu z tých bodov a machúľ vytvorilo niečo,čo sa začalo podobať na obraz. Prácu mu sťažovali aj prítomní kybici a pekne mu to okomentovali.Niekedy mal z toho také nervy, až dostával záchvaty zúrivosti. Postupne namaľoval dvoch pohraničníkov , ako na koňoch strážia hranicu a pozerajú do bavorskej doliny . Každá návšteva si to nevedela vynachváliť.Politruk sa tešil ,že si každý všimne ako sa na rote politicky pracuje a agituje. Možno mu z brigády za to udelia pochvalu alebo dostane celkom slušné prémie . Samozrejme, tým by bol určite najradšej. Jeho tatraplán presne taký, aký používali cestovatelia Zigmund a Hanzelka ,by si zaslúžil dobrú generálnu údržbu. Bol síce spolahlivý , ale plechy mu pomaly a isti žrala hrdza. Raz začas mu to šoféri z roty zrepasovali ,ale stále to nebolo ono. Odmenou za opravu auta bolo to , že si mohli urobiť v jednom opustenom baraku posilňovňu.

Chalani zorganizovali brigádu ešte pred tým, ako im dal na to staršina súhlas. V sobotu počas upratovania povynášali z baraku staré slamníky a matrace. Ukladali ich na kopu, do priekopy pred barakom. Staršina práve slúžil dedéráka, čo sa robí vonku ho akosi nezaujímalo. Po vyprataní baraku navrhol slobodník Papoušek, aby ten bodrel poliali naftou a zapálili. Bolo to dosť ďaleko od budovy , takže sa nič nemohlo chytiť. V tom ako to polieval naftou, z okna roty ho spozoroval staršina: **„Co to hovado dělá, snad to nechce podpáliť ?“** hovoril sebe a zároveň dozorčímu , čo bol u neho na raporte. V momente, ako uvidel, že to zapaľuje otvoril okno a začal revať: **„Utíkejtě pryč,když Vám je život milý ! Bežte odtud , ale rychle,“** neprestával revať a zároveň poslal za nimi dozorčího s odkazom, aby odtiaľ ušli , lebo ich to pozabíja. Dozorčí k nim bežal a neutále reval: „**K zemi bleskem k zemi vono to bouchne !“** Všetci, čo stáli pri začínajúcom ohni, sa nechápavo pozerali na dozorčího , či mu náhodou nehrabe. Čo môže na tých matracoch vybuchovať. A v tom to začalo , najskôr vyletela červená svetlica . To sa všetci pri ohni dali na útek . Postupne, ako

to vybuchovalo padali na zem a kryli si hlavy. Postupne si uvedomili, že v tých starých matracoch mali bývalí vojaci poukrývané svetlice a náboje. Na tie postupne pozabúdali, alebo ich v tej slame nenašli. O tomto všetkom vede1 staršina a keby sa ho pýtali, tak by ich na to upozornil. Už bolo neskoro. Celá rota z okien a ostatní zo zeme pozerali na ohňostroj, ktorý si nikto neplánoval. Búchalo to pekne dlho, dokonca aj k trafostanici v Bavoroch pristavili nemeckí vojaci prieskumné autá a radary. Zisťovali, čo sa to tam vlastne deje. Dobrú hodinu to horelo a tlelo, až staršina určil niektorých mazákov , aby to uhasili. Papouška zjazdil so slovami: „**Nesertě mě svobodníku ,tak tohle múže udělať jenom debil .Kdopak vám to nařídil ,aby jste to zapálili háá ? Tak to bude sakra prúser ! Když se to někto dozví na praporu ,nebo na brigádě? To tedy nechtějte vědět ,co bude pak ! Vy jedno hovado nevymáchané ! Já vás dám zdegradovať na vojáka ! Vy se jenom modlete, aby na to nikdo nepřišel kurva, neserťe mě !“** Dobre rozparádený odišiel do budovy.Vystrašení vojaci postupne ohnisko uhasili. Nakoniec sa na tom dobre bavili, aká to bola paráda a čo všetko sa mohlo stať. Našťastie nikto sa to nedozvedel a z roty sa zas nikto neodvážil prásknúť to vyššie . Táto príhoda ešte dlho kolovala medzi vojakmi a postupne sa stávala nesmrteľnou.

Kapela so staršinom usilovne nacvičovala, lebo sa blížil veľký sviatok MDŽ . Bolo dohodnuté , že ak sa to bude páčiť veliteľovi brigády plukovnikovi Liškovi ,tak kapele nakúpia nové nástroje . Hlavne staršina dostane nové varhany. Hranie sa stalo skutočnosťou a v sobotu všetci z kapely boli oslobodení od služieb. Museli si obliecť vychádzkové uniformy a biele košele. Hralo sa v klube posádky pre civilné zamestnankyne posádky a vojačky . Prišli aj dámy dôstojníkov , ktoré sa patrične vyparádili , aby reprezentovali svoje polovičky. Po úvodných oficialitách sa rozprúdila zábava . Kapela mala zo začiatku problémy, aby sa osadenstvo začalo baviť. Staršina bol nervózny a neustále hľadal na hráčoch kapely chyby ,ako zle hrajú. Postupne sa všetko opilo a kapela si mohla hrať , čo chcela. Hostia boli už v takom stave , že by sa dokázali baviť aj pri bicích. Staršina chodil vyhrávať medzi stoly na harmonike . Hral na želanie a všetci s ním spievali. Vojaci z kapely mali vtedy pauzu a motali sa medzi paničkami furťákov, ktoré ich v podnapitom stave obťažovali. Čo sa zase nepačilo dôstojníkom a skoro došlo k bitke. Napokon sa našli chladné hlavy a celé to umravnili. Trubkára Taborského to tak rozčúlilo, že vo vestibule z vešiakov zobral furťákom brigadírky. Schoval si ich do auta medzi zbytky aparatúry. Ku koncu osláv sa opití furtáci dožadovali svojej výstroje, ale bolo im to málo platné . Svoje brigadírky márne hľadali. Táborský si ich doviezol na rotu a postupne ich posielal domov . Keď sa ho pýtali, na čo mu je desať brigadirok povedal ,že na nič . Iba sa chcel tým zeleným mozgom pomstiť. Neskôr sa aj tak dozvedeli, že keď bol na dovolenke ,tak ich všetky rozpredal zberateľom . Dokonca sa za tie prachy dobre opil. Staršina dostal pochvalu a čakal na vytúžené varhany a novú aparutúru.

Dva týžne pred odchodom suprákov robili mladí skúšky na veliteľov hliadok.Marek a spol dostali osvedčenia, že sú veliteľmi hliadok a tým aj veľkú zodpovednosť za činnosť hliadky. Malo to aj opačnú stránku. Za zlyhanie hliadky dostávali velitelia , výššie tresty ako člen. Hrozba prokurátora a následné umiestnenie do Sabinova by zlomilo každého pochybovača o potrebe stráženia hranice. Každý, čo zložil prísahu ,bol pod hrozbou trestu za jej porušenie. Tento strach im bral všetky ilúzie o správnosti svojho konania. Museli plniť rozkazy, či sa im to páčilo alebo nie.

Na rotu začali chodiť baliky pre suprákov v ktorých mali svoj vytúžený civil . Nastal čas večerných prehliadok a provokácii. Večer sa po rote pohybovalo ,čím ďalej tým viac osôb v civilnom oblečení. Stretávali sa v klube, kde hodnotili svoje oblečenie a náramne sa zneho tešili. Smutné pohľady ostatných hovorili za všetko. Iba mazáci sa akosi potajme usmievali, lebo vedeli ,že po odchode suprákov to čaká aj ich.. Nemohli sa dočkať chvile ,keď títo vypadnú. Civil náramne menil vzhľaď suprákov. V uniforme vyzerali akosi mužnejšie ako

v civile . Dokonca z Čoudiho v uniforme išiel strach a v civile to bol taký roztomilí chlapček. Na ktorého by nikto nepovedal, že je desiatnik a že má už čosi odslúžené na hranici. Kvalita civilu hovorila aj o tom, kto odkiaľ pochádzal ,či z chudobnej alebo bohatej rodiny. Za socializmu vraj nedolo chudobných. Hovorilo sa o nich ako o menej majetných . Toto všetko male v rukách komunistická propaganda. Rozdiel bolo vidieť na prvý pohľad. Nikto si však z toho nič nerobil, každý čo mal civil vedel ,že pomaly ale iste sa blíži tá doba ,keď opustia tento zapadákov. Konečne sa zbavia hrozby ,že môžu skončiť v base. Tento strašiak ich mátal pokiaľ sa zdržovali v tomto priestore, V chaose civilu a uniforiem bolo zázrakom ,že nebol vyhlásený pohraničný poplach. Určite by si polovička roty krky polámala , kým by nastúpili v plnej pohotovosti. Našťastie nikdy sa to nestalo.

Deň odchodu sa blížil a zaužívaným zvykom bolo ,že poslednú noc slúžili iba supráci. Bol to zvyk, ktorý sa pravidelne dodžiaval. Potrpeli si naň hlavne furtáci, ktorí mali z toho veľkú škodoradosť. Každý suprák , ak mu skončila posledná služba, si pri stojane na vybíjanie zbraní, vybil poslednýkrát zbraň. Potom sa musel plaziť, až do zbrojárky . Počas plazenia ho vojaci podlievali vodou a dobre pritom hulákali. Celý mokrý a špinavý sa na dolnej chodbe vyzliekol . Ostal iba v zelených trenírkach. Vyšiel hore na izbu, kde si na celtu pohádzal všetky svoje veci. Potom sa dotrepal do sušiarne, kde mal ešte zbytok. Po osprchovaní sa obliekol do civilu . Nastúpení v civile čakal, až príde naňho rada, aby veci odovzdal staršinovi. Na spánok po nočnej službe si nikto ani nepomyslel. Práve v tú noc nebol žiadny skrat a ani raz nemusela vybiehať poplachovka. Bol to skoro zázrak. To asi ich anjeli strážni držali nad nimi ochrannú ruku. Nálada gradovala. Po slávnostnom obede a poďakovaní od veliteľa roty ,sa rotou túlali usmiati chlapci v civile . Naposledy sa lúčili s priestormi v ktorých strávili skoro dva roky. Dojemné bolo lúčenie psovodov so svojimi psami . Feny akoby tušili, že už bývalých pánov neuvidia . Ich zavýjanie znelo nešťastne a smutne. Pri lúčení už ostrielaní chlapi plakali ako malé deti. Vedeli že strácajú dobrého priateľa, ktorý ich neraz ochránil pred nešťastím. Smútok ich ihneď prešiel, keď pristavili na buzerplac nákladné auto. Staršina hral na harmonike a vojaci spontánne spievali. Rýchlo do auta naskákali a nemohli sa dočkať, kedy sa dá do pohybu. Mal ich odviest do Domažlíc k mimoriadnemu vojenskému vlaku . Ten ich rozviezol po celej republike od západu na východ alebo z Ašu až do Košíc. Keď prechádzali okolo stanovišťa , kde stála hliadka s hukotom a revom ju pozdravili. Na čo im to hliadka opätovala výstrelmi do vzduchu. Veliteľom vozu bol staršina , práve on bol zodpovedný za odchod vojakov z roty. „**Kurva, jak to, že střili , kdo jim to dovolil sakra a vodkud maj patrony ? Já si na ně posvitím když se budu vracet, kurva ať mě neserou !“** hovoril si pre seba a zaroveň aj usmievajucemu šoférovi rozčúlený staršina . Rukou pohrozil hliadke cez otvorené okno auta a ešte sa vyklonil, aby lepšie videl, kto to bol. Na stanici si so staršinom podali ruky a pozdravili sa medzi sebou. Každý sa pobral na svoju stranu , podľa toho, kto kam cestoval Postupne zmizli v dave ostatných oslavujúcich civilov z iných posádok . Neodchádzali len Péesaci, ale aj ostatné jednotky socialistickej armády , čo slúžili v okolo Domažlíc. Pre armádu to boli už záložáci , na ktorých neplatil vojenský poriadok. Staršina zosmutnel, s nimi mu odišli dva roky života, ktoré prežili v dobrom a v zlom. Bol to starý hraničiar ,ale aj jemu sa leskli oči od dojatia nad ich odchodom.

Rota akosi zosmutnela . Ako by hľadala, čo sa stalo. Nebolo počuť určité hlasy, ktoré sa stali súčastou atmosféry života na rote . Chýbal tu kolorit postáv a nezameniteľná charekteristika suprákov. Na ich miesto nastúpili už noví , ktorí za polroka odídu tiež. Zobáci stratili svojich tútorov . Už sa museli spoľahnúť iba na seba. Po týždni nostalgie a úľav sa život na rote vracal do starých kolají. Supráci sa začali objavovať iba v spomienkach .Kým prídu za dva mesiace nováčikovia z výcviku, rota si musela vystačiť s tým čo mala . Do služby chodili aj kuchári a ostaný pomocný personál. Počet zvýšených služieb mal za

následky to, že na opušťák alebo vychádzku sa nedostal nikto. Nastávala ponorková choroba a všetci boli z tých služieb neskutočne unavení.

Po troch týždňoch prišla pomoc . Na hranicu povolali na manévre záložákov. Boli to chlapi okolo štyridsať. Starí fotrovia od rodín s deformovanými pupkami od piva . Niektorí boli na hranici prvýkrát a na to , že mali toľko rokov boli poriadne vyplašení. Prišli iba na tri týždne , na toľko dní sa chodilo vtedy na manévre, alebo správne na vojenské cvičenie. Prišlo ich desať a umiestnili ich do jednej izby , aby nerozvracali morálku základňákov. Bola to veľká zmena na rote. Zo začiatku mali problémy dodžiavať vojenské poriadky. Neposlúchali vôbec nikoho. Z vojny , kdečo pozabúdali a v tých pupkoch, čo im vytŕčali z mundúrov pôsobili trochu komicky a neobratne. Potom, keď sa im veliteľ začal vyhrážať , že im zariadi aby im v práci strhli peniaze z výplaty, tak sa začali prispôsobovať . Išlo im to pomaly a postupne sa trochu umravnili. Oni mali to cvičenie platené a to bol jediný dôvod, na ktorý ako tak reagovali. Boli to živitelia rodín a báli sa svojich manželiek, čo im na to povedia, ak budú mať malú výplatu. Začali si postupne zvykať ale iba v rámci svojich možností. Kto bol s nimi na hliadke tak ten si veľmi nepomohol. Starým pánom sa nechcelo utekať. Na kontrolu skratu na signálke si vykračovali ako na vychádzke. Základňák bol na to všetko sám a ešte mal na starosti záložáka. Musel dávať pozor ,aby sa v teréne nestratil a náhodou nezablúdill do Bavor. To by bol prúser ako hrom. Vhodní boli iba na to , že sa v nočnej službe báli zaspať, a preto stále rozprávali. Najprv sa zaujímali, čo je to za rotu a čo si tu môžu dovoliť. Porovnávali svoju vojnu z terajšou a boli prekvapení, aká tu musí byť disciplína . Potom sa rozhovorili o svojich rodinách, o problémoch v nich . Najväčšia zábava bola z jedným Maďarom z južného Slovenska. Bol železničiar, ktorý robil sprievodcu v medzinárodnom rýchliku Bukurešť- Praha. Z jeho zážitkov by sa dal napísať pekný román. Marek mal tú smolu, že ho do služby dávali iba s ním. Veľakrát ho musel upozorňovať, aby tak hlasno nehovoril . Ako skrytá hliadka, takto nemohli fungovať. Hlavne, keď slúžili v noci na pozorovačke na Pomedzí . Z pozorovačky sa širil jeho hovor tak, že prihľahlý les mu dával ozvenu. Ak aj niekto chcel prekročit signálku, tak jeho hlas ho musel odradiť už z poriadnej diaľky. **„Vieš, najlepšie na mojej práci je to, že človek tam spozná mnoho žien,“** rozprával svoje zážitky Marekovi. „**Všetko sú to spacie vozne a tie baby sa mi normálne samy ponúkali na sex . Najlešie sú Rumunky tie sú poriadne náruživé. Maďarky a Česky stoja tiež za hriech ale najhoršie sú Nemky tie nechcú sex. Ony majú najradšej, keď ich dobre dole vylížeš. Jedna to chcela tak dlho, že mi skoro jazyk odpadol,“** pokračoval vo svojom rozprávaní. **„Najkrajšia, čo som mal cestovala z Bukurešti do Prahy. Večer keď som jej doniesol čaj, niečo mi rozprávala po rumunsky. Ja som samozrejme ničomu nerozumel. Nakoniec sme sa posunkami, ako tak dohodli, že bude sex. Bola veľmi naruživá niečo stále mlela po rumunsky a krásne vzdychala. Ja som jej pritom rozprával, aká je to kurvička a akú ma peknú pičku a ona sa stále smiala . Keď to skončilo, tak som jej povedal, že nikto tak dobre nesúloží ako ona. Zasmiala sa a pri odchode mi povedala po česky - bylo to velice krásné ! Ja by som sa v tej chvíli v riti videl. Až vtedy mi došlo, že ona všetkému rozumela čo som jej hovoril . Od tej chvíle som do toho vozňa, až do Prahy vôbec nevstúpil, bola to strašná ostuda.“** Začal sa pri tom dobre rehotať a Marek sa rozosmial s ním. „**Keby nás tam niekto vtedy vymákol . Normálne odstavia vozeň .Potom ho celý dezinfikujú na moje náklady a to by som prišiel o celú výplatu . Žena by ma zabila a možno by sa aj rozviedla . No napokon by ma možno prepustili z práce.“** Chodil po ochodze pozorovačky, mudroval a prito hulákal. Marek ho musel neustále krotil. Bál sa ak pôjde po ceste stašina ,tak ich tak zdrbe až budú čierni. Jemu to však nevadilo a mlel si stále hlava-nehlava. Po tomto extenpore s ním do služby nikto nechcel ísť . Aj tak prischol Marekovi a ten mal na tri týžne o zábavu postarané. Neustále sa v duchu modlil, aby to s týmto týpkom prežil, bez nejakého trestu.

Záložky dostali absťák ,lebo na pivo v civile chodili každý deň. Prehovorili spojárov a tí im na motorke doviezli plný batoh piva a zo pár fľašiek alkoholu. To sa nemalo stať. Tí sa nakoniec tak spráskali, že ovracali z okna vonkajšiu stenu. Pod okno nahádzali všetky fľaše. Hulákali celú noc a ráno neboli schopní nastúpiť do služby. Neskôr keď to objavil staršina, skoro ho od jedu rozdrapilo. No nemal odvahu vliezť do izby medzi staré záložky. Len im po dozorčím odkázal ,že to bolo naposledy a potom to bude riešiť cez prokurátora. Ešte šťastie, že tam nešiel lebo určite by sa mu čosi ušlo.

Jedna várka záložákov odišla a bola tu nová . Títo boli o čosi mladší a už na hranici slúžili . Rýchlo sa dostali do režimu roty a boli dobrou posilou. Samozrejme, aj oni toľko špekuľovali, až sa dostali do prúseru. Prehovorili majora Miku, aby im dal cez vikend vychádzku. Nechal sa ukecat a to nemal robiť. V krčme na Hyršove sa tak ožrali, že ich museli autami odvážať na rotu . Tých čo boli úplne na šrot, museli kriesiť a mali obavy či nemajú otravu alkoholom. Ráno chodili s mokrými uterákmi na hlavách a prosili boha, aby im už bolo dobre.

Dva mesiace ušli ako voda „**Zobácí idú,“** reval pomocník dozorčího Gumička . Usmieval sa tak, že keby nemal uši tak úsmev by mal okolo celej hlavy, no teraz iba od ucha k uchu. Na dolnej chodbe sa začalo zhlukovať všetko čo bolo na rote . Postupne vychádzali na plochu pred rotou. Boli plní očakávania. Supráci sa tešili na svojich posledných zobákov, mazáci na svojich druhých a zobáci, že už nebudú zobáci, ale starší rajonisti. Každý z nich mal dôvod na radosť. Znova sa všetko opakovalo. Vetrieska zastavila na nádvorí a postupne z korby vyskakovali vyplašení mladíci, netušiac kam sa to vlastne dostali. Rozdiel medzi týmito a Marekovým ročníkom bol akurát v tom ž e prišli v júni . To už bolo teplo a slnečno. Rota sa ukazovala v inom šate, ako keď prišli v novembri .Vtedy bolo sychravo a depka tu striehla z každeho rohu. Nevítal ich staršina, ale čatár absolvent Chadim. Nestáli na chodbe ,ale vonku kam ich prišiel pozdraviť major Mika.Veliteľ v ten deň nemal službu . Major s milým úsmevom a svojou charizmou im trocha zľahčil vystrašený príchod. Predstavovali sa. Mená ako Pytlík,bratranci Strnadovci, Navrátil upútali na prvý pohlaď. Marek tam objavil aj svojho, spolužiaka s ktorým sa učil v Trenčíne Jožа Michalíka . On ho zatiaľ v tej vyplašenosti nevnímal a oblečeného v uniforme ani nepoznal. Neprišli všetci, prišiel iba základ a postupne budú z Péešiek prichádzať špecialisti a poddôstojníci. Nasledoval, ten istý rituál. Fasovanie výstroja ubytovanie, oboznámenie s rotou a mazáckymi pravidlami. Tí, čo boli v službe, sa postupne zoznamovali s novými tvárami . Ich vyplašenosť ich odhalila a nikto nemusel veľmi hádať, kto je kto. Pri nástupoch stále stál Marek v prednom rade . Zo zadu už tak nebol buzerovaný staršími ročníkmi. Ak sa v Marekom ročníku objavil niekto s mazáckymi prejavmi tak, bol ihneď upozornený, že na to ešte nemá nárok. Až teraz si Marek uvedomil, ako vtedy vyzerali oni, keď sem nastúpili. Zmätkovali pri nástupoch ,čo zase rozčulovalo staršinu. Pri pohľade na mladých ho chytali mazácke prejavy. Služby sa pomaly dostávali do normálu. Znova to isté poučovanie, znova tie isté monológy. Akurát s iným obsadením.

Počasie sa umúdrilo, vojaci chodili cez deň v bundoškách,čo boli košele ušité na spôsob bundy. Opaľovali sa na pozorovačkách, niektorí aj úplne nahí, čo ich privádzalo do komických situácií, ak museli preverovať skrat na signálke. Niektorí, aby to stihli tam, nabehli iba v trenírkach, na ktorých mali opásaný opasok s nábojmi. Mazáci v lete do služby nešli v kanadách, ale iba v teniskách aby si šetrili nohy do zlatého civilu. Náboje sa im tiež nechcelo nosiť. Ak išli so zobákom do služby ,tak si v zásobníku nechali len tri náboje. Ostatné si musel napáskovať zobák , aby to pánov mazákov náhodou neťažilo na opasku. Ak išli iba mazáci , tak náboje sa schovávali v búdach pre psov ,kde sa neodvážil žiadny furťák.

Príroda v juni ukázala svoju tvár, akosi opeknela . Služby už neboli pre Mareka také nekonečné. V lesoch sa objavovalo veľa zveri .Tá sa radšej ukrývala v lesoch na československej strane. Bavorské lesy vyzerali ako mestské parky . Zver sa radšej zdržovala

v húštinách komunistického lesa. Komunistické podniky sa veľmi nestarali o stav lesov v pohraničnom pásme.

V nočnom pikete, v ktorom bol aj Marek, si pri nástupe do služby všimli , že blízko piketu sa pasie stádo srniek. Sklenár ako čerstvý mazák presvedčil spolu z Volaříkom supráka Slabeja či by neškodilo nejakého srnca streliť a upiecť si ho na ražni. Chvíľu im trvalo kým ho ukecali . Volařík vyliezol na blízky poľovnícky posed a po dlhom mierení sa lesom ozval výstrel. „**Jeden to schytal, kurva běžte na louku zobáci a dotáhněte ho sem,“** reval od radosti. Marek ako starší zobák spolu s mladým Strnadom ho z lúky stiahli pred piket. Všetko čo bolo na pikete sa zbehlo okolo trofeje. Psi zavýjali, lebo citili krv trafeného zvieraťa,**“Kurva Volařiku to byla trefa přímo na komoru, jako od starého jágemajstra klobúk dolú,“** pochválil strelca Slabej. On starý mäsiar s ostrým nožom vykuchal srnca a vybral jeho vnútornosti. „**Mladej připrav pánev opečeme si jágerecht,“** zvolal na vyplašeného Strnada. Ten bol prvýkrát v službe a hneď takýto zážitok . Bol to pre neho poriadny šok, keď videl v krvavých rukách Slabeja pečeň a srcdce. Celý roztrasený pripravoval panvicu s masťou a cibuľou. Zatiaľ ostatní pomohli Slabejovi , zavesiť srnca na konáre stromu , aby ho mohol odrať z kože. Pri tejto činosti si neuvedomili , že sú v službe . Skoro zabudli striedať hliadku na cigánke , kde bol Kotula s druhým zobákom. Ten, keď sa vrátil na piket navrhol z čoho majú vyrobiť ražeň .Čo všetci prijali s nadšením. Pomocou kovových tyčiek a konárov vyrobili provizórny ražeň. Ako tak opekali srnca zrazu zbadali ,že smerom od zlomu sa blíži vojenský Gaz. Nikto im z roty nič nehlásil. Poto musel byť jedine z praporu a v tom určite sedí major Junek. Auto sa nezadržateľne blížilo .Všetci tam stáli ako zhypnotizovaní a nikto nič nerobil. Kotula zareval „**Kurva uhaste rýchlo oheň** !“ Nikto nevedel čo s nedopečeným srncom . Nakoniec niekoho napadlo, aby ho vyhodili na strechu piketu. Oheň zadusili a prikryli mačinou . Ešte štastie ,že bolo teplo, inak by bolo vidieť, ako sa paří para z nedopečeného srnca. Všetko vyzeralo v poriadku ,akurát sem tam začas bolo cítiť pečené mäso. Dúfali , že si to major Junek nevšimne. No ten len čo vystúpil z gazu a vypočul si obvyklé hlásenie: **„Počas našej služby sa nič zláštneho nestalo,“** zreval. „**Jak nic nestalo a co to tady kurva cítím , vy jste něco střelili kurva a vúne se šíří všude kolem ? Kurva kde ho máte ?“** otočil sa na veliteľa piketu Volaříka. Tomu od strachu vyliezali oči z jamiek. **„To se Vám jenom zdá soudruhu majore, my jsme si jen dělali vejce na slanině, asi se to širi z piketu. No tak pojdtě mi ten piket ukázať!“** A vykročil s majorom do piketu. Volařika by sa v tom momente krvi nedorezal. Našťastie zobák Strnad pochopil ,že sa niečo deje. Tesne pred tým, ako major vystúpil z gazíka , vysypal celý jágerech do do nádoby na uhlie a prikyl to zbytkom uhlia. Bolo mu to strašne ľúto, ale strach je strach. Na kachliach ostala iba prázdna panvica. Major s Volařikom čumeli prekvapene na práznu panvicu, každý z iného dôvodu. **„No kde máte tí vejce na slanině slobodníku ? To jste všechno zožrali ?“** Dával jednu otázku za druhou vyplašenému slobodníkovi. **„Co pak vy musíte žrát vejce na slanině ? To vám nestačí strava z roty ? Vdyť jste před dvoma hodinama mněli oběd ? To jste fakt tak nenažraný nebo co ?“** zvyšoval hlas major. A medzi otázkami prehladával ,všetky kúty piketu . Dokonca si kľakol a pozrel sa pod postel. **„Kurva, co jste to mněli za slaninu, já tady požád cítim jágerech kurva, tak kde to je co?“** vyhražne sa pýtal slobodníka. **„Soudruhu majore, fakt nic tady není, to se vám jenom zdá , asi tá slanina byla stará nebo co ?“** odpovedal Volařík. Nespokojný major prehľadával okolie piketu a neustále nadával . Vôbec ho nenapadlo .že to čo hladá je hore nad jeho hlavou. Po márnej snahe to nakoniec vzdal a odchádzal zo slovami: **„Kurva já vás jednou vymáknu a pak vás všechny zavřu ,až z těho zčernáte kurva !“** Gáz s nespokojným majorom odišiel. Až keď sa z roty dozvedeli, že je za signálkou ,stiahli srnca zo strechy a pokračovali v nedokončenej práci. Slabej vybral z uhlia nedopečený jágerech a usilovne ho umýval v potoku so slovami: „**Skurvenej Junek, ten nám málem zničil všechno, na co jsme mněli takovou strašnou chuť, ale my si pomúžeme.“** Následne ešte

sprdol Strnada, či to nemohol schovať niekde inde a on má s tým teraz poriadnu prácu. Nie aby bol rád , že ho tento mlaďas zachránil od istej basy, ešte mu aj nervózne nadával . No čo už, niekomu sa človek ničím nezavdačí. Srnca nemohli dopiecť z vrchu bol pripečený suchý a z vnútra surový. Nakoniec ho nedopečeneho a polosurového jedli. Polovicu nechali pre nočný piket, im to urobilo veľkú radosť. Bolo im jedno, že je polosurový hlad je hlad. Neskôr bolo na nočný piket rozkazom veliteľa roty zákazané vydávať jedlo. Nosili si ho aj tak a mali z toho trochu adrenalín.

Cez víkend prišli na rotu umelci z Prahy . S programom krátkych scénok a pesničiek, doviezli trochu kultúry na samý koniec sveta .V klube sa vytvorilo z lavíc odstupňované hľadisko , aby sa na programe mohlo zúčasniť čo najviac vojakov. Všetci okrem signalistu a ľudí v teréne tam museli byť. Bolo zábavmé pozerať sa na prekvapené tváre umelcov, ak počas programu vybiehala poplachovka ,alebo niekto z furtákov mal telefón z práporu.Najviac však vojakov zaujímala krásna operná speváčka . Bola dobre stavaná s bujním poprsím a k tomu mala ešte na šatách veľký výstrih. Všetky pohľady smerovali na ňu a vyzeralo to ako na tenise, kde sa pohla , tak tam sa otáčali hlavy nadržaných vojakov. Bolo vidieť, že aj jej to lichotí a jej koketné úsmevy privádzali vojakov do vytrženia. Počas prestávok medzi scénkami, sedela na barovej stoličke a popíjala kávu. Z hľadiska klubu bolo vidieť na bar a vojsko závidelo barmanovi. Po predstavení umelci sedeli s furtákmi v bare v neformálnej besede . Najväčší rozruch nastal , keď sa speváčka pýtala na tolaetu. Samozrejme na dámsku. Veliteľ jej vysvetlil , že taká toaleta tu nie je , pretože tu neslúžia žiadne ženy . Na tejto rote sú ženského pohlavia iba feny a dve kobyly ostatné iba samí chlapi . Nariadil dozorčímu , aby ju odviedol na záchody mužstva. Kto tam bude tak toho má vyraziť a nikoho nesmie vpustiť dnu, pokiaľ tam bude súdružka speváčka. Dororčí mal poriadnu prácu, aby zadržal vojakov. Zrovna práve vtedy sa skoro všetkým chcelo na malú. Speváčka sa veľmi pobavila ,keď vychádzala zo záchodu a pred dverami stál húf vojakov. Po odchode umelcov z roty sa ich túžobné pohľady dlho pozerali za odchádzajúcim autom v ktorom sedela prekrásna speváčka. Do klubu a hlavne do baru zvolával všetkých Volařík, prezývaný Koník pre svoju konskú hlavu so slovami: **„Všichni sem všichni sem, tady je tá vúne ženského lona, tady sedělo to, po kterém nejvíc prahnete, tady sou zbytky feromónu . Kdo zacíti jeji vúni z toho se stane nadržaná svine sakra !“** Postupne prichádzali skupinky a podľa mazáckeho poriadku ovoniavali barovú stoličku na ktorej sedela prekrásna umeľkyňa. Dva dni na nej nesmel nikto sedieť ,aby tam tá vôňa zostala. V tú noc po odchode speváčky sa všetkým zle zaspávalo.

Na druhý deň Marek so Šobrom medzi službami hrali v klube billiard a sem-tam sa pozerali von z okna. Po čase si všimli, že medzi signálkou a ochranným pletivom sa objavuje čím ďalej tým viac bažantov. Šobra napadlo ,aby tam umiestnili z tenkého drátu pytliacke oká. Marek s tým súhlasí , trocha zaženú nudu a budú mať zmenu v jedálnom lístku. Pritom ako to tam montovali , ich prichytil staršina „**Copak tady sakra děláte to nemáte nic na práci ? To né , ale jsem si všiml , že bažanti podhrabali plot ,tak se to snažím napraviť,“** odpovedal mu Šobr, pretože, Šobr sa stal po odchode suprákov starším spojarom , tak mu to staršina zožral aj s navijakom. Za dierou nastavili oká , nasypali tam šrot pre kone a z okna klubu čakali, čo sa bude diať. Ani nie za hodinu zbadali, že sa tam niečo trepe. Rýchlo sme vybehli z roty a milého bažanta chytili .Vykrútili mu krk a tým ho usmrtili. Odniesli ho do opustenej budovy a tam ho ukryli do starej komody , aby im na to nikto neprišiel. Mazáci a supráci ich vymákli a museli povedať, čo to robia . Úlovok im zabavili a pokračovali v ich činnosti. Za dva dni sa im podarilo nachytať osem bažantov a mohli robiť hostinu. Večer sa konala hostina v kuchyni so zasvätenými vybranými mazákmi a suprákmi. Niečo sa muselo stať, lebo pozvali k hostine aj autorov nápadu starších zobákov Mareka so Šobrom. Bláha zvaný Němec ich fantasticky pripravil a všetci si dobre pochutili. Po bažantoch ostali iba vybielené kosti, ako keby ich dal niekto do mraveniska. Na kostiach si potom pochutili feny

v kotcoch . Aj keď to bolo zakázané dávať psom divinu , čo by im z lásky psovodi neurobili. Potom sa z toho stala tradícia. Po čase , keď sa začali objavovať v blízkosti roty bažanti, vždy sa našiel niekto, kto tam nastavil oká a pytlačenie mohlo pokračovať. Mazáci si to mohli dovoliť, no mladí by za to sakramentsky pykali. Po určitéj dobe sa miestni poľovníci sťažovali na rote , pre veľký úbytok bažantov. Boli to väčšinou furtáci z brigády, ktorí nechápali, čo sa to vlastne deje. Pripisovali to nemeckej strane na ktorej asi ulovili tento rok viac ako roky predtým. Iba určité osadenstvo roty si myslelo svoje a dobre sa na tom bavilo.

Staršina sa konečne dočkal, dostal svoje vytúžené varhany. Už nemusel hrať na harmonike a tešil sa tomu ako malé dieťa. Medzi nováčikmi prišli ďalší muzikanti bratranci Strnadovci, ktorí hrali na dychy. Málek a Navrátil hrali na gitarách . Strašinov sen mať malý orchester sa pomaly ,ale isto začal plniť. To však ešte netušil ako to všetko dopadne. Od samého nadšenia si umiestnil varhany do PVS-ky a neustále tam cvičil. V tom čase zabúdal na vojakov a keď mal hotovost, tak sa zavrel do miestnoti a hral a hral. Niekedy budil dojem, že je nadrogovaný. Jeho vyhrávanie trvalo apoň dva týždne, keď mal službu. Keď si vymenil náhodou službu , to bol pre vojakov hotový trest. V noci hral tak , že nikto nemohol spať. Nadávky čo smerovali na jeho adresu , by si asi za klobúk isto nedal. Vojaci v tom čase chodili nevyspatí do služby a boli strašne nerôzni. Potom ako si to všimol major Míka ,tak ho na to upozornil. Dohovoril, aby sa trocha krotil pri tom svojom hraní. Po dohovore si dal povedať a intenzitu hrania zmiernil. Len mu nešlo do hlavy , kto sa naňho stažoval, keď tak pekne hrá. Veď hudba lieči, pomyslel si. Skúšky kapely boli čoraz častejšie. Noví mladí sa ukázali ako vynikajúci hudobníci . Staršina už nebol jednotkou v kapele a musel počúvať mladíkov ohľadom hrania . Tento stav mu akosi nesedel. On, dominantná osoba, musí poslúchať týchto mladíkov. Pre neho to bola doslova potupa . Poníženie zo skúšok si potom vychutnával v reálnej službe, kde každého kritizujúceho pekne prevetral. Po pár hádkach vyhodil z kapely aj svojho kamaráta vyslúžilého kapitána, ktorý bol najslabší . Ten mu to nikdy nemohol odpustiť a ak sa niekedy náhodou stretli , tak sa vždy pohádali. Kapela chytala novú fazónu a staršina sa tešil na jej nové vystúpenie.

Benák dostal na starosť okrem Zoji, ktorú zdedil po Motykovi aj mladú fenku Uherku . Bol to veľmi pekný pes , ale nevedel od strachu nič robiť. Keď sa dostala na rotu , tak Žolík praporný kynológ roztrhal najlepšiu a najnebezpečnejšiu smečku na brigáde, ktorou boli Olina a Flér. Suprák ktorý ju dostal na starosť bol naštvaný, že roztrhli jeho svorku. Uherku neustále bil a týral , aby dokázal aká je neschopná. Od stachu nedokázala nič urobiť. Odstavili ju zo služby, kým sa niečo nenaučí. Postupne ju dostali rôzni psovodi . Nič s ňou nedokázali urobiť. Teraz prišiel na radu Benák. Ten to pojal svojsky. Učila ju vlastne Zoja, ktorú si brával so sebou. Tá plnila povely na jednotku a poďla nej sa učila aj Uherka. Keď sa už zdalo, že z nej niečo bude, prišiel rozkaz z brigády, že ju treba utratiť . Keď sa to dozvedel Benák, skoro sa rozplakal . Nechcel dopustiť aby ju utratili a nakoniec sa mu po veľkom úsíli podarilo presvedčiť velenie, aby ju darovali nejakému civilovi. Napokon sa dostala na šumavskú horskú chatu ako strážny pes. Tam ju už nikto netýral.

Maďar Nagy bol zobák, ktorý sa podozrivo aklimatizoval . Dokonale vedel zalichotiť veliteľovi a mazákom. Bol to taký truhlík ,ktorý všetko vedel a všade bol. Vždy, keď bolo treba tak sa hlásil na všetky akcie . Raz v rozkaze vyšlo, že na rote bude zabíjačka . Zabijú sa dve svine . K dvom vyučením mäsiarom Obecovského , Slabeja a kuchárov hľadli sa pomocníci, ktorí majú skúsenosti so zabíjačkou. Samozrejme, prvý sa prihlásil Nagy. Počas zabíjačky každého poučoval. Mazákom to poriadne liezlo na nervy , za čo si vyslúžil všetky možné poníženia. Musel makať ako fretka. Bláha to už nemohol počúvať , tak mu strčil hlavu nad vriaci kotol a držal ho tam tak dlho až očervenel ako indián. Chvíľu bol ticho, čo všetci prijali s potešením. Keď sa chytala vytekajúca krv z prasiat ,tak musel byť pri tom a zas začal **„U nás na maďaroch , si každý mäsiar upije z čerstvej krvi , lebo je strašne zdravá . Čožéé ?** prekvapene na raz sa ozvali Obe a Slabej. “**Kurva, zobáku ty mě neser t**

S tvojimi báchorkami nebo s tebou zatočím , až se z toho zasereš rozumíš ?“ rozčúlene sa ozval Slabej. **„Je to pravda, ak neveríte hneď vám to dokážem,“** oponoval Nagy. Zrazu chytil hrniec s ešte teplou krvou a začal ju hltavo piť. Stekala mu po brade a všetci, čo tam boli, tak ich pri tomto pohľade napínalo na zvracanie. Vrcholom všetkého bolo, že si dobre odgrgol, ako by sa napil dobrého piva. Pohľady plné odporu ho sprevádzali počas celej zabíjačky. Na druhý deň sa prihlásil , že bude vo svojom voľne údiť vyrobené klobásky, za čo ho pochválil veliteľ aký je aktívny. Všetko prebiehalo dobre , až keď ho Marek ako pomocník dozorčího nestretol pri garážach s plechovicou od nafty. „**Na čo ti je tá nafta mladej ?“** spýtal sa Marek. „**Ále nejak mi to v udiarni nehorí, tak som to trochu polial naftou , aby sa to rozhorelo. Čožééé,“** zreval Marek. **„Veď ti to všetko zhorí a bude to smrdieť od nafty ty somár maďarský !“** Ani to poriadne nedopovedal a provizórna udiareň sa ocitla v plameňoch. Mali čo robiť , aby to spolu s ostatnými uhasili. Z veľkých klobás ostali iba malé čierne kúsky, ktoré sa skôr podobali na psie exkrementy. K tomu ešte boli tvrdé ako kameň . Z tridsať kilov klobás ostala , iba malá hromádka . Keď sa to dozvedel veliteľ, skoro ho rozdrapilo od jedu. Strašne sa tešil na večeru a na zabíjačkový tanier. Nakoniec nariadil , aby sa podávali aj také obhorené. Vojaci si majú uvedomiť,že na vojne nie je nič zadarmo. Za nezodpovednosť jedinca budú trpieť všetci. Pri večeri sa mazáci zastrájali, ako mladého zničia. Nechutné klobásy všetky do jednej skončili v koši. To sa nedalo jest . Zápach nafty a ohoreného mäsa , by si nikto nedal do úst. Ešte že Bláha ušetril ovarené prasačie hlavy , ktoré dal napokon na stoly. Ovarové mäso mizlo , tak rýchlo, ako sa objavilo a nakoniec na stoloch ostali iba vybielené kosti. Z veľkej hostiny sa stalo len také malé oberkovanie zostatkového mäsa.

Bolo krásne počasie, na rote nebol okrem absikov žiadny furťák. Po obede si desiatnik Kubík vytiahol obrnené vozidlo OT 64 pred hangár . Rozhodol sa , že ho dá trochu do pucu. Ako ho tak umýval, k rote sa neistým krokom približoval psovod Kotula . Starý suprák ako si sám hovoril , bol na brigáde u zubára. Z plnej tašky mu vytŕčali pivové fľašky. „**No co, Pepo, si nějakej nalitej , a nebo to máš z toho horka ?“** s úsmevom ho oslovil Kubík. **„Čo kurva som nasratý, ako jedno hovedo. Mňa starú páku zastavila v meste vojenská hliadka a ten skurvený poručík ma sprdol , že mám prekliato krátky plášť a to čo mám na hlave nie je brigadírka. Vraj vyzerám ako hochštapler a nie vojak.“** Plášť mal frajersky krátky a brigadírka bola poriadne vyformovaná. No proste frajer. „**Kurva, dostal som zápis do vojenskej knižky a na rotu vraj príde hlásenie ,aby ma patrične potrestali. Já stará páka, čo ide za chvíľu do civilu to hádam ani nepreżijem.Tak radšej som sa od jedu navalil . Keď má byť prúser tak nech je poriadny. Nakoniec som mal problém nastúpiť do autobusu. Na daj si jeden béér, aby ti nebolo smutno**“. Podal mu fľašku a sám si otvoril druhú. Sadli si do tieňa a vychutnávali pohodu. Snívali o civile a o babách. Pivo sa pomaly míňalo a oni boli čím ďaľej tým pripitejší. Kubíkovi by sa aj tak nepodarilo dohnať Pepu. Ten mal pred ním poriadny náskok. Keď sa Pepa dozvedel , že na rote nie je žiadny furťák, tak sa mu rozžiarili oči . Pozrel na ótečko a na Kubíka. „**Kurva, poďme ho trochu prevetrať aspoň ma naučíš ,ako sa to ovláda ?“** nahováral Kubíka. „**Ja nevím kurva , bude to prúser jak sviňa , serme na to Pepo**. Dlho odolával a nakoniec sa dal nahovoriť. Ukázal mu, ako sa to ovláda . Nasadili si tankistické kukly , pribalili fľašky s pivom a s rachotom vyrazili. Najprv sa vozili po lúke a párkrát prebrodili potok. „**Kubíku mám nápad poďme pozrieť chalanov na piket, tí sa z toho doserú ,ak sa po starom dráte bude na nich valiť otéčko.**“ Obaja sa dobre zasmiali a nabrali smer piket. Počas jazdy sa posiľovali pivom a mali z toho peknú prču. Párkrát vyleteli mimo cesty do lesa a poválali malé stromky . Potom sa im podarilo utrhnúť reflektory na vrchu ótečka. Napokon sa konečne priblížili k piketu. Strážny sa od strehu skoro posral , keď uvidel ako sa naňho valí obrnený transportér. Zbuntošil celý piket . Veľa nechýbalo a začali na nich skoro strielať. Desiatnik Ráž ihneď spoznal spoznal ktorá bije. Týmto určite predišiel, ešte k väčšiemu prúseru.

Vyumývané ótečko bolo celé od blata a na veži kanóna boli poodlamované konáre . Ótečko vyzeralo, akoby sa vrátilo z nejakého bojiska a nie z vychádzkovaj jazdy. Obaja vyškerení od ucha k uchu povyskakovali von . Dobre sa na tom bavili. Posilnili sa ďalším pivom , ktoré nikdy na pikete nechýbalo. Keďže na pikete nebol Slabej, tak sa vybrali za ním cez lúku hore na Fleky. Najprv ho však telefonicky upozornili , aby z toho nedostal mladé. Nikto však nečakal , že na pozorovačke susednej roty bude taký dobrý pozorovateľ. Ten si išiel oči vyočiť, keď zrazu uvidel , že smerom od hranice do vnútrozemia sa valí obrnený transportér. Ihneď volal na rotu a ich veliteľia volali zase na šestnástku. Na šestnástke nikto nič netušil. Jedno otéčko je vonku na lúke pri rote . O aké otečko ide vôbec netušili . Odpovedali, že to nie je ich ótečko . Ešte že na Svatej Kateřine ,nebol tiež žiadny furták a absikovi čo mal dederáka sa to nedalo . Znova sa spojil s hliadkou na pozorovačke a ten mu opísal ako vyzerá obrnený transportér. Dozvedel sa ,že z neho vystúpili dvaja vojaci jeden v maskáčoch a druhý vo vychádzkovom a bavia sa s hliadkou na Flekoch. Podľa toho usúdil, že to nie je žiadny nepriateľ ale nejakí blázni zo susednej roty. Znova zavolal na šestnástku a dobre ich sprdol. Musia tam mať veľký bordel,že nevedia, kde sa nachádza ich ótečko. Upozornil ich na to, aby to dali do poriadku inak to bude musieť nahlásiť. Hrozil z toho medzinárodný problém. Poďla medzinárodných dohôd sa blízko hranice ,nemôže pohybovať obrnené vozidlo bez toho aby to druhá strana nevedela. Na rote mali z toho bobky a nariadili ,aby sa ótečko vrátilo späť po ceste a nie po starom dráte. Čatár absolvent Chadim skoro dostal infarkt , keď sa to dozvedel. Bál sa ,že pôjde do basy a tak ihneď volal majorovi Míkovi . Informoval, aký majú na rote prúser . Major nasadol do svojho tatraplánu a prišiel na rotu . Počkal si, až opití výtečníci vyskákali z ótečka. Potom tak vynadal desiatnikovi Kubikovi a Kotulovi , že sa jeho krik rozliehal po celej rote**. „Vy snad nejste normální? Máte to za pár a takový prúšvich Dám vás zavřít do basy, až z černáte. Vždyť to mohl být medzinárody problém,? Máte štěstí ,že si toho nevšimli Bavoráci. To by byl prokurátor jako hrom**. **K tomu jste ještě vožralí jako prasata. Tak na tohle se ,už nemúžu dívať. Dejte si odchod a modlte se abych jsem něco vybavil u majora Junka . Za Vaši nerzvážnosť bude trpět celá rota hovadá jedny.“** Bol maximálne vytočený , čo u neho nebývalo zvykom. Nakoniec zavolal na prápor majorovi Junkovi a nahovoril mu , že ótečko musel poslať k piketu. Zapadla tam vetrieska a nič ju odtiaľ nemohlo vytiahnuť iba ótečko. Vojaci neuposlúchli jeho rozkaz a nešli po ceste, ale skratkou cez starý drát. Major si vôbec neuvedomil , že vonku je sucho a horko. Upozornil Junka , že v Bavoroch si to nevšimli, takže z tejto strany problém nebude. Vojakov za neuposlúchnutie rozkazu potrestá, sú to najlepší vojaci na rote a stalo sa im to prvýkrát . Veliteľ práporu to zožral aj s navijákom. Milí opilci dostali 14 dní po službe . Bol to najmiernejši trest, aký mohli dostať. Potom sekali dobrotu až do civilu.

Marek v poslednom čase stále slúžil so suprákom Jakubčákom, a jeho psom Ginou.Vždy keď si vypočul zloženie hliadok na piket, hneď mal po nálade. Ak sa tam objavil s Jakubčákom bol z toho na nervy. Bol to strašne náladový a výbušný malý človiečik s veľkou hubou ako žaba. S Ginou tvorili zohratý pár. Ona bola jediný živý tvor na ktorého dokázal byť milý. Teraz keď bol suprák, tak sa vyvršoval na mladých. Keď bol on zobákom tak sa na ňom mazáci vozili a robili mu zle. Dokonca jeden z jeho suprákov mu za to, že bol drzí , naklepal parohy nie hánkami na ruke , ako to bolo zvykom ,ale tehlou čo našiel pri pikete. Na čele mu narástli dve veľké hrče , ktorých sa nezbavil skoro celý mesiac. Vyzeral ako mladý čert. Mareka preháňal kde sa dalo, ale potom ako sa dozvedel, že chodil do školy s Pepom Kotulom ostal akýsi opatrný. Pepo bol jediný na rote, pred ktorým mal rešpekt. Ginu mal perfekne vycvičenú. Niekedy keď sa nudil ,nútil svojho člena hliadky, aby na neho zaútočil. Vtedy by mal pes svojho pána chrániť. Stačilo ak vykríkol „**Gina pomóóóc !“** a vtom momente mal dotyčný psa na chrbáte alebo zakusnutého v nohe. Čím viac sa človek bránil tým ho viac kúsala. Jakubčák sa na tom sadisticky bavil. Mal sadistickú radosť z toho , ak niekto trpel a hlavne u tých čo boli väčší a silnejší ako on. Malí ľudia nemajú radi vysokých,

už z princípu. Závidia, že príroda im dala viac ako dostali oni. Takto sa vyvršoval aj Marekovi. Ak to neurobil, čo mu kázal, jednoducho ho pripútal putami o posteľ na pikete a dovolil, aby si Gina zakúsala. Jediné štastie bolo, že psy na hranici nekúsali naplno. To by potom polovica vojakov na rote skončila ako vojnoví invalidi. Po ich pokúsaní ostávali iba veľké modriny, ktoré dlho boleli. Robil srandu zo všetkých a keď si urobili z neho tak to nikomu neodpustil. Raz keď mal ísť do služby našiel psa vo svojej posteli oblečeného v jeho pyžame. Všetci sa na tom dobre bavili a on z toho dostal taký záchvat , že mu išla pena z úst. Po tomto ponížení bol ešte horší ako predtým. Neustále zistoval, kto mu to urobil nič však navypátral. S takýmto psychopatom mal ísť Marek do služby? Preto tie nervy. Jeho reči: „**Já to mám za pár a ty za kolik ? Tady mi utrhni číslo mladej !“** Podal mu meter, na ktorom bolo číslo 69 . Marek sa ohradil. **„Na to máš zobákov,ja som už starší rajonista ? Nekecej nebo na teba pošlu Ginu a to určite nebudeš chtít že ?“** Čo mal Marek robiť s nevôlou urobil to, čo mu kázal. Jakubčák bol spokojný a až na malé pindačky mu dal pokoj. Slúžili na pikete a zrazu v noci , keď oddychovali sa ozval dederák Studnický: „**Hoši, susedná rota hlási , že v prostoru Millerky sa shromažduje hodně aut . Ať to hlídka Jakubčáka jde prověřit, co se tam vastne děje Ok !“** Marek sa spolu s Jakubčákom vydali k hranici . Nebežali, ako sa beží na prekrytie skratu. Jakubčák bol akýsi nerôzny ,akoby mal strach. Vyšli na hranicu a po nej sa pustili smerom k Müllerke. Zrazu Gina nabrala rýchosť a strašne sa rozštekala. Posvietili smerom kam bežala. Uvideli ,že na hraničnom medzníku sedí americký vojak černoch .V tej tme uvideli vo svetle baterky ,iba ako mu svietili očné bielka a jeho veľké biele zuby. Jakubčák sa tak zľakol ,že strhol psa a seba do nášho lesa . Zostal stáť. V tom strese nevedel, čo má robiť. Marek zostal stáť sám proti Američanovi , ktorý sa stále usmieval . Asi mu bolo smiešne, ako sa ho psovod naľakal. Zbadal aký je Marek nerozhodný, tak ho ako prvý oslovil: „**What is up? are you okay? Ok.“** Odpovedal mu Marek, ktorý si spomenul na pár anglických slovíčok, ktoré počul pri počúvaní dobrej imperialistickej hudby Od strachu neustále naňho roztrasene svietil baterkou. Američan vstal z hraničného medznika a ustúpil na bok . Keď ho Marek míňal tak zasalutoval. Na čo mu Marek odsalutoval a pohol sa smerom k Müllerke . Krvi by sa v ňom nedorezal, keď videl plne vyzbrojeného Američana. Toto všetko zo zatajeným dychom pozoroval Jakubčák a nevedel čo má robiť. Nakoniec sa paralerne pohol spolu s Marekom. Američan sa pohyboval pár metrov za Marekom . Obaja nevedeli, čo sa bude diať. Po chvíli prišli k ceste, ktorá bola osvietená od troch amerických džipov. Marek na volanie Jakubčáka ustúpil na československu stranu . Od cesty sledovali , čo urobia američania. Jakubčák volal cez vysielačku kódovými číslami , čo sa tam deje. Po pár minutách nastúpili všetci aj s ich známym černochom do džípov a odišli. Pri odchode sa hlasno smiali a trúbili na klaksóny. Keď odišli, Jakubčák si spokojne vzdychol. „**Kurva mladej, ty ses vúbec nebál ? Klobúk dolu ! Já jsem strachy ani nedýchal !“** otočil sa s obdivom na Mareka. „**Čo by som sa nebál, iba som nevedel, čo mám robiť , tak som išiel rovno a on sa uhol. Kurva, ja som videl poprvýkrát černocha takto naživo, to mi nikto neuverí !“** neveriacky krútil hlavou Marek. Tak sa aj stalo, keď to rozprával na pikete Jakubčak, všetci o tom pochybovali. Nakoniec sa to dostalo do hlásenia a až potom tomu všetci uverili. Marek od tej chvíle nemal žiadny problém s Jakubčákom a ten sa k nemu začal správať kamarátsky.

Na rote sa stále niečo dialo. Chodili tam neustále kontroly z brigády a z práporu. Školili ich chemici, radisti a najviac hodín sa učila politika. Politické školenia to bolo asi to najhlavnejšie. Problémy vojakov boli na vedľajšej koľaji. Komunistická strana musela byť neustále aktívna a v strehu, aby sa niečo neudialo, o čom by nevedela, mala vybudovanú fantastickú štruktúru udávania. Fungovalo to cez Zväz socialistickej mládeže až po stranícku skupinu , ktorá fungovala na každej rote. Všetky informácie nakoniec končili u kontrášov a tí boli potom akční. Zamestnávali vojenskú políciu a prokurátorov ,ako na bežiacom páse. Len

na Sruboch to akosi nefungovalo. Furťáci sa dozvedeli len to, čo sa mali dozvedieť a ostané, čo bolo proti predpisom, ostalo utajené medzi vojakmi.

Najkrajšie vždy bývali nedele, ak sa v takej situácii dá hovoriť o kráse. Rozcvičky sa vtedy nekonali a čata, čo mala voľno, si to naplno užívala. Na raňajky spoločne chodili iba zobáci a starší zobáci. Mazákom a suprákom sa raňajky nosili do postele, každý mladý mal svojho patróna o ktorého sa musel starať. Páni mazáci sa pekne napapkali v posteliach a boli akísi milší. Toto sa však konalo, iba vtedy ak na rote nebol žiadny dôstojník. Ak bol ,tak potom tam panovala iná morálka.Niektorým dôstojníkom sa zdalo, že vojaci sú akísi leniví. Tak sa im snažili urobiť program ,čo všetkých náramne sralo. Museli sa športovo vyžiť a ak náhodou bolo zlé počasie potom sa zdržovali v klube. Tu im chceli vnútiť spoločenské hry. Vtedy sa každý snažil zašiť a nakoniec tam zostali iba zobáci. Robili to z donútenia, ale nadšený organizátor si to akosi nevšímal. Veľkou aktivitou prekypoval hlavne veliteľ roty. Tie jeho nápady mali skoro vždy sadistický podtón. Súťaž v behu na tri kilometre v nedeľu to bola jeho lahôdka. Bežalo sa z roty na závoru a späť. Toľko nadávok na jeho adresu by si nechcel vypočuť nikto. Robil to hlavne vtedy, ak bol mierne pripitý. Ak sa jeho hladina alkoholu v krvi zvýšila, tak sa zašil vo svojej kancelárii a nevyšiel dovtedy, kým nebol ako tak triezvy.Vojaci na šestnástke mali štastie, že jeho služby v nedeľu bývali veľmi zriedkavé. Bez neho tam vládla mazácka ruka.

Psovod Füllop suprák zostával čím ďalej tým viacej neznesiteľným. Tento starý maďarisko nevedel poriadne rozprávať po slovensky .Miešal do kopy maďarčinu so slovenčinou a češtinou. Tejto hatlanine málokto rozumel,čo ho riadne iritovalo. Vyvršoval sa hlavne na mladých, lebo spolumazáci si na jeho motaniny akosi zvykli .Vidina sa blížiaceho civilu z neho robila škodoradostného sadistu. Štvalo ho, že svoju Henu musí prenechať mladému zobákovi. Na trenírovkách robil všetko tak, aby jej nový psovod vyzeral ako neschopný debil. Ten mu aj tak väčšinou nerozumel a bola záhada , že jeho povelom rozumela fena Hena. Na zadržanie si vyberal značkárov o ktorých tušil, že sa boja psov. Normálne sa pri zadržaní používal vatový rukáv. Do toho sa pes zakusol a trhal so značkárom celou silou. Ak to značkára prestalo baviť vyzliekol si rukáv a pes sa s ním trhal. O značkára sa potom vôbec nezaujímal. Niektorí si pre istotu vyliezli na strom , alebo sa inak chránili pre prípad , že by si to pes náhodou rozmyslel. Čakali, až kým pribehol psovod a psa povelom neodvolal. Niektorí psovodi takúto ochrannú taktiku neznášali. Za trest musel značkár, ktorý bol väčšinou zobák naznačiť napadnutie psovoda. Pes v momente zaútočil . Dotyčný , ak mal šťastie tak obišiel iba s rozthanými nohavicami alebo natrhnutým rukávom. Takých psov na rote volali rukávnikmi. Füllop to zdokonalil. Na zadržanie si brával nie vatový, ale koženný rukáv. Ten bol vyrobený z tvrdej kože a pes sa do neho nemohol dobre zakusnúť. Pri zadržaní sa jeho zuby šmýkali po rukáve smerom k ramenu. Stačila chvíľa a značkár reval od bolesti, keď sa mu pes zakusol do ramena. On sa tomu škodoradostne smial. Ak sa mu zdalo, že Hena je málo agresívna, tak nariadil vojakovi aby ju potiahol dobre za uši. To je pre psov najcitlivejšie miesto. Hena sa tak rozúrila ,že bol problém aby prestala. Zastavil ju až , keď značkár reval od bolesti a plakal. Bolesť a plač boli dôvodom, to trápenie ukončiť. Slastne sa usmieval, ako správny psychopat. Po týchto skúsenostiach nikto s ním nechcel robiť aktivizáciu psov. Všetci mladí sa ho báli. Nakoniec s ním musel chodiť iba mladý Hanák. Práve on mal od neho prebrať Henu, keď pôjde do civilu. Z cvičení chodil dokúsaný a totálne zničený. Rotný kynológ Királ sa obával, aby ho Hena vôbec prijala za svojho budúceho pána. Neustále dohováral Füllopovi, aby sa konečne spamätal . Nech nechá mladého na pokoji, lebo si naňho Hena nezvykne. Po dlhom dohováraní si dal konečne povedať. Na trenírovky už chodili spolu traja a značkári si aj tak museli prežiť svoje . Füllop sa síce prizeral, ale keď bolo treba, tak pritvrdil. Nikto ako mladí si tak túžobne nepriali, aby už konečne odišiel do cililu.

Obe sa neustále sťažoval furtákom a hlavne veliteľovi praporu majorovi Junkovi na to, aby sa postavila na cigánke pre jeho svorku psia búda . Jeho zámer bol jasný , búda nemala byť len pre psov, ale aj pre vojakov. Netrvalo to dlho a major sa dal ukecať. Rozkázal mu, aby nakreslil výkres , podľa ktorého sa to bude dať vyrobiť. Keď to bude mať, on to dá na prapore vyrobiť. Raz Marek išel pre niečo do stajne a od prekvapenia skoro odpadol. Na zemi ležali Sklenařik a voska Soukup. Vyzerali, ako by sa im niečo stalo. „**Kurva skoro ma z vás porazilo, čo to tu nacvičujete ? Nekecej mladej vem metr a změř kolik jsme na šířku a kolil po délce,“** navigoval ho Soukop. Keď ich zmeral, musel to napísať na papier. Marek stále nechápal. **„Kurva, tobě to stále nedochádzi ? A to stále vartuješ na cikánke ? No konečne už to chápeš ? Jáj to bude búda pre psov ?“** Spomenul si Marek na Obeho a jeho neustále sťažnosti na podmieky na skrytej hliadke na Flekoch, ktorú s obľubou volali vojaci cikánka po česky a cigánka po slovensky. Pri meraní ich objavil Obecovský „ **Vám tuším drbe, tohle nám ty zelené mozky těžko sežerou ! To je bouda pro lva a né pro mé psy . Co si myslíte ,že furtáci sou padlí na hlavu nebo co ? Snadno si spočítaj , že v tom budem chrápať my a né psy !“ r**ozčuľoval sa Obe. Napokon našli kompromis a trochu to zmenšili . Náčrt napokon odovzdali veliteľovi roty. Ten bol v stave poopičnom , tak sa tým nezaoberal.

Po troch týždňoch vyšlo v rozkaze, kto pôjde pre psiu búdu. Voľba padla na Vosku a jeho kone Lenu a Luciu. Boli to staré kobyly , ktoré dožívali svoj konský život na tejto bohom zabudnutej rote. Voska si mal niekoho vybrať, kto mal práve vtedy voľno. Voľba padla na Mareka. Kone zapriahli do voza s gumenými kolesami a vyrazili do pätnásť kilometrov vzdialeného Nýrska na prápor. Cesta trvala neskutočne dlho. Ešteže bolo príjemné počasie. Pre Mareka to bol príjemný výlet. Kone si vykračovali a ich podkovy monotónne klepkali. Voska nebol veľmi zhovorčivý a Marekovi nezostávalo nič iba pozorovať okolitú prírodu. Po dvoch hodinách konečne prišli na prápor. Na bráne nahlásili pre čo došli a dozorčí ich usmernil do budovy, kde boli ženisti. Boli to práve oni čo sa podieľali na výrobe tohoto čuda. Voska sa hlásil u desiatnika a vysvetlil, pre čo prišiel. Ten sa hneď začal rehotať. „**Čo na tej šestnástke chováte najaké mutanty ? Nebodaj ste chytili v lese medveďa ?“** chrlil jednu otázku za druhou. Nakoniec sa začali smiať aj Marek s Voskom pri pohľade na vytvorené dielo. Búda z dreva vyzerala ako záhradný domček pre trpaslíkov a nie pre psov. **„No co ať i psi mají jednou najaké pohodli , vždyť se navartujú až až,“** odpovedal Voska skôr pre seba ako pre ostatných . Tí, čo sa prizerali nechápali načo je komu taká búda. Problém nastal, až keď búdu museli naložiť na voz. Až šiestim chlapom sa to ako tak podarilo. „**S tým nákladom sa nemotajte po prapore , lebo ak vás uvidí starý, tak ju dá ihneď zlikvidovať.“** Radil im usmiatý, ženatý desiatnik a prekvapene krútil hlavovu. Keď prešli cez bránu voska si tále opakoval“ „**Já to nechápu , já to nechápu ten Obe asi majora Junka pobosoroval? Jinak mi to nejde do hlavy já to nechápu ? . Voni mu to sežrali i s navijákem!“** hovoril si Voska. Keď boli asi v pol ceste, dostal nápad **„S tímhle na rotu nemůžeme , to by nám to náš starej pěkne zarazil. Na to musime jet inak , vyvezeme to rovnou na Fleky. Já snad starýho ukecám,“** viedol svoj monológ. Marek mu iba prikyvoval. Prešli cez Chudenin na Fleky . Soukup sa spojil cez poitko s veliteľom roty a snažil sa ho ukecať . Po chvíli sa mu to podarilo. Búdu šťastne vyviezli na miesto. V tom nastal problém. Kto to zloží , keď to nakladali šiesti a oni sú iba dvaja. Voska musel znova zavolať na rotu. Nakoniec prišiel gazík s požadovanými vojakmi. Bola to fuška dostať búdu za signálku , kde sa slúžila skrytá hliadka. Cez vrátka to prešlo, len tak-tak. S námahou, ale šťasne umiestnili búdu na miesto a všetci si spokojne vydýchli. Konečne tu v noci budú lepšie podmienky na vartovanie . Na kraji lesa zapasovala do prostredia ako riť na šerbel. Svietila svojou novotou pekne do diaľky . Bolo ju vidieť aj v noci , potom už z nej nebola skrytá, ale dobre viditelná. Nakoniec si aj s týmto problémom poradili . Prikryli ju čečinou a všetci mohli byť spokojní.

Suprák desiatnik Kuricnec, bol sviňa od narodenia. Bol tenký a mal nesmierne piskľavý hlas. Na prvý pohľad pôsobil ako nedokonalý buzerant. Ako dozorčí bol zákerný a vo svojej moci sa dokonale vyžíval. Týmto si liečil svoje komplexy z toho, že sa s ním nikto nekamarátil . Ani s jeho nástupného ročníka sa s ním nejako zvlášť nebavili. Brali ho jedine preto, lebo dokonale plnil mazácke zákony. Počas jeho služby dozorčího , si rajóny každý párkrát zopakoval. Na koho si zasadol , tak toho pomaly ničil. Marek si to plne uvedomoval. Raz, ako sa večer vrátil z denného piketu , uvidel na tabuli svoje meno a hneď mal po nálade. Ako dozorčí čakal v jedálni, kým sa mladí navečerajú. Ruky mal za chrbátom a nervózne sa pohupoval v kolenách.Tým naznačoval ,že si jeho zlú náladu dnes niekto poriadne odskáče.

Nepustil ich ani na izby a ihneď chcel aby splnili jeho rozkazy. Marek si svoj rajón hornú chodbu urobil rýchlo. Ponáhľal sa ,aby mal niečo z filmu , čo sa práve premietal v kinosále. Náhlásil Kurincovi splnenie rozkazu a prešiel si s ním jeho rajón. „**Asi sme sa nerozumeli! Toto že je urobený rajón? Tá chodba sa musí lesknúť ako psie gule, jásné !“** otočil sa s nasratým výrazom v tvári na Mareka. Marekovi ihneď došlo , že dnes to riadne schytá. „**Rozkaz, súdruh desiatnik,“** odpovedal mu a slabo sa uškrnul. **„Tak tebe je tu niečo do smiechu mladej ? Ty ma neser, lebo si ma budeš pamätať do konca vojny, pokiaľ tu budem slúžiť , kurva zobácka!“ r**eval na Mareka. Čo mal Marek robiť, zopakoval si to ešte trikrát. Po tretíkrát sa naštval a nešiel mu nahlásiť splnenie rozkazu. Sedel v kinosále a konečne pozeral svoj vytúžený film. Po chvíli sa otvorili dvere na kinosále a piskľávý hlas zvolal. **„Vojín Majevský, nemáte splnený rozkaz? Chodba je plná vody !“** Na to Marek ihneď vyšiel von. V strede chodby uvidel vyliatý kýbeľ s vodou . Tá mláka bola cez pol chodby. Do Marka vošla nekontrolovateľná zlosť. Schytil ryžák s kovovou rúčkou a priložil mu ju na krk . S celou silou ho pritlačil o stenu so slovami: **„Ty kurva buzerantská, toto sa nerobí zvieratám a nie ľuďom , ty skurvená sviňa !“** Desiatnik s vypleštenými očami ostal v nemom úžase. Zrazu to Marekovi došlo. Za toto je basa pre napadnutie dororčího v službe ! Pustil ryžák na zem a rozbehol sa na dolnú chodbu. Vbehol do miestnosti dederáka . Službu mal škulavý čatár z povolania Beránek. Keď sa prudko otvorili dvere ,skoro spadol zo stoličky. **„Súdruh čatár, žiadam, aby ste ma poslali rovno do basy ,lebo inak budem nútený zabiť desiatnika Kurinca. Tá jeho šikana ohľadom rajónov sa nedá vydržať. Vrátil som sa zo služby a od tej chvíle ma neustále buzeruje! r**ozčúlene a rýchlo sa snažil informovať dederáka. Ten v nemom úžase s vypleštenými očami nechápal, čo sa to deje. Vo dverách sa objavil desiatnik a chcel mu povedať svoju verziu.Nezmohol sa na nič .Beránek začal poriadne revať. „**Kurva desátnickej, to nevíte co z roupama ? Jesli to buzerování nepřestane, dám vás zavřít oba a bude klid kurva! Já nechci žádnej prúšvich během mé služby. Dejte to do pořádku, já chci tady klid. Počas mé služby se to nebude vopakovať! Je to jasné desátnickej ! Dejte si odchod kurva! Rozkaz súdruh čatár !“** odpovedal mu desiatnik. Zavreli za sebou dvere a ostali na chodbe sami. Obaja boli bledí ako okolité steny. Chvíľu na seba bez slova pozerali. Desiatnik sa pohupoval v kolenách a bol neskutočne nervózny. **„Odchod mladej, daj to do poriadku a môžeš ísť pozerať film .Toto si si dovolil naposledy !“** Marek bez slova odišiel . Až teraz pochopil , že má na rote nepriateľa, pred ktorým si musí dávať pozor. Týmto incidentom sa musela zaoberať stranícka skupina .Obaja boli predvolaní pred politruka a museli sľúbiť , že sa to viac nebude opakovať. Od tejto chvíle Marek neprehovoril s desiatnikom Kurincom ani slovo navyše. Bavil sa s ním slovami áno a nie . Ak náhodou išli spolu do služby Marek si obtiahol samopal s tým, aby mal náboj v komore pripravený k streľbe. Týmto dával desiatnikovi najavo , že to myslí vážne. Za iných okolností, by si to nemohol dovoliť. Kurinec pochopil , že s týmto mladým nebudú žiadne žarty. V teréne sa potom pohybovala nemá hliadka a jej členovia túžili, aby už bol konečne koniec služby. Marek dostával pocítiť od mazákov, že to čo si dovolil sa len tak ľahko neodpúšťa. Začali si ho viacej všímať, aj keď už bol starší zobák a o službe už čosi vedel . Jeho totálnemu ničeniu zabral fakt, že je rodákom Pepa Kotulu a s tým sa nikto

nechcel tahať za prsty. Ten tu bol po odchode byvalých suprákov jedinou nepísanou autoritou.

Na každom rozkaze sa čítalo aj zloženie pátračky, ktorá sa tvorila z ľudí, čo neboli v službe. Museli byť v pohotovosti na rote, aj keď mali spánok po službe . Pri výjazde sa na nikoho nebral ohľad. Skladala sa z veliteľa a tým by mali byť väčšinou dôstojníci nazývaní furtáci. Z nich však nikto nemal takú kondíciu, aby mohol bežať za psom z pátračky. Trúfli si ako-tak s poplachovkou, za ktorou sa bežali krátke úseky. Keď aj náhodou nestačili, napríklad veliteľ roty. Ak bol po opici, jednoducho sa na to vykašlal. Hliadka sa pre neho vrátila, prípadne ho počkala ak na niečo narazila. Veliteľa zastupovali absíci alebo poddôstojníci. Skladala ba z dvoch psovodov so psami, jedného spojára s veľkou rádiostanicou , ktorá vážila skoro dvadsať kilogramov a troch vojakov, ktorí sa striedali pri nesení radiostanice. Táto sedemčlenná skupina sa využívala iba vtedy, ak bolo nahlásené vniknutie narušiteľa do vnútrozemia. Po prvom zistení , ak išlo iba o jednu osobu tak ju prenasledovala pátračka. Ak sa zistilo , že osôb je viac používal sa na to systém s krycím menom Karel kde v súčinnosti s pravidelnou armádou a políciou sa vytvoril obranný val na chytenie narušiteľov. To bola len teória ,ktorá vznikla v hlavách komunistov na vytvorenie obrazu nepriateľa , ktorý striehne na každú našu chybičku , aby nás mohol napadnúť. Táto rozprávka slúžila pre mladých chlapcov na vymývanie mozgov. Na takéto vniknutie, by sa nikto zo západu nepodujal. Bola studená vojna svet bol rozdelený a každý o každom vedel, všetko, čo potreboval. A obyčajní ľudia na druhej strane mali propagandou oblbnuté mozgy. Pravda bola poriadne hlboko zakopaná. Kto by utekal do krajiny, ktorá je obohnaná ostnatým drátom ? Hádam iba blázon samovrah. Lenže chlapci tam neboli preto aby nad tým premýšľali, ale aby plnili rozkazy. Vojak musel najprv rozkaz vykonať a až potom sa stažovať. Každý to chcel mať čo najskôr za sebou a aj keď robil veci absurtné, mohol sa tomu iba diviť a pousmiať. Marek sa po takom rozkaze strachoval, aby sa počas jeho pohotovosti nič takého nestalo. Keď videl chalanov akí prišli zničení, tak vôbec netúžil po sebatrýznení svojho mladého tela. Modlil sa, aby sa to nestalo, keď bude mať po službe .Tešil na posteľ, ktorá bola jeho civilným azylom. Zakuklený v spacáku si sníval svoju budúcnosť o civile . Samozrejme, ak to zdravý a bez prúseru prežije. Čo čert nechcel, práve sa chystal po nočnom pikete zaľahnúť a dozorčí vyhlásil pátračke poplach. Stretli sa na dolnej chodbe a nádávali ako pohani. V tejto pátračke boli zhoda náhod iba starší rajonisti a jeden zobák.Veliteľom bol absík desiatnik Studnický . Keď uvidel zostavu pátračky, v duchu sa prežehnal. „**Jedem jedem kluci, je to prověrka z praporu a bude to pěkná makačka ! Tak jedu jedu,“** neustále to opakoval. Naskákali do gázikov. Tie ich vyviezli kúsok nad Pláně. Tam psovodi mali nájsť stopu poďla čiapky , čo bola zabudnutá pri signálke. Psy vyhľadávali v oblúkoch , tak aby sa medzi sebou nekrížili. Nakoniec Hánákova Hena chytila stopu a prenasledovanie začalo. Vyslielačku niesol najprv spojár Šobr , no ten sa tak zadýchal , že ju musel odovzdať ďalším. Bežali po psovodovi a tešili sa keď na chvíľu stopu stratil. Hanák Henu neustále burcoval: „**Hledej stopu, hledej.“** Psovod to mal ľahšie v tom, že pes ho ťahal na vodíku a tým mu trochu pomáhal. Vojaci s veliteľom pátračky , ktorý bežal hneď za psovodom si skracovali trasu ako to bolo možné. Ak pes bežal krajom lesa a mal pred nimi náskok, tak si to skracovali krížom cez lúku. Len aby mu stačili. Bolo im jedno, že ak by bol náhodou narušiteľ ozbrojený, v tej pozícii by ich mal krásne na muške. Všetci vedeli, že je to iba buzerácia a museli ju splniť. Potom by to mali deň čo deň. Takto bežali a bežali. Oddychovali a kašlali. Medzi tým sa ozývali šťavnaté nadávky na skurvené zelené mozgy. Napokon vybehli na lúku , z ktorej bolo vidieť mesto Nýrsko . Neverili vlastným očiam. Ubehli skoro pätnásť kilometrov, keby im to niekto v civile povedal, že toto majú zabehnúť tak mu gule utrhnú . Na chvíľu sa zastavili aj psy ako by im rozumeli a súcitili s nimi. Potom asi po dvoch kilometrov narazili na značkára , ktorým bol šofér majora Junka a hneď vedeli aká bije. Hanák aj s Benákom pustili na neho oba psy a on reval od strachu. Trochu ho

povláčili po zemi prestali až na príkaz majora Junka, ktorý práve vyšiel z lesa: **„Kurva, psovodi odvoljte ty potvory , jak pak budu jezdit do práce, když mi zabijí míhо řidiče?“** Po klasických formalitách a hláseniach ich nakoniec pochválil. Čo im to bolo platné, keď od únavy nič nevnímali. V kútiku duše dúfali, že to bolo naposledy.

V Roku 1975 bolo krásne leto a to spôsobilo ,že vojna na hranici sa stávala akási znesiteľnejšia. Na nočných hliadkach bolo tak teplo, že sa dalo spať na čečine aj bez deky. Na Flekoch sa dobre uplatnila veľká psia búda v ktorej spali väčšinou iba vojaci . Psy strážili vonku, aby hliadku náhodou nikto neprekvapil a nedajbože neukradol. Chalani ak mali voľno alebo terinovky so psami sa najradšej túlali po lese, kde zbierali hríby alebo lovili pstruhov. Tri potoky , čo pretekali v teréne šestnástej roty boli plné rýb. Niekedy chodili k hranici, kde z posedov pozorovali mladé nemky , ako povyzliekané v plavkách hrabali seno. Niektoré ak uvideli, že ich niekto ďalekohladom pozoruje, tak si dali dole vrchný diel plaviek. Po tomto akte sa ozval poriadny výskot a pískanie z druhej strany hranice, z čoho mali nakoniec obe strany radosť. Najviac pstruhov bolo v potoku čo pretekal cez bývalý Svinský mlyn . Takto sa nazývalo zbúranisko po bývalom veľkom mlyne , čo tu zostal po Sudetských Nemcoch. Potok vyvieral v Bavoroch pretekal okolo piketu a asi dvesto metrov od piketu sa do neho vlieval potok čo pritekal od cigánskej osady Liščí. Tu už bol riadne široký a práve na tomto mieste bolo vídať najviac pstruhov. Bola tu väčšia zátoka a to bolo miesto kde sa dalo dobre chytať. Loviť ich začal mazák Sklenařík do ruky. V tomto bol majstrovsky šikovný . Vošiel do studenej vody, ktorá sa ani v lete neprehriala. Nemala kedy , lebo potok tiekol v tieni veľkých stromov. Pod koreňmi stromov, ktoré obmývala voda potoka vyťahoval jedného pstruha za druhým. Vždy hovorieval: „**Tohle to bych jsem si nikdá nedovovil jako zobák . Mý bývali supráci ich lovili tak, že práskli do vody granát RG 4 a pak vytahovali z vody všehno co plávalo na hladiňe. To co bylo malý to nechali plout po hladiňe . Pak s tým museli přestať nebo z Bavor hlásili veľký úhyn ryb na naší strane . Svinský potek se vléva do Kouby a tá tekla do Bavor. Bol z toho pěkný prúšvich . Na rotu chodili samé kontroly hledali příčinu z čeho to bylo no nic nenašli. Proto já s nimi , teď dobře vyjebu. Chytám ich takhle. Když se opečov na másle ,tak to je supr žrádlo.“** Lenže on málokedy slúžil na pikete a ostatní to takto nevedeli . Na dobre pečených pstruhov mali chuť mazáci aj zobáci. Marek sa o tom bavil so Šobrom a ten dostal nápad ako to vyriešiť. Použil na to poľný telefón, nazývaný tépečko. Ten mal generátor prúdu a potočením páčky vychádzal z neho elektrický prúd. Na oba kontakty pripevnil na drevených rúčkach od metly medené mriežky. Potom sa tieto dve mriežky umiestnili do vody pod koreň stromu. Potočilo sa silne s páčkou telefónu a omráčené ryby vyplávali na povrch. Bola to veľká sláva a super adrenalín. Od tej doby bol telefón stále na pikete . Kontroly, čo tam chodili nechápali na čo tam to tepečko je? Keby však uvideli mriežky na rúčkach, tak by hneď vedeli koľká bije. Našťastie tieto rúčky boli vždy na streche piketu , čo bola najlepšia skrýša pred furtákmi. Lovenie týmto spôsobom sa stalo doménou starších zobákov a najviac to bavilo Mareka s Doktorom . Obaja sa v tom riadne vyžívali. Hlavne Mareka bavilo pečenie pstruhov s pochvalou od mazákov za dobre urobenú delikatesu.

Staršina Servus mal v poslednej dobe často nočné služby ,ktoré slúžil za kolegov, keď chodil hrávať s kapelou .Slúžiť s ním nočné , to nebol žiadny med lízať. Pomocníci dozorčího, čo slúžili na bedne , s tým mali nemilé skúsenosti. Ak v noci prišli nahlásiť nástup hliadky do služby , mali problém ho vôbec zobudiť. Spal buď na stole alebo na kavalci. Keď sa zobudil tak bol ospalý a hliadke nezrozumiteľne bľabotal postup a miesto ich služby. Ak sa niekto snažil jeho rozkaz opraviť, sprdol ich tak , že radšej mlčali . Po opustení dédeer miestnosti si všetko znova overovali u dozorčího alebo u pomocníka. Posielal ich niekde kam nemali ísť. Po chvíli sa ozývalo od dedéraka hlučné chrápanie. Spal spánkom spravodlivým a už dávno nevedel o sebe. Nepamätal si ani to , že pred chvíľou vyslal do terénu nejakú hliadku. Práve v takúto noc mal službu signalistu starší zobák Doktor . Pred staršinom mal

taký rešpekt, že pri rozhovore s ním začínal koktať. Po polnoci sa prudko roztvorili dvere v dédéer miestnosti . Staršina vtrhol ospalý do signaličnej miestnosti, rozopol si nohavice a vyčural sa do rohu. Po vykonaní potreby si slastne vzdychol . Otriasajúc svoje mužstvo, zrazu zbadal ako naňho z vytreštenými očami pozerá Doktor. **„Co pak jste takovej vystrašenej háá ?“** opýtal sa pomaly preberajúci sa staršina , ktorý si vôbec neuvedomil, že nie je na záchode. **„ Mladej neserte mě , vy jste tady chrápal ,nebo co? Nóó co tak blbě čumíte ?“** Zreval už prebratý staršina. **„Súdruh staršina hlásim , že během mé služby se nic zvláštniho nestalo !“** koktal od strachu a dával mu nelogické hlasenie. **„ Však proto ,už jsem si myslel, že tady chrápetě kurva !** odpvedal mu a pozeral sa po miestnosti. **„A copak to tady máte za mokrej flek ? Máte tady pěknej bordel , ihneď to uklidtě jásnéé ! Rozkaz súdruh staršina,“** so strachom mu odpovedal Doktor. Staršina sa pobral do svojej miestnosti. Doktor si zhlboka oddýchol a s odporom sa pozrel na mláku čo tu zostala po staršinovi. Nechápal a nevedel , či to neurobil nachvál alebo bol naozaj námesačný. Strach mu nedovolil nevykonať jeho rozkaz a tú mláku s odporom vyutieral . Párkrát ho pri tom naplo na zvracanie , ale čo mal robiť rozkaz je rozkaz. Každej hliadke , čo prišla zo služby alebo do nej šla , všetko detailne porozprával . Dobre sa na tom bavili. To ešte nevedel čo bude do rána. Snažil da zobudiť staršinu , ktorý spal na stole a časť tváre mal v popolníku. Keď sa konečne zobudil celé ľavé líce, mal celé čierne z popola . Nohavice v rozkroku mal poriadne zdurené. Museli sa mu snívať nejaké erotické sny, pomyslel si Doktor. O staršinovi sa vedelo, že bol veľký erotoman. Jeho sexuálne náražky ženám , boli dobre známe. Aj jeho dospievajúca dcéra Jitka, sa v kúpeľni nesmela nikdy zamykať. Vždy keď sa kúpala , tak zrazu niečo súrne potreboval z kúpeľne. „**Sudruhu staršino hlídka do služby je připravená na rozkaz,“** hlásil ešte nezobudenému staršinovi Doktor. **„Dobře, dobře , ať chvíli počkají !“** odpovedal mu. Doktor vyšiel von a zavrel dvere . Začal sa smiať. Hliadka čo išla do služby nechápala , či mu náhodou nepreskočilo. Postupne ich dostal do reálu. Upozornil hliadku v akom je stave a aby sa nesmiali. „**Malý veliteľ je dobře nabrúsený , tak nedráždete hada bosou nohou něbo to sakra odskáčete !“** Taktne ich upozornil. Aby si to neschytali ako on. Od tej chvíle všetci čo stretli staršinu sa neodvážili upozorniť ho na to, že má celé líce od popola. Až keď prišiel striedať staršinu do práce major Mika , ten si to hneď všimol , ako sa naňho pozrel. Upozornil ho na to: **„Láďo co pak to máš na tváři ? To si chrápal v popelniku nebo co? Máš ho tam celej votlačenej ?“** Staršina si to zmyl a čudoval sa , prečo ho celý deň nikto na to neupozornil. Nakoniec si to odskákal chudák Doktor, že mu nič nepovedal.

Nebývalo zvykom , aby mazáci robili rajóny . Pre chybu veliteľa neskoro vystriedali celý piket. Suprák Slabej sa tak vytočil ,že vošiel do jeho kancelárie a poriadne mu vynadal. Práve to nemal robiť , že bol neschopný tak to vedeli aj na prápore. Aký je zákerný o tom sa presvedčil Slabej na vlastnej koži. Starý aj keď mal pred týmto mazákom rešpekt, nedával si servítku pred ústa. Poriadne ho sprdol. Keď od neho odchádzal zabudol si od prekvapenia zavrieť ústa. V najbližšom rozkaze dostal trest sedem dní po službe a musel sa pravidelne hlásiť u dozorčího. Vždy keď niekto dostal basu po službe väčšinou ju strávil v kotolni, alebo v kuchyni . Keďže bolo horúce leto, v kotolni sa nič nerobilo. Kuchyňa bola obsadená inými potrestanými. Slabej dostal rajóny na celý týždeň a to horné záchody. Po vypočutí rozkazu očervenel od jedu ako červená paprika a zamumlal si pre seba: **„Já mu tuším rozbiju držku a pak pújdu seděť na tvrdo, guma jedna zelená. To jsem nezažil, aby supráci dělali skurvené rajóny!“** V ten deň sa ho báli osloviť aj jeho rovesníci a o dozorčím nehovoriac. Rajóny nakoniec zaňho robili zobáci. Na konci týždňa niekto nahlásil starému,že rajóny vôbec nerobí. Potom ich musel robiť, pod jeho priamym dohľadom. Také poníženie ako suprák , ešte nezažil. Záchody ak boli zasvinené sa čistili kyselinou od spojárov , ktorú oni dávali do bateriek. Znečistené miesta sa pooblievali kyselinou, ktorá to všetko vyžrala. Potom sa to zmylo vodou a bolo vystaráno. Tento postup bol zakázaný a tak pred starým to musel umývať iba kartáčom a studenou vodou. Nadával, až sa hory zelenali. Starý to

nemohol počúvať , tak sa na to pozeral z chodby. Pri poslednom záchode sa mu nedarilo spláchnuť. Voda zo záchodu nevytekala. Nechápal, čo sa deje. Po chvíli zistil, v čom je problém. Niekto tam zanechal také veľké hovno, že sa nedalo spláchnuť. Zavolal veliteľa ukázal mu to. Obaja sa pozerali do záchodovej misy a nechápali , z koho takéto niečo mohlo vypadnúť. „**No, vojíne, nějak to výtáhněte asi se to spláchnout nedá. To zde zaněchalo asi nejaké nenažrané hovado ? Nebo se zde tak dobře vaří , že někteří vojáci sežerou všechno, co se dá na stúl a tohle to je výsledek jejich práce a nenažranosti kurva? Je videt, že naše strana a vláda vás asi rozmazluje , třeba vám ubrať z porcí. Aj svině vědí kdy mají dosť banda nenažraá?“** rozčuľoval sa pri Slabejovi starý. „**Čožééé s tímto hovnem já nic dělat nebudu !“** oponoval Slabej. „**Ale samozřejmě že budete ! Od toho jste tady kurva ! Nepindejtě a dělejte ,už něco!“** Rozkazoval veliteľ. „**Jak pak to mám vyndať snad né holou rukou ?“** pýtal sa a neskutočným odporom pozeral do záchodovej misy. Nakoniec našiel vonku pol metra drátu , napichol naň to veľké hovno a vyšiel smerom na chodbu. Veliteľ pred ním ustupoval a chcelo sa mu zvracať. **„Já si to hovado najdu i kdyby se hned mělz měřiť řitní otvory.“** mrmlal si pre seba Slabej. S odporom a odhodlaním prechádzal po rote. Ukazoval to hovno na dráte a neustále vykrikoval „**Kdo tohle udělal kdo tohle udělal ? Kdě pak je to hovado, co má takovej velikej řitní otvor, že tohlne z něj vypadne.“** Každý, kto ho stetol sa s odporom uhýbal a niektorých aj napínalo na zvracanie. Nikto sa k tomu nepriznal .Abnormálny exkrement nakoniec skončil na hnojisku pri koňoch s nerozlúštenou záhadou. Kto to vlastne bol ?

Každé leto sa menil systém stráženia . Zmenili sa podmienky a práve v lete sa snažili, tí čo neboli spokojní v socialistickom tábore zobrať nohy na plecia. Robili všetko preto , aby sa im to podarilo. Najviac nespokojní boli východní Nemci. Po druhej svetovej vojne si rozdelili svetové mocnosti jeden národ a jeden štát. Rozbili celé rodiny, priateľstvá . Každému komu sa to stalo, to ťažko niesol. Cez hranice medzi východným a západným Nemeckom sa nedalo preniknúť. Bolo tam veľa ruských vojakov. Hranica bola nepriedušne uzavretá rôznymi zátarasmi a signálkami. Tesne pred vyznačenou hranicou boli mínové polia a tam nemal nikto šancu. Prekonať takéto zátarasy, bolo nad ľudské sily. Západná hranica Československa predsa, len poskytovala akú-takú šancu na útek. Bola tam síce signálka a vycvičené vojsko. Pri dobrej taktike a správne naplánovanej trase , mal každý šancu na úspech. Vojaci už nesmeli strielať bez vyzvania . Neboli tam elektrické dráty s vysokým napätím , ako to bolo v päťdesiatych rokoch minulého storočia. Práve v lete boli dobré podmienky na oboznámenie sa s terénom. Keď si narušiteľ vyhliadol správne miesto, odkiaľ mohol nerušene pozorovať striedanie a pohyb hliadok, mal veľkú šancu , že sa mu to podarí. Zodpovední za ochranu hranice o tomto záujme veľmi dobre vedeli. Nasadenie hliadok nemalo žiadny pravidelný systém. Na rote vtedy nikto nevedel, ako a kde bude slúžiť. Základom všetkého bola poplachovka a piket. Len služba na pikete sa v noci zmenila. V priestoroch bývalého cintorína po dedine Červené drevo, stála na kraji cintorína murovaná búdka so štyrmi posteľami, jedným stolom a kotcom pre psov. Na starý piket chodili už štyria vojaci. Jeden bol veliteľom piketu so strážnym slúžili pre potreby prekrytia. Dvaja ďalší slúžili na pozorovačke na zlome. Tu mali k dispozíci veľký infrák a striedali sa s tými na pikete. Psovodi so psami a svojimi členmi z Flekou, nechodili na striedanie na starý piket .Striedali sa z letného pri cintoríne. Hliadka , čo práve oddychovala slúžila , ako poplachovka v prípade skratov na pravej päť až desať. Skrátila sa tým cesta na ich kontrolu. Zo začiatku to ako tak fungovalo. Pri kontrole veliteľa práporu majora Junka sa zistilo, že v okolí cintorína je hnusný svinčík. Všade boli odpadky a medzi nimi výkaly od vojakov a psov. „**Co to jéé? Co je to za svinčík ? To Vám není hanba , že serete po hřbitove ? Co pak je to za úctu k tým zemřelým . Kurva co jste to za lidi ? Už ani před smrtí nemáte úctu ? Nechápu, co nám to jsem posílají ? Tohle,že má bějt elita pracijíciho lidu ? Kurvy sou to a ne lidi,“** takto reval na vyplašených vojakov , čo tam mali službu. Celý červený od jedu skoro dostal

infarkt. Potom nariadil ,aby všetko upratali . Spojil sa s rotou a prikázal veliteľovi roty , aby tam ihneď dal postaviť latrínu. Na splnenie vybudovania latriny boli určení ženisti. Na rote boli vždy dvaja. Jeden bol mazák a druhý zobák. Ten starší zaučil mladšieho a potom ak starší odišiel do civilu sa všetko zopakovalo. Problém nastal kam umiestniť latrinu. Hľadali miesto a nakoniec ju postavili kusok od veľkého kríža ktorý stál zarastený v kríkoch cintorína. Pri kopaní v určitej hĺbke narazili na ľudské kosti. Pomáhal im pri tom šofér Táborský ,ktorý sa v tých vykopaných pozostakoch začal náruživo hrabať. „**Kurva, kouknete na to , tady sou pohřbení německí vojáci . Aha tady je vojenská přezka a tady je kousek uniformy?“** Potom ako na povel sa v tom začali prehrabávať aj ostaní. Našli ešte ďalšie pracky a kosti. Nikoho neštvalo, že môžu dostať nejakú infekciu, zvedavosť urobila svoje. Podľa veľkosti hrobu usúdili, že to musí byť hromadný hrob z druhej svetovej vojny. Preto tam asi stál ten veľký kríž. Nevedeli čo s tým majú urobiť. Volali na rotu, kde práve slúžil práporčík Servus. „**Kurva, neserte mě ,kdo pak vám nařidil, že máte kopať u toho kříže ? Copak nevíte ,že při křiži se pohřbívalo cóó !“** rozčulene sa bavil so starším ženistom. Po zistení čo už vykopali , im nariadil aby tie kosti niekde odpratali a nikomu nič nehovorili. Mohol by z toho vzniknúť medzinárodný problém. Ženisti aj s Táborským si z toho veľkú hlavu nerobili, pohádzali to kúsok do kríkov a mali vystaráno. Táborský dokonca stehenné kosti používal na aport pre psou a strašne sa na tom bavil. Bola to asi pomsta z druhého sveta, lebo v tom záchode , si už nikto nikdy neurobil svoju potrebu. Hneď na druhý deň objavili na streche skoro dvojmetrovú úžovku stromovú. Dobre vedeli , že na starom cintoríne je množstvo zmijí. Vyhrievali sa na mramorových pomníkoch, ale takéto čosi tam videli prvýkrát. Táto správa sa rozšírila po rote ako blesk a od tej chvíle si nikto na latrínu nesadol. Chodilo sa do blízkeho lesíka, kam furtáci nechodili. Niektorí psovodi si po vzore Táborského zo stehenných kostí urobili pomôcku na aportovanie svojich psov. Vôbec ich neštvalo, že zneuctili pamiatku zomrelých ľudí . To že ich zneuctujú , im vôbec neprišlo na rozum. Robili práve to ,čo ich napadlo. Všetkému však , ešte nebol koniec . Veliteľ práporu si prišiel overiť, ako sa splnil jeho rozkaz .To čo videl ho strašne rozčúlilo.Vedľa letného piketu sa povaľovali ľudské kosti. Postaviť záchod vedľa kríža , tak to je sila. Po veľkom predýchaní sa nechal spojiť s rotou. Reval do pojítka tak , že ho bolo počuť až v Nemecku. Vojaci keď to počuli , nechceli byť v jeho koži, aj keď ho nemali radi. Vedenie roty sa muselo ihneď dostaviť na miesto činu . Postavil ich do pozoru a pred vojakmi im dal takú slovnú nakládačku , že boli pred ním najmenší na svete a určite by sa radšej v riti videli ako tu. „**Kurva, myslel jsem si, že pouze vojáci jsou spomaleni blbci a nakonec se dozvím, že tá blbosť jede i od vás. Které hovado může dát takovej rozkaz a nezkontroluje si jak to vojáci dělají . To je totální neschopnosť důstojníku na této rotě . Do zítra to dáte do púvodního stavu a záchod přemístnite na druhou stranu do pole ! Kurva nepřejte si mě něco zvrzat.“** Po tomto prúseri vznikol zákon padajúceho hovna . Rozkaz o odstránení chýb padal pekne z vrchu, jedine tí dole to museli vykonať.

Po čase sa služba na letnom pikete stala samozrejmosťou. Keďže piket stál kúsok od veľkých vrát, spojári čo ich zásobovali pivom už nemuseli hlásiť na rotu, že prechádzajú cez signálku. Jednoducho pivo podali medzi drátmi a nikto nepovolaný sa nič nedozvedel. Fľašky od piva sa povaľovali po okolí . Furtáci ich môžu objaviť a problém je na svete. Niektorý z mazákov dostal nápad. Najlepšia skrýša bude určite v hrobke ,čo zostala po zbúranom kostole. Malo to ešte jednu výhodu , pivo bolo dobre vychladené . Do hrobky sa vchádzalo polorozpadnutými schodmi. V minulosti musela slúžiť ako márnica, boli tam pozostatky veľkých železných vrát. Nad vchodom bol umiestnený malý kríž . Okolie bolo husto obrastené kríkmi, cez ktoré vchod nebolo vidieť. Starostlivosť o pivo mali v kompetencii výlučne zobáci. Chodiť pre pivo bola doslova hororová záležitosť. Cez deň sa to akosi dalo ľahsie , ale v noci to bolo iba pre tých , čo mali nervy zo železa. Všade plno hadov a k tomu strašidelná atmosféra starého cintorína. Raz prišla rada aj na Mareka. Bol v službe zo

suprákom Jakubčákom. Pán dostal chuť na pivo, tak ho mladý musel obslúžiť. Marek tam išiel s malou dušičkou. Svetlo jeho baterky poskakovalo ako splašený kôň. Všetko jedno mu nebolo. Roztrasený sa pozeral okolo seba a počul iba svoj zrýchlený dych. Ak v jeho blízkosti niečo zašramotilo, zastavoval sa mu dych. Postupne prekonával strach a pomaly zostupoval dolu schodmi. Do vnútra hrobky radšej ani nesvietil. Dobre vedel, kde sú fľašky. Boli hneď z kraja kúsok za dverami. Od strachu prestával dýchať, aby niečo strašného neuvidel a nedajbože nenahmatal. Našťastie nahmatal iba fľašky a s úľavou na duši rýchlo prchal preč. Upokojil sa , až keď stál za bránou cintorína. Snažil sa chovať normálne, inak by celý večer počúval sprosté narážky od Jakubčáka. Vošiel do piketu a Jakubčák začal. „**Mladej, nejakej si vyplašenej ? Copak jsi se posral ,nebo si tam uviděl neco strašného ? Nekoukej jak žaba z prachu a podej mi konečne to pívo, nebo mě snad trefí šlak. Mám strašnou žižeň zobáku jeden zasranej ?“** Marek mu rýchlo podal fľašku a bol spokojný ,že sa fakt od strachu neposral.

Na rozkaze povýšili slobodníka Papouška na desiatnika. Nebol tým veľmi nadšený. Bude mať síce o niečo väčší žold a zároveň viac zodpovednosti. Niekedy môže slúžiť aj déderáka a to by robil nerád. Najviac sa však bál rituálu , ktorý sa robil na rote pri povýšení. Slobodníka dostal v péèške a tam sa z toho nič zvlášne nerobilo. Už zažil , keď sa vojaci vybláznili na Čoudim. Pri spomienke na to mu nabiehala husia koža. Možno aj preto, že u niektorých vojakov nebol veľmi obľúbený. Tento rituál robil väčšinou jeho ročník pod dozorom suprákov. Hneď po rozkaze si Volařík nazývaný Koník spolu s Nouzom mädlili ruky, ako sa na ňom vybláznia. Čakali až po obede odíde, keď domov celé velenie roty. Zostal tu iba staršina Servus, ktorý takéto veci schvaľoval. Dokonca býval aj dobrým radcom. Do vedra naliali starý vypálený olej z auta, do toho dali zbytky maliarských farieb. Primiešali mazľavé mydlo a všetko rozriedili naftou . Hotová zmes vyzerala ako najhoršia kolomaž na svete , akú kto kedy videl. Malo sa to odohrať na buzerplaci, ale nakoniec sa dohodli , že to urobia pred garážami. Násilím dotiahli Papouška , ktorý bol iba v teplákoch. Prinútili ho aby sa vyzliekol do tenírok. Rituál sa mohol začať. **„ Jménem tvých spolubojovníku tě povyšujeme do hodnosti desátnika. Na památku tě pomažeme tímhle elixírem , který tě bude chránit před vším zlým !“** so štetcom v ruke sa mu prihováral Koník. Potom načrel do vedra veľkú naberačku .Vylial mu tú hnusnú kolomaž na hlavu . Ako to pomaly stekalo dolu , tak mu to porozotieral po celom tele. Papoušek reval, ako keby ho mučili na lámacom kole. Mal štastie , že pred tým ako to naňho vylial, si zavrel oči. Z čiernostrakatej hlavy mu svietili iba očné bielka . Každý z jeho ročnika si namazal svoj diel Dokonca Nouza mu odhrnul trenírky a za veľkých protestov desiatnika, mu štetcom namazal celé prirodzenie. Všetko toto sa dialo za veľkého rehotu a hulákania prizerajúcich. Napokon ho ešte posypali pieskom a perím. Vyzeral ako lesné strašidlo. Už to nemohol vydržať a rozbehol sa smerom k rote. Pri behu na buzerplaci sa pošmykol na betónových kockách, na ktorých zostal veľký fľak. Počas behu plačlivým hlasom vykrikoval: **„Jen počkejte, všechno vám to vrátim aj s úrokem vy skurvenci jedni !“** Poriadne dlho mu trvalo ,kým ten bordel zmyl zo svojho tela. Niektoré miesta si musel vydrhnúť rižákom, s ktorým sa drhla zem. Pekne si poplakal. Pri drhnutí mu pomáhal aj priteplený suprák Haulik, ktorý mal z toho nečakané vzrušenie. Papoušek rázne nesúhlasil , lebo niektoré miesta si aj tak sám nedokázal vydrhnúť. Nakoniec bol rád aj tomuto priteplenému pomocníkovi. Všetko sa však odstrániť nedalo. Čierne kruhy pod očami a tmavé prsty na rukách, mal ešte niekoľko týždňov. Tento zvyk nenávidel každý , kto bol povýšený.

Staršina v poslednom čase akosi často chodil kontrolovať denný piket . Po problémoch so záchodom nechcel , nič nechať na náhodu . Sám si uvedomoval svoj podiel viny , že to neskontroloval. Nechal sa tam voziť na gazíku. Cez Lišči prechádzal často a stále ho rozčuľovali po ceste pobehujúci cigánski psi. Raz mu však praskli nervy . Prikázal vodičovi aby zastavil. **„Kurva, co je to tady za psí bordel . Já je snad postřílim ? Ať mě**

neserou!“ Celý červený vyšiel z auta a psy naňho dorážali. Jedného najzúrivejšieho chcel odkopnút a ten sa mu zakusol do kanady , čo ho poriadne vytočilo .Vytiahol z puzdra služobnú pištoľ a namieril na psa. „**Čí pak je tenhle pes ?“** otočil sa k postávajúcim cigánom. „**Tenhle neni náš,“** so strachom mu zborove odpovedali. V tom momente sa ozval výstrel a pes padol ako podťatý. „**A tenhle je čí ? Ten taky není náš,“** ozvali sa domáci . Prásk aj ten zaľahol . Po výstreloch sa ostaní psi ako na povel rozutekali. Zostal iba ten najväčší , ktorý zúrivo dorážal na staršinu. **„A tenhle je čí ? Ten je náš,“** odpovedali so strachom osadníci . **„Tak tenhle jé váááš ?“** Prásk, aj tomu sa podlomili nohy. Na to cigáni začali nariekať. Povedali mu. že sa budú na neho stažovať. „**Jen si stěžujte, já mám na to právo, tady jste v hraničným pásmu a zde bude pořádek . Ješte jednou tudy pojedem a tí čokly nebudou uvázané! Pak vám je postřílím všechny jak zajíce . Je vám to jasný kurva ? Nesrtě mě !“** dohovoril rozčúlene a nasadol do gazíka. Osadníci ho nemo a s úžasom pozorovali. V duchu si hovorili , čo to bolo. Taký uragán ešte nezažili. Z hlboka si vydýchli, až keď sa v kúdole prachu vzdialil gazík aj s rozčúleným staršinom.

Raz do mesiaca chodil na rotu holič a strihal vojakov ,aby mali účesy podľa vojenských predpisov. Tentokrát prišiel úplne neznámy holič. Predchádzajúceho mali vojaci kúpeného. Za menšie všimné suprákov a mazákov strihal už civilne. Tento o tom nevedel a tak strihal všetkých rovnako. Vyholil ich do stredu hlavy až nad uši. Keď prišiel na rad už čerstvý mazák Mužik, tak ten mu povedal: „**Šéfe, hodte tam nějakej civilnej střih,“** zjednával. „**Vojáčku, já se řídim pokyny velitele roty a ten řek všechny na stejno.“** Mužik mal už pripravené všimné a tá jeho neochota ho poriadne vytočila. Radšej sa nechal ostrihať dohola na koleno. Keď vyšiel von z miestnosti ,všetci naňho civeli ako na zjavenie . O tom, čo sa stalo povedal svojmu ročníku . Dohodli sa, že na protest sa všetci dajú ostrihať na koleno. Postupne vychádzali od holiča holohlavé čudá. Staršina skoro na riť padol, keď to uvidel: „**Kurva, nesertě mě, co to má znamenat, který vúl vám tohle udělal ?“** rozčúlene vošiel k holičovi . Riadne zvýšeným hlasom mu vysvetlil ,ako to na rote chodí . Dohola sa tu nikto neostrihá. Bolo už neskoro. Celý ročník mazákov bol vystrihaný ako jeden. Nič by sa nebolo stalo, keby na druhý deň neprišla kontrola z brigády . Tí to pojali ako protest proti základnej vojenskej službe a kumunistickej strane. V tom momente si kľučky na rote podávali samí kontráši a politruci z vyšších miest. Prišli až rovno z Prahy z ministerstva obrany. Vyšetrovali, kto je organizátor tohto protestu a proti čomu je tento protest vedený. Nakoniec sa nič nevyšetrilo. Nakoniec to skončilo výstrahou , aby sa to už nikdy neopakovalo. Oni ako vybraná elita pracujúceho ľudu sa nemôžu predsa takto chovať.

Tým, že nepriateľ, čiže západní imperialisti odpočúvali vysielačky, dozvedeli sa z nich všetko, koľko vojakov tam asi slúži a kto na rote velí. Často sa stalo , že na danú frekvenciu ktorú používala rota sa napojili Američania . Vo vysielačke ktorá bola u signalistu sa ozvalo meno Servus . Asi mu niečo chceli odkázať. Celý hovor bol v angličtine a tak tomu nikto nerozumel. Práve vtedy mal dederáka staršina . Náhodou to začul a potom behal po rote s nabitou služobnou pištoľou v ruke a vykrikoval? „**Voni o mně vědí co pak mám dělať ? Vojáci připravte se, jedou po mně a chtějí mně zastřelit já to vím . Proč by se o mně bavili ?“** Vystrašene sa obzeral po rote , akoby mal spoza každého kúta vybehnúť ozbrojený Američan. Na rote bol za machra a zrazu toto. Vojaci sa škodoradostne uškŕňnali. Konečne videli staršinu ako obyčajného človeka čo má strach. Vybehol von a spoza rohu budovy pozeral na kopec , či pri trafostanici nad Jágerhofom nestojí vojenské vozidlo. Ak tam nič nevidel ihneď sa upokojil. No raz v sobotu sa skoro potentoval . Presne na obed sa nad rotou ozval veľký rachot . Z ničoho nič spoza stromov od hranice priletala nad rotu americká helikoptéra Kobra. Strážny na pozorovačke pri rote ostal ako prikovaný. Nedokázal nič urobiť, iba nemo pozeral, čo sa deje. Všetko sa udialo veľmi rýchlo , že tí, čo to videli sa iba pasívne prizerali. Ak by to bol útok ,tak už nie sú medzi živými. Helikoptéra zostala visieť vo vzduchu nad buzerplacom. Stála vo vzduchu iba pár sekúnd. Za tú chvíľu strážny uvidel, ako

z bočných dverí americký vojak čiernej pleti fotí celú rotu. Pri fotení sa šklebil , ako malé dieťa. V tom mu z dverí roty vbehol do záberu staršina s pištoľou v ruke. Ten sa tak zľakol čo videl, že skoro spadol na zadok. . V zlomku sekundy sa otočil na päte a zmizol za dverami roty. Vbehol do miestnosti dederáka a trasúcimi rukami vytáčal číslo na brigádu. Hukot neprestával. V momente ako sa spojil, reval do telefónu: „**Naše rota bila přepadena americkou helikoptérou ! Co máme dělať? Pošlete nám posily .“** Od strachu sa zabudol predstaviť kto je a odkiaľ volá. Položil tefefón a vybehol von . Pozeral hore s pištoľou pripravenou k streľbe. Žiadnu helikoptéru tam už nevidel .Videl iba pobehujúcich vojakov ako sa pozerajú smerom k hranici kam helikoptéra odletala. **„Copak tady pobíhate jako splašené koně ? Proč nikto z vás nestřílel kurva , co pak jste tady chrápali něbo co kurva nesertě mě !** Pritom pozabudol ,že na letecké narušenie z druhej strany sa smie strielať iba vtedy, ak oni začnú prví strieľať. Ak neútočia treba všetko nahlásiť na protivzdušnú ochranu a tí by ho pomocou stíhačiek mali prinútiť pristáť. Toto všetko sa môže robiť iba päť kilometrou od hranice . Práve o tomto vedeli aj Američania, a preto asi riskovali. Bol to veľký risk. Ak by náhodou niekto spanikáril mohlo dôjsť k nešťastiu . Našťastie sa všetko udialo tak rýchlo , že nikto nemal čas ani rozmýšľať a nie to ešte aj strielať. So staršinom nebolo od tej chvíle , skoro celý mesiac do reči. Mal svoju teóriu . Uveril tomu, že ak ho majú odfoteného, tak to je jeho koniec. Chodil zadumaný a neustále si mumlal **„Co pak odemně chtejí , co jsem jim asi udělal ?“** V puzdre nosil stále odistenú svoju služobnú pištoľ. Toto pred tým nikdy nerobil. Každý ho pokladal za starého vlka, ktorý sa nikoho nebojí. Pre neho to bolo nepredstavitelné, čo sa to vlastne deje. Vedel , že tá vysielačka nie je náhoda. Majú ho v hladáčiku a sám nevie prečo. Pri rozkazoch stále upozorňoval vojakov: **„V službe se nechrápe ! Jakpak jste viděli imperialisté se neserou a proto ať všechny vaše zmysli jsou v střehu, nebo pak přidete o takové velitele jak jsem já.“** Na rote si podávali kľučky zo všetkých možných oddelení pohraničnej stráže. Vyšetrovalo sa všetko, kto kde stál a čo robil a čo mal urobiť. Cez ministersto bola podaná medzinárodná sťažnosť na konanie amerických vojakov. Tento incident sa bral ako hrubé narušenie štátnej hranice. Druhá strana si to vysvetľovala ako stratu orientácie pilota v členitom teréne. Ísť do priameho konfliktu sa nechcelo ani jednej strane. Na rote sa o tom ešte dlho debatovalo, ale ako to už býva každá nevšedná udalosť sa postupne stáva obyčajná a všedná.

V nočnom pikete sa začalo slúžiť aj na zlome. Keď sa striedal nočný piket s denným, tak tí, čo išli peši z roty na piket, prišli k zlomu a nestačili sa diviť. Hliadka staršieho zobáka Benáka spolu z fenou Zojou a zobákom, tam spala odušu. Neštvalo ich, že sú kúsok od čiary. Spali spánkom spravodlivým . Nezobrali si k srdcu slová staršinu , byť stále v strehu. Dokonca Zoja iba pootvorila oči a vôbec sa nesprávala ako strážny pes. Robila iba to čo jej pán dovolil, chrápala ako on. Zbrane s opaskami mali vedľa deky ,pod ktorou sa k sebe tisli ako dvaja buzeranti. Aby bola sranda, tak im zbrane zavesili na stromy .V duchu sa tešili čo budú robiť ak sa zobudia. Po príchode na piket čakali, čo sa bude diať. Dlho ani nemuseli čakať. Cez rotu sa Benák spojil s piketom: „**Kurva kluci, mám průšvich, někto nám ukradl zbraně a to ješte aj tá kurva Zoja chrápala , nevíme co máme dělať ? Když jste šli kolem proč jste nás nevzbudili, teď bude z toho prokurátor jako hrom,“** s plačlivým hlasom dokončil svoju prosbu. Na pikete všetci išli od smiechu do kolien. Konečne sa im podaril poriadny fór. Po chvíli škodoradosti sa im ich uľútostilo a priznali farbu, ako to bolo. Ten výdych, keď Benákovi spadol kameň zo srdca museli počuť aj v Bavoroch.

Na tomto úseku hraníc sa nikdy nič poriadne nedialo a po incidente s helikoptérou sa všetko ešte len začalo. Na nočnom pikete Marek s veliteľom hliadky Obecovským so svorkou išli striedať hliadku na Flekoch. Striedalo sa z letného piketu pri cintoríne . Obe si všimol, že niečo sa deje so psami. Boli nervózne, vetrili smerom do vnútra cintorína. Ako si ich priväzoval na vodítko trhali sa a ťahali ho smerom k bráne bývalého nemeckého cintorína. **„Kurva mladej, pojď sem něco se děje se psy!“** volal potichu ma Mareka. Obe si

obtiahol sapík a kázal to aj Marekovi. Psy prišli k bráne cintorína a začali sa točiť na mieste. V tom si Marek všimol slabé svetlo v priestore cintorína. Upozornil na to Obeho. **„Kurva, co to má být, co se tady děje ?“** so strachom sa pozeral na Mareka. Obe odviazal psov z vodítka a potichu otvoril bránu na cintoríne ,tak aby mohli do vnútra: „**V před !“** zavelil na psov. Psi vošli kúsok za bránu cintorína a zostali stáť ako prikovaní. Srsť na ich chrbte sa prudko zježila. Nereagovali na povely . Olina aj Urra so strachom pozerali na na svojho pána, čo od nich vlastne chce. Bolo počuť ako niekto niečo kope . Obe bol zo správania svojich psov poriadne vyplašený. Ešte nevidel, aby sa niečoho tak strašne báli. Ich zježená srsť hovorila za všetko. Tu sa asi deje niečo, čo nemá vysvetlenie. Stáli a nevedeli, čo majú robiť. V tom im do vysielačky volali z roty, prečo nestriedajú. Zvuk z vysielačky asi počul aj neznámy na cintoríne. Svetlo zhaslo a nastalo ticho. Obe ako velitel hliadky sa spojil cez poitko s dederákom Studnickým. Všetko mu povedal a pýtal sa čo má robiť. Studnický nechcel vyhlasovať pohraničný poplach, lebo si nebol istý o pravdivosti jeho slov. Poradil Obemu aby obišli cintorín a skúsili chytiť stopu. Ak tam niekto je , tak tam musí byť aj stopa. Z našej strany to nemôže byť nikto , lebo nemali hlásený žiadny skrat. Ibaže by to bol niekto , kto vie lietať. Obe ho poslúchol. Znova si uviazal svorku na vodítko sa snažil sa popri múre cintorína chytiť nejakú stopu. V priestoroch cintorína bolo ticho, no psy mali stále zježenú srsť. Z toho, ako sa psy báli , šiel z nich strach. Čoho sa tak strašne boja? Obaja to nechápali. Po čase zistili , že to nebol dobrý nápad . Náznak stopy bol v nedohľadne . To strašidelné ticho cintorína neveštilo nič dobrého. Olina sa zrazu strhla doprava . Zachytila stopu. Ťahala za sebou aj Urru . Obe ich nemohol pustiť na voľno, aby mu neušli. Stopa sa prudko stáčala k hranici. V tom zhone zabudli volať cez vysielačku na rotu. Obaja ťažko dýchali . Hladina adrenalínu im prudko stúpala. Nevedeli, čo ich čaká a pritom ešte myslieť na to, že majú volať na rotu. Psy bežali dole po lúke smerom do lesa . Ani sa nenazdali a boli v lese. Bola tam hrobová tma. Aby sa neprezradili nesvietili baterkami. Les vydával iba zvuk zadychčaných psov a šuchot lístia. Cez les sa dostali , až k hranici . Dobehli k bývalej colníckej rampe. Cesta smerovala k penziónu starej Müllerky. Na bavorskej strane cesty si všimli siluetu auta. Prudko zastavili . Obe mal čo robiť , aby udržal svoju smečku. Zrazu uvideli ako niekto zabuchol dvere na aute. Auto naštartovalo. Svetlá auta sa v tme vzďaľovali smerom do Bavor. Obaja si zrazu spomenuli na vysielačku a všetko pomocou kódovania nahlásili na rotu. Studnický si to všetko ešte overoval cez poitko u Obecovského. Obe mu hovoril, že nechápe ako to neznámy urobil aby sa psom ježila srsť. A z čoho mali taký strach ? Čo to bol bosorák ? Keby to nevidel na vlastné oči , tak ničomu takému neuverí. Studnický nakoniec usúdil , že bude lepšie, ak to nedá do hlásenia. Hovoril o tom iba so staršinom. Staršina nariadil, aby sa cintorín prehľadal. Na druhý deň tam vojaci aj so staršinom objavili vykopaný nemecký hrob. Pri hrobe boli porozhadzované ľudské kosti. Niekto tam niečo hľadal. Pre všetkých to bola záhada. Najviac sa debatovalo o tom čoho sa tak strašne bála najnebezpečnejšia svorka na prápore. Velenie na rote sa dohodlo , že to nebudú nikde hlásiť. Potom by sa nezbavili neustálych kontrol z práporu a brigády. Na druhý deň vyšlo v rozkaze, že raz denne musí hliadka so psom , čo slúži na pikete prehľadať cintorín. Hliadky to poctivo plnili . Konečne nejaké vzrušenie . Začali si všimať veci , čo pred tým nikdy nerobili. Fantázia pracovala na plné obrátky . Niektorí tam videli aj to čo tam nikdy nebolo . Strach ako obvykle aj v tomto prípade mal veľké oči. Raz sa tam pod jednou hliadkou prepadol celý hrob . Chalani mali čo robiť, aby sa z neho dostali. Od tej chvíle tam velenie roty zakázalo chodiť všetkým hliadkam. Pozorovať to mali iba z vonka. Ak by sa tam dialo niečo podozrivé , treba zakročiť a narušiteľa zadržať. Ako to v živote chodí, aj tu sa potvrdilo,že senzácia trvá maximálne tri dni.Postupne si na to všetko zvykli.

Dlho sa nič nedialo. V jednu noc keď bola veľká búrka, boli zalezení vo vnútri piketu. V tom rachote búrky vôbec nepočuli štekot psov. Niekto trikrát zabúchal na zadnú stenu piketu. Vybehli von . Svetlá bateriek prehľadávali v tme a hustom daždi priestor za piketom.

Nič zvláštneho však neobjavili . Iba psy zježené, skučali v kúte kotca. Obe s vypleštenými očami pozeral do tej nepriehľadnej tmy: **„Kurva, tohle se mi nelíbi, co pak tu dovopravdy straší ? Psi jsou jak pobosorovaní. Kdyby nebyl Chlíbec v civilu , tak uvěřím , že to může být jenom on ! Takle se psi báli jenom jeho a u něho jsem pomalu věřil , že je bosorák !“** mumlal si popod fúzy a vošiel do piketu. Ostaní ešte preverovali ,či tam nie je spadnutý konár zo stromu , alebo niečo podobné. Pri tej búrke sa mohlo stať všeličo. Nič však, čo by to potvrdilo sa nenašlo. Na rote sa zasa malo o čom hovoriť a hovoriť.

Tým, že vojaci väčšinou iba slúžili ,na vychádzky sa chodilo málo. Informácie a klebety čo sa deje na iných rotách prinášali iba šoféri. Chodili von skoro každý deň. Vozili veliteľa a ostatných funkcionárov do služby. Ich cesty viedli aj na prápor alebo brigádu. Raz cez obed prišiel do jedálne vojín Hanáček . Hneď ako si sadol a začal jesť nahlas sa zasmial. **„Kurva, když vidím jak vám chutná , ani vám nemůžu říct ,co jsem se dozveděl !“** Tí, čo boli v jedálni sa naňho nechápavo otočili. **„No dobře, doufám ,že na naší rotě se to nestane?“** Všetci netrpezlivo čakali čo zneho vylezie **„Na Všerubech před dvoma dny přistihli kuchaře jak při vaření onanuje nad hrncem a semeno mu padalo rovno do polívky.Tí, co to viděli , ho pak tak zmlátili do bezvědomí . Pak ho museli odvést do vojenské nemocnice . Celá rota nechodila dva dny na obědy a každý kdo si na to spomenul ,tak hned zvracel . Prý se dozvědeli , že to dělal přes púl roku a oni to svinstvo pořád jedli.“** Počas rozprávania sa neustále smial . Tí, čo práve jedli prestali. Boli aj takí, čo ich napínalo a rýchlo odchádzali z jedálne. **„Major Junek prohlásil ,že tomu úchylovi mněli při tom strčit penis do horké polévky a né ho přizabít , pak by to určitě nedělal,“** dokončil svoje rozprávanie Hanáček. Po tejto informácii na kuchárov všetci pozerali akosi cez prsty. Hľadali na nich niečo divné. Hladík si to všimol a neustále sa umieval popod fúzy. Ak sa niektorým nepozdával navarený obed tak sa im vyhrážal: **„Kurva, nesertě mě ,nebo i já začnu do toho žrádla onanovať jak ten na Všerubech!** Vtedy to každému došlo. Tak už len toto im tu chýbalo a môžu sa ísť všetci povešať na okolité stromy. Tešenie sa na žrádlo bol pre nich hotový orgazmus . To bolo to posledné , na čo sa by sa mohli tešiť v tejto hnusnej pakárni.

Keďže rota bola akosi mimo záujmu narušiteľov , bol tu neskutočný kľud. Všetkým sa to zdalo akési divné. Na ostatných rotách sa aké-také narušenie raz začas objavilo. No Sruby boli akýmsi neznámym osudom chránené. Tento stav nedal spávať furtákom na prapore a brigáde. Rozhodli sa pozdvihnúť morálku na tejto stratenej varte. Čo čert nechcel stredobodom ich záujmu sa stala skrytá hliadka na cigánke. Najprv iba sledovali činnosť hliadok z diaľky a nikomu nič nehlásili. Raz, keď bola hore na cigánke hliadka supráka Jakubčáka so starším zobákom Majevským sa stalo čo ani vo sne nečakali. Zrovna sa chystali ustlať si vo veľkej psej búde , keď Mareka napadlo odskúšať si infrák na nočné videnie. Pozrel smerom k pozorovačke. Z toho , čo uvidel pred signálkou na kopci zmeravel: **„Ser na to mladej i tak tam hovno uvidíš , co pak ti to začalo lézt na mozek ? Jsi nějak moc aktívní , asi se ti kouknem na zúbky zobáku zasranej!“** Takto viedol svoj monológ Jakubčák a chystal si deku do psej búdy: **„Ticho máme asi návševu !“** pošepky oslovil svojho mazáka a ťahajúc ho za rukáv ukazoval smerom k pozorovačke. Jakubčák zdrevenel. Zobral si do rúk infrák a pozrel sa tým smerom. To, čo videl ho tak vystrašilo , že rýchlo vyhádzal všetko zo psej búdy do najbližších kríkov. „**Kurva, to jsou furtáci a je ich nějak moc ? To se může stát jenom mně tak krátce před civilem skurvený život ! Deněj deněj nebo nás zavřou až budem zelení.“** Potichu nadával a rukami naznačoval Marekovi, kde má zaujat svoje miesto. Bola tma aj bez infráku bolo vidiet, ako sa k hliadke blíží asi päť postáv. Keď prišili na pár metrov k signálke zareval Jakubčák: **„Stúj, heslo !“** Prichádzajúci odpovedali správnym heslom. Pohli sa pomaly k vrátam na signálke. Jakubčák na nich posvietil baterkou, aby lepšie videl: „**Co to děláte vojíne vždyt nás prozradíte !“** odpovedal ten na ktorého si posvietil. Bol to major Vacek z brigády a to bola veľká svina . Ten zavieral

vojakov do basy podľa toho akú mal náladu. „**Podejte hlašeni a otevřete vrátka aby jsme se k vám dostali !“** rozkazoval major. Potom si vypočul obvyklé hlásenie a rozkázal aby nehlásili na rotu že sú tu: „**Zařidte to tak , aby na rotě nic netušili.“** Jakubčák nahlásil skrat zverou a otvoril vrátka. Vpustil všetkých piatich za signálku. Po dlhom dohadovaní so signalistom na rote mu chcel naznačiť , že je tu kontrola. Ten bol akýsi pribrzdený a nič nepochopil. Hliadka si vypočula kritiku na svoju činnosť ,ale aj troška pochvaly za ostražitosť. Majorovi Vacekovi sa nezdala búda pre psov.“ **Kdo tohle povolil vždyt to je šité pro vojáky a né pro psy!“** zvýšeným hlasom dával najavo svoju nevôľu. „**To né soudruhu majore, to je pro naši smečku tá zde slouží nejvic času.“** Takto chcel zachrániť situáciu Jakubčák. „**Nepindejte vojíne mně nepreštíte já vás znám , vy jste pěkné kurvy, tohle mi nikdo nerozmluví ! Pak to dořešíme s vaším velitelem a nedělejte tady nikomu advokáta jasnéé !“** Na rote s nejakého neznámeho dôvodu zrazu pochopili , že na Flekoch sa niečo deje. Cez poítko známym zvonením prezváňali piket. Až neskôr sa dozvedeli, že na návštevu na Flekoch rotu upozornila hliadka z Kateřiny. Zvonenie sa stále opakovalo a to bol znak toho, že na pikete sa chrápe. „**Co to ten signalista vyvádi kam to stále zvoní ?“** pýtal sa hliadky major Vacek. Skoro sa prezradil keď chcel cez poítko volať na rotu . Zrazu si uvedomil, že je tu inkognito. Nechal jedného poručíka pri hliadke , aby nemohli upozorniť signalistu na rote . Major a ostaní sa vydali popri signálke na kontrolu piketu. Zvonenie na piket neprestávalo . „**Co ten signalista stále vyzvání ? Na kterou hlídku máte tenhle signál?“** otočil sa s otázkou na Jakubčáka. **„Na strážniho u roty asi je na obchúzce kolem roty,“** odpovedal . Tí tam museli dobre chrápať ,keď to nepočuli. Jakubčák nervózne prestupoval a krútil hlavou. Po chvíli to zvonenie prestalo, lebo aj miesto pri signalistovi kontroloval kapitán z brigády. Na pikete sa nahodou zobudil psovod Benák, natiahol sa po poitku. Zvonenie prestalo. Pomyslel si ,že to nie je nič dôležité . Vstal a iba v košeli vyšiel s pohárom nabrať si vodu do potoka. Velitel piketu slobodník Novák aj s ostatnými tvrdo spali. Benák pri naberaní vody si zrazu všimol prichádzajúce postavy na lúke. Hneď si uvedomil je to kontrola .„**Kurva, že nikdo nic nehlásil ?“** zamumlal si popod nos. Dobehnúť do piketu a všetkých zobudiť to by určite nestihol. Skočil za strom aj s veľkým pohárom v ruke. Nahlas ako mohol zreval na prichádzajúcich: „**Stúj, heslo !“** Po obvyklej odpovedi od prichádzajúcich na pikete začalo peklo. „**Kurva, kontrola vstávejte zmrdi !“** budil všetkých slobodník Novák . Zrazu uvidel ,že strážny Strnad je vo vnútri a mal byť pred piketom. **„Boha kdo pak je venku ,když jsi zde ?“** s pohľadom, ktorý by vraždil sa pozeral na zobáka. Na nič nebol čas ,lebo práve do piketu vstúpili furtáci z brigády. Slobodník Novák podal obvyklé hlásenie. Major a ostaní sa rozhliadali po pikete. Novák v tom zmätku hlavou naznačil Strnadovi, aby vyšiel von. Benák ako náhle uvidel, že strážny vyšiel von, podišiel k nemu a potichu sa spýtal. „**Copak nic jsi nevšimli ? Né já jsem v tom zmatku vyšel ven snad na to nepřijdou !“** odpovedal. Benák s malou dušičkou vošiel do piketu. „**Soudruhu major vojín Benák dovolte mi vstoupit.“** S pohárom v ruke ,iba v košeli salutoval pred majorom. Furtákov tento vstup rozosmial.“ **Kde jste byl vojíne ? To jste nás vy stavěl před piketem jako strážny !** pýtal sa major. „**Né já jsem byl na záchodě „**odpovedal.“**Vy na záchod chodíte se sklenicí ?** divil sa major**.“ Já bych tú vaši vodu nepil vždyť ruku máte ve vodě a bili jste na latríne ,to je kurva sakra nehygienický vojíne. Uvědomujete si, že tady jste na hranici i na latrínu třeba chodit ozbrojen . Kdyby vás tí imperialistické kurvy napadli , tak se neubránite a maximálne se na té latríne poserete bez ujmy na svém oblečení.“** Všetkých čo boli na pikete týmto rozosmial. Potom si zobral do parády veliteľa piketu Nováka. Našiel veľa nedostatkov ,ale pochválil strážeho za kvalitnú činnosť. Dal si ho zavolať. Dostal pochvalu ,iba mu nešlo do hlavy, či ho náhodou , nevidel vo vnútri keď prišli. Keď odišli tak na pikete si všetci z hlboka vydýchli. Mali šťastie od boha, za to keby ich vymákli ,bola by basa a možno aj prokurátor. V tých zelených hlavách sa nikto nevyznal .Na rote sa o ničom inom nehovorilo. Zasa sa chvíľu slúžilo tak ako bolo treba.

Suprákom trhali zobáci metre . Všetci im závideli, že od slobody ich delí iba sto dní. Marekov ročník sa nemohol dočkať, kedy už aj z nich budú mazáci.Hlavne sa tešili na to, že nebudú musieť robiť rajóny.

Sústavne chodenie do služieb ich totálne vyčerpávalo. Na nástenke sa objavovali stále nové a nové hlásenia o úteku väznov, čo chcú utiecť cez hranicu. Hľadané osoby tam stále pribúdali a človek čo slúžil na hranici mal dojem, že celá republika chce ujsť na západ. Najhoršie boli upozornenia o úteku ruských vojakov , ktorí utekali plne ozbrojení. Raz dostali hlásenie o ruskom vojakovi, čo sa chce prebiť cez hranicu na ukradnutom tanku T-72 , čo bol v tej dobe jeden z najmodernejších tankov na svete. Na cesty a možné prechody sa dávali protitankové zátarasy. Do služby sa chodilo s brašnou na granáty a na pozorovačky sa umiestňovali ťažké guľomety. Nikto na šestnástke si z toho nič nerobil. Poslušne plnili všetko čo im nariadili a verili, že cez túto stratenú vartu sa určite nikto nebude hrnúť na západ. Vôbec si neuvedomovali možné nebezpečenstvo čo ich môže stretnúť. Desiatnik absolvent Studnický skoro onemel . Pri kontrole nočného piketu , kde sa kúrilo cez noc aj v lete. Objavil pri rozpálených kachliach horúcu brašnu s granátmi. „**Kurva kluci, vy snad nejste normální ,granáty vám múžou tady explodovať, co nemáte v sobě ani kousek sobezáchovy?“** Opatrne vyniesol brašnu na vzduch a zhlboka si vydýchol. Vošiel do piketu so slovami: „**Tahle vojna a stále služby Vám už asi lezou na mozek .Kurva spamatujtě se nebo pak se civilu nedožijete ! Ser na to desátnickej, co sa má stát to se stane ,mi to múžem mrdať aj tak jsme tady jenom bězmejná čisla . Co pak někomu na nás záleží ?“** oponoval mu suprák Slabej. „**Vám by mnělo záležet , doma vás čekají vaše rodiny a matky možno milenky. Nepřeji žádne matce aby jejího syna přivezli v cínovej rakvy hoši ! Na to by jste mněli myslet kurva.“** Už celkom rozčúlený Studnický si zahrešil, čo uňho bolo niečo nevídané.

Marek v tom hektickom čase zabúdal na rodinu a na kamarátov. Na dopisy prestal odpovedať. Nemal im o čom písať ,stále iba to isté služba a vymývanie mozgov. Bol z toho apatický a mal super depku zo všetkého. Civil bol ďaleko a už prestal pomaly veriť, že sa toho dožije. Raz, keď slúžil na závore dostal cez poítko od dederáka oznam o hľadaných osobách.

Dozvedel sa, že ozbrojení páchatelia sa blížia k hranici v červenej embéčke a vodič auta je blondiak. Ani nie za hodinu sa vyrútila červená embéčka spoza zákruty smerom od Pláne. Marek vošiel na cestu a placačkou ich zastavil. V tom momente zostal ako obarený. Šofér bol blondiak a auto červené. S malou dušikou prišiel k autu a naznačil aby otvorili okienko. **„Dobrý deň, pohraničná kontrola, vaše doklady prosím.? Co se děje pane vojáku, jezdíme tady stále a domažlicke evidenčné čísla nikdy nestavíte ?“** nervózne sa pýtal vodič. **„To nech vás netrápi vaše doklady ?“** nekompromisne opakoval svoju požiadavku. Hlas sa mu pritom trochu triasol . Vôbec netušil, koho má pred sebou. Ak sú to tí, čo ich hľadajú, tak veru nevie čo bude robiť. Cez poítko sa spojil s rotou. Po nahlásení mien členov posádky dostal upokojujúcu odpoveď . Dotyční nie sú hľadanými osobami. Strašne mu odľahlo. **„Nech sa páči vaše doklady a štastnú cestu vám prajem,“** už s úsmevom im podával doklady. „**Pane vojáku múžu se zeptať v tom sapíku máte aj ostré náboje ? Prečo sa pýtate ?“** nechápal otázku Marek. **„My když jsme sloužili na vojně , do služby nám ostré nedávali ?“** aby ich Marek presvedčil vybral zo samopalu zásobník a ukázal im ostré včeličky. **„No, kurva a my jsme si mysleli, že se tady hrajete na vojáky,“** obledol a bez slova naštartoval auto. Marek nechápal čo to malo znamenať. Teraz budú možno múdrejší.

Zo stáleho slúženia na pikete v poslednom čase dostával zasa službu na závore. Bolo to preto, lebo stašina sľúbil po okolí kopec hrania so svojou kapelou. Večer sa skúšalo , tak na piket nemohol chodiť. Nuda to vôbec nebola . Ráno vždy zastavil praporný gaz s majorom Junkom, ktorému musel dávať predpisové hlásenia. Niekedy keď mal major dobrú náladu, tak

mu iba pokýval hlavou a nechcel nič vedieť. Horšie to bolo ak náhodou tadiaľ prechádzal veliteľ brigády plukovník Liška . Bol to malý uškriekaný neurotik. Ak mal vo svojej tatre šestotrinástke nejaké ženy, tak to bol milý a žoviálny zelený mužíček. No ak tam bol sám tak to bol netvor . Vždy si to niekto odniesol . Doslova nenávidel gumičky na kanadách , lebo to bol prejav mazáctva. So sebou nosil malý ostrý nožík a s radosťou úchyláka im ich prerezával. Marek mal to šťastie, že ešte nemohol nosiť gumičky, na ňom by sa asi neodbavil. Mal šťastie, lebo vždy keď mu podával hlásenie, tak tam mal nejaké ženy . Na závore sa nenudil aj preto, lebo sa začala meliorácia potoka Kouba. Najskôr prišli pilčíci a zrezali všetky stromy okolo brehov. Korene, ktoré tam zostali sa nedali inak odstrániť iba odstreliť. Potom nastúpil veľký bager a ten čistil koryto do požadovaného tvaru. Bolo to lacnejšie a rýchlejšie. Na odstreľovanie si najali bývalého pyrotechnika armády. Tento malý človiečik to ovládal skvele , bol to super profesionál. Baviť sa s ním bol zážitok a človek sa čo-to poučil.Tá jeho práca s výbušninami bola presná a profesionálna. Vrtákom na drevenej rúčke si navŕtal otvory vedľa zrezaných pňov ,do ktorých natlačil dynamit. Od dymiaceho cigára ,ktoré mal neustále v ústach si zapaľoval zápalné šnúry. Kľudne si poťahoval a presúval sa ku koreňom pri ktorých mal pripravenú výbušninu. Po každom zapálení sa vzdialil na bezpečnú vzdialenosť . Rátal, koľko náloží má vybuchnúť. Boli to také detonácie, že to počuli chalani na pikete . Raz, ako takto pracoval, dostal žalúdočné problémy a musel si rýchlo odskočiť. Skryl sa za zrezaný koreň. Dal dolu nohavice a s pôžitkom si uľavoval.Pozrel sa smerom k závore a v tom uvidel za vedľajším koreňom , ako tam niečo slabo dymí. Zmeravel . Na útek do bezpečnej vzdialenosti nemal čas. Iba sa prikrčil a čakal, čo sa bude diať. Ozvala sa rana ako z dela . Uľavujúceho pyrotechnika zasypala kopa hliny zmiešaná s blatom . Marek po vybuchu počul , ako niekto hlasno nadáva, no nikoho nevidel. V tom z potoka vyšla zablatená postava pyrotechnika. Išiel smerom k závore ,kde mal odstavenú maringotku. Počas chôdze neustále nadával: **„Kurva, málem mně to sejmulo,ještě, že jsem mněl dole kalhoty nebo pak bych byl zasraný jak malé děcko a páchnul bych na hony daleko. Kurva, darmo se neříka, že pyrotechnik udělá chybu jenom jedenkát v živote Mně Pán Búh asi dal ještě jednou šanci jinak to nechápu ? To mají na svědomí tí kŕče v břiše . To se nedalo vydržet a pak sem zapomněl na tú posledný !“** ako nádával a ako vyzeral rozosmialo Mareka tak, že mu tiekli slzy po líciach. Pyrotechnik , keď zbadal rehotajúceho Mareka sa začal tiež smiať. Po tejto príhode to musel Marek každému na požiadanie rozprávať. Nasmiali sa aj meliorační robotníci, ktorí sa do práce vozili na pásovom traktore. Ten ťahal šmykom veľkú plošinu na ktorej stáli robotníci opretí o lopaty. Tí si zvykli na každú hliadku vykrikovať: „**Kam to koukate vojíne , vždyt nepřítel je na druhý straně , né tam kam koukate vy !“** Po tomto už skoro pozdrave sa začali všetci smiat, tým dávali najavo , že vojaci sú tu nato, aby nikto neušiel na západ . Všetci dobre vedeli ,že keby imperialisti zautočili , tak títo chlapci nemajú žiadnu šancu. Postupne sa tieto postavy stali denným koloritom. Čím viac sa pri meliorácii blížili k hranici s bagrom a technikou .Tým viac sa objavovali prelety helikoptér Kobra. Na kopci v Bavoroch pri trafostanici bol nastálo umiestnený radar. Robotníci chodili za signálku na priepustky. Boli to overené osoby, pri ktorých nemusela stáť pohraničná hliadka , aby neušli na západ. Za rotou kopíroval potok štátnu hranicu iba pár metrov do vnútrozemia. Po asi tristo metroch prechádzal na druhú stranu hranice . Tam končila ich práca. Na stroji .ktorý prekopával koryto potoka pracoval manželský pár. Obaja sa pri práci striedali. Postupne ako pracovali blízko pri hranici ich práca nešla tak rýchlo ako pred tým. Raz si všimol strážny u roty , ako do ich stroja vošli nemeckí colníci. Hneď si to neuvedomil, že sa tam deje niečo zvláštne. Keď ho oslovil dedérak Chadim tak to nahlásil. Na druhý deň prišli kontráši a tí si to všetko nafotili . Manželský pár odviedli do vyšetrovačky . Od tejto chvíle museli byť pohraničné hliadky pri každom , kto pracoval blízko hranice aj keď mal priepustku. Bola to služba navyše, ale

nakoniec sa to robilo iba na príkaz veliteľa roty. Ten mal rozhodnúť, či dané osoby musia mať pri svojej práci kontrolu pohraničnej hliadky , alebo nie.

Na rotu sem-tam začas zavítali prieskumáci z Domažlíc. Mali na starosti bunkre ,ešte z druhej svetovej vojny . Niektoré nové sa postavili aj počas studenej vojny. Boli to zamaskované pozorovateľne odkiaľ pozorovali pohyb na druhej strane hranice. Nikto nevedel, prečo sa to robí duplicitne , lebo to isté nahlasovali aj pohraničníci. Prieskumáci patrili pod velenie armády a pohraničníci pod ministerstvo vnútra. Každý sa hral na svojom piesočku. Vždy bola medzi nimi rivalita. Keď prišli na rotu tak prišli v noci na obrnených tansportéroch Fugas , aby ich tí z druhej strany nevideli. Fugas bolo ľahké obojživelné obrnené vozidlo vhodné do členitého terénu s dobrou manévrovacou schopnosťou. Na rote boli ubytovaní vo voľných izbách určených iba pre nich. Nemuseli robiť rajóny a tvárili sa ako majstri sveta.Bývali tam niekedy aj dva týždne . Cez deň chodili do svojich bunkrov ,ktoré čistili a pozorovali okolie za hranicou. Počas pobytu na rote len žrali a spali. Večer zaberali miesto v klube alebo v kinosále. Raz ako tak sedeli pri večeri vošiel do jedálne zástupca staršinu vojín Vacek. Už na prvý pohlaď bolo zjavné , že niečo požil. Zrovna sedeli na jeho mieste , ktoré mal vyárendované iba pre seba . Teraz, keď bol mazákom , tak si na to veľmi potrpel. Začal revať na ušatého desiatnika. **„Kurva, vy nevíte ze sedíte na mém místě kurvy zasraný ? Pakujtě se rychle pryč dokud mám dobrou náladu! Vojíne, neřvěte tady na mňe co si to dovolujete ?“** bránil sa rozhorčene desiatnik. „**Tak já si dovoluji ty ušaté torpédo já tí tedy něco ukážu !“** otočil sa na podpätku a chvíľu ho nebolo. Vošiel do jedálne pekne rozzúrený a v ruke mal nástražné osvecovadlo. „**Kurva, vypadněte nebo vám tohle odpálim u zadku , až se z toho poserete !“** Otŕčal im popod nos nástražné osvecovadlo, ktoré sa nápadne podobalo na ručný granát RG 4. Boli piati a vystrašne sa pozerali na opitého blázna , od ktorého mohli čakať všetko možné. Vacek odistil poistku a zreval: „**Tak kurva, odchod, nebo se neznám !“** Všetci vstali a opatrne ustupovali od stola. Na toto divadlo sa pozerali kuchári a všetci prítomní v jedálni. Vacek mal štastie,že na rote nebol ani jeden furták. Dederáka slúžil desiatnik absolvent Studnický a ten bol práve na výjazde poplachovky. To, že mal vypité, spôsobilo, že sa zapotácal. V snahe udržať rovnováhu sa chcel zachytiť stoličky a nástražné osvecovadlo mu vypadlo z ruky. Ozvala sa rana a silné svetlo ožiarilo jedáleň. Všetci na chvíľu ostali oslepení a nehybne stáli. Po pár sekundách sa dali bezhlavo na útek. Osvecovadlo ešte dobrú minutu horelo .Vacek pri tom vydával víťazný bojový pokrik.Vyzeral ako šialený pyroman. Celú rotu zahalil hustý dym. Nebolo vidieť ani na krok. Do tejto situacie vstúpil desiatnik Studnický a toho skoro porazilo. V prvom momente si myslel ,že horí celá rota. **„Dozorčí co se tady děje , co nic děláte ? Honem otevřete všechny okna vždyt se tady všichni udusíme!“** Kašlajúc sa snažil otvoriť bránu a najbližšie okno. Prieskumáci sa dostali rýchlo von . S nemým úžasom nechápali ,čo to vlastne zažili. Studnický dobre zjazdil Vaceka . Do rána musel vylíčiť celú jedáleň, ktorá bola komplet zadymená. Vacek z toho, čo sa stalo rýchlo vytriezvel. Makal o dušu, aby sa o tom nedozvedel staršina a veliteľ roty. Na druhý deň prieskumáci chodili po rote ako krotké ovečky. Z každého mali strach nechápali , čo si tu dovolia obyčajní vojaci. Citili sa ako na návšteve v blázinci. Nevedeli kto čo v danej chvíli urobí. U nich na brigáde sa takéto niečo nemohlo nikdy stať. A keby aj, dotyčný by dávno sedel v base.

Už sa dávno nestalo , aby mali službu rodáci Kotula s Majevským. Z neznámych dôvodov išiel Pepa na nočný piket na cigánku, kde už dávno nebol . Spolu so svojou fenou Tánou slúžili iba popalchovky. Bolo to asi preto , lebo Táňa mlela z posledného. Osem rokov na hranici a v takých podmienkach by zložilo aj vola. Stopu vedela spraviť ešte vynikajúco, ale behať už nevládala. Bola na toto stará. Vypadli jej aj niektoré zuby a od nej zadržanie na trenírovke bolo ako pohladenie. Bol to starý mazák, urobila nutne iba čo mala a kašlala nato. Pepa ju mal strašne rád. Niekedy mal dojem, že mu rozumie. S Marekom chodil do tej istej školy iba o rok skôr. **„No čo, zobáku, dnes spolu vartujeme , tak si ma nepraj dnes si ta**

dobre podám!“ Obaja sa tomu zasmiali ,veľmi dobre vedeli, ako to medzi nimi je. Hra na mazáka a zobáka bola iba taká finta F. Pepa to mal za sto stále dúfal , že mu do civilu dajú aj jeho Táňu. Keď sa s ňou maznal tak jej hovoril: „**Holka ty pôjdeš so mnou do civilu. Na nejakého nového si už nebudeš musieť zvykať. Já si ťa doopatrujem doma na Slovensku. Tam sa budeš mať kráľovsky. No no nečum tak blbo ?“** Pohladil ju . Ona sa odvďačila tým , že ho olízala na tvár. Pred odchodom na piket si dal Pepu zavolať rotný kynológ desiatnik Királ. Dozvedel sa , že Táňu si nemôže zobrať do civilu. Má o ňu záujem miestny horár . Keďže je švagrom veliteľa práporu, tak ju určite dajú jemu. Kotula bol z toho čo sa dozvedel, totálne zdrvený. Dúfal, že jej aspoň takto spríjemní pobyt na psom dôchodku, za tú skrurvenú službu čo si tu musela prežiť. V službe s ním nebolo do reči. Marek to na ňom videl a snažil sa ho upokojiť. No čím viac ho upokojoval , tak tým viac sa rozčuľoval . **„Skurvené mozgy zelené , kurva človek sa snaží byť dobrým vojakom a oni sa mu spravia toto ? Kúúúrva jebem na to !“** celou svojou silou sa rozohnal a hlaveň samopalu zapichol do zeme. Bola to taká sila , že po chvíli, keď sa ho snažil vytiahnuť ,tak sa mu to vôbec nedarilo. Dostal ho von, až keď mu pomohol Marek. Obaja pozerali na hlaveň . Bola pekne ohnutá . Vnútro hlavne bolo upchaté od hliny. Muška bola skrivená . Pepa hlaveň ako tak vyrovnal v ráscoche stromu. No hlinu sa mu odtial nepodarilo dostať. „**Kurva, dobojoval som , veď z toho už asi nikto nevystrelí , keď aj tak potom tú hlaveň určite roztrhne?“** Začal sa tomu nahlas smiať. Ten jeho smiech bol tak chytlavý ,že prešiel aj na Mareka. Táňa sa nervózne vrtela a nechápala svojho pána. Zo skrytej hliadky sa stal kabaret. Počuli to aj hliadky na pikete Svatej Kateřiny. Tí vyšli von a nechápavo pozerali na Fleky, odkiaľ sa ten smiech ozýval. Pomysleli si, že sa tam asi zbláznili či čo? Po chvíli sa ukľudnili a všetko nabralo normálny spád. Cestu na piket si skracovali krížom cez les . Po vyjdení z lesa sa pred nimi objavila skupina pasúcich sa diviakov. Bola jasná noc človek počul ich chrochtanie a šramot. Tá čriеda vyzerala ako čriеda bizónov na americkej prérii a nie divých svín. Kotula ukľudnil Tánu a prstom na ústach naznačil, aby bol Marek ticho.Ukázal mu aby mu podal svoj samopal .Ten jeho bol nefunkčný. Marek to automaticky urobil a vôbec si neuvedomoval čo Pepa zamýšľa. Zo samopalu odstránil zásobník s nábojmi . Do komory vložil svietiaci náboj . Kľakol si na jedno koleno a zamieril. Chvíľu mu to trvalo, kým si zrovnal mušku s hledím voči svietiacemu mesiacu. Napätie sa dalo krájať. V tom tichu sa ozval ohlušujúci výstrel. Svietiaci šíp strely sa zabodol do čierneho klbka. Čriеda diviakov sa behom sekundy rozpŕchla. Na mieste ich pasenia zostal jeden diviak ležať a jeden sedel na zadku a kvílil. Pepa sa s veľkým krikom rozbehol k sediacemu diviakovi . Cestou si znova nabíjal Marekov samopal, aby dorazil toho sediaceho.Ten sa zrazu postavil a krivkajúc sa snažil utiecť pred rýchlo približujúcou sa Táňou. Tá sa za ním rozbehla , no Pepa ju ráznym povelom zastavil . Pohraniční psy sa nesmú učiť loviť zver, lebo potom by sa pustili aj po pachovej stope zveri. Majú to vyslovene zakázané. Sú určené iba na stopovanie ľudí , aby nemali chuť opustiť krajinu za drátom. **„Dostal to kurva, dostal to,“** nadšene reval. Na jeho výstrel a následne aj rev vyšli chalani z piketu. Pozerali hore na lúku, čo sa to tam deje. Aj z piketu susednej roty nechápavo krútili hlavami . Čo to na tých Sruboch stále robia? To smrdí kriminálom. Pepa si posvietil na ležiaceho diviaka a zadychčane hovoril: „**Pozri na to, travil som ho do oka . Strela prešla celou hlavou vyšla von a ešte trafila aj toho druhého ? To je pekná náhoda, keby som chcel trafiť , tak to by som bol majster sveta ?“** Zohol a ešte raz sa presvedčil či je diviak naozaj mŕtvy. Otočil sa na Marka: **„Choď na piket a nech sem všetci prídu stiahnuť diviaka dole k potoku. Ja sa idem pozrieť , čo je s tým druhým!“** Ten druhý sa napokon v tých hustých kríkoch nenašiel. Dohodli sa, že sa nato pozrú ráno, keď sa rozvidní. Diviaka, ktorý mohol mať dobrých šestdesiat kilov, opláchli v potoku. Zavesili ho na najbližší strom . Slabej vyučený mäsiar ho vykuchal. Pečienku hneď urobili na panvici. Ostatné vnútornosti , čo sa dali použiť si odložili na rotu. Pepa sa dohodol so Slabejom , že mu ho v kotcoch na rote oderie . Kožu si po vypracovaní pošle domov. Doma mu asi nikto neuverí,

že to strelil on. Mäso sa potom vyúdi a budú si ho nosiť na nočný piket. Aby ich nikto neudal, tak sa dohodli, že všetci, čo sú na pikete budú o tom mlčať. Ráno, keď sa rozvidnelo prečesali kríky , kde by mohol byť zranený diviak . Nič však nenašli. Odniesť diviaka na rotu bol problém , no napokon to vyriešili . Zviazali spolu predné a zadné nohy, strčili medzi ne dlhý drevený drúk. Takto ho dvaja pohodlne mohli niesť. Pri nesení sa postupne striedali . Vpredu asi sto metrov išiel jeden a dával pozor aby niekto nepovolaný nešiel z roty. Pre nezainteresovaného to muselo byť niečo zvláštne . Po ceste starého drátu sa mlčky pohybovala skupina z divakom na drúku. Nebyť vojenského oblečenia vyzerali ako lovci v Afrike , čo sa vracajú z lovu. Do kotcov vošli bez problémov, kryla ich vysoká tráva a kríky. Diviaka zavesili do udiarne . Na rotu prišli spoločne ako keby sa nič nestalo. Nikto o tom nevedel iba nočný piket a pár zainteresovaných ľudí. Ľudia, čo by to mohli prásknut sa to nikdy nedozvedeli . Keď tak až z rozprávania potom, čo hlavní aktéri odišli do civilu. Mäso sa muselo rýchlo vyúdiť, aby sa nepokazilo. V tom zhone ho zabudli nasoliť. Počas jedenia si ho každý musel dobre osoliť, inak sa nedalo jesť. Postupne sa nosilo po kúskoch na piket. Brávali si ho iba tí ,čo si to od suprákov zaslúžili. Raz bol na kontrole piketu Studnický. Prišiel tak nečakane, že prekvapil celý piket . Mäso nestihli schovať zostalo na stole. Zobral si kúsok. Začudoval sa, čo je to za mäso. **„Desátnickej, právě jsi ochutnal pravého uzeneho kance,“** upozornil ho na to Slabej. **„ Tak to né hoši, tady se pytlačit nebude? Co né, vždyť nám to samo leze pod hlavně a to se máme na ně jenom tak koukat cóó ?“** oponoval znovu Slabej. **„To bylo naposledz vždyť ani nevite co jíte ,může to mít pěkného svalovce a udírnou to jen tak slabo prošlo, jistě je to sirový! Tak to né desátnickej ,ja sú vyučený řezník a já vím co dělám , to si piš . Žádnýho svalovce to určitě nemělo, dám na to svúj suprácej krk !“** Debata skončila a všetci sa pustili do dobrej delikatesy. Keď videl Studnický, ako to jedia , pustil sa do toho aj on. Odchádzal s pocitom viny, že kryje trestnú činnosť , ale zase mal poznanie novej chuti, ktorú ešte nemal v ústach.

Marek akosi na všetko zanevrel . Koniec vojny bol v nedohľadne . Písať domov jedno a to isté na to nemal vôbec náladu. Dopisy, čo dostával od kamarátok a kamarátov vôbec nečítal. Z akéhosi trucu ich zahadzoval do košov. To isté robil aj s listami od rodičov. Písala ich vlastne len mama a v nich sa stále opakovalo aby to vydržal . Za chvíľu bude mať polovičku za sebou a to ujde ako voda . Nič však neutekalo , všetko sa akosi vlieklo pomaly. Z neustálych služieb a buzerovania bol z toho na nervy. Do hlavy sa mu zavŕtal neskutočný červík. Prečo tu vlastne trpí , keď má slobodu pred sebou. Myslel tým nemeckú hranicu . Tam je určite sloboda , veď prečo aj tam nemajú dráty ako tu ? Začalo mu to šrotovať hlave po tom, čo prechádzali s Jakubčákom demarkačku . Tesne pri čiare na nemeckej strane kosil trávu starší pán . Slušne ho pozdravili: „**Guten tag,“** prestal kosiť a odpovedal: **„ Nazdar hoši kam v tom vedru ?“** Od prekvapenia zostali stáť. Iba Gina začala štekať. Jakubčák ju musel krotiť aby prestala. **„Co pak, vy jste Čech ?“** prekvapene sa opýtal Jakubčák. **„Né, Čech nejsem, jsem bývalý sudetský Němec, ktorého vaše vláda po válce deportovala do Bavor za trest , že jsme podporovali Hitlera .Tento kraj jsem miloval . Mněl jsem štestí koupil jsem tady na kopci chalupu. Odtud vidim na rodičovský dúm dole v Chudeníne ,z kterého nás vyhnali . Není dne aby jsem se tam nepodíval ,když mi to počasí dovoli. Toužim o tom jak sem tam jednou vrátim. Doufam, že se toho jednou dožiju . Mám tam pochovaný rodiče . Ani kytku im nemúžu dát na hrob. Bráni mi v tom ty vaše zbraně a ostnaté dráty.“** rozhovoril sa so smútkom v hlase. Dokonca bolo vidieť, ako sa mu zaslzili oči. **„My za to nemúžeme , my jsme jenom obyčejní zakladáci , odkroútime si tady dva roky a jedeme domú,“** odpovedal Jakubčák aby ho trochu potešil . Mal strach aby ich niekto nevyfotil a naznačoval, že chce pokračovať. **„Já vím, vždýť jste před pár lety byli ješte deti, nevíte co se tady dělo bylo to hrozný! Vy za to nemužete vždyť jste tehdy nežili . Byl to i je krásnej kraj , který proťali ostnatým drátem . Některé vesnice úpně zničili jako Červené dřevo to úplne srovnali ze zemí vaši dělostrelci. Učili se tady střilet. Až k**

nám nahoru na kopec to bilo slišet . Tehdy jsme se báli, že začala znova válka. Zničili tam i kostel ani před bohem neměli úctu. No nic to je múj problém né váš !“ Pozdravil sa a pomaly odišiel kosiť druhú stranu smerom od hranice . Odzdravili mu a pokračovali po hranici . V hlavách im točilo , či je toto ozastný nepriateľ , ako im to stále vymieľali v hlavách. Bol to nešťastný človek v tom sa zhodli obaja. Boli radi , že sa nebavili dlho, lebo to mali zakázané . Aj za toto im hrozil prokurátor. Presne pred mesiacom sa stalo niečo podobné na rote Chalupy . Tam si vymieňali naši vojaci s americkými kartóny cigariet. Oni im dávali malborká a naši marsky. Pre našich to bolo výhodné dostať za podradné cigarety značkové. No oni to zneužili a predávanie cigariet odfotili. Zverejnili to v novinách a napísali ako prekvitá priateľstvo medzi československými a americkými vojakmi . Hneď po zverejnení prišli na rotu kontráši . Našich milých vekslákoch zavreli do basy .

Raz, v noci, keď slúžil Marek na pozorovačke na Zlome s Mazákom Fazekašom,dostal nápad . Teraz alebo nikdy. Vedel že Fazekaš za chvíľu tvrdo zaspí . Preto aj neboli dole ,ale na vrchu pozorovačky . Fazekaš sa bál, že keď tvrdo zaspí , tak ho Nemci zabijú, a preto spali hore. Ako náhle Marek zistil , že spí, opatrne zišiel z pozorovačky a vydal sa smerom k hranici. Bola jasná noc a nemusel si svietiť na cestu a dúfal , že nebude žiadny skrat, aby to nezistili skôr kým bude za čiarou. Išlo sa mu tažko stále uvažoval , či to čo teraz urobí je to správne rozhodnutie a či ho náhodou nevrátia späť . Potom by na dlhé roky skončil v base v Sabinove. Cesta sa mu zdala nekonečná . Sem-tam zastavoval a načúval, či ho nehladá Farkaš. Od zlomu bolo k hranici najbližšie . Tam sa hranica lomila do ineho smeru. V zlome mal bavorák tri malé rybníky na chov pstruhov. Došiel k rybníkom a na hraničný kameň položil samopal aj s opaskom . Prekročil hranicu. Celé telo mu oťaželo. Musel si sadnúť na lavičku, kde mal chovateľ malú chatku . Nohy ho prestali poslúchať. Pozeral smerom k hranici a chcel si to tu zapamätať, asi to tu vidí poslednýkrát. Bol vo zvláštnom stave zdalo sa mu , že sa mu to sníva. Kúsok od neho niečo zašramotilo v lese a to ho prebralo. Zrazu sa mu zdalo, že počuje mamin hlas nič viac len jej hlas. V tom momente precitol ako námesačný vstal vrátil sa k hraničnému kameňu. Zobral samopal a opasok len tak do ruky . Z nohy na nohu sa vracal päť na stanovisko. Kráčal pomaly a po tvári mu stekali slzy. Nechápal ,prečo ho tá neznáma sila ťahá späť a prečo sa jej nebráni. Už mohol mať pokoj od tejto pakárne a zasa sa vracia. Prišiel pod pozorovačku. Stál tam ako prikovaný. Po chvíli sa z hora ozvalo: **„Kurva, kde si bol ? To si tak dlho sral či? Posral si sa , keď tam stojíš ako soľný stĺp?“ c**hrlil na Mareka otázky Fazekaš. **„ Skoro aj.“ o**dpovedal mu Marek. Tažko a predsa vyšiel na pozorovačku a bolo mu nekonečne smutno. Fazekaš nechápavo krútil hlavou, čo sa mu to stalo? Zmenu jeho správanie si postupne všimli všetci . S nikým sa nebavil odpovedal iba áno a nie . Po čase si ho zavolal politruk Mika na pohovor . Chcel vedieť čo sa stalo , keď sa tak zmenilo jeho správania. Nedostal z neho nič iba, že je z tých služieb v teréne unavený a má toho plné zuby. Po tom pohovore dostával mesiac služby na rote ,aby ho mali pod kontrolou.

Všetky dni prebiehli rovnako. Po rozkaze sa služby vylepili na nástěnku. Každý, kto mal nejakú uléjvarnu sa tešil . A ten, čo mal tažkú službu nadával ako pohan. Sem tam si bežné dni obveseľovali tým , že si dali tajne doviezť chlast na rotu . Večer, keď odišli furtáci sa vyvolení stretli za stajňou . Bola pekná júlova noc kde si postavili provizórne ohnisko. Nakládli malý oheň a mohli oslavovať. Časť kapely si doniesla svoje nástroje . Zábava dostala tie správne grády. Spievalo sa tak, že to museli počuť aj v Jágerhofe za kopcom. Nakoniec sa k mazákom pridalo aj pár odvážnych zobákov. Alkohol ich pekne spojil. Iba sem tam bolo vidieť, ako niektorí dostávali mazácku pochvalu na uši a pokarhanie klepaním rohov na čelo. Ten, kto mal dederáka sa triasol od strachu ,aby neprišla žiadna kontola . Tajne veril, že sa medzi sebou nepobijú. Absíci velitelia čiat sa čudovali čo sa deje .Všetci pijú malinovky a citiť z nich alkohol. Napokon keď Studnický objavil v maštali pivo a vodku,tvaril sa, že o ničom nevie. Za to dostal uznanie a pochvalu od suprákov. Voska sa hrabal v konskom hnoji a divne sa usmieval . Tí, čo si to všimli si ukazovali na čelo, či mu náhodou nešibe. Až

večer pochopili , čo ho to napadlo. Na izbu kde spali zobáci a mazáci vysypal plne vedro mladých tridsaťcentimetrových užoviek. Tí, čo sa vracali večer od vatry, skoro dostali mrcha nemoc. Po izbe sa plazilo veľa malých hadov . Bol tam smrad, z ktorého napínalo na zvracanie. **„Kurva, tady někomu přeskočilo v palici ? Fúúj to je hnusnej smrad ! Dělejte něco nebo snad tady nebudem spát s tou smradlavou hávedí !“** reval na všetkých, čo išli do izby slobodník Říha. Na jeho krik sa zbehla hádam polovica roty . Všetci sa smiali na dobrom nápade Vosku. Tí, čo sa im nehnusilo ,tak začali hadov chytať. Tie potvory ako by to tušili začali zaliezať do všetkých možných kútov. Po veľkom hurhaji a kriku ich musel Voska vyniesť tam odkiaľ ich zobral. Keď sa všetci ukľudnili zaľahli do postelí. Po chvíle ticha sa ozval Benák. „**Kluci mně sa zdá, že po mně něco leze ? Kolik to řikal ten voska , že jich bylo ? Mně se zdá že dvadset,“** ozval sa Valečka. „**Kurva a já sem jich napočítal jenom devatnásť ! Čožééé ?“** ozvalo sa z každej postele .Všetci ako na povel vyskočili a rozsvietili svetlo . Začalo sa nervózne pátranie po jednej potvore. Nikto si nevedel predstaviť , že by v noci spal s hadom aj, keď malým a podstatne neškodným. Všetko poprehadzovali a nič nenašli. Řihovi to nedalo a išiel za Voskom , aby zistil koľko ich vlastne bolo. **„Kurvááá, serte na to bylo jich opravdu devátnást,“** oznámil im to s úsmevom na tvári. Všetci si zhlboka vydýchli . Konečne sa uložili spať. Do rána sa aj tak prehadzovali v posteliach. Každému sa zdalo , že niečo po ňom lezie.

Cvičenie psov nazývané trenírovky boli mezi vojakmi obľúbené. Chodilo sa z roty von a pod zámienkou cvičenia sa dalo vždy robiť všetko možné, len nie cvičenie psov. Iba zainteresovaný si všimol, že kus za rotou sa nenacvičuje zadržanie pachateľa pri streľbe. Rozdiel pri výstrele slepými nabojmi a ostrými bol evidentný. Psy boli uviazaní o stromy a zobáci ich slepými nábojmi sem-tam dráždili. Ich škekot bolo dobre počuť na rotu. Nikto z velenia nemohol tušiť, že sa tam deje niečo iné. Medzi tým si mazáci v kľude zapoľovali na bažantov. Strelili ich pár kusov, no použiť sa dali iba niektorí. Ak trafili bažanta do stredu, tak ho roztrhlo jako handru. Zostala po ňom iba kopa peria. Taku silu mal náboj z kalašnikova. Toto vedel dobre aj suprák Kubáň z Lovinobane na Slovensku . Na tento účel si vyrobil gumipušku . Nosil ju stále so sebou a strelivo mal z obyčajných železných matiek. Tak sa s tým dobre naučil strieľať , že ak bol v teréne vždy nejakého bažanta doniesol.

Bolo zvykom vždy pred previerkami cvičiť čo najviac psov pokope. Bolo to tým , aby si zvykali na hromadné povely a hurhaj čo pri tom vznikal. Rotný kynológ Királ to vybavil tak aby cvičili za drátami blízko Hyršova. Neboli tam nikým kontrolovaní a mohli sa vždy staviť v krčme na pivo. Bola to taká malá vychádzka. Druhým dôvod bol aj ten , že sa zamiloval do peknej poštárky . Psovodov nechal cvičiť a on sa miloval s poštárkou , ktorá mala svoj dom na Pomedzí. Všetci mu to závideli a pri tom doma čakal dieťa s druhou. Poštárka ho musela pobosorovať. Vedela neskutočne provokovať, keď išla na bicykli v minisukni . Tí, čo slúžili na pozorovačke na Pomezí , išli z kože vyskočiť, tak ich vzrušovala. Takými zbraňami asi dostala Királa. Pri každej možnej príležitosti sa u nej zastavil. A to netušil, že sem-tam sa zastavoval kde-kto. Ráno mliekári, čo rozvážali mlieko. Na obed pekári a sem tam starosta obce. Bola bohovsky krásna a hlavne rozvedená . Musela byť asi nymfomanka alebo dobrá rajda. Mala to proste rada. Bolo mu jedno , že doma na Morave naňho čaká rovnako pekná snúbenica. Svoje pudy nevedel ovládať. V ten deň akosi rýchlo docvičil so psovodmi. **„Tak, ted si trochu odskočím a vy dělejte to co jseme cvičili doteď , pak mě čekejte před hospodou. Kurva, né že se vořerete maximálne jedno pivko ok.“** Nervózne sa otočil a ako namydlený blesk utekal krížom cez pole za poštárkou. Túžba mu dávala neznámu silu. Keď zmizol z dohľadu , všetci si posadali na zem a oddychovali. „**Kurva, to je pařák, to se nedá vydržet, popojedem v hospodě nám bude líp !“ o**zval sa Obe a všetci ako na povel vstali a spolu so psami nabrali smer krčma. Psov uviazali o zábradie pred krčmou , ako kovboji svoje kone. Museli byť od seba patrične ďaleko aby sa nenapádali. Hlavne Obeho svorka nenávidela všetky feny z kotca. Zo začiatku iba tak ticho

ležali . Čím však viac ľudí chodilo do krčmy poriadne sa rozštekali. Tých vo vnútri to vôbec nezaujímalo, čo sa deje vonku. Marek a všetci sa usadili v krčme. Nabité samopaly zavesili na stoličky . Okrem piva a krčmárky ich nič nezaujímalo. Kynológ akosi nechodil . Z jedného pivka sa roztočila pekná pitka. Krčmárka nosila jedno pivo za druhým. Nálada naberala na otáčkach. Niektorí už mali kučeravé oči. Zrazu cez okno krčmy zbadal Valečka , ako okolo prešiel práporný gaz majora Junka s typickou skosenou plachtou vzadu. **„ Kurva, hoši, Junek prcháme !“** Postavil sa a na ex vrazil do seba zbytok piva . Rýchlo ako mohli sa začali ustrojovať. Moc sa im to nedarilo. V tej opitosti im všetko padalo z rúk . Opasok nie a nie zapnúť , nájsť čiapku v tom zhone bolo nemožné. Zrazu zostali stáť a vypleštenými očami pozerali cez okno ako gaz rýchlo cúva späť. Ešte ani poriadne nestál a už bol major vonku. S tým jeho veľkým pupkom to bol zázrak, ako sa pohyboval. Dvere krčmy sa rozleteli tak, že skoro z nich vyletelo sklo. **„ Kurva, co to jééé samozřejme šestnáctá rota já snad dostanu infarkt . Co to je tady za švinčík a bordel ? To se mi snad zdáááá ? Co ty psy venku?Všichny jste vožratí pod obraz boží. Kúúrva a ješte plně ozbrojení. Co čumité jako telátka háá a co tady děláte ? Kdo to má tady na povel ?“** Všetci zdreveneli . V grotesných pózach na neho civeli ako na prízrak. Nikto sa neodvážil nič povedať. Po týchto gulometných otázkach nastala tichá pauza. Keby vonku neštekali psy, tak by bolo počuť aj muchu lietať. Napätie sa dalo nožom krájať. V tom tichu sa za majorom ozvalo. **„Soúdruhu majore, desátnik Királ , družstvo psovodú so značkármi při nácviku trenírovky na prověrky během mé služby se nič zvláštniho nestalo!“** Major sa toho hlásenia tak zľakol , že sa prudko otočil a skoro spadol . Zachytil sa rukou o zárubňu a v tejto polohe počúval hlásenie. **„Jáá vám dám , že se nic zvláštniho nestalo kurva ,ono se ješte jenom stane desátnickej, zavžu vás všechny až se z toho poseretě kurváá.“** Lapal po dychu a všetci čakali že skolabuje. Po rozdýchaní sa celý červený otočil na Királa. **„Desátnickej, odveďte tuhle opilou cházku na rotu a zítra vás chci aj s velitelem na raportu v budově praporu jasnéé ?“** Pomaly a tažko odchádzal z krčmy, niečo si mumlal popod nos. Vonku ho privítal besný štekot uviazaných psov. Bezradne mávol rukou smerom k nim. Pomaly a ťažko nastupoval do gazíka. Dobre vedel , že feny nenávidia furtákov. Do zúrivosti ich privádzali zlaté gombíky na uniformách. Vedeli, že toto sú ľudia, ktorí robia zle ich pánom . Aspoň takto si ich chceli obrániť. **„Kurva, to byla dráhá šukačka, ale kdo to mohl tušiť, že se budete chovať jako čunaťa ! K vúli vám si jen tak brzy nevrzu kurva!“** Smutne skôr pre seba, ako pre nich si viedol dialóg desiatnik Királ. Nikto sa mu nesnažil oponovať. Všetci vedeli , že už je to iba v rukách furtákov, čo s nimi urobia. Na druhý deň všetci aktéri dostali štrnásť dní po službe . Čo sa nakoniec nedodžiavalo . Všetci boli stále v službe a nebol čas na odpykanie si trestu. To by potom nemal nakoniec kto slúžiť. Iba desiatnikovi bol pozastavený služobný postup a na mesiac zákaz vychádzok. Mal pravdu, dlho si s poštárkou nevrzol. Príprava na ďalšie previerky vždy pred odchodom najstaršieho ročníka do civilu. Samé ostré streľby. Kotula si musel požičiavať samopal . Jeho ohnutá hlaveň , bola ako tak vyrovnaná no nikto nemal odvahu z neho strielať. Staršina si to všimol a nútil ho, aby používal ten svoj. Nakoniec sa vždy vyhovoril , že nestrieľa presne . Sú to jeho posledné previerky a on chce v týchto posledných uspieť. Staršina nevedel či provokuje alebo si robí srandu . Nakoniec to nechal tak . Čo má s nimi robiť, za chvíľu budú v civile a on nechce mať zbytočné problémy. Donekonečna ich školili z politickej situácie . Musia byť neustále v strehu, nesmú poľaviť vo svojej činnosti . Pracujúci luď a komunistická strana odhaľujú vnútorných nepriateľov, ktorí sú podporovaní zo západu. Vždy, ak nastala nejaká mimoriadka na brigáde bolo o tom politické školenie. Dostali informácie ako jeden preverený pohraničník pustil svojich piatich kamarátov v noci za signálku . Opustil svoj post a ušiel s nimi. Takto sklamal dôveru , ktorú do neho vkladala komunistická strana. Poškodil svojej rodine a pridal sa na stranu nepriateľov. Vtedy roty zaplavili skupiny kontrášov z celej republiky . Pátrali po podobných skrytých nepriateľoch. Vyšetrovali všetkých a každá klebeta bola pre nich zaujímavá. No na

Sruboch sa im to akosi nedarilo. Nikto na nikoho nič nepráskol a všetko bolo v najlepšom poriadku. Nezdalo sa im to a tak odporučili častejšie kontroly z práporu alebo z brigády. Dokonca na Folmave sa vybral desiatnik na rybačku do neďalekého rybníka v Nemecku. Bol zadržaný príslušníkmi grenzpolice. Vznikol z toho medzinárodný škandál a desiatnik dostal päť rokov na tvrdo vo vojenskej väznici v Sabinove. Takto vytvárali na ostaných psychologický nátlak aby mali strach keď nebudú poslúchať. Previerky boli znesiteľne ,preto lebo bolo teplo . Ľahšie sa plnili ulohy cez ktoré musela prejsť každá rota.Všade sa snažili ukázať v dobrom svetle. Aj odchádzajci ročník sa snažil aby to chalanom nepokazil. Dobre vedeli , že potom by sa nezastavili. Robili to z dobrej solidarity. Na rote by sa striedali furtáci jeden za druhým. Vymenili by celé dôstojnícke vedenie. Zase by si museli zvykať na ich nové maniere. Tým že poznali slabosti tých terajších vedeli, kde si môžu ulaviť a čo im prejde bez trestu. Po previerkach sa udeľovali triedy odbornosti . Kto prešiel, dostal tretiu triedu. Ten, kto bol vynikajúci, dostal jednotku. Boli to krásne odznaky a niektorí, čo to doslovali žrali, boli ovešaní ako ruskí vojenskí veteráni. Nosili to na výchádzkovej uniforme , aby každý videl, čo sú zač. Jediné, čo mali spoločné všetky odbornosti bol odznak vzorný pohraničník. Ten kto ho vlastnil, tak ten mal vyšší žold o dvadsať korún. Na rote ich moc nebolo z každého ročníka maximálne traja alebo piati. Takto si kupovali furtáci lojálnosť vojakov. Rozhodovala o tom aj stranícka skupina a tá si dala na všetkom dobre záležať. Dávali to iba takým čo boli servilní voči vedeniu a strane. Takto každý vedel, na toho si treba dávať pozor. No boli medzi nimi aj takí, pre ktorých táto charakteristika neplatila.

Staršinova kapela v lete častejšie hrala po okolí na zabavách. Takto sa dostali medzi civilistov a dobre sa mohli napiť piva . Z každého hrania museli doviesť na rotu výpalné. To spočívalo v troch fľašiach tvrdého alkoholu a desať pív. Všetko sa vozilo tajne, aby na to staršina nedošiel. Potom sa to ukrylo v bare . Nárok na to mali iba staršie ročníky. Raz, keď hrali vo Všeruboch Mareka zbalila miestna koketa. V tvári bola pekná no postava mala do štíhlosti ďaleko. Marek sa nechal lapiť. Zapozeral sa do jej modrých očí a to mu stačilo. Tokal ako dobrý starý tetrov. Písala mu na rotu zaľúbené listy. Všeruby boli síce vzdialené iba päť kilometrov od Srubov no telefonovať z civilmi bolo zakázané. Všetky hovory aj tak išli cez brigádu v Domažliciach a boli odpočúvané. Vybavil si vychádzku a išiel na rande. Stretnúť sa mali v miestnej krčme. Už na rote ho chalani upozornili, že podrží každému . Môže byť rád, že ho zbalila určite si zašuká. Na rande šiel peši . Chcel, aby ho Hanáček odviezol na rande no staršina to zarazil. Vychádzku mal len od piatej poobede do desiatej večer. Celou cestou si predstavoval, čo s ňou bude robiť. Bolo teplo preto nebol problém, ak to budú robiť niekde v prírode. Čím viac si to predstavoval tým viac, pridával do kroku. Zrazu sa prichytil ,že nejde ale beží. Toto s ním urobili pudy a príroda. Celý udychčaný vošiel do krčmy, kde ho mala čakať. Bol sklamaný nebola tam. Sadol si objednal pivo a čakal. Našťastie nečakal dlho Prisadla si k Marekovi . Ten žiaril šťastím. Každý v krčme si to musel všimnúť. Po hodine zalúbených rečí Marek navrhol aby išli do blízkeho parku. Nebránila sa . Vošli do parku . Sadli si na lavičku, ktorá bola dobre chránená kríkmi. Hotové miesto pre milencov. Všetko sa uberalo dobrým smerom . Prvé náruživé bozky a dotyky. Zrazu sa začala odťahovať a obzerať. **„Deje sa niečo ? Z čoho máš strach veď tu nikto nie je ?“** prekvapene sa pýtal Marek. **„Ticho, něco slyším ! Někdo jsem jdě!“** Priložila mu ruku na ústa. Marek prekvapene pozeral. **„Schovej se, to jde múj bývalý frajer a von je strašně žárlivý, nechci mít problémy!“ s**o strachom ho tlačila za kríky a pohla sa von z parku. Marek za kríkmi nič nevidel, iba počul ako niekto hlasno nadáva. Postupne sa hlasy vzdiaľovali. Napokon vystúpil z kríkov a opatrne sa pohol smerom k bráne parku. Obzeral sa okolo seba , či ju neuvidí. V parku nebolo ani živáčika. Smutne sa pobral ku krčme , že ju tam nájde. V krčme však nebola . Objednal si pivo s rumom a čakal či príde. Po tretom pive sa pri ňom zastavil miestny štamgast. **„Jesli čekáš na Marii tá jsem už nepřijde . A dobře ti radím dej si sní pokoj , nebo ten jeji dvújmetrovy frajer tě zmláti na maděru! Je to jedna žarlivá svině**

jěsli ti je život milí jdi honem prič.“ Marek sa nezmohol na slovo. Vstal zaplatil a za úsmevov celej krčmy sa pobral na rotu. Po ceste mu bolo do plaču ako rýchlo naletel. A tak strašne sa tešil na tento deň. No čo už čo človek mieni, Pán Boh zmení. Mal proste smolu. Po príchode na rotu, aby v hanbe nezostal, tak im narozprával aké to bolo krásne. Asi nebol v klamstve presvedčivy , lebo málokto mu veril. Duplovane po tom keď sa cez Hanáčka dozvedeli, že Marie chodí s dvojmetrovým desiatnikom zo Všerub. Od tejto príhody si Marek dával pozor aby sa náhodou neobjavil na výchádzke vo Všeruboch.

Dlho sa nič nedialo. Tejto rote prialo šťastie ako hrom. Žiadny narušiteľ si nevybral tento úsek. Prúsery vojakov sa vždy zamietli pod koberec. Na tejto rote nič nové. A keď už ozaj hrozil super prúser mali na prápore spriaznenú dušu majora Junka. Sruby boli pre neho jedna veľká srdcovka. Robil tu dlhé roky veliteľa a dokonale to tu všetko poznal. Bolo to však všetko klamlivé . Ticho, ako pred veľkou búrkou. Tá skutočne prišla podvečer od bavor . Prihnala sa neskutočná čierňava. Nastala tma ako v noci. Prvý veľký blesk trafil signálku a to tak , že celá svietila pár sekund. Na rote vybuchla signalizačná bedňa . Bola to taká rana ,že signalista zleteľ zo stoličky a od strachu mu cvrklo do gatí. Rota ostala v úplnej tme. Po chodbách svietilo núdzové osvetlenie. Fungovali iba vysielačky. Všetky hliadky akonáhle zistili že sa nedá volať na rotu po dráte volali cez vysielačky. Nastal totálny chaos. Major Míka mal dederáka a ten ihneď vyhlásil pohraničný poplach. Všetko, čo bolo na rote muselo do terénu . Do toho pekla , čo bolo vonku sa nikomu nechcelo. Pobehovali s baterkami po rote a hľadali svoje oblečenie. Nadávalo sa tam o dušu. Všetkých rozviezli na signálku .V tom hustom daždi sa rozostavili tak, aby káždý videl na toho druhého. Potoky sa začali vylievať zo svojich korýt. Potok Kouba pri závore vytoril jedno malé jazero. Upchali sa mreže pod signálkou a voda si našla ľahšiu cestu . Na pomoc prišli aj vojaci z praporu a ostatných rôt. Päť kilometrov nepriedušne uzavrieť, to bola riadna fuška. Každy tušil , že to tak rýchlo neskončí. Signálna ústredňa totálne vyhorela . Kým priviezli druhú z práporu, tak bolo ráno. Celá rota stála na signálke aj s posilami totálne premočená. Nikto nemal na sebe ani kúsok suchého oblečenia . Cez vysielačky sa každý dožadoval vystriedania. Nič iného nepočuli iba **„Musíte vydržet na odstranění poruch se intezívně pracuje !“** Ráno prestalo pršať a začalo svietiť slnko. Jeho teplé lúče postupne vysušovali ich mokré odevy. Dostali správu ,že skôr ako do večera to nebude hotové. Tie výkriky nadávok by v tej chvíli nikto nechcel počuť.Ak by sa medzi nimi objavil nejáký furták, tak by so zdravou kožou nevyšiel. Postupne ako sa obnovilo spojenie cez telefóny, začali sťahovať najprv tých z práporu a z ostatných rôt. Po obede sa dočkali aspoň trochu chleba s čajom a paštétkou. Nakoniec sa spojárom podarilo oživiť celú pravú stranu. Polovica sa takto dostale späť na rotu. Tá druhá mala smolu tých odvolali až neskoro večer. Systém služieb sa musel znova prepracovať. Niektorí mali smolu po troche oddychu museli znova do služby. Atmosféra na rote hustla . Všetci do jedného boli podráždení. Stačila malá iskrička a bolo by peklo. Postupne sa to utriaslo a nastal stabilný režim. Dva dni služba jeden deň školenie alebo deň voľna. Veľa energie sa muselo vydať na to aby nikto neprešiel na druhú stranu. Propagovalo sa tu heslo starých Chodov: **„Neprojdou.“** Všetko to slúžilo len jednému , aby obyčajní ľudia nevedeli čo sa deje na západe. Komunistická propaganda ukazovala zo západu iba to zlé . No títo chlapci vedeli svoje . Na druhej strane nie je žiadny strašný nepriateľ ,iba obyčajní ľudia zo svojim štastím a starostami, ktorí bojujú o svoje šťastie na slnku.

Raz, keď mal desiatnik absolvent Studnický ísť do terénu na kontrolu hliadok porušil tradíciu. So sebou si nezobral nijakého poddôstojníka , ale vojína Majevského. Bolo to prekvapenie obyčajní vojaci na kontrolu nikdy nechodili. Išli na kontrolu piketu. Marek dúfal, že sa to na pikete dozvedia . Naznačil dozorčímu , že nejdú na závoru , ale na piket. Studnický dozorčímu povedal , že idu na kontrolu závory . Marek nevedel o čom sa bude počas služby so svojím veliteľom čaty baviť. Začali sa baviť o službe o tom , že obyčajní vojaci dostávajú dobre zabrať. Neustále služby ich poriadne deptajú. Postupne Marek zistil ,

že tento inžinier nie je obyčajný furták. Bol to vzdelaný a rozhľadený človek s ktorým sa dalo baviť o čomkoľvek. Mal len smolu, že rok vojenskej služby si musel odkrútiť tu na západnej hranici . Nakoniec Marek nabral odvahu a oslovil Studnického: **„Súdruh desiatnik, je to normálne aby sa toľko energie vydávalo na ochranu hranice? Také množstvo ženijnej techniky a zbraní ? To musí stáť nekresťanské peniaze. A kto je za drátom my alebo oni? Veď keby chceli tak tí z druhej strany sa sem prebojujú kedy chcú. Čo by sme si pomohli proti tankom so samopalmi? Veď by nás pochytali ako zajace, nemám pravdu?“** Takto otvorene to ešte Marek nikomu nepovedal. **„ Nevím co ty mám na to říct.** odpovedal desiatnik. „**O tomhle vobyčejní lidi nerozhodují to je panské hunctústvo tam těch nahoře . Nemyslím na Pána Boha. Myslím na mocních tohoto světa na tých naších ,ale i tých na západě . Prostě si rozdelili Evropu jak se im hodilo a na čem se dohodli. My máme smúlu nebo štestí co já vím . Narodili jsme sa prostě na téhle straně. S tým nic neuděláme.“** pokračoval vo svojom monológu a ani si nevšimli, ako im cesta rýchlo ubieha. Hovorili medzi sebou potichu.Išli na kontrolu hliadok a chceli ich prekvapiť. **„To kdo je za drátama ? Na to si musel dojít aj sám . Vdyť se koukaš kolem sebe. Máš to štěstí, že vidíš i na druhou stranu. Je to jasný my jsme za drátama a my jsme se uzavřeli voči světu tým ostnatým drátem . V šedesátem osmem jsme chtěli socializmus z lidskou tváři a otevřené hranice. A co se stalo ? Rusové s ostatnými socialistickými státy nám to překazili. Nevím co je lepší či socializmus nebo kapitalizmus ? To nevím posoudiť narodil jsem se v socializme a tak jsem vychovávan. Na západě sem nebil . Logicky my vychádzi, že kdyby tam bylo tak špatne jako nám to podsúva naše propaganda, tak by museli mít aj vony dráty.“** Marek ho mlčky počúval a nevedel, čo si má o tom myslieť. Ešte sa s ním takto otvorene nikto nebavil. **„Tak potom sme zlí my? Lebo my bránime svojim ľudom vidieť svet aj inak ako ho poznáme,“** odpovedal Marek. **„To se takhle jednoznačně nedá říc. Já na hranici nikdy nechtěl . Rozkaz jsem musel plnit jinak by jsem skončil v base. Jako každej kdo je tady. Neznám nikoho kdo je tady z přesvědčení. Víš když jsem chodil jako malý kluk do kláštera na náboženstvi . Představená kláštera nám kládla na srdce i když neuvěřite v Boha , všichni by jsme měli mít svědomí. Protože když ho lidi nebudú mít, pak bude na zemi peklo. Lidé přestanou být lidmi a stane se znich obyčejná zvěř. Já se tady snažim sloužit tak, abych se nestyděl sám před sebou a aby mě svedomí netrápilo celý život.“** Tak po tomto mal Marek v hlave totálny bordel. Našťastie sa blížili k piketu a nebol čas na filozofické úvahy. Pred piketom nebolo nikoho. Aj psy v kotci spali vôbec, ich nevnímali. Totálne ticho. Iba z komína sa dymilo ,aj keď bolo leto. Piket bol hlboko v lese tesne vedľa potoka. Tu bola v noci neustále zima. Desiatnik Studnický naznačil Marekovi , aby vošiel prvý do piketu . Marek vstúpil do piketu a zažal svetlo. Na kavalci ležali traja vojaci a na zemi jeden. Ten bol samozrejme zobák. Jedine Nouza zodvihol hlavu a keď uvidel Mareka tak zamrmal: **„Kurva, zhasni vole, tady se nedá spát.“** Marek sa otočil dozadu na desiatnika a ten mu naznačil aby zhasol. V prítmy mu ukázal aby si ľahol na zem. Marek ho poslúchol. Potichu mu povedal: **„Odpočineme si a pak půjdeme ,tito vúbec netuší že jsme tady.“** Oddychovali . V pikete všetci ako jeden spokojne odfukovali . Spali spánkom spravodlivých. Po hodine driemania zatriasol desiatnik Marekom. Vstali a vyšli von. **„Tí uvnitř nejsou normální vúbec netuší, že jsme tam byli to je na pěknou basu !“** rozčuloval sa desiatnik absolvent. Z púzdra v ktorom mal samopal škorpión vybral tri slepé naboje. „**Tak tohle vás určitě vzbudí !“** Vošiel do piketu. Do kachieľ, v ktorých dohárał oheň ,vhodil tri slepé náboje .

Vybehol von . S Marekom sa schovali za stromy. Po chvíli sa ozvali tri po sebe idúce tlmené výstrely. V pikete nastalo peklo . Rachot a nadávanie nemali konca. Vtom sa zobudila aj Zoja. Asi od strachu štekala ako divá. Človek nadobudol dojem, že nastal koniec sveta. Suchár Studnický sa za stromom smial o dušu. Pred piket vybiehali vojaci v košeliach so samopalmi v rukách. V tom Nouza zbadal za stromom Studnického. Bolo veľkým šťastím, že

v tom šoku nestrieľal. Došlo mu to keď zbadal uniformu. Rýchlo zareagoval a zvolal: **„Stúj, kdo tam, heslo !“** Po formalitách podal Studnickému hlásenie. Ten im za horúca vypucoval žalúdky. „**Co to má znamenat, my jsme byli hodinu v pikete a nikdo z vás neměl ponětí ,že tam jsme . Máte štěstí, že jsem tady já! Toto je vobyčejný diletalizmuz , kterým ohrožujete svoje životy . Dúfam že netoužite stráviť život v base. Já vím že na nepřítela z druhé strany nevěříte ,ale nikdo nikdy neví ,co se múže stát ? To bylo naposledy , druhá šanca už nebude !“** Takto rozčúleného ho nikto ešte nevidel. Všetci mali zvesené hlavy. Uvedomili si, že majú super šťastie . U Studnického mali istotu ,že ich nenahlási. Bol to správny chlap. Na rote sa to aj tak všetci postupne dozvedeli. No nikto z toho nič nerobil. V hláseni z nočnej kontroly nebolo nič mimoriadne.

Všetko to prekryla udalosť so zobákom Navrátilom. Bol začiatok augusta a bolo nepríjemne teplo. Navrátil sa rozhodol vo svojom voľne, že sa bude trochu opaľovať. Miesto, ktoré si vybral bola strecha garáže pre vetriesku. Nie a nie sa opáliť . Zišiel dolu a stretol najväčieho šoféra na prápore Běhala. Ten mu poradil, aby sa natrel motorovou naftou. Bleskovo zareagoval. Takto namazaný a celý nahý na streche zaspal .Po troch hodinách sa zobudil na strašné pálenie kože. Spredu bol celý červený a strašne trpel. Nemohol sa od bolesti vôbec postaviť. Zmohol sa akurát na to, že neustále kričal **„Pomoóóóc.“** Volanie o pomoc sa ozývalo v priestoroch celej roty. Nikto však nevedel, odkiaľ ten krik vychádza. Nakoniec ho našli na streche garáže. Od bolesti sa nemohol vôbec postaviť. Kuchári ho natreli vlažným mliekom a pomohli mu dostať sa zo strechy. Celý nahý sa snažil dostať na rotu . Najviac ho bolela koža na pohlavnom úde. Ten sa mu kýval zo stany na stranu . Pri každom takomto pohybe nenormálne trpel. Išiel ako zle nastavený robot. Z jednej strany čevený a z druhej biely. Tí, čo ho videli, ako kráča sa neubránili úsmevu. Keď videli ako trpí smiech ich rýchlo prešiel. Ľahol si do ošetrovne , čo bola v lete najchladnejšia miestnosť. Dúfal, že bolesti rýchlo ustúpia . No mýlil sa . Pre neutíchajúce bolesti ho odviezla sanitka do Domažlickej nemocnice. Tam mu zistili popáleniny druhého stupňa. Z nemocnice ho pustili až po dvoch mesiacoch . Nakoniec sa z toho dobre vylízal. Tešil sa , že i napriek tomu, čo si vytrpel nemusel byť dva mesiace v tejto pakárni.

Po tom, čo načapal Studnický celý piket ako spí, začali sa diať divné veci. V okolí zlomu sa v noci pohybovali smerom od Bavor neznáme postavy. Pohyb bolo vidieť len pri tých hliadkach ,ktoré nemali so sebou psa. Videl to kde-kdo. Začalo sa rozprávať, že Studnický to privolal. Raz, okolo jednej po polnoci hliadka vojína Doktora ležala hore na pozorovačke. Driemali a strácali ostražitosť. Ležali vonku na zamrežovanej podlahe pozorovačky. Po určitom čase Doktor počul slabý šramot. Mazák Fazekaš spal. Doktor uvidel cez mreže pod pozorovačkou stát v mesačnej noci štyri postavy. Bola síce mesačná noc aj tak nemohol rozoznať, kto to je. Nekomunikovali medzi sebou iba pozerali smerom hore na pozorovačku. Doktor od strachu ani nedýchal. Bolo počuť, ako Fazekaš odfukuje. Nevedel čo má robiť. Ak začne strieľať, tak ich majú pekne na rane. Počas toho ako uvažoval postavy ako zrazu prišli tak aj zmizli. Chvíľu čakal a potom zobudil Fazekaša. **„Vstávej, někdo tady byl ! Co blbneš, to by sme ich hádam počuli,“** nervózne vstával a pozeral do okolitej tmy. Postavil sa k veľkému infráku, aby sa presvedčil, čo sa to vlastne deje . Priložil si ho k očiam a postupným natáčaním prehľadával okolie. Cez stromy bohviečo nevidel . Po chvíli zmeravel. Zbadal, ako sa v lese mihli dve postavy. „**Kurva, sú tam ! zavolaj na piket,“** radil Doktorovi. Doktor zavolal na piket, aby k nim prišli so psom. Tí ho poslali do kelu, aby si nevymýšľal a aby dal pokoj. Po jeho vytrvalom naliehaní na koniec prišiel Chovanec s fenou Šimonou. Tá ihneď chytila stopu a vliekla ich k hranici. Tam ju museli zastaviť Stopa viedla do Nemecka. Všetci traja zadýchano pozerali do tmy. Nechápali, čo to malo byť. Vrátili sa späť na svoje posty. Nevedeli, čo majú robiť. Napokon sa dohodli s veliteľom piketu slobodníkom Novákom, že to nebudú nikde hlásiť. Postupne sa aj tak začali šíriťdohady a klebety. Niektorí si aj niečo pridali .V ich hlavách vznikal podvedomý strach.

Pred piketom sa znova poctivo klackovalo. Nikto netušil čo sa to deje. Na rotu prichádzali nezrozumiteľné poznatky z terénu. Informácie sa dôkladne preverovali, aby sa nemusel zbytočne vyhlasovať pohraničný poplach. No po čase sa všetko vrátilo do starých koľají. Zo všetkého si začali robiť srandu.

Raz, keď slúžil na pikete predseda SZM Konečný, z ničoho nič sa mu spustila z nosa krv. Možno od strachu , lebo dlho neslúžil v teréne. Do služby chodil málo. Na pikete bol asi tretíkrát. Krvácanie nie a nie zastaviť. Nedopatrením pokvapkal košeľu ležiaceho Fazekaša. Ten sa s odporom postavil. **„Si normálny, pozeraj čo si urobil !“** Ako-tak stál pod svetlom všimol si ho slobodník Novák. **„Kurva, teď to vypadá, jako bys byl postřelen? Co takle vystreliť si z Nouzy . Ten se po tom incidente s postavami na Zlome začal nenormálne báť.“** Slovo dalo slovo a začal sa tvoriť scenár ako nastaviť na Nouzu pascu. Konečný ešte viac pokvapkal krvou Fazekašovu košeľu. Krv z nosa rozotrel aj po svojej tvári. Porozhadzovali všetky veci v pikete ,aby to vyzeralo ako prepad. Konečnému postupne prestala tiecť krv. Obaja si ľahli na zem do polôh zastrelených vojakov . Ruky mali natiahnuté tak, že sa z posledných síl snažili dostať k svojim samopalom. Všetko urobili tak, ako by to bola skutočnosť. Stihli to len tak tak. Strážny na pikete upozornil Nováka, že z Flekov sa blíži hliadka vojína Nouzu. Zhasli svetlo . Novák so strážnym sa skryli za stromy. Po chvíli bolo počuť funenie tlstého Nouzu. Za ním s veľkým odstupom kráčal psovod Benák so Zojou. Nouza otvoril dvere na pikete a rozsvietil svetlo. To, čo videl, mu rozšírilo zreničky. Nemo sa pozeral na tú skazu a nechápal. Tí dvaja hrali svoju úlohu dokonale.

Dýchali pomaly a nehýbali sa . Zrazu bolo počuť ako niečo ťažké padlo na podlahu. Z vnútra piketu sa ozval víťazný rev. „**Dostali sme hóóó.“** V tom momente sa do dverí piketu naraz tlačili Novák so strážnym a Benák. Na zemi uvideli ležať s roztiahnutými rukami tlstého Nouzu. Nad ním stáli rehotajúci sa figuranti. Nouza s vypleštenými očami pološialene pozeral do neznáma. V tom si slobodník Novák uvedomil, že tu asi končí všetká sranda. **„Kurva, klid, co nevidíte, že je v totálnim šoku sakra**. **Kdo mohl tušiť, že ho to tak sebere!“** Nastalo ticho. Spoločnými silami ho zdvihli a opreli o posteľ. Je tvár vôbec nereagovala. Novák si priložil k jeho prsiam ucho a nadšene zvolal: **„Kurváá, von žije, jenom je v šoku !“** Prefackali ho, no vôbec nereagoval. Nakoniec ho museli obliať studenou vodou, aby sa prebral k životu. Vyplašene ako lapená zver pozeral po všetkých čo boli v pikete . Po hodnej chvíli z neho vyšlo iba jedno slovo“ **„Kokoti.“** Stále na neho rozprávali, no on mlčal. Neprehovoril ani cestou na rotu. Po rote chodil ako námesačný. Odpovedal iba slovami áno a nie. Po troch dňoch sa nakoniec rozosmial . Zastavil sa pri Novákovi: **„Sakra kurvo, ty se na mě těš . Všechno ti vrátim i s úrokama.“**

V jednu augustovú sobotu sa na rote ako vždy v sobotu všetko čistilo. Na chodbách bolo porozhadzované mazľavé mydlo. Všade bola porozlievaná voda. Dozorčí aj z veliteľmi čiat pokrikovali po vojakoch, aby to robili dôkladne. Rajóny, samozrejme, robili iba zobáci a starší zobáci. Sem-tam aj nejaký mazák, čo dostal trest po službe. Mazáci a supráci sa akosi na rote v tej chvíli nevyskytovali. Teplo ich vyhnalo von. Zašívali sa kde dalo. Tí, čo mali na starosť techniku sa o ňu akože starali. Psovodi sa opaľovali za kotcami. Dokonca slobodník Kubik si dal pod GAZ deku. Ľahol si pod auto, ruky si pomocou handier uviazal o nápravu a spal spánkom spravodlivým. Ten, kto sa pozeral na gazík si myslel, že jeho majiteľ usilovne pracuje.Nikoho nenapadlo, že v tej istej polohe je pekne dlhú chvíľu. Zrazu tú usilovnosť prerušil pohraničný poplach. Všetci tam kde boli zanechali svoje náradia a nastúpili v plnej zbroji na buzerplac pred rotou. Sem tam ešte dobiehali oneskorenci čo boli vonku. Keď už bolo všetko, čo malo nohy a ruky zoradené, predstúpil pred nich staršina: **„Vojáci, na rotě Maxov došlo k narušení státní hranice. Narušitel nebyl ješte dopaden , ukrýva se někde v místnim močáre, tí kterř nejdou do služby , ať urychleně nastoúpi do nákladniho vozidla. Pak se přesunou sa na rotu Maxov, kde nepródyšne uzavřou hranici v prostore pravděpodobného výskytu narušitele. Operaci velí osobne velitel praporu major Junek.**

Velitelem vozidla bude desátnik absolvent Studnický. Odchod a neserté mě, né že se dozvím, jak jste v něčem selhali a nebo udělali nejakej průšvich !“ Na rote z mužstva ostali iba tí, čo boli v teréne a tí, čo ich mali striedať. Marek mal to štastie, že bol vtedy na pikete. Čo by sa asi stalo, keby nejaký narušiteľ tušil, v akom stave je oslabená rota ? Určite by sa pokúsil prejsť na druhú stranu. Keby to niekto urobil, až potom by sa zistilo v akom bordeli je rota. Na rote to po poplachu vyzeralo ako po výbuchu. Veci a všetko ostatné ostalo ležať tam kde to zanechali. Keby tam prišiel niekto neznámy strašne by sa čudoval. Nadobudol by dojem, že celá rota asi ušla za hranice , alebo tu vypukla neznáma epidémia. Nakoniec to aj tak museli upratať tí čo zostali na rote. Pri upratovaní bordelu sa nadávalo ostošesť. Každý preklínal toho východného nemca, prečo si nevybral inú časť hranice. Z Maxova sa vrátili až neskoro večer. Ako to tam dopadlo sa ostatní dozvedali postupne. Od každého niečo iné. Dlho sa ho nepodarilo vypátrať. Plazil sa v blate tak dokonale , že nie a nie ho vypátrať. Psy v tom smrade, ktorý sa šíril z močiara nemali žiadnu šancu, aby ho vystopovali. Až tesne pred večerom sa mu podarilo nebadane dostať pár metrov od čiary. Mal veľkú smolu . Jeho svetlé vlasy ho vo vysokej tráve prezradili. Tí, čo ho uvideli, vystrelili varovné výstrely. Ako náhle zistil, že je prezradený, pustil sa do prudkého behu. Chcel byť čo najskôr za hranicou. V tom momente skočili po ňom traja, čo boli najbližšie. Zrazili ho k zemi. Nastala bitka na život a na smrť. Boli v presile, aj tak ho nedokázali spacifikovať. Už už sa zdalo ,že sa dostane za čiaru . V jednom momente sa pošmykol a už sa nedokázal zodvihnúť. Nasadili mu putá. Do spútaného a bezbranného kopali ako zmyslov zbavení. Adrenalín so strachom ich zbavil obyčajnej ľudskej súdnosti. Reval od bolesti a plakal. Bol to mladý asi dvadsaťročný chlapec. Celý bol v rifľovom a na nohách mal biele tenisky. Jeho blonďaté vlasy mu siahali na ramená. Z nosa mu tiekla krv. To besnenie nakoniec zastavil mladý poručík z Maxova. Naložili ho do gazíka a odviezli na rotu. Na Maxove ho hodili ako vrece zemiakov do garáže. Strážili ho dvaja strážni. Major Junek si dal nastúpiť všetkých, čo boli v teréne. Poďakoval im za dobre vykonanú prácu.Upozornil ich , že ho vydajú späť do Východného Nemecka. Tam dostane takú basu, z ktorej sa len tak skoro nedostane. Pred tým ho ešte zavesia za nohy a dostane poriadnu bitku. To, čo mu urobili naši vojaci je proti tomu obyčajné nič. Odporučil tým, čo sú dobre naštvaní, aby mu ešte naložili. Mal by si zapamätať,že cez našu hranicu cesta na Západ nevedie. Inteligentejší vojaci to brali ako vtip. Vyvŕšiť sa na bezbrannom človeku je strašne úbohé. Našli sa aj zo šestnástky jedinci , ktorí si išli uderiť. Boli to väčšinou tí, čo robili na bitúnkoch .Ten sadizmus mali asi v krvi. Až keď bol skoro v bezvedomí tak prestali. Musel hrozne trpieť. Takto si cestu za slobodou určite nepredstavoval. Tu mal ako takú nádej na úspech. U nich vo Východnom Nemecku mu v tom bránili elektrické dráty a mínové pole. Zo strážnych veží sa strieľalo bez varovania. Prejsť takúto hranicu bola istá samovražda. Preto sa čoraz častejšie pokúšali prejsť cez Československú hranicu. Volali ju aj zelená. Pri dobrom šťastí a vhodných podmienkach,tu bola šanca na útek. Pri najhoršom ich zadržali. Na zelenej sa strieľalo iba s výstrahou. Kto neuposlúchol mal smolu, ale takých prípadov bolo málo. Bolo to kruté, ale predsa humánejšie ako u nich. Po tomto idncidente sa pri každom rozkaze upozorňovalo na zvýšený tlak narušiteľov z Východného Nemecka. Prízvukoval sa zvýšený dôraz na ostražitosť a nepoľavenie vo svojich činnostiach. No postupne sa zase všetko dostávalo do starých kolají. Tam, kde sa dalo. sa služba zľahčovala. Veď cez šestnástku nerušitelia nechodia . Pritom im na cestu pri jasnej noci svietili svetlá americkej spravodajskej stanice na kopcoch pohoria Hohen – Bogenu. Bol to maják v rozbúrenom mori. Svietil z ďaleka , ako by naznačoval, ktorým smerom treba ísť. Na šestnástke mali šťastie. Ten kto chcel ujsť si vôbec neuvedomil, akého má na druhej strane pomocníka. Ak by to tak bolo, potom by tam bol frmol ako na Václaváku. Všetko však bolo inak . To ticho neveštilo nič dobrého. Vojaci, čo museli chodiť zo služby do služby , si to vôbec neuvedomovali. Po službe sa tešili iba na to, aby sa dobre najedli a vyspali. Aj keď o spaní cez deň na rote nemohlo byť ani reči. Bol

tam neustály pohyb a hluk. Niektorí si pospali v službe sa po pár hodinách sa zobudili. Potom hrali v klube biliard. Major Míka nechápal, prečo sa im nechce spať. Boli tam jedinci ktorí spali tak tuho, že by ich nezobudil ani poplach.

Raz, keď Marek prišiel unavený z nočného piketu, zaspal spánkom spravodlivých. Vôbec nepočul ,že je vyhlásený bojový poplach. Šobr sa ho márne snažil zobudiť. Napokon to musel vzdať. Marek už v spánku cítil určitý nepokoj. Zrazu sa zobudil a zistil, že rota je prázdna. Všetky postele boli bez spacákov. Tie si museli brať so sebou, lebo spacák bol súčasťou veľkej polnej. Vyplašený vyskočil z postele a podišiel k oknu. Uvidel celú rotu nastúpenú v plnej pohotovosti. Práve čítali menný zoznam všetkých nastúpených . Pri jeho mene sa ozvalo, že je v spätnej skupine. Spätná skupina nebola nastúpena, tá mala za úlohu zamínovať rotu . Ako posledná ju aj opustila. Boli v nej väčšinov kuchári a pomocný personál. Simulovali svoju činnosť tým, že nosili okolo roty makety mín. Po splnení rozkazu zaľahli a čakali , kým rota opustí priestor. Marek spanikáril a behal po rote v trenírkach zo spacákom v ruke. Keď počul ako furtáci kontrolujú rotu, schoval sa na záchode. Tam si musel stať na záchodovú misu, lebo popod dvere by mu bolo vidieť nohy. Kontrola bola aj na záchode. Mal šťastie, nikto nekontroloval záchod, v ktorom stál. Trčal tam dobrú hodinu, až keď sa začali vojaci trúsiť po rote, vyšiel von. Všetci sa mu smiali , aký bol vyplašený . Bol rád, že dobehol furťákov, lebo basa mu visela na vlásku. Aby sa vojaci nenudili , vždy si niečo povymýšľali. Napríklad Kotula keď raz začas slúžil na pozorovačke, brával si zo sebou čisté papiere, na ktoré kreslil erotický seriál . Príbeh bol o koňoch chcel tým pobavil ostatných ,keď sa nudili pri strážení. Kreslil to hlavne pre kamaráta Konika. Nakoniec si ich podávala jedna hliadka za druhou. Bol vynikajúci maliar , jeho kresby boli verné a humorné. Neskôr sa dostali na rotu a nechali si ich kolovať. Dobre sa na nich bavili. Nedopatrením sa k nim dostal staršina. Zavolal si Kotulu na raport. „**Kurva, nesertě mě vojíne vím , že jste stará páka ,no tohle se zabavuje i když to máte za pár rozumíte kurva ? Od teď se na špačkích bude vartovat a né kresliť takové pitomé hovadiny !“** prísne sa naňho pozrel „**Rozkaz, súdruh nadpráporčík ,už sa to v mojej službe nebude opakovať.“** Zasmial sa popod fúzy. „**Dějte si odchod, vás ten smích přejde , když to dám do rozkazu velitele roty!“** zavelil staršina . V momente, keď sa za ním zavreli dvere, začal si so záujmom pozerať erotiké konské príbehy. Dobre sa na to bavil. Neskôr ich ukazoval v krčme svojim kamarátom. Kotula sa stal populárny, proti svojej vôli. Malo to jednu výhodu. Keď bol na vychádzke , tak od svojich obdivovateľov dostal pivo zadarmo.

To, že rota bola mimo záujmu narušiteľov sa tu aj tak stále niečo dialo. Marekovi tajne strčili do púzdra s ďalekohľadom tridsaťcentimetrovú užovku . Z piketu ho vyprevádzal slobodník Novák so slovami: „**Klidnou službu vole a né, že se tam posereš. Kdo by to pak na tom špačku vydržel.“** Všetci sa usmievali . Marek nechápal. Po ceste na pozorovačku na Liščí mu nešlo do hlavy, čomu sa usmievali. Prehľadal celú pozorovačku ,či mu tam niečo nenastražili. Nič tam nenašiel . Po chvíli na to zabudol. Čas na pozorovačke sa vliekol pomaly. Aby zabil nudu, vyšiel na ochoz s tým, že si pozrie cez ďalekohľad okolie. Odtiaľ bol dobrý výhľad do cigánskej osady na Liščí. Rád sa pozeral po pekných cigánkach . Hlavne Jolanka bola prekrásna. Po pamäti siahol do puzdra a zmeravel. Zdalo sa mu, že ďalekohľad ožil a hýbe sa. Zreval tak, že ho museli počuť až hore u cigánov. Prudko zo seba zhodil puzdro s ďalekohladom na mreže ochodzu. To, čo videl, ho šokovalo . Z puzdra vyliezala užovka. Marek zostal v šoku. Nezmohol na nič, iba s údivom pozoroval ,ako prepadla cez mreže dolu z pozorovačky. Adrenalín mu stúpol na maximálnu hranicu. Postupne to rozdýchal a upokojil sa. Až teraz mu došlo, prečo tie blbé poznámky na pikete. Sľuboval pomstu. Po príchode na piket spustil na nich spŕšku nadávok , čo ich ešte viac rozosmialo. Dokonca Novák ho očuchával, či sa neposral. **„Tak to ti vrátim aj s úrokami !“** zastrájal sa naštvaný Marek .

Major Junek mal šťastie vždy, ak stretol nejakých vojakov zo šestnástky ,tak to bol prúser. Cestou zo Všerub stretol potácajúcich dôstojníkov. Desiatnika absolventa Musila a čatára absolventa Chadima. Neveril vlastným očiam čatár Chadim opitý, to je nemožné. Bol to jeho miláčik, ktorý vojnu žral. Všetko, čo sa dialo na rote, mu tajne hlásil. Nechápal, ako sa mohli takto ožrať. Dokonca aj Musil športovec, ktorý dodržiaval zdravú vyživu bol na mol. Teraz sa potácajú po ceste sťa divé svine. **„Stúj !“** zreval na šofera. Ovoril dvere na gazíku a spustil. **„Kurva, jak to vypadáte ? Jste totálně vožralí ? Vy co máte jít vzorem pro vojáky. Tak to je bordel, na to se nedá koukať. Nastupte vemu vás na rotu , takhle by jste tam došli hádam za týden kurva! Jesli aj vúbec, sakra to je zasa den !“** Nastúpiť do gazu bol pre nich nepredstaviteľný problém . Nakoniec pomocou šoféra sa im to aj podarilo. Na rote im v kancelárii veliteľa roty nadával , že sa to ozývalo po celej budove. Pri tom nadávaní zrazu Chadim obledol. Naplo ho na zvracanie a prvé, čo ho napadlo, schytil majorovu brigadírku , ktorá ležala pohodená na stole. Celý obsah žalúdka skončil vo vnútri brigadírky . To, čo bolo navyše, pretekalo cez okraje na podlahu. Bol to pohľad, z ktorého bolo zle aj ostatným. Uprostred kancelárie sa potácal s plnou bribadírkou zvratkov. **„Promiňte já musím ven,“** otočil sa a utekal z miestnosti na záchod. Časť z brigadirky pritom, ešte porozlieval po chodbe. Major Junek stál ako soľný stĺp. Tak toto nečakal ani v najhoršom sne. Zrazu očervenel, vybehol na chodbu a zreval: **„Já vás zavřu četařskej až sčernáte, nebo se z teho zaserte kurva ! Tu brigadírku mi zaplatíte.“** Otočil sa do miestnosti veliteľa **„ Zítra vás čekám na raportě i s četařem Chadimem !“** Červený od zlosti a bez brigadírky rýchlo opúšťal rotu. Ako prechádzal okolo záchodov, vyšiel z nich čatár a podával mu mokrú brigádírku. **„Co to děláte, snad nechcete, abych si ten bordel dal na hlavu vy osle.“** V tej zlosti chytil brigadírku za šilt a vyhodil ju von z okna. V aute celú cestu nadával, až z toho šoféra rozbolela hlava. Chadim nakoniec nedostal žiadnu basu, akurát musel zaplatiť zničenú brigadírku. Bol to predsa miláčik majora . Milačikom sa odpúšta, kde-čo a niekedy aj väčšie prúsery. Brigadírka nakoniec skončila v kotcoch ako trofej . Visela nad kotlom v ktorom sa varilo psom.

Nie vždy sa chcelo všetkým robiť si zo života srandu. Obe bol vždy veselý a všetci sa čudovali ako to robí, že ho táto pakárna vôbec nedeptá. Zo dňa na deň sa zmenil na nepoznanie . Chodil zadumaný a niečo si sám pre seba hovoril. Už to nebol ten Obe, ktorému pri každej prdeli, čo sa robila na rote iskrili oči ako veselé ohníčky. Stával sa z neho zadumaný mladý starec. Raz, keď sa na pikete robili voloviny zostal v pikete sám.Nikto si to vôbec nevšimol , že pri strieľaní na pivovú fľašu nie je medzi nimi. Vošli rozjarení do piketu a to, čo uvideli ich prikovalo k podlahe. Nikto sa neodvážil urobiť krok navyše. Na kavalci sedel Obe a medzi nohami mal samopal opretý o bradu. Prst na kohútiku pripravený na to, aby to ukončil. Potom by už nevideli nič, iba mozgy na strope piketu. **„Kurva, nelezte sem nechte mě bejt , chci to ukončit. Tá kurva mě dala kopačky našla si jiného . To mě slibovala,že na mě počká. Já ji věřil jak malé děcko a ted tohle. Kurváá, já ji tak miloval,“** hovoril pomaly a plačlivo. Po líciach mu stekali slzy. Nikto sa nezmohol na nič čakali a tajne dúfali, že je to iba vtip . Všetko bude zrazu tak ako má byť a on si to rozmyslí. Jediný kto to pochopil , že tu končí všetka sranda , bol slobodník Novák. Všimol si ako kŕčovite drží sapík . Jeho sklené a neprítomné oči naveštili níč dobré. **„Obe, neblbni, nech to bejt, takových ještě bude ! Si mladej a nevíš kdo tě tam venku jěště čeká .Co víš vona si to možná rozmyslí . Co pak s tým udeláš , když budeš mrtvý?“** Čím viac naňho hovoril, tým viac si pritláčal samopal o bradu. V jednej chvíli to vyzeralo, že mu hlaveň prerazí spodnú čelusť. Tým ako ho prehovárali , tým viac sa snažil, aby už bol koniec. Triasol sa po celom tele. Už už sa čakalo, že to urobí. Na to sa ozval Novák: **„Dobře Obe, dělej si co chceš! My teď půjdem ven a necháme tě tady samotného . Kdýž si myslíš ,že toto je to správny řešení, udělej to. My nechceme bejt při tom, je to jen a jen tvá věc. Budeš nám chybět , ale teď není v naší moci abychom tě zastavili. Komu není rady, tomu není ani**

pomoci, věř mi .“ Otočil sa a vytláčal ostatných von z piketu. Rozišli sa a každý sa snažil , aby bol čo najďalej od piketu. Pri stromoch sa zastavili a nervózne čakali , čo sa stane. Zdalo sa,že čas zostal stát. Nikto nevnímal nič, iba čakal na to kedy sa ozve výstrel. To ticho trvalo večnosť. Po chvíli sa to začalo .V pikete nastal buchot a bolo počuť, ako si sám pre seba niečo rozpráva. Z toho nadobudli pocit , že tam asi nie je sám . Hotová schyzofrénia. Ticho prehlušil neskutočný rev. **„ Kurváá, kurváá je to !“** V tom sa vo dverách piketu objavil Obe . V tvári bol celý červený a triasol sa. Začal zo seba strhávať všetko, čo mal na sebe. Potom polonahý vletel do potoka so studenou vodou. Vyváľal sa v nej ako divé prasa. Vydával tlmené zvuky raneného zvieraťa. Napokon sa upokojil . Sadol si celý mokrý na breh potoka a plakal. Nemo na neho pozerali . Báli sa k nemu priblížiť, aby ho to nechytilo znova. V tej chvíli sa im javil ako by bol z inej planéty. Nechali ho tak . Tušili, že bolesť duše utlmí iba bolesťou tela. Počas služby mu nikto nič nehovoril . Vôbec netušili, ako by sa zachovali, oni v jeho situácii . Nikto nemal tušenia ako to zvládne. Ešte dlho trvalo , aby to bol zase ten Obe , ktorého skoro všetci mali radi. Hovorí sa, že čas je najlepší lekár a v tomto prípade sa to platilo duplom. Smutné oči sa pomaly menili. Sem tam sa mu v nich objavili záblesky malých ohníčkov. O tom čo sa stalo nechcel s nikým hovoriť Pre neho to bolo niečo, čo už bolo. Nikto nevedel ako trpí , tú bolesť si nechal vo svojom vnútri. Bola to jeho karma, do ktorej nedovolil nikomu vstúpiť.

Fena Gina ušla Obemu pri kŕmení z kotcov .Vybrala sa rovno na rotu hľadať svojho pána supráka Jakubčáka. Akoby tušila ,že čoskoro bude bez svojho pána. Zhodou náhod sa jej podarilo dostať až do vnútra roty. Tam ju aj Obe našiel. Sedela pred dverami izby, v ktorej spával a čakala. **„No co, holka, páníček tady není ? Co teď s tebou uděláme hää?“** V tom sa mu zaiskrilo v očiach. Spomenul si, ako ju mazáci obliekli do pyžama a aké nervy mal z toho Jakubčák. Otvoril dvere . Podišiel k jeho posteli na ktorej bolo jeho pyžamo . Po dlhej námahe ho naviekol na Ginu. Prikázal jej ľahnúť do postele . Gina v posteli vyzerala , akoby sa Jakubčak zmenil na psa. Obe sa obzrel a zarehotal sa: **„Toho asi klepne pepka když te uvidí? Jen hezky lež holka, páníček je tady za chvíli . Uvidíme co udělá když se tolik zastrájel?“** Schoval sa za skrinkami na chodbe. Netrpezlivo čakal , kedy sa objaví. Niektorí ho uvideli ako sa za skrinkami smeje. Zasa to bol ten starý Obe. Postupne sa k nemu pridalo pár zvedavcov. S uterákom na pleci a v trenírkach sa zo sprchy pomaly šinul objekt ich záujmu. Pískal si, bolo vidieť, že je spokojný. Otvoril dvere a zmeravel: **„Gina, co to má znamenat, jedeš dolú ty čubka ! Kurva, kdo ti to udělal ?“** Gina ako náhle zbadala svojho pána zoskočila z postele a náramne sa tešila. **„No holka, co to tady máš ? Dáme to dolu vždyť vypadáš jak cvičená vopice v cirkuse !“** Strhal jej to dolu. V tom sa vo dverách na čele s Obem objavila skupina škodoradostníkov. Ich úsmevy rozúrili Jakubčáka tak, že sa v momente vrhol na Obeho. **„Ty kurvo ty si budeš dělat legraci ze starého súpráka?“** Zvalil ho na zem a začal škrtiť. Gina sa k nemu pridala a zakusla sa Obemu mu do nohy. Nastal chaos .Niektorí sa snažili zastaviť Ginu, iní Jakubčáka . Nevedeli, kto je viac zúrivejší. Nakoniec mali robotu rozbrániť obidvoch aby sa nepozabíjali. Gina mala viac rozumu ako oni . Po chvíli si ľahla pod okno a pozerala, kto to asi vyhrá. Postupne sa ukľudnili a podali si ruky . Obaja vedeli, akí sú prchkí a nakoniec sa na tom dobre zasmiali.

Desiatnik absolvent Studnický bol povýšený na čatára. Jeho sa netýkal povestný rituál namazania farbou a perím. Bol dôstojník a na neho si nikto netrúfol. Za odmenu išiel na opušťák domov do Ostravy, čo bola poriadna štreka. Tešil sa na to ako malý chlapec. Bol ženatý a doma ho čakali dve malé deti. Keď sa ho pýtali, na čo sa teší najviac a čo spraví prvé keď príde domov, povedal: **„Hoši, to je problém, mám své děti rád , ale první, co udělám j bude sex s manželkou , děti až pak.“** Všetkých týmto názorom rozosmial. Bol vidieť , že je najprv chlap, až potom otec. Čas ubehol ako voda a Studnický bol naspäť. Supráci sa ho v klube pýtali, či bola manželka rada, že ho povýšili. **„Jí žádny frčky nezajímají ,vona byla nejradši, když jsem měl dolú trenky. Z tého měla největší radost.“** Toto mu všetci čo boli

v klube závideli určite najviac. **„Ještě mi nadávala , když jsem dělal dětem mazáckou povalu a pokarhní ! Ty jsi na té vojně normálně zmagořil, vždyt to jsou tvé děti co im to děláš ? To nejsou nějací zelení panáčkové, co jim velíš, vzpamatuj se už jsi doma !“** parodoval svoju ženu. **„Vidíte ty vaše mazácke zákony dostaly i mně, už jsem i já z vás magor.“** Týmto všetkých rozosmial a v klube nastala dobrá nálada. Supráci sa tešili, že ešte dva mesiace a sú doma.Studnický im priviezol kus domova a slobody .

Niečo sa začalo diať, leto vrcholilo a na okolitých rotách mali sústavne narušenia na signálke. Východný Nemci si brali dovolenky a hybaj to skúsiť cez zelenú hranicu. Bola sobota . Na Sruboch dostali hlášku, že v noci bude nácvik akcie Karel v súčinnosti s prieskumákmi. Okolo desiatej vyhlásili pohraničný poplach. Vojaci sa dozvedeli, že je vyhlásená cvičná akcia. Všetko, čo nebolo v službe naskákalo do nakladných áut. Rozviezli ich do vnútrozemia. Tam spolu s prieskumákmi obsadili všetky cesty a križovatky. Marek spolu z Fazekašom boli vysadení v Pocínoviciach, v strede dediny. Stál tam aj obrnený transportér . Boli v ňom prieskumáci .Velil im malý poručik . Museli sa mu hlásiť, že sú členovia ich hliadky. Mali spojenie s velením akcie . Nemohli sa dočkať, kedy ich odvolajú. Každý vedel , že tieto cvičné akcie netrvajú dlho. Furtáci sa ponáhľali domov k manželkám a svojmu obľúbenému pivu. Navonok to všetko vyzeralo, ako by mala začať tretia svetová vojna. Dedinčania sa tomu nečudovali, tu pri hraniciach boli na to zvyknutí. Na rote prebiehalo všetko normálne. Niečo okolo polnoci hlásila hliadka na závore priamo Dederákovi. **„Na rotu pouštime dva obrněné prúskumácke fugasy , mají povolení od velitele brigády.“** Dederáka mal veliteľ roty Václav , ktorý ihneď upozornil strážeho u roty ,aby im otvoril vráta. Dvere mal z dédéer otvorené a počul, ako signalista nadáva: „**Čo robia s tými vrátami naskakuje mi tu skrat za skratom ? Hádam tie fugasy nezvalili celé vráta?“** Veliteľ prišiel k bedne a nechápal, čo tam robia. Naskakoval skrat za skratom a zrazu to prestalo. Po prejdení fugasov , ktoré robili rachot , hliadka zavrela vráta. Cez poítko hlásil slobodník Říha **„ Mačkáme skušobní zkraty na pravé dvě . První teď. Řího co tam děláte, to neumíte tí vrata otevřít normálně. Skáče nám to tady jako splašený kúň** !“ nadával velitel hliadke. **„Soúdruhu veliteli my jsme všechno dělali normále , tak nevím, co se děje ?“** nedal sa Říha**. „No dobrá namačkajte znova skušební zkraty.“** Svietením baterky naznačoval Doktorovi , aby ho stlačil. **„ Nič,“** ozval sa mu z roty signalista. **„ Kurva mladej co neumíš namačkat jeden posranej zkrat,“** nervózne ho upozornil. „**Co bych neuměl, když se ty to nelíbí , zkus to sám vole,“** kontroval Doktor. **„Kurva, tady se nedá na nikoho spolehnout , všechno si člověk musí udělat sám, aby neskončil někde v base !“** Vymenili si miesta. Říha sa snažil, no nič múdreho nevymyslel. Znova a znova otváral a zatváral vráta na závore. Nakoniec mu veliteľ nariadil, aby prešiel celú pravú dva a zistil či tam niekde nie je skrat. Dozorčího upozornil , aby zobudil staršieho spojára nech to idú preveriť. Říha svietiac baterkou presvecoval signálku . Dôkladne hľadal chybu , pre ktorú celý úsek nefungoval. Neustále pri tom nadával ako starý pohonič. Po sto metroch začal revať na Doktora.: **„Máme narušení ,volej na rotu , ať rýchle přijede poplachovka !“** Doktor od strachu nemohol nájst poitko. Nakoniec sa mu to podarilo: **„Máme narušení, máme narušení na levé dvě, rýchle pošlete poplachovku !“** Na rote tomu neverili a všetko musel zopakovať velitelovi. Ten nechápavo krútil hlavou, tak blízko závory sa to stalo a oni si nič nevšimli . Urýchlene nariadil výjazd poplachovky. Tušil, že z toho bude veľký prúser. Do gazíka rýchlo ako to bolo možné nasadli veliteľ spolu so šoférom Hanáčkom a psovodom Chovancom . Pri vrátach z roty im vo výjazde bránili prichádzajúce fugasy. **„Kurva, ještě tyhle tady chyběli , kurva jedu jedu !“** reval na obrnené transportéry. Konečne sa dostali na cestu . Už od troch smrekov uvideli na nočnej oblohe jednu svetlicu za druhou. Najprv červenú , čo znamenalo narušenie. Nakoniec Říha vystrieľal všetky svetlice , čo mal u seba vrátane padáčika. Ten ešte svietil , keď vyskakovali z gazíka . Chovanec zavelil Šimone: **„Stopa, hľadaj stopu , stopa vpred!“** Dobehli k miestu kde sa to stalo.**„ Soúdruh veliteli**

tady jsou potrhané dráty , tady to je,“ nervózne pobehoval a osvecoval prichádzajúcu poplachovku.**„Kurva, zhasnete a co tady pobíháte, zašlapete všechny stopy.“** V signálke si všimol, že dráty sú od polovičky na zemi, ako by tade prešla črieda diviakov. Dúfal , že to boli oni a nie narušiteľ. Zrazu Šimona prudko zabočila do poľa, na ktorom ležala suchá pomlátená slama z obilia. Slamu tam nechali družstevné kombajny z Hyršova. Sálalo z nej teplo aj teraz v noci. Všetci traja sa rozbehli za psom , ktorý na vodítku Chovanca doslova ťahal cez pole smerom k trom smrekom. Řiha zastal pri poškodenom mieste a vyznačoval stopy , ako ich to stále učili. Veliteľ cez vysielačku volal dozorčímu , aby vyhlásil pohraničný poplach. V tom si uvedomil , že na rote je iba pár vojakov . Nariadil aby volali na prapor a ihneď stiahli vojakov z akcie Karel. Toto všetko robil počas behu. Nebol zvyknutý takto bežať a ešte hovoriť do vysielačky. Funel ako dobre vyžraté prasa. Na rote to všetko počuli akosi skreslene. Hovor bol prerušovaný , hlasným dýchaním. Čatár z povolania Beránek bol zrazu akýsi opatrný. Poplach nevyhlásil akurát volal na prapor. Tí mu vynadali nech si to overí znova. Po dlhom preverovaní nakoniec výhlásil poplach a vojakov začali sťahovať. Tento chaos nahrával narušiteľom . Marekovi s Fazekašom prieskumáci oznámili, že akcia končí . Na rote majú narušenie , aby sa pripravili, príde pre nich nákladné auto. „**Mňa asi picne, za pol roka idem do civilu a zrazu toto . Bola to dobre zabudnutá varta, nič sa tu nedialo tak teraz nechápem ?“** povedal Fazekaš „**Kde to asi bolo ? Dúfam , že nikto za to nepôjde sedieť, tak to neprajem nikomu !“** kontroval mu Marek. Po pol hodine prišlo nákladné auto . Od šoféra Marcenkiewiča sa dozvedeli , že to bolo kúsok od závory. Poplachovka ho prenasleduje zatiaľ ho nezadržali . Nikto nechápe , že Říha z Doktorom si nič nevšimli. Medzi tým poplachovka so Šimonou skončila v potoku za tromi smrekmi. Fena stratila stopu. Chovanec s ňou robil kruhové vyhľadávanie na jednej aj druhej strane potoka a nič. Trochu ju to trhlo smerom do lesa nad svinským potokom, ale znova sa vrátila do potoka. **„Sudruhu veliteli, Šimona už asi nič nezachytí, lebo má celý čumák upchatý od pliev, ktoré nabrala na seba, keď sme utekali cez pšeničné pole.“** Nadporučík Václav bol z toho na nervy. Poslal šoféra Hanáčka , aby doviezol psovoda Kotulu s Táňou. Táňa bol expert na vyhľadávanie stratených stôp. Na rote vznikal chaos ,jedni prichádzali a druhí odchádzali na prekrytie priamo na čiaru. Až keď priviezli majora Míku, nastal v tom akýsi systém. Kotula s Táňou neustále vyhľadávali stratenú stopu vo veľkých rádiusoch. Nikto nevedel, či narušiteľ bol jeden, alebo ich bolo viac. Mareka aj s Fazekašom odviezli až za piket, potom, čo si zobrali nejaké veci a proviant. Nastalo veľké pátranie . Signalisti sa pri bedne mohli zblázniť. Na ústredni to blikalo ako na vianočnom stromku. Telefóny na rote vyzváňali o dušu. Veliteľ s poplachovkou sa vrátili na rotu. Furtáci sa zišli v kancelárii veliteľa. Čakalo sa na veliteľa práporu majora Junka. Vojaci už obsadili celý úsek hranice a čakali čo sa bude diať. Nikto z nich neveril , že zablúdili v lesoch. Podľa nich boli už dávno v Bavoroch. Túto teóriu o zablúdení v lese presadzoval nadporučík Václav. Dúfal , že ich nájdu a že nebude z toho prúser pre celú rotu . Stále v sebe živil myšlienku ,že ísť potokom by sa neodvážili , lebo ten tečie iba kúsok vedľa roty. Na to by potrebovali dobré nervy . Presvedčil o tom aj majora Junka. Ten povolal z práporu a z brigády zálohy , aby to tu prečesali. Dôvod prečo sa domievali, že sú v lese, bol ten, že z Bavor nezachytili žiadnu informáciu o zadržaní osôb z Československa. Na odpočúvacích zariadeniach na Čerchove nepotvrdili žiadne informácie o zadržaní. **„Kurva, nadporučíku modlete se ať je chytí nebo vás pak budu nucen odvolat a možná i zdegradovať. Tolik chyb, co jste nadělali to neudělá žádny nováček a né tak zkušený voják jako vy !“** nervózne ho upozornil major. Toľko vojakov ešte Sruby nezažili. Na rotu prichádzali nákladné autá jedno za druhým. Všimli si to aj na druhej strane hranice . Pri trafostanici v Bavoroch na kopci nad rotou svietilo podozrivo veľa aut. Dokonca rotu osvecovali veľkým svetlometom , aby sa presvedčili, čo sa tam deje. To patrične znervozňovalo furtákov . Vládla tu totálna neistota a nervozita. Vojaci v tme prečesávali lesy v rojniciach. Blikajúce svetielka ich bateriek a hluk, ktorý pri tom robili, vyplašili všetku zver,

čo bola v lesoch. Takto vyplašená zver utekala cez čiaru vo veľkých húfoch do Bavor. Bolo ozaj šťastím, že tí, čo prekrývali priamo na čiare nezačali strielať. V hustej tme bolo ťažké rozoznať, čo je narušiteľ a čo zver . Potom by nastalo hotové peklo a chaos. Bola to super bláznivá noc. Až keď začalo svitať dostali informáciu , že bavorská Grenzpolizei zadržala občana Nemeckej demokratickej republiky na ceste za Jágerhofom. Vojaci si vydýchli a pomaly sa začali sťahovať na rotu. V hlavách im kolovalo veľmi veľa myšlienok. Kto si to odskáče a a koľko dostane za to basy. Nechceli byť v koži žiadneho z nich, čo sa na tom zúčastnil. Bude vyšetrovanie za vyšetrovaním. Na rote tak skoro pokoj nebude. A hlavne , keď vojaci vracajuci sa z čiary na rotu ,našli na brehu potoka bundu aj s dokadmi. Bola to bunda východného Nemca. Každému zrazu bolo zrazu všetko jasné. Hľadali v lesoch a on si pekne vykračoval dnom potoka kúsok od roty. Nikto si to nevšimol ,ani hliadka prekrytia, ktorá sa pohybovala v blízkosti potoka. Bola to poriadna drzosť a odvaha. Nič nevideli a nič nepočuli. Možno viac pozerali po obrnených transportéroch prieskumákov ako to, či sa potokom niekto pohybuje. Mal to dobre premyslené. Psy ho vo vode nevystopovali a v tej tme ho v potoku nebolo vidieť. Nerozhodnosť velenia pri skrate mu nahrala do karát najviac. Na druhý deň sa to začalo. Na signálke sa všetko fotilo a vyšetrovalo, kde-kto bol a čo robil .

Všetci aktéri, ktorí boli pri tom mali strach, aby neskončili v base . Počas vyšetrovania sa zistilo , že narušiteľ ležal v priekope na druhej strane cesty. Našli tam vyležanú trávu. Odtiaľ mohol dobre pozorovať činnosť hliadky. Čakal na vhodny moment, aby prešiel signálkou. Tým momentom bol príchod fugasov na rotu. V tom hluku a chaose si ho nikto nevšimol. Mal skutočné šťastie . Nikto však nevie, či by ho nemal, aj keby prieskumáci nešli na rotu. To že fugasy narobili chaos na závore bola poľahčujúca okolnosť pre hliadku . Možno sa tým zachránila od basy. No poplachovka ak by aj vtedy bola tak nerozhodná , určite by bez trestu neskončila. Aj jej pomohlo, že fugasy jej blokovali cestu. Vyšetrovatelia sa nedozvedeli, aké zmätky narobil veliteľ. Tým, ako váhal a neveril, že na pravej dva by mohol byť narušiteľ. Ani vo sne by si nemyslel, že taký kúsok od hliadky by mal niekto odvahu prekonať signálku. Dva dni bola pravá dva odpojená a v noci stále osvietená. Až po vyšetrovaní sa všetko vrátilo do starých kolají. Prvé opatrenie ktoré sa muselo ihneď vykonať bolo nainštalovanie zabezpečovacieho zariadenia, takzvaného bzučiaka. Pred kontrolný pás sa pred celú pravú dva natiahol do výšky pol metra tenký medenný drát . Pred stanovište hliadky sa umietnil bzučiak. Pri menšom dotyku sa uvoľnila poiska a bzučiak začal bzučať. Bolo to nedokonalé zariadenie a stále poruchové. Bez akéhokoľvek dotyku sám od seba sa spustil alarm. Nakoniec hliadky ho aj tak vypínali, aby ho nemuseli stále kontrolovať. V noci sa celý úsek pohodlne presvietil baterkou. Cez den hliadka videla až skoro na Pomedzí. Furtáci to však neustále kontrolovali s odôvodnením, aj keď je to celé nahovno rozkaz teba plniť. Čo zase iritovalo vojakov a tak si robili naschvál. Napokon ich to prestalo baviť. Najväčšiu výdrž mal major Junek, ten si to kontroloval každé ráno cestou do práce na prapor. Vždy zvýšil hladinu adrenalínu nielen sebe, ale aj spojárom. Tí, tam museli ihneď naklusať a opraviť to. Na rote bol zákaz vychádzok. Ochrana hranice bola zosilnená, aby sa to znova nezopakovalo.

Za Marekom ako naschvál prišli v piatok , rodičia zo Slovenska. Prišli neohlásení dúfajúc, že sa takto skôr dostane na vychádzku. Z policajnej stanice v Kdyně volali telefónom na rotu . Prosili veliteľa, aby dal ich synovi vychádzku. Precestovali skoro celú republiku a vôbec sa s ním nestretnú. Nič im neslúbil . No nakoniec zavolal na prápor Junkovi a ten mu s ťažkým srdcom dal vychádzku do nedele. Marek sa nenormálne tešil , konečne na chvíľu vypadne z toho bordelu. Z roty do Kdyne to bolo pätnásť kilometrov a keďže bola hotovosť gazík ho tam nemohol odviesť. Nakoniec sa rozhodol ísť pešo. Bolo teplo a ráno sa mu dobre šliapalo. Na ceste sa snažil stopovať, no nikto mu nezastavil. V tomto kraji nemali pohraničníkov, radi chodili im za dievčatami a robili v krčmách bordel. Základná vojenská služba je povinná za nesplnenie povinnosti je basa. Tak každý sa snažil prežiť ako vie a veril,

že potom bude mať pokoj. Zvítanie s rodičmi a so strýkom prebehlo dobre, akurát matka si dobre poplakala , aký je strašne chudý. Povodil ich po mestečku a boli na dobrom obede. Konečne jedol niečo iné ako vojenký pokrm. Nad mestečkom bola pekná turistická rozhľadňa Koráb. Vyšli si tam, aby im mohol ukázať, kde to vlastne slúži . Takto z diaľky sa mohli pozrieť na krajinu za čiarou, kde bývajú tí nenávidení kapitalisti, čo vykorisťujú svoj ľud. Nevedel, ako im to má vysvetliť , že sú to ľudia ako my. Vždy, keď sa pozeral na druhú stranu videl tam iba tých , čo niečo robili na svojich poliach , alebo niekam odchádzali za prácou. Na samote nad rotou bývali tri generácie. Najstarší bol asi invalid lebo kríval. Každé ráno vyhnal desať kráv na pašu do elektrickej ohrady. Jeho asi žena kosila na modernom traktore pole . Tri vnučky im po obede pomáhali s hrabaním a odvážaním. Stredná generácia ráno odchádzala niekam autom a večer sa vracala .Toto všetko videl cez ďalekohľad a boli to iba jeho dohady. Na nepriateľa sa vôbec nepodobali. Ich polia siahali , až po samú hranicu. Všetko bolo dôkladne obrobené , vážili si svoju zem . Museli , lebo ich živila. Majú majetky o ktoré sa starajú a nikto im nič neurčuje. Je to proste iný svet ako ten náš. Na rozhľadni si všimol , že je dobrým bodom na to, aby sa každý kto chce ujsť mohol nasmerovať správnym smerom. Americké odpočúvacie zariadenia na kopcoch Hohen – Bogenu bolo z nej pekne vidieť aj cez deň a nie len v noci. Dozvedel sa, že rodičia sú ubytovaní v Domažliciach v železničnej ubytovni. Nastal problém ,lebo mal vychádzku iba do Kdyné . Nakoniec tam išiel aj keď riskoval basu. V Domažliciach práve cez víkend prebiehali chodské slávnosti .Boli sa pozrieť na námestie . Marek sa musel schovávať pred každou vojenskou hliadkou. Ako tak čakal za stánkom , kým hliadka prejde ,niekto ho chytil za rameno. „**Kurva zobáku to jsi ty co tady děláš ?“** Marek sa prekvapene otočil a uvidel bosoráka Chlíbca. Zrazu nevedel či sa má tešiť alebo čo. Nemal ho rád tak iba sucho odpovedal: **„ Som tu na výchádzke s rodičmi prišli ma pozrieť.“** Všimol si, že má vypité a za tých pať mesiacov čo je v civile mu pekne podrástli vlasy. Na hlave mal čelenku a teraz vyzeral ako skutočný indiánsky šaman. Marek tušil problémy. Musel mu zaplatiť rundu. Bol prekvapený , že na rote bolo narušenie . **„Mladej víš ,že jsem přemýšlel , že vám tam někoho dovedu, aby zdrhnul za hranici? Na Pomezí je to nejblíž na čáru, tam poplachovka nemá žádnou šanci . Byla by to pěkná prča !“** začal sa tomu smiať. Marek si myslel ,že mu preskočilo , načo mu to hovorí ? Dúfal, že nie je provokatér, aby ho do niečoho nezatiahol. **„Načo mi to hovoríš ? Si v civile, môžeš si robiť čo chceš, ja len dúfam, že to nebude vtedy keď budem mať službu . Aj ja sa chcem dožiť civilu ako ty!“** Prestal sa smiať a povedal: **„Dobře dobře necháme to být a proč jsi se schovával před vojenskou hlídkou ? Nemáš něco v pořádku, že jo ? Co kdybych teď zavolal hlídku ? Na rotě jsi mi lez pěkne na nervy. Byl si drzej a teď bych ty to mohl sakra vrátiť. Co říkaš?“** Marek znervóznel a nechápal, kam až to mazáctvo môže dôjsť. Už je v civile a stále ho to drží v tej jeho pošahanej hlave. To sa môže stať len jemu . Našťastie, keď videl príchádzať rodičov so strýkom, ušiel preč. **„Kto to bol ?“** opýtal sa strýko a pozeral za ním. **„Bol to jeden blázon, ktorý má vojnu ešte doteraz v hlave. Kedysi to bol môj suprák a asi sa z toho ešte nevyliečil . Škoda ho bol to dobrý psovod.“** vysvetlil im to Marek . Z chodských slávností nakoniec nemal nič .Stále sa obzeral, či ho neudal a či si pre neho nepríde lietačka. Tak sa nazývali vojenské hliadky, ktoré chytali neposlušných vojakov na vychádzkach. Čas prešiel ako voda . Musel sa vrátiť na rotu . Išlo sa mu akosi ťažko, nohy ho nechceli poslúchať. Rodičia ho dobre vybavili jedlom. Dokonca mu doniesli v dvoch konzervách domácu slivovicu pre chalanov. Po kontrole tašiek u dederaka sa konečne dostal na izbu. Prvé, čo musel urobiť, tak otvoriť tie čarovné konzervy.Takto sa vykúpil za to, že oni slúžili a on si vonku užíval. Bolo mu odpustené. Po vypití obsahu konzerv sa im vojna na chvíľu zdala akási prijateľnejšia.

Na rote a v službe sa o ničom nerozprávalo, iba o úteku východného Nemca. Bola to senzácia na entú. V tomto priestore nemali narušenie dobrých päť rokov . Teraz bolo

úspešné pre narušiteľa. Niektorí mu dokonca fandili ,aby sa mu tam darilo. Veľmi riskoval , musela to byť veľká túžba dostať sa von . Kde-kto si položil otázku, prečo to urobil. Znova si niektorí nastolili otázku. Pre koho sú tu vlastne tie ostatné dráty? Stále im to nedochádzalo.

Netrvalo dlho a Chlíbcove vyhrážky , že niekomu ukáže, kadieľ má ujsť sa začali napĺňať. Na rotu prišli hlásenia , že na križovatke pri Pomezí často zastavuje osobné auto. Vystúpia z neho chlapi a jeden im niečo ukazuje smerom do Bavor. Stávalo sa to hlavne cez víkendy. Na pozorovačke pri Pomezí sa slúžilo málo . No po hláseniach sa tam začalo slúžiť častejšie. Nikto nevedel kto to vlastne je , iba Marek vedel svoje. Nechcel byť práskač, tak si to nechal pre seba. Napokon ho tam aj tak chytila poplachovka , keď preverovala skrat. Gazík stál pri lese a auto, v ktorom bol Chlíbec, zastavilo. Z cesty gazík nebolo vidieť. Vyšli z auta a hliadka počula hlas, ktorý hovorí: **„V tomhle místě překonáš signálku a pak budeš utíkať krajem lesa , na hranici jsi za pár minút. Na konci lesa je potok a za potokom jsou už Bavory, tam na teba nemůžou.“** Ten, čo rozprával zrazu zbadal poplachovku a zreval: **„Prcháme někdo tady je !“** Auto prudko vyštartovalo . Hliadka poplachovky ho začalo prenasledovať. Za Hyršovom museli zastaviť, lebo im cestu prekrížil nakladiak z drevom. Inak by gazík nemal šancu ich dohoniť. **„Dobrej den, pohraničná hlídka kontrola dokladú.“** Pri kontrole posádky uvidel čatár absolvent Studnický Chlíbca . **„To je ale překvapení ? Co tady děláš Chlíbčě ?“** Chlíbec vyšiel z auta a začal vysvetľovať: **„Studnickej to je jenom náhoda ukazoval jsem klukúm , kde jsem sloužil . Pusťte nás byl to jenom takovej fór.“** So strachom pozeral na Studnického. **„Víš, my jsme slyšeli něco jiného a dobře víš, že za tohle je basa když porušuješ vojenský tajemství i keď si v civilu? To neřikam o napomáhaní při úteku za hranice . Chlapče jsi v tom až po uši co s tebou háá?“** V Chlíbcovi by sa krvi nedorezal . Posádka v aute tiež patrične znervóznela. Studnický volal na rotu a všetko povedal majorovi Míkovi. Nakoniec dostali pokutu za zákaz vstupu do pohraničného pásma. **„Chlíbče, máš ty šťestí , že je na rotě major Míka. Nevím jak by to dopadlo kdyby tam byl někdo jinej ? Dějte si odchod a bylo to naposledy jasné?“** Chlibcovi sa vrátila farba do tváre a celý nadšený všetko prisľúbil: **„Je to ok šefe nikdy víc a děkuji moc.“** Podal mu ruku a nastupil do auta. Studnický sa pozeral za odchádzajúcim autom , vzdychol a povedal: **„Je to korunovanej vúl na vojně se do basy nedostal a teď když je v civilu ji málem dostal , je to vúl !“** Krútil hlavou a nastúpil do gazíka. Na rote zas bolo o čom hovoriť.

Niekedy sa človeku stávajú veci, nad ktorými mu zostáva rozum stáť. Vtedy si človek pomysli, tak toto asi nie je náhoda. Tam hore na nebi musí byť niekto , kto drží nad ním ochrannú ruku. Možno anjel strážny si práve vtedy správne plnil svoje povinnosti. Marek mal denný piket. Vartoval na pozorovačke na Flekoch. Bolo teplo a krásne . Len v rozopätej bundoške a bez brigadírky sedel vonku na skladacej stoličke . Nohy mal vyložené na zabradlí a pomaly išli naňho driemoty. Mal síce stále pozorovať okolie , ale stará rutina urobila svoje. Vychutnával si letné lúče , ktoré mu sem-tam znepríjemňovali ovady a komáre. Bol z toho patrične nervózny. Dosť často sa opaľoval iba tak v trenírkach . Ostatní ho upozorňovali , že si koleduje o pekný prúser. Miloval tento druh slobody . Každého mal na háku. V tento deň akosi nemal potrebu zostať iba v zelených trenkách. V jednom momente ho poštípal ovad na líce. Pleskol sa po ňom a zabil ho. Postavil sa aby si natrel tvár indulónou na ruky . Mal to overené ak sa natrel, neliezol toľko po ňom ten otravný hmyz. Ako si tak natieral tvár pozeral dolu smerom na Chudenín. V tom ho zarazilo čo uvidel . Smerom k pozorovačke po lúke kráča zelená uniforma. Najrýchlejšie ako mohol sa ustrojil. Stoličku a časopisy schoval do medzere medzi steny na drevenej pozorovačke. Bola jediná drevená na rote. Zobral ďalekohľad a pozoroval prichádzajúceho. Krvi by sa v ňom nedorezal . Bol to načelník štábu brigády podplukovník Ctibor. Tento človek mal prezývku basman. Tam, kde bol na kontrole, rozdával tresty a basy ako na bežiacom páse. Jazdil na žltej Škode Rapid . Podľa tohto auta ho všetci poznali. Bol to magor prvej triedy a v buzerovaní sa poriadne vyžíval . Bol horší ako

veliteľ brigády Liška. V hlave sa mu všetko mlelo, nevedel zrazu, čo má robiť. Opakoval si povinnosti pohraničnej hliadky. Nervozita ho doslova ochromila, začal sa celý triasť. Keď bol tesne pod pozorovačkou, zreval: **„Stoj, heslo ? Co šaškujete vojíne, copak nevidite , kdo pak jsem ?“** Nervózne pozeral hore na pozorovačku. **„Heslo !“** zvolal znova. Nakoniec to heslo z neho vyšlo. Zúrivo dupotal smerom hore po schodoch. Marek ani nedýchal . Čo z tohto bude, vôbec netušil. Podplukovník dychčiac sa objavil pred Marekom. Marek ako ho zbadal v pozore zasalutoval a podal hlásenie: **„Súdruh podplukovník hliadka vojaka Majevského pri ochrane štátnej hranice , počas mojej služby si nič zvláštneho nestalo. Dějte si pohov vojíne !“** Orlím zrakom si ho prezeral, ako je ustrojený. Vošiel do vnútra pozorovačky. Celú ju zrengenoval zlostnými očami Našťastie skrýšu so stoličkou a časopismi si nevšimol. **„Co tady v tý pozorovačke děláte, je tam smrad jak ve svinčiku . Mám dojem, že tady nesloúži lidi , ale čunaťa !“** Marek si začal uvedomovať, že toto asi neustojí. Znova vyšli na ochoz pozorovačky . Mal na neho dotaz , čo na tejto pozorovačke musí sledovať. Musel mu vysvetľoval, ktoré priestory v teréne má stále sledovať. V tom si všimol, že dole v doline na styku roty Svatej Katěřiny sa mihlo niečo modré . Zobral do rúk ďalekohlaď a uvidel chlapa v modrej vojenskej teplákovej bunde, ako beží k signálke. Modrú teplákovú bundu používali vojaci na šport. Furťáci takto zasa obliekali vojakov za značkárov. **„Súdruh podplukovník máme problém dole v doline smerom k signálke beží v modrej bunde neznámy človek. Je to váš šofér ?“** a usmial sa na podplukovníka, ktorý pozeral tým istým smerom a nič nehovoril. „**Ak nie, budem musieť vystreliť varovné výstrely a nakoniec použiť zbraň , aby som ho zastavil.“** pokračoval Marek **„Co pak vám je do smíchu ? Né to není můj šofér , dělejte si svou povinnosť vojíne !“** stroho odpovedal podlukovník. Marek ako nabíjal samopal znervóznel, čo to tu naňho hrá. Veď jasne videl , že je to vojak. V tom si uvedomil , že najprv ho musí zastaviť slovne a potom až strieľať varovný výstrel. Marek z celej sily zreval: **„Stóóój, stóóój !“** Bolo to dosť ďaleko , asi ho nepočul, lebo bežal stále ďalej. Marek zodvihol samopal a dolinou sa ozval varovný ohlušujúci výstrel . Postava dole sa zastavila .**“ „Co jste to udělal ? Vždyť ten dole mohl dostať infark. V tom lepším případe se posral a to snad rozchodí !“** na ústach sa mu mihol posmešný uškrn. „**To tady střílite jen tak, kdy se vám zachce ?“** komentoval jeho výkon. Kývnutím ruky naznačil tomu dole , aby sa vrátil späť. **„No vojíne, co udělate teď ? Nahlásim na rotu použitie zbrane a vašu cvičnú akciu. Tak dělejte,“** nervózne sa začal pohrávať zo šiltom svojej brigadírky. Marek všetko nahlásil déderákovi Chadimovi . **„Dějte mi ho k telefónu vojíne,“** bral mu z ruky poítko. Zvozil ho , že mu nedal hlásenie . Napokon mu povedal , všetko čo Marek . Rozkázal , aby to všetko dali do hlásenia a potom sa k tomu vyjadrí. Marek stál ako na ihlách, čakal čo mu bude vyčítať a koľko asi dostane. Načelník štábu nervózne chodil po ochodze pozorovačky a nič nehovoril. Bez slova sa otočil a schádzal dolu schodmi z pozorovačky. Marek sa s úľavou pozeral ako odchádza. Nebol z toho o nič múdrejší, čo s ním bude. Takýto deň si nevedel predstaviť ani v najhoršom sne . Toľko stresu čo zažil pred chvíľou , by zabilo aj vola. Zobral ďalekohľad a chcel sa pozrieť, kde sa stratil ten jeho šofér. Len tak to namieril smerom k čiare . V tom uvidel po ceste z Bavor od Mülerky prichádzať dve osoby k signálke. Ihneď volal na rotu , aby upozornili hliadku na Svatej Kateřine , že sa k ich piketu sa od hranice blížia dve osoby . Oni ich ešte nemohli vidieť, ako to videl on z Flekov . Z pozorovačky zavolal na podplukovnika , že k piketu na Svatej Kateřine sa blížia dve neznáme osoby. Zavolal naňho preto , lebo si myslel, že aj v tomto má prsty ako pred chvílou: **„Vojiné neřvete na mně , jak nejakéj pohonič ! Dělejte co máte dělat jedu si to ověřit . Hlaste to na svou rotu** . **Rozkaz**!“ Odpovedal Marek. Podplukovnik sa rozbehol dolu kopcom k autu ako malý chlapec . Chcel tam byť prvý , aby mu nič dôležité neušlo. Po hlásení na rotu sa divili, čo si to ten basman zasa vymyslel . Mysleli si , že je to jeden z jeho daľších trikov a tí ľudia sú v ňom iba jeho herci. Marek cez ďalekohľad zistil , že je to muž a žena . Niečo gestikulovali s hliadkou

z Kateřiny. Nakoniec tam prišli asi tri gazíky a párik odviedli do vnútrozemia. Po službe sa Marek dozvedel, že žiadna basa ho nečaká. V hlásení bola vyzdvihnutá dobrá činnosť hliadky a nič viac. Tento basman odmeny a pochvaly nedával rád . Určite bol sklamaný , že nedal nikomu basu. Po týždni prišlo hlásenie , že tí dvaja z Kateřiny boli z Belgicka . U nás požiadali o politický azyl . V Belgicku by im hrozila basa za spreneveru penazí na škole ,kde obaja učili. Napokon ich aj tak vydali späť do Belgicka. Niektorí si naivne mysleli , že ušli k nám preto , že tu je lepší život. Boli iba obyčajní zlodeji , čo sa chceli vyhnúť base aj za cenu toho, že by skončili za ostnatými drátmi. Čo v podstate bol určitý druh basy.

Supráci začali byť čím ďalej tým nervóznejší. Cítili civil a bolo vidieť , že to, čo sa deje na rote, je pre nich už labutia pieseň. Písali domov o civil ,alebo si ho z vychádzky donášali postupne sami. Vždy, keď sa dalo chodili za majorom Mikom vyjednávať o nejakú vychádzku do krčmy do Hyršova. Raz im to vyšlo , že sa dostali na vychádzku spolu s niekoľkými mladými. Bol medzi nimi aj dvojmetrový Běhal, Slovák zo Skalice. Pri pive sa pobratali . Symbolicky, aj keď len cez zaplatené rundy, ich povýšili do mazáckeho stavu. Za pár týždňov odchádzajú, tak čo si budú robiť naschvál. Opili sa pod obraz boží. Musela prísť pre nich poplachovka na gazíku. Nakoniec ich aj tak všetkých nemohla zobrať mala ísť na výjazd. V krčme zostali tí najlepší z najväčšou výdržou. Nakoniec jediný ako-tak schopný chôdze zostal Běhal. Bol to chlap ako hora. Keď sa dozvedel , že poplachovka už pre nich nepríde, zodvihol oboch suprákov od stola. Tí polomŕtvi sa ho pridŕžali iba silou vôle. Flaškové pivo , čo si kúpili na rotu, im natlačil , do všetkých vrecák a za opasky. Takto ako ruská trojka sa vybrali na rotu krížom cez polia. Nemal to s nimi ľahké , sústavne mu padali a strácali fľašky. Keď sa dotrepali na závoru ľahli si na zem a odmietali ísť ďalej. Hliadka, čo bola na závore ich odtiahla za strážnu búdku, aby nahodou nebol prúser. Nič sa nedalo robiť musel počkať na striedanie hliadky na závore. Tí, čo išli späť na rotu mu museli pomôcť. Na rote sa dostavili pred dederáka Studnického . Ten, keď ich zbadal zalomil rukami a povedal: **„Ať tohle už skončí , nebo sa tady všichni uchlastáte k smrtí, ani toho civilu se nedočkáte !“** Potom pristúpil k Jakubčákovi, ktorý spal po stojačky vedľa zbrojárky a spoza pása mu vybral trčiacu fľašku piva so slovami: **„Musím se i já napít , už se nemůžu na to koukať.“** Bodákom čo mal za opaskom, si otvoril pivo a plnými dúškami sa napil. Zavrel za sebou dvere a o nič sa už nestaral.

Na druhý deň skoro ráno Marek slúžil na závore . Keď uvidel práporný gazík, pripravil sa na veľké buzerovanie. Gazík zastavil no major Junek z neho nevystúpil. Marek mu podal hlásenie ani ho poriadne nedokončil, ihneď ho prerušil: **„Vojíne, co to zase bylo včera večer za brajgl v hospodě na Hyršove ? Jistě jste tam byl i vy? Kurva, na Srubech sa musí něco zmenit takhle to dál nejde. Zde slouží jedna hnusná banda. Copak se ještě stane ?“** Bol tak rozčúlený , že normálne kričal . Marek nevedel , čo mu má povedať. Viedol si dialog sám so sebou. Nakoniec sa opýtal: „**Bzučák funguje vojíne? Funguje súdruh major.“** Odpovedal Marek. Klamal a dúfal že si to takýto nabrúsený nepôjde overiť. „**Jistě že nefunguje vidím vám to na očích , seru na to nebo mě klepne z toho pepka !“** zavelil šoférovi na odchod . Marek si zhlboka vydýchol. Bol by mal prúser a zase by v tom hral hlavnú rolu.

Vždy, keď sa konala hromadná trenírovka zo psami pred drátami, tak bol z toho nejaký problém. Tentoraz išla na trenírovku Obeho svorka a Flér už s novým psovodom Pytlíkom. Samozrejme, aj značkári Doktor so šoférom Táborským. Slabejovi to nebolo po vôli , ale musel si zvykať odchádza do civilu . Flér si musí zvyknúť na svojho nového pána , to bol zákon striedania ročníkov. Najprv sa zastavili na Plánach pri dome lesnika a miestneho poľovníka. Slovo dalo slovo a zrazu bola na stole pred domom fľaška vodky. Psy boli uviazané za domom aby ich náhodou niekto nevidel. Ako tak popíjali lesníkov jazvečík sa išiel utrhnúť z reťaze. Neustále štekal a chcel sa podhrabať pod plot. **„Kluci nehára se vám některá fena ? Tohle dělá iba když citi háravou fenu !“** pozreli na seba a z Pytlíka vyšlo: „**Možná Flér ,ale nejsem jsi jist.“** Jazvečíka išlo utrhnúť. Nakoniec ho pustili k psom, aby ho náhodou

neporazilo. Ihneď vyrazil a začal skákať na vysokú Flér. Vôbec sa mu to nedarilo. Flér sa mu snažila pomôct tak , že si ľahla na chrbát ako žena. Všetci sa na tom dobre bavili . Označili Flér za peknú čubku. Zrazu ich smiech prešiel . Kým to tým popíjajúcim došlo, už boli spolu zlepení. Poľovník sa snažil malého jazvečika od nej odtrhnúť. No ten ho pokúsal do ruky. **„Co to děláš ty hovado jedno nadržaný, já ty tedy ukážu.“** Rozbehol sa do domu a vybehol s vedrom plným vody. Oblial ich vodou ,aby sa rozlepili. Chvíľu to ešte trvalo, no nakoniec sa im to podarilo. Jazvečík skučiac skončil vo svojej búde , odkiaľ sa vystrašene pozeral, čo sa to vlastne stalo. Flér sa zúrivo rozštekala , asi jej to prišlo ľúto. „**Zobáku Pytlíku jen se modli ,aby neměla mladé! Za to je zaručeně basa vole,“** ozval sa Obe .Pri tejto predstave sa začal smiať a napokon sa pridali všetci . Aj keď u Pytlika to bol skôr smiech cez slzy. Rozišli sa do terénu , pre každého psa sa musela našliapnúť iná stopa. Doktor šliapal stopu pre smečku a od strachu mal plné gate . Nakoniec sa dohodol s Obecovským, že zadržanie nemusí robiť priamo na rukáv . Tie dve by si z neho spravili trhací kalendár. Po pol hodine ,keď stopu dokončí má si vyliezť na strom . V momente, ako ho psy vypátrajú, nech hodí dolu filcový rukáv , aby sa dobre vykúsali.

Konečne si našiel strom na kraji obory vedľa plota. Zo stromu videl, ako pribieha svorka a zúrivo skáče na strom. Od strachu radšej zhodil rukáv a čakal, kedy príde Obecovský. Smečka sa naťahovala o rukáv, keď tu zrazu vybehol z neďalekej húštiny pekný srnec . Rozbehol sa smerom k obore. Dostal sa medzi psov a plot obory. Psy sa pustili za ním . Nahnali ho do rohu plota. Olina mu skočila na krk a chcela mu prekusnúť tepnu. Urra visela na zadnom stehne. Srnec sa metal a snažil sa im uniknúť. Obecovský práve dobiehal a neustále reval: **„Olina, Urra, k noze ,co to děláte kurvy , to bude sakra prúser ?“** Totálne vystresovaný sa vrhol medzi ne a snažil sa od srnca odtrhnúť. Nakoniec ich musel ich dobre skopať, až potom sa umúdrili a skučiac ho pustili. Zranený srnec chrčal a z krku mu striekala krv. Obe sa na to nemohol pozerať. Zastreliť ho nemohol , aby to niekto náhodou nepočul. Za pytliactvo je veľká basa aj v civile a nie na vojne. Vrhol sa na neho a tupým bodákom sa mu snažil podrezať krk . Nedarilo sa mu to. Napokon ho bodol do priestoru, kde mohol mať srdce. Srnec dodýchal. Svorka stále obiehala okolo a neustále štekala. „**Kurva, klid sednou vy svině.“** Poslúchli ho a on každú jednu rozzúrene vyšľahal vodítkom , aby si to dobre zapamätali. **„ Co to do vás vjelo holky,to se přece nedělá ?“** Obe sa pozrel na seba. Bol celý od krvi „**Tak tohle nikomu nevysvětlím co uděláme ?“** Pozrel na Doktora, ako by v ňom hľadal záchranu. **„No Doktore, byla by to velká škoda, nechat ho tady že jo ? Stáhneme ho dolú k cestě a pak se ho pokusíme dostať na rotu , no ale jak ?“** Napokon ho stiahli k ceste a prikryli čečinou , aby si ho niekto náhodou nevšimol. Maskáče mal celé od krvi dufal , že si to nikto nevšimne. Keď prechádzali cez závoru Nouza si to všimol a oslovil ho: **„Copak copak , že jsi tak krvavý? Dostal jsem krámy vole, nejsi náhodou moc zvedavý ?“** kontroval mu Obe. Veľmi dobre vedel, že Nouza , čo nevie tak to nepovie . Bál sa aby sa to nedozvedeli na rote. „**To je jenom barva podlézal jsem v lese čerstvě namalovanou závoru a nejak jsem se umazal.“** Moc sa s nim nechcel vybavovať a on zasa bál svorky , tak si to nejak zvlášť neoveroval. Po ceste od závory na rotu už nikoho zvedavého nestretli. Bez problémov sa dostali do kotcov . Doktor mu doniesol čisté maskáče. Obemu sa podarilo prehovoriť spojárov, aby išli pre srnca . Musel im to podrobne vysvetliť, aby ho vôbec našli. Vymysleli si fiktívnu poruchu a srnca na rotu doviezli. Obe ho v kotcoch odral a rozobral. Po tme ho doniesol do kuchyne proviantákovi. Veľmi nadšený nebol , lebo jeho predchádzajúci kolega za to dostal basu. Napokon sa nechal ukecať a dal si ho do mrazáku. Staršie ročníky tak budú mať aspoň dobrú poživeň. Mal strach , aby ho niekto neudal. Vedelo to iba pár ľudí a nikto sa nič nedozvedel.

Supráci za pár týždňov odídu do civilu a s nimi aj čatári absolventi Studnický s Chadimom. Preto musela prísť za nich nejaká nahrada. Prvý prišiel absolvent dôstojníckej pohraničnej školy podporučík Lukáč. Bolo to mladé ucho. Vyzeral ako malý mamičkin miláčik

a bol poriadne vystrašený, kam sa to vlastne dostal. Práve blízkosť roty od hranice mu naháňala strach. Bol nenormálne chudý . Sako od uniformy mal vzadu preložené veľkou záložkou. Ak by nemal uši , tak by mu veľká brigadírka prikryla pol hlavy. Myslel si, že jeho vojenská hodnosť bude sama autoritou. To, že budú pred ním salutovať , tak to bral ako samozrejmosť. Nič sa však nedialo. Iba dederák Studnický sa ho spýtal , čo tu robí. Keď mu to vysvetlil, poslal ho za majorom Mikom , aby sa hlásil tam . Veliteľ roty nebol momentálne prítomný. Postupne sa ubytoval a na večeri si všimol , ako sa správajú supráci a mazáci k mladým . Po tejto skúsenosti nemal odvahu povedať mazákom aby ho zdravili. Na druhý deň sa o to pokusil u Říhu a ten ho poslal do prdele. Už uveril, že před týmito vojakmi si autoritu, tak skoro nevybuduje. Postupne si na jeho vyplašenosť všetci zvykali . Pre svoje veľké uši dostal prezývku Ucho. Nakoniec sa stav doplnil o desiatnika absolventa Jožа Justa. Bol to hyperaktívny človek . Prvé čo ho zaujímalo keď prišiel bolo, či je tu futbalové ihrisko a či tu vôbec niekto vie hrať. Bol to Slovák od Trnavy a Trnava v tých časom bola futbalovým mestom. Starí absíci ich museli zaučiť , čo budú robiť na rote. Oboznámili ich s terénom a systémom služieb. Čatu po Chadimovi prevzal podporučík Lukáč. Po Studnickom dostal čatu Just. Marek sa potešil konečne mu bude veliť krajan a s ním to hádam už doslúži do vytúženého civilu.

Nikto nevie, koho to bol prvý napad. Postupne sa ujal medzi všetkými. Pozbierať akékoľvek ovocie a vykvasiť z neho ovocné víno. Z kuchyne povyberali všetky voľné várnice v ktorých sa prevážalo hotové jedlo. Do várnic to naložili a uzavreli. Cez tesnenie na várniciach dali hadičky aby to lepšie kvasilo. Do každej dávali postupne jedno ovocie cez druhé . Bola to taká zaujímavá zmeska. Maliny , jahody, čerešne poprekladali cukrom a nechali kvasiť. Kvasenie malo trvať asi päť týždňov . Kvasenie prebiehalo v kotolni . Bolo tam stále teplo a nikto z furtákov tam nechodil. Supráci sa nového vína nenapijú , v civile budú piť určite niečo lepšie. Postupne zakvasili asi sto litrov kvasu. Niektorí nedočkavci , už po dvoch týždňoch otvárali várnice a zisťovali, ako prebieha kvasenie. Keď sa im podarí vyrobiť víno , tak na rote bude peklo.

Posledná noc pred odchodom do civilu ako vždy patrila suprákom. Celá nočná smena aj s dozorčími bol jeden nástupný ročník. Dva roky to vydržali bez basy a posledná noc to môže zmeniť. Sú jednou nohou stále v base. Každý si myslel ,že to budú rozlúčkové orgie no všetko prebiehalo pokojne. Tí, čo nad ránom končili službu, tých striedali mladšie ročníky. Zasa sa museli po vybití zbrane povinne plaziť do zbrojárky. Pri plazení každého podlievali vodou , aby to nemal až tak ľahké. Niektorí sa umievali a dychčali pri tom. Niektoré úsmevy boli ako grimasy pološialených ľudí. Ráno si nikto dlhšie nepospal . Supráci robili taký krik a hurhaj, že iba hluchý by sa pritom vyspal. Boli takí nabudení , že človek mal dojem, akoby mali v sebe litre kávy. O jednej po obede odchádzajú a kto by pri takom šťastí išiel spať. Vyspia sa, až doma v civile . Veci odovzdávali oblečení v civile a práve tým civilom provokovali ostatných. Na rote bolo zrazu akosi príjemnejšie. Psovodi sa rozlúčili so svojimi fenkami a dobre si poplakali. Aj takí drsniaci ako Slabej a Jakubčák , si po odchode z kotcov utierali slzy. Dobre vedeli o čo prichádzajú. Koľkokrát ich zachránili pred basou a možno aj pred smrťou , keď si v službe pospali . Feny spoznali , že ich vidia naposledy a dlho za nimi štekali. Kotula sa so svojou Táňou nevedel rozlúčiť. Chcel si ju zobrať domov, pretože po jeho odchode aj ona ide do civilu. Už si tu odslúžila dosť .V tomto kraji bývajú kruté zimy a ona ich prežila desať. Nemala už zuby bola to taká psia starenka. No osud to zariadil inak . Veliteľ práporu ju daroval svojmu známemu na Pláňach. Tu si mala dožiť ten svoj psí život. Lúčili sa pekne dlho, Táňa to tušila, ona jediná zavýjala za svojím pánom. Keď dlho nechodil, museli prísť pre neho chalani z roty. Staršina im zahral na harmonike a zaspievali si pred nakladiakom. Popodávali si ruky so všetkými, s tými, čo boli v službe sa rozlúčili už deň pred tým. Znova ten dlhý pokrik: „**Civíííííl.“** Nádvorie roty zosmutnelo. Tí, čo tu zostali mali z toho depku, čo bude ďalej. Budú im chýbať, aj keď niekedy by ich za to buzerovanie postrieľali. No

čo už ,život je raz taký, niekto do vášho života prichádza a niekto z neho odchádza . To dobré čo zažili s nimi, im zostane dlho v srdci a na to zlé sa rýchlo zabudne.

Marekov nástupný ročník si uvedomil , že všetko ostáva na ich pleciach. Patria už medzi mazákov a budú tu ešte celý rok. Panebože, rok je poriadne dlhá doba, ako to tu vlastne vydržia? Toto a ešte mnoho otáznikov im prechádzalo hlavami. „**No vojsko, rozejdeme se, každý za svou prací ! Nostalgie už bilo dosť, život jede dál.“** prerušil ich rozjímanie staršina Servus. Rozišli sa po rote a tá energia ,čo tu bola ráno, zrazu bola preč. Nikto nič navyše nerozprával. Iba zvonenie telefónov a pípanie vysielačiek ich dostávalo pomaly do normálu. Na večeri bolo počuť iba štrnganie príborov . Atmosféra taká akoby tu skapal pes.

Na druhý deň Marekov ročník, ako na povel mal na nohaviciach cez kanady natiahnuté gumičky. Gumička sa konečne dožil, odteraz mu za ne už nikto nebude nadávať. Dal si ich síce v predstihu , ale až teraz bol spokojný. Na rote zostali iba tri ročníky supráci tí pôjdu domov v apríli. Mazáci tí až za rok a nakoniec zobáci. No a tí to majú za milión. Nový prídu až za dva mesiace . Každý si uvedomoval, že pôjde z jednej služby do druhej. Ešte šťastie, že na začiatku októbra bolo prekrásne babie leto. Niekedy bolo cez deň také teplo , že sa dalo opaľovať. Na druhej strane hranice bolo na čo pozerať. Vnučky bavorského sedliaka hrabali seno iba v plavkách . Niektorí ich pozorovali s ďalekohľadom tak dlho ,že im ostali okolo očí otlačené červené kruhy. Nikomu nič nemuseli hovoriť, každý si to domyslel a dobre sa na tom zasmial. Dva týždne po odchode suprákov nastal čas na koštovku vína. Bol víkend, furtáci boli doma ,na rote bol jediný podporučík Lukáč nazývaný Ucho. V sobotu večer natiahli traja supráci na čele s Koníkom pomocou hadičky pár litrov vína na skúšku. Doniesli to do jedálne , aby každý ohodnotil ich robotu. Po prvých dúškoch sa všetci rozprskali: **„Kurva, to je hnusný to se nedá pít,“** odpovedali skoro všetci naraz. **„To není možný, někde se stala chyba? Copak to dáme prasatúm ? Vždyť jsme se tolik s tým nadřeli?“** ozval sa Mužík. „**Máš pravdu skúsme to znova , je to jenom ovocí a cukr,“** podporoval ho v tom Koník. Nouza zavrel oči a na ex tú hnusobu vypil. „**Chce to trochu vúle a mám dojem ,že už mi šimorí v té mé velké hlavě,“** komentoval svoj výkon. Pokusná trojka sa napila znova a druhýkrát to nebolo , až tak zlé. Pozvali aj ďalších. Pred napitím ich najprv upozornili , čo je to za čudo. Postupne sa k nim pripájali aj ostaní. To víno bolo hnusné , ale s veľkým obsahom alkoholu. Za chvíľu sa po rote potácali neisté postavy. Divne sa usmievali a kto ich stretol chcel si to vyskúšať. Podporučík Lukáš nemal službu a bol zavretý vo svojej izbe. V tom kohosi napadlo , aby na koštovku zavolali aj jeho. Malo to byť prípovedné ,aby sa začlenil do kolektívu. Nepovedali mu, že to víno dorobili tu na rote. Nahovorili mu ,že ho dostali od lesných robotníčok. „**Kluci, víte, že na rotě by se pít nemnělo , kdyby přijela kontrola byl by to sakra průšvich . Soudruhu podporučíku tady je rota za dráty a sem se nedostane nikdo o kom bysme nic nevěděli a momentálně nejsme ve službě,“** kontroval mu slobodník Novák . „**Když to zústane jenom mezi náma, pak se to nikdo nedozví,“** lámal ho Koník. Ešte chvílu sa bránil a nakoniec sa podvolil. Napil sa a zatriaslo s ním tak , že sa prudko rozkašlal. **„Co to jéé ? Jak to můžete pít ? Vždyť se mi zježili všechny chlupy na těle . Tohle je neskutečně hnusný ?“** Presvedčili ho ,že ten druhý sa už dá .Tak si dal aj druhý aj tretí a nakoniec ho museli krotiť aby sa mu niečo nestalo. Za chvíľu bolo vidieť , že opica sedí pevne na jeho pleciach. Bol žovialny a veselý. Z ničoho nič kamsi zmizol. Naraz sa objavil so škorpíkom v ruke , že si ide von zastrielať. Vonku bola tma , tak ho odhovárali aby to nerobil. Napokon aj tak išel von a strieľal do vzduchu. Dozorčí Papoušek sa chytal za hlavu. Nedokázal ho zastaviť, tak si na pomoc zavolal dederáka Justa. Tažko ale predsa sa im ho podarilo dostať dnu . Vošiel do zbrojárky aj s nabitým škorpíkom. Prechádzal sa opitý medzi regálmi so zbraňami . Začal riešiť či tie helmy ,čo sú v zbrojárke sú naozaj nepriestrelné. Zrazu sa otočil namieril na dolnú na konci regála. Ruka sa mu kývala sem a tam. „**Tak do té poslední se trefím i takhle ožralý,“** stlačil kohútik. V zbrojárke to po výstrele zahučalo. Všetci zmeraveli a nevedeli čo znova urobí. Just ho naštvane oslovil: **„Kurva, čo ti preskočilo , daj sem toho škorpíka, lebo**

uvidíš !“ Chytil ho za ruku a opatrne mu ho zobral. **„Bleskove sa zober a zaľahni do postele aby nebol ešte väčší prúser! My to dajako zamaskujeme , no táák dajsi odchod !“** Zavelil mu Just a on sa poslušne odobral do svojej izby. Za chvíľu bolo počuť, ako si spokojne odfukuje . Zajtra, ak mu povedia čo urobil bude určite v šoku. Všetci boli spokojní . Aj on má problém a určite bude chcieť aby sa o tom nehovorilo. Ak sa dozvie od Justa čo navystrájal, tak bude rád, že je rád. Mal šťastie, že tu nebol absík Musil. Ten by ho určite u veliteľa ohrial Bol to rodený kariérista . Za kariéru by zapredal aj svojich rodičov. Podporučík Lukáč ráno chodil ako zbitý pes . Keď sa dozvedel od Justa čo robil neveril tomu. Nič si nepamätal. Až keď uvidel dieravú helmu roztriasol sa , ako keby mal zimnicu. Takto sa neslávne uviedol na rote. Po prebudení sa všetci držali za hlavy, išlo im ich roztrhnúť. Zhodli sa na jednom , to víno už asi nebudú piť. Nikto nevedel čo sním budú robiť. Vyliat ho sviniam , to im bolo ľúto. Mužik navrhol , aby ho vypálili v pálenici. Víno je veľmi alkoholické , takto z neho dostanú aspoň dobrú pálenku. **„Co ti hrabe ,kde tady na rotě vemeš pálírnu vole? Uděláme si ji !“** odpovedal Mužik **„ U nás doma na černo pálime kořalku, já vím jak se to dá udělať vole .** Potom im vysvetlil ,čo tam má byť. Kotol pálenice urobili z hliníkovej kanvy ,ktorá bola v maštali pri koňoch. Na chladič použili drevený súdok ,z ktorého pili kone. Do súdka dali medeného hada . Medené trubky im zohnal Doktor z Domažlíc z firmy, kde pracoval pred vojnou. Doviezol ich Hanáček ,keď viezol veliteľa na brigádu. Keď to mali hotové nastal problém, kde sa to bude robiť. Prvý nápad s kotolňou sa zamietol pre zápach, ktorý sa vytvára pri pálení. Nakoniec to vyhral piket. Nad piketom tiekol potok . Proti prúdu asi päťdesiat metrov hore bolo dvojmetrové prevýšenie. Dole pod prevýšenie na tehly postavili kanvu , pod ktorou založili oheň. Do súdka s chladičom naviedli pomocou trubky vodu z potoka. Pri prvom pálení tam stál celý piket a sledoval, čo sa bude diať. Ochrana hranice bola druhoradá. Nikto Mužikovi neveril, že to dokáže. Po prvých kvapkách alkoholu sa ozval v lese veľký krik. Každý, čo tam bol, si na prst nakvapkal vypalený alkohol. Po olízaní s uznaním konšatovali, že sa to dá piť. O tom , že je na pikete pálenica vedel len malý okruh zainteresovaných ľudí. Báli sa aby ich niekto neudal. Za to by bol určite prokurátor. Pri najlepšom by nejakého furtáka z toho asi porazilo. Pálenie sa robilo iba cez deň a pri správnom zložení piketu. Vodka, čo sa vypálila sa zachytávala do pohára a z neho sa vylievala do prenosnej várnice . Toto všetko mal na starosti strážny na pikete. Prvá vodka sa mala, ešte raz vypáliť, lebo obsahovala metylalkohol. Nikdy sa to neuskutočnilo , čo natieklo sa stačilo vypiť. Darmo ich Mužik na to upozorňoval . Tým, ktorí boli nedočkaví stačilo aj to s metylom. Hlavne , že bolo niečo v hlave. Postupne ich to pálenie prestalo baviť. Nemohli sa dopracovať k výslednému alkoholu. Nakoniec všetko priklincoval absik Just . Keď to zariadenie náhodou objavil nadával, až sa hory ozývali. Bol totálne vytočený. Postupne sa mu to rozležalo v hlave a bral to ako dobrý fór. Páliť palenku priamo pred zrakom furtákov a k tomu na západnej hranici. Keby to nevidel, tak tomu neuverí . Vošiel do piketu a začal: **„Klobúk dolu tak toto môže napadnúť len bláznov. Vy si tu bez strachu vyrábate pálenku , za to je prokurátor vy blázni ? Uvedomujete si to vôbec , alebo ste tak zamagorení , že vám je to jedno ? Aj keď to už robíte mali by ste vedieť , že prvá vodka obsahuje metylalkohol a vy môžete z toho oslepnúť magori ! Odteraz všetci, čo ste to pili máte za úlohu neustále čítať a keď zistite že strácate zrak musíte ihneď k lekárovi.“** Vychrlil to ako dobre naolejovaný gulomet. Po tomto vyplachnutí hláv , nastalo ticho ako v kostole .Nikto sa mu neodvážil oponovať a nakoniec sa postupne na to vykašlali. Okrem trubiek všetko postupne vrátili na rotu.

Medené trubky nechali pohodené v rokline potoka. Ak ich niekto časom objaví , tak sa bude náramne čudovať na čo komu boli a čo sa tu s nimi vyrábalo. Niekomu ak to predsa bude pripomínať časť zariadenia na výrobu pálenky, tak ten tomu v žiadnom prípade neuverí . V špičkových jednotkách na hranici sa plnia úlohy na ochranu hranice. Nepriateľa majú za chrbtom , na takéto nezmysly tu nemohli mať čas. Bol nebol . Pár bláznov si ho predsa našlo, bez toho aby len trocha tušili čo ich to môže stáť.

Staršina Servus bol alergický na podporučíka Lukáča. On, starý mazák, čo to na hranici už preskákal a takéto mladé ucho má od neho väčšiu hodnosť. Vyškolili ho v rýchlo výkrmní vojenskej školy. Bol to taký nafúknutý blojler. Podľa vojenských poriadkov mal prvý zdraviť ten s menšou hodnosťou. Ak sa na chodbe stretli obaja tak staršina ,ho už z diaľky upozornil: **- „Súdruhu podporučiku, vy nezdravíte ? Tak na této rotě mně budete zdraviť jesli je Vám to milé anebo ne ! Tady platí jiné řády, než jste měli ve škole jasnéé !“** tú poslednú vetu už od zlosti reval . Ucho sa tak roztiasol, že nemal vôbec odvahu mu oponovať. **„Co se klepete jak panna před první súloží ? Tak bojazlivýho dústojnika ,jsem ještě nevidel. Jak pak chcetě velet týmhle grázlúm ? Vždyť vás zežerov i s botama? Kurva co to nám sem posílají, co tam nahoře neví jaké dustojníky tady potřebujeme ? Z těchto poseroutek se tí na druhý straně, tak akorát múžu válet po zemi od smíchu.“** Vošiel do svojej kancelárie a tresol dverami tak ,že skoro vyleteli z pántov. Takto , ešte nikto neponížil dôstojníka na rote. Tí, čo boli svedkami tohoto dialógu sa iba usmievali . Vedeli čoho je staršina schopný a preto aj trochu mladého ľutovali. Takto začínať ako nováčik , tak to mu sebavedomie pekne kleslo. Nakoniec vyšlo najavo ,že staršina sa od niekoho dozvedel o tej streľbe na zbrojárke. Keďže nechcel strápniť oznamovateľa ,tak aspoň takto ponížil mladého. Ukázal mu, kto je tu na rote pánom. „**Veliteľ neschopný a ještě tohle individium. To, co jsem poslali mně tady srát nebude**.“ Takto to vysvetlil politrukovi Míkovi, ktorý ho upozornoval na nevhodné chovanie. Staršina čo chcel dosiahol . Podporučík sa ho bál viac ako veliteľa roty. Raz keď staršina vysvetľoval pri školení dederáka jeho povinosti, dopracoval sa k tomu ako sa každý operačný deň mení heslo. Na dotaz či ma nejakú pripomienku sa nesmelo opýtal: **„Proč se heslo mění každý den u nás, na škole jsme mněli iba jedno a to Praha – polobotky.“** Staršina, keď počul túto do neba volajúcu hlúposť zmeravel . Položil veci na stôl a bez slova odišiel. Iba vo dverách svojej kancelárie zamumlal: **„To je neskutečný debil.“** Po odchode mazákov záložky na rotu neprišli. Na všetko museli stačiť sami. Dokonca sa zrušili školenia a osobné voľno. Sem tam prišli nejakí vojaci z práporu, ale tí slúžili akurát strážnych na rote a chodili na závoru. Z toho , že rota je iba kúsok od hranice boli dobre vyplašení. Aj ich hlavy vymlela komunistická propaganda. Chodili síce na pohraničné roty niečo priviezli, alebo niečo odviezli,no boli tam iba chvíľu . Ak náhodou videli pohraničný poplach mrazilo ich v chrbátoch. Plne vyzbrojení vojaci naskakovali do gazíkov a nákladných áut .Viezli ich pre nich do neznámeho terénu. Normálne si mysleli , že sa tu stále strieľa a nepriateľa uvidia za každým stromom.Veď aj prečo nie ? Zúri studená vojna a to nie je žiadna sranda. Ľutovali tých na rote. Oni by sa tu za dva roky určite zbláznili. Zlatý prápor a zlaté Nýrsko.

Marek sa po dlhom čase konečne dostal do inej služby ako na piket. Mal za úlohu hliadkovať pri horárni a kontrolovať všetkých prichádzajúcich ľudí. Kedysi slúžili priamo pred horárňou. Bola tam pekná mladá horárka a všetci po nej pokukovali . Mala dve malé deti , ale nadržaným vojakom to vôbec nevadilo. Niektorí sa s ňou aj bavili. To zasa dožralo žiarlivého horára . Neustále volal na rotu aby premiestnili miesto hliadky. Vôbec sa mu to nedarilo. Nakoniec mu pomohla náhoda .Veliteľa práporu majora Junka okolo vozil gazík do práce a z práce. Raz si všimol, že vojak, čo má kontrolovať cestu sa veselo baví s pani horárkou. To mu dvíhlo tlak, že skoro sa zadusil, keď nadával tomu vojakovi. Hliadky na jeho príkaz museli hliadkovať päťdesiat metrov od horárne. Bolo zakázané v službe s ňou komunikovať. Horár mohol byť spokojný. Vojaci sa na horárku mohli odteraz pozerať iba ďalekohľadom. Bola to najkrajšia osoba v blízkom okolí na ktorú sa nevedeli vynadívať. Marek sprvé čo urobil, keď ho vysadili na stanovišti zobral ďalekohľad a preskúmal horáreň . Zistil , že nikto nie je doma. Autá akosi nechodili tak sa nudil. Čas si krátil tým , že z cesty pozoroval kraj lesa. Snažil sa nájť nejaké huby .Teraz bol ich čas, rástli ako divé. Napokon mal šťastie a našiel kremenáče ako maľované. Bolo ich skoro dvadsať . Poukladal si ich na kraj cesty. Keď ho prídu vystriedať, aby na ne nezabudol. Tesne pred tým ako ho mali vystriedať sa smerom od Nýrska objavil práporný gaz. Marek od strachu aj zabudol ,kde má poukladané huby. Gaz zostal stáť.

Vedľa šoféra uvidel majora Junka. Pristúpil k autu zasalutoval a podal mu hlasenie: **„Súdruh major pohraničná hliadka vojína Majevského počas mojej služby sa nič zvláštneho nestalo,“** chvíľu bolo ticho. „**Dějte si pohov,“** zavelil. **„Jak nic nestalo vojíne ? Co to tady prováditě tohle je činnost hlídky na stanovišti.? Vy se bavite sbíraním hub jak nejaký vášnivý houbař ? Proberte se, už jste na vojne né v civilu. Jak mi tohle vysvetlítě ?“** Marek sa otočil smerom k uloženým hribom a usmial sa: **„Tomu sa nedalo odolať súdruh major . Rástli iba meter od cesty, bol by to hriech nechať ich tu**.“ Major vyšiel z gazíka a obzeral si ich. **„Sou nádherný, copak budete s nimi dělat vojíne ?“** Marek si uvedomil, že mu týmto naznačuje, aby im ich dal. **„Nič, zobral by som ich na rotu , ale ak vám to nebude vadiť zoberte ich vašej manželke určite sa poteší**.“ Major sa usmial a povedal: **„Co ona , alé já je miluji vojíne. Dnes vás výjimečně nepotrestám zústane to mezi náma**.“ Zavelil svojmu šoférovi, aby ich odniesol do auta. Bolo vidieť, že mu urobil radosť. „**To, že vás nezavřu ješte neznamená, že to budetě dělat znovu. To bylo naposledy, nebo kurva pak se neznám,“** nastúpil do auta a nečakal na odpoveď. Marek si vydýchol. Uvedomil si ,že to nie je normálne,aký mal stále takýto pech na tohoto človeka. Takú smolu nemá na rote hádam nikto. Dúfal, že to nedá do hlásenia asi by to ťažko rozchodil.

Po prúsere , keď ušiel východný Nemec sa postupne menil systém služieb. Pred vráta na rote ženisti postavili novú pozorovačku na , ktorú umiestnili veľký svetlomet. Pri nočných skratoch na pravej jedna až tri , musel strážny u roty vyliezť na pozorovačku a presvecovať okolie predpokladaného postupu narušiteľa. Zo začiatku to jako-tak fungovalo. Neskôr niekto presvedčil spojárov , aby vypinač svetlometu umiestnili dolu. Svetlomet nastavili tak aby svietil na polia a hore na pozorovačku už nikto nechodil. Liezlo sa tam iba vtedy , ak bola na rote kontrola. Po takýchto opatreniach furtáci verili , že už sa nikomu nepodarí rovnakým spôsobom ujsť na druhú stranu.Ženisti z brigády urobili časť novej asfaltovej cesty, ktorá viedla okolo kotcov smerom na piket. Po starej by gazík neprešiel ,boli tam vyjazdené hlboké koľaje od nákladných áut. Keď to dokončili , tak vojakov na prekrytie vozil gazík . Od tej chvíle na poplachovke museli slúžiť dvaja vodiči.

Na rote sa viedla šuškanda ,že starého veliteľa roty odvolajú pre neschopnosť. Táto klebeta prišla z práporu. Starého nemal nikto rád , ale boli na neho zvyknutí. Robili si čo chceli a systém mazáctva tu fungoval perfekne. Nevedeli, kto príde po ňom. Určite to bude niekto kto dá túto rotu do poriadku. Toho sa hlavne najviac báli mazáci. Ich práva určite nebude rešpektovať ,vedeli to aj z iných pohraničných rôt. Tam si mazáci nemohli dovoliť to, čo si dovoľovali na šestnástej PS rote. Mazáctvo sa potieralo .Komunisti na týchto rotách mali na to dohliadať. Tento nešvár bol odsudzovaný, lebo to bol výtvor kapitalizmu. Strana hlásala, že všetko, čo je kapitalistické sa musí z vedomia ľudí odstrániť.

Slobodníka Nováka povýšili na desiatnika . Po rozkaze sa najstaršie ročníky pustili do prípravy starého rituálu. Novák si to dobre pamätal, ako dopadol desiatnik Papoušek. Pri myšlienke na to ho striasli zimovriavky. Organizátorom bol Nouza , ktorý sa na to tešil ako malý chlapec. Mal mu čo vrátiť za to, ako zorganizoval fingovaný prepad na pikete. Novák to dobre vedel a tušil, že teraz to bude mať horšie ako Papoušek. Prinútili ho aby sa vyzliekol do trenírok a nasilu ho pritiahli pred maštaľ s koňmi. Každý z mazákov a suprákov si musel namočiť štetec do zmesy farby , oleja a kolomaže. Musel ho potierať a pritom hovoriť. „**My staré páky tě uznávame za desátnika a tímto te mažeme za hlavu pomazanú.“** Po každom natretí sa z odporom dvojnásobne striasol . Bolo to hnusné a ešte mu bolo zima Natierali ho všade po hlave chrbáte a prirodzení . Za chvíľu vyzeral ako netvor z nejakej planety Zet. Na záver ho posypali pilinami a pieskom. Chceli aj husacím perím, ale nikde ho nezohnali. V sprchách sa drhol na etapy . To svinstvo nešlo umyť . Napokon sa musel drhnúť kartáčom na zem. Hrozne to bolelo a kožu mal červenú ako indián. Chrbát mu pomohol umyť Marek. Bol rád, že tu nie je buzerant Haulík, ktorý odišiel do civilu. Toho by sa len tak ľahko nezbavil. Marek ho nemal pred tým v láske , ale tým že spolu stále slúžili , nakoniec si

postupne sadli. Týždeň sa s nikým nebavil a všetko si odskákali mladí, ktorých buzeroval jedna radosť. Po čase si urobil skúšky na dederáka . Raz začas sa mu ušla služba aj tam . Tú službu vôbec nemal rád . Byť zodpovedný za celú smenu na čiare to bola veľká zodpovednosť. Tak to nebola zrovna jeho káva. Najradšej bol na pikete tam mal pokoj od všetkých furtákov na rote . Ako veliteľ piketu bol neobmedzeným pánom. Mladí mali pred ním rešpekt . Ďalší dôvod bol ten, že vždy tam bolo pivo. Mal ho rád z civilu . Na vychádzky sa chodilo málo. To pivo mu pripomínalo čaro domova. Spojári sa vždy snažili, aby na pikete nikdy nechýbalo. Kupovali si ho zo žoldu . Peniaze nemali aj tak kde minúť. Ak spojári nemohli tak sa o to postarali šoféri. Tí chodili skoro každý deň na prápor alebo brigádu. Teraz, keď sa stal Marek mazákom, ťahali za jeden povraz. Boli to mazáci ako remeň ale neboli zákerní. Marek sa cítil ako v siedmom nebi . Už ho nemá kto buzerovať. Mazáctvo si užíval a podvedome takto vracal to, čo jemu robili jeho mazáci. Predtým si myslel , že on taký nebude. Nakoniec sa pristihol, že robí presne to čo oni robili jemu.

Raz, po vypití určitého množstva piva sa desiatnik Novák rozhodol vyhlástiť súťaž v steľbe na prázdnu pivovú fľašu. Malo sa strieľať na vzdialenosť dvadsať metrov. Samozrejme všetci, čo tam boli, mali už čosi v hlavách. Nahlásili streľbu z Bavor a mohli súťažiť. Nikto sa v takom stave netrafil a nakoniec ju museli rozbiť kameňom. Následkom ich streľby bolo to, že z prestrelených stromov po čase vytekala živica. Keď bol na kontrole piketu major Junek nemohol nájsť nič za čo by ich zbuzeroval . Pri obhliadke okolia piketu sa začal divne pozerať na stromy. Všimol si, že sú celé rozstrieľané a to ho patrične vytočilo. Práve vtedy mal zrovna službu Novák: „**Desátnickej, kdo to tady rostřílel ?“** Novák mu odpovedal: **„Soudruh major během mé služby se tady nic takového nedělalo. Co tady dělají ostatní ,tak o tom já nic nevím.“** Major si pozeral rozstrielané stromy a sám pre seba si hovoril: **„Kurva, tady se střílelo jak ve válce ?“** Otočil sa na Nováka: **„Desátnickej, když tady blbnetě mělo by vám být líto alespoň těch stromú . Vždyť to tady všechno vyschne .Nebudu to vyšetrovať i tak se hovno dovím .Tahle banda co slouží na šestnáske potřebuje jiného velitele. však já vám sem někoho pošlu a pak uvidíte, co je to vojna.“** Nasadol rozčúlený do gazíka a odišiel. Tak nakoniec to neboli klebety ,ale pravda o výmene veliteľa roty. Postupne sa to roznieslo po rote, že budú mať nového veliteľa. Museli niečo vymyslieť aby sa nedozvedel ako sa dostáva pivo na rotu. Vedieť to mali iba určití ľudia. Kým tu bol ešte starý veliteľ tak sa pilo o preteky. Vedel určite , že bude prevelený. Len nevedel kedy . Ako kašlal na rotu doteraz, tak to bolo aj tesne pred jeho odvelením.

Denný piket sa celý opil . Slúžili dvadsaťštvorku pre nedostatok vojakov na rote. a nejak to museli kompenzovať. Keď doviezol šofér Taborský obed rehotal sa ako malý kôň. Neveril vlastným očiam, opití vojaci boli oblečení v civilných svetroch. Boli neoholení, ožratí a partične hluční. Taborský si pripadal , že sú z iného sveta. „**Hoši, vždyť vypadáte jako banderovci a né špičková socialistická armáda ? Tohle si musím vyfotiť !“** Zobral z kabíny fotoapát a za rehotu si ich fotil. Mať foták na rote bolo prísne zakázané. No Táborský sa držal hesla , kto sa bojí, nech nechodí do lesa. Potom ako sa najedli dostal Novák nápad. **„Co takhle vyfotiť se na čáre před bavorským hraničním znakem ?“** Všetci súhlasili a hneď sa pobrali tak ako boli, smerom na čiaru. Zabudli aj na to ,že sú na pikete a niekto by tam mal zostať. Fotili sa pri bavorskom znaku a kedže boli opití aj patrične pri tom hulákali. Mali šťastie , že ich nikto z druhej strany nepozoroval. Ak by uvidel vojakov oblečených v civilných svetroch mal by pre západné noviny super reportáž. No a vojaci by zato asi sedeli v base. Dopadlo to dobre nikto si nič nevšimol . Táborský sľúbil že, ak bude v civile tak im tie fotky pošle domov. Poslať ich na rotu ,tak to by bola hotová samovražda. Zásielky sa námatkovo kontrolovali a listy čítali kontráši.

Bol október, nastala hubárska sezóna. V lesoch pred signálkou sa začalo pohybovať akosi veľmi veľa ľudí. Velenie roty dostalo nariadenie, aby sa častejšie vysielali hliadky do vnútrozemia. Každý deň sa pohybovali v lesoch dve hliadky. V jednej sa ocitli Benák

s Majevským. Benák s fenou Zojou boli perfektná dvojka. Obaja dobre vyžratí a stále hladní. Benák musel dostať tú pažravosť od svojho psa. Predtým ako zobák tak nenažraný nebol. Do služby musel nosiť vždy nejaké sladkosti. Inak ho Zoja bohvie ako neposlúchala. Ak začula , že šuští papierikom od cukríkov začala skučať a musel jej niečo dať. Obaja stále niečo žuli alebo sa chystali žuť. Keby im chutila tráva ,tak by po nich zostal vyžuvaní čistý pás. S Marekom si dobre rozumeli a vedeli sa spolu dobre nasmiať. Hliadkovať vo vnútrozemí ich bavilo. Mohli sa zastaviť v krčme na pivo. Dávali si pozor, aby ich nikto nevymákol. Sem-tam stretli bývalého kynológa Királa. Po odchode do civilu zostal bývať u peknej poštárky na Pomezí. Do Hyršova raz začas chodil do krčmy. Doma na Morave nechal pekné dievča aj s dieťatom. Sem-tam sa opýtal , čo nové na rote . Postupne sa však začal vojakom z roty vyhýbať . Cítil sa asi trápne, lebo všetci na rote o nej hovorili ako o peknej kurvičke. Dobre si pamätali , ako aj on sám ju ponúkal vojakom aby si vrzli , keď bol s nimi na trenírovke. Nikto to nechápal musela mu pobosorovať , alebo bola taká dobrá v posteli ? Nerozumeli tomu. Bol to jeho život , rozhodol sa ako sa rozhodol. Marek s Benákom ho ešte poohovárali a pobrali sa do kopca, ktorý sa nazýval Jezvinec. V lese sa Zoja bavila tým , že pozorovala vtákov na stromoch a chcela za nimi vyliezť. Nechovala sa ako pohraničný pes, ale ako domáca mačka . Bola komediant celou svojou psou dušou. Ešte šťastie , že na ne neštekala. Po pár metroch v lese spozorovali chlapíka ako z lesa pozoruje ďalekohľadom signálku. Hoci bol v civile v prvom momente ich napadlo, či to nie je nejaký skurvený furťák na kontrole. Marek dal znamenie Benákovi, aby poslal na neho Zoju. V najväčšej tichosti jej naznačil čo má robiť. Marek zakričal: „**Stoj,“** a Benák zavelil: **„Zadrž Zoja !“** V momente sa dotyčný pustil do behu. Tašku, čo mal so sebou zahodil do kríkov a utekal ako o život. Zoje nerobilo žiadny problém , aby ho dohonila , aj keď bola tlstá ako prasa**.** V tomto ju všetci obdivovali, rýchlosť mala vždy. Chlapíkovi skočila na chrbát a zrazila ho k zemi. Reval od strachu ako ranené zviera. Obaja ho obstali a Benák odvolal Zoju: „**K noze, Zoja k noze !“** Zoja ho pustila a natešena sa usadila vedľa nohy svojho pána. Začali robiť to čo ich naučili . Musel sa postaviť a rozkročiť sa . Prehľadali ho a nič nenašli. „**Čo tu robíte čo neviete, že ste v hraničnom pásme.** Pýtal sa Marek. **„ Já jsem nic neudělal, jenom jsem tady na houbách . Nevím ,že bych byl v zakázaném pásmu ? Jen nekecejte tabule o zákaze jsou na každém kroku . Co to tady na nás hrajete ?“** pridal sa do debaty Benák, potom čo zistili, že to nie je žiadny furták. **„Dobře, tak nám poďte ukázať , čo ste to zahodili , keď sme na vás zakričali.“** Pobrali sa k miestu kde zahodil tašku. Zoja ju bleskovo našla . Otvorili ju a našli v nej veľké kliešte na drôt a rukavice .**„ Tak s týmto chodíte na huby ?** Podstrčil mu popod nos nájdené veci Marek. **„Áno,“** ticho odpovedal neznámy. Po tejto odpovedi sa Marek s Benákom začali smiať ako zmyslov zbavený. Pri tom ako sa smiali , Zoja im kontrovala svojím brechaním. Neskôr si všimli, že dotyčný sa celý trasie a je mu do plaču. Priznal sa im , že chcel usjť do Bavor , lebo neplatil alimenty na deti. Za mesiac má nastúpiť do väzenia a takto si chcel vyriešit svoje problémy. Myslel si , že si cez deň obzrie miesto, kadiaľ by sa dalo ujsť. V noci prestrihá dráty a za pár minút je na druhej strane.. Po tomto priznaní sa normálne rozplakal. Marek s Benákom boli z toho na mäkko .Chvíľu uvažovali , že ho asi pustia. V tom ich napadlo, či to nie je nastrčený človek od majora Junka? Kto by takto naivne chcel ujsť. Napokon zavolali na rotu, aby poslali gaz, že zadržali podozrivého. Od tej chvíle neznámy nič nehovoril, iba pozeral do zeme. Nastúpili do gazu v ktorom , okrem šoféra nikto nič nehovoril. Ten bol zvedavý , ako ho zadržali .Veľa sa toho nedozvedel. Na rote ich čakalo pár zvedavcov aj s veliteľom. **„Dobrá práce, kluci,“** pochválil ich nadporučik. Nikto si vôbec neuvedomoval, že zadržaný nemá na rukách putá. Keďže nekládol odpor hliadke aj všetkým na rote to pripadalo normálne. Na rote nemali žiadnu miestnosť pre zadržaných. Tak ho umiestnili do pévesky. Tam mal čakať na to ,aby si pre neho prišli kontráši. Kontráši si dali načas prišli po troch hodinách. Vypočuli ho a obvinili ho pre pokus o nezákonné prekročenie hranice. Dozvedel sa, že mu hrozí až päť rokov väzenia. Po tejto správe dostal neskutočný

záchvat zlosti. Z ničoho nič vytiahol zo sáry v čižme kuchynský nôž . Najprv ohrozoval kontrášov a potom si ho priložil ku krku , že sa podreže. Nikto nevedel čo urobí. Po dlhom vyjednávaní sa ho podarilo odzbrojiť. Nasadili mu putá a odviedli ho na brigádu. Bola to ďalšia mimoriadna udalosť na rote . Na druhý deň hliadka , čo zadržala podozrivého namiesto pochvaly , dostala trest za nedôsledné plnenie svojich povinnosti. Sedem dní po službe je za aktivitu viac ako dosť. Za vinu im dávali nedôkladnú prehliadku, pri ktorej nenašli nôž aj to , že podozrivý nemal putá. Marek s Benákom nechápali a to sa tešili, že dostanú opušták. Mareka to postihlo ešte viac. Major Míka ho navrhol na povýšenie za slobodníka, pre dobré výsledky v bojovej príprave a v službe. Dosiahol všetky odznaky aké sa dali dosiahnuť. Sám nechápal prečo to dostal, robil iba to čo musel . Náhoda chcela , že mu to vždy vyšlo . Nikdy sa nesnažil šplhať na vojne . No podľa toho si to o ňom asi všetci mysleli. Po tomto incidente slobodníka nedostal. Návrh na povýšenie mu veliteť praporu major Junek neschválil. Po službe sa s Benákom stretávali v kotolni, kde si odpracovávali svoj trest. Dobre ich to žralo , oni staré páky musia zo seba robiť volov. Dohodli sa ,že ak im trest pominie ,tak potom pôjdu na výchádzku do Hyršova, kde by chceli zapiť do neba volajúcu nespravodlivosť. Vychádzku dostali, až keď prišla výpomoc z práporu. Konečne mala rota plný stav. Von sa dostali v sobotu po obede . Mali dobrú náladu a pomaly zabudli na nespravodlivosť. Dlho im to netrvalo a už boli pod parou. Na vychádzku museli chodiť vo vychádzkových uniformách. Na nich mali pripnuté tie svoje odznaky zdatnosti. Mali ich toľko, že vyzerali ako vyznamenaní vojnoví veteráni. Miestne deti ich pred krčmou otravovali ,aby im nejaké odznaky dali. Benák sa otočil na Mareka a opitým hlasom mu hovoril: „**Vole, děj tým děckám něco máš ich víc než já ! Ty seš na rotě za šplhouna . Já jich tolik nemám vole.“** Mareka to poriadne vytočilo: **„ Tak já som u teba obyčajný šplhún ? Já som si myslel , že sme dobrí kamaráti ? Tak a teraz si ma nasral vole !“** Od zlosti si nemohol dať poriadne dole odznak vzorného pohraničníka. Hneď ako sa mu to podarilo , dal ho tomu najmenšiemu chlapcovi. Bol to jeden z najkrajších odznakov. Ten sa tak tešil, že sa skoro od radosti rozplakal. **„Tak, a teraz ty vole ?“** otočil sa na Benáka. Takto sa hecovali, až im na uniformách zostali iba dierky po odznakoch. V tej chvíli ich vôbec nanapadlo o aký prúser si koledujú. Boli radi ,že deti majú radosť a viac im nebolo treba. Na rotu sa dopotácali až večer a nikto si vôbec nevšimol aké majú uniformy . Boli zdratí pod obraz boží . Problém bol, iba v tom aby sa čo najskôr dostali do postele. Na druhý deň Benák oslovil Mareka: **„ Vole mně někdo ukrad v hospodě všechny odznaky co mám dělať ?“** Marek mal po tej opici problém , aby sa postavil a nie ešte aby o niečom premýšľať. Nakoniec sa dal prehovoriť a išiel ku svojej skrinke . Po otvorení ostal prekvapený **„Kurva, aj mne ich ukradli ?“** V nedeľu ráno sedeli na raňajkách a nevedeli si na nič spomenúť. Od všetkých si museli vypočuť , čo večer na rote povyvádzali . To, že im chýbajú odznaky vedeli na rote všetci okrem furtákov. Až od šoférov sa dozvedeli, ako to vlastne bolo. Krčmár im povedal , že všetko rozdali malým deťom. Napokon boli celkom radi. Neboli okradnutí a urobili deťom radosť . Postupne sa im to v hlavách rozjasnilo , ako to vlastne bolo. Dlho to tajiť aj tak nedokázali. Nakoniec sa to major Míka ako politruk dozvedel a pozval si ich na raport. **„Hoši, to co jste udělali je pohrdaní vaši vojenské cti .Vzdát se svých vyznamenaní je jako vzdát se nepříteli. My se tady snažíme udělať s Vás čestné lidi a vy to všechno zahodítě do hnoje! Vojín Majevský se mohl stát podústojníkem a takle lehkovážne o to přišel . Co mám s Váma dělať? To se ani nedá potrestat . Žádni trest vás nenapraví vy jstě se potrestali sami . Děje si odchod !“** Sadol si na stoličku a hlavu si podoprel rukami. Trochu im ho bolo lúto, ale nakoniec sa otriasli Oni si túto vojnu nevymysleli a ten kto tomu verí nech sa trápi. Ich zaujíma jediné , dožiť sa civilu. Majú na to ešte jedenásť mesiacov . Čo je v ich reálnom čase večnosť. Je to poriadne ďaleko a nevedia, čo ich na tej ceste ešte čaká.

Starý veliteľ sa posledným rozkazom zozlúčil so svojou rotou. Nikto mu netlieskal a nikto sa ani netešil. Hovorí sa, že po zlém dobré nečakaj. Báli sa toho čím sa im vyhrážal major

Junek. Čo strašného im to sem vlastne pošle ? Týždeň sa nedialo nič zvláštneho. Rota fungovala aj bez veliteľa . Zastupoval ho major Míka. V pondelok ráno behal vplašený desiatnik Papoušek po rote , ako keby stretol ducha. Zvolával všetkých na rannú rozcvičku. Rozcvička bola záležitosťou mladých ročníkov . Staršie ročníky si pekne polihovali, alebo sa túlali po rote. On suprák musel pomaly prosiť aj zobákov aby si pohli. Popri tom každého ticho upozornil: **„Kurva, nový velitel nařídil rozcvičku . Musíte tam všichni je moc nasraný , že nikdo ještě necvičí.“** Nikto to nebral vážne , ale aj tak sa postupne začali zhromaždovať na buzerplaci. Niektorí sa zašili na sušiarke a čakali, čo sa bude diať. Marek do polnoci slúžil a vôbec sa mu nechcelo vonku šaškovať. Spolu s desiatnikom Novákom sedeli na laviciach a nudili sa. Z dola počuli nového veliteľa: „**Desátnickej, vy jste snad nedoslýchavý , podle knihy služeb má být na rotě více vojáku než je venku . Kurva, sežente je nebo vás zavřu i když to máte za pár rozumněli stě ? Rozkaz, soudruhu kapitáne.“** Odsalutoval a vybehol na horné poschodie. Nováka s Majevským objavil medzi prvými a dobre ich zvozil. Obaja mu to následne vrátili. **„Kurva, zakolik to máš vole , abys se neposral to šplháš , nebo co ?“** nedal sa Novák . Mali rovnakú hodnosť, tak nevedel ako mu to má rozkázať. Pustil sa teda do Mareka. Ten v novej úlohe mazáka si tiež nedal brnkať po nose. **„Kurva, asi si zabudol , že na rozcvičku chodia iba zobáci ? Mazáci na rozcvičku nechodia. Vyseriem sa ti na to , v noci som slúžil a nikto na mne orať nebude ! Já som mal v skutočnosti spať. Nejaká zelená guma nebude robiť zo mňa vola, tvoju rozcvičku mám na háku !“** Papoušek očervenel od jedu mával rukou a rozbehol sa hladať iných. Pri tejto hádke si nikto neuvedomil ,že zo sušiarky je otvor pre tyče do zbrojárky . Po nich sa spúšťajú vojaci, ak im vyhlásia bojový poplach. Dolu v zbrojárke stál kapitán Ludvik nový veliteľ roty a všetko počul. Postupne sa mu podarilo objaviť všetkých pozašívaných vojakov a pomaly sa schádzali dolu Nakoniec išli aj obaja rebelí. Veliteľ nariadil rozcvičku ,bez toho aby sa predstavil. Po rozcvičke rozkázal dozorčímu, že chce poznať všetkých čo prišli neskoro na rozcvičku. Chodili po jednom a každý tam bol iba chvíľu. Pri každom kto vyšiel sa pýtali: **„Čo sa deje ?“** vychádzajúci iba pokrčili ramenami. Pred Marekom tam išiel Novák a ten tam bol pekne dlho. Nakoniec keď vyšiel povedal: **„To byla sakra mrdačka ! Marek už sa teší na tebe.“** Marek vošiel dnu a zasalutoval: **„Súdruh kapitán, vojín Majevský na váš rozkaz. Dějte si pohov vojíne,“** rozkázal mu kapitán. **„Tak tohle je ten druhý hlas ? Vojíne vy si myslíte, že vojna je nějaká šaškárna ? Tak to tedy néé ! Od téhle chvíle bude tady pořádek . Zobáci a mazáci tak to od teď nechci slyšet! Všichni vás budou brát jako soběrovné . Tady bude kázeň jako rěmen . Dějte si odchod!“** Marek vyšiel von a zostal ako obarený. Konečne sa dožil mazáctva . Tešil sa , že bude mať aspoň rok pokoj , kým pôjde do civilu . Prišiel tento kapitán a všetkému je koniec. Na klube to všetko preberali aj so suprákmi. Dúfali , že ho to prestane baviť. Buzerovaním môže dosiahnuť opak chceného. Nová metla dobre metie , asi preto im chcel ukázať svoju moc. Rozvrátil celú rotu hore nohami. Prešiel si ju celú a všade našiel množstvo chýb. Z každého kúta roty sa ozýval jeho hlas.

Začal z ostra. Na jeho prvý rozkaz nastúpili vojaci tak , ako boli zvyknutí. Zobáci vpredu stáli predpisovo upravení. Mazáci vzadu stáli tak ako prišli , niektorí dokonca v teplákoch a šľapkách. Na buzerplac prichádzal nový veliteľ. Postavil sa pred nastúpenú rotu. Chvíľu bol ticho a všetkých si ich obzeral. **„Tak, tohle to jsem nečekal ani v nejhorší snu ? Co to má znamenať ? Jak jstě to nastoupení na rozkaz. Druhá řada si dá rozchod a upraví se dle vojenských předpisú !“** Mazáci sa pomaly rozchádzali a s poznámkami nevôle sa išli upraviť. Keď boli všetci konečne upravení, veliteľ zaveliil: **„Rota, na můj povel pozóór!“** Marek ho ignoroval . Stál tam ležérne a do žiadneho pozoru sa nestaval. Tento povel opakoval dovtedy, až kým sa Marek nepostavil do pozoru. „**Vojáci poděkujte se vojinu Majevskému , ten až na pátý povel pochopil ,že je na vojně . Jsem váš nový velitel roty . Jmenuji se kapitán Ludvik. Varovali mě ,já jsem tomu nevěřil v jakém stavu je šestnáctá rota Sruby. Jsem tady pár hodin a je mi z toho na blití. Nedivte se, že Vám narušitelé**

utíkají. S tímto postojěm k ochraně státní hranice vám utečou na západ celé familie i s dětmi. Vaše štěstí je ,že si vás úsek narušitelé z nejakého mě neznámeho dúvodu nevybírají . Pak by z vás polovina určite sedela v base. Na rotě jíž budu velet si nepřeji mázacke projevy . To, co jsem prožil ráno ,tak to se stalo naposled. Tady se musíte spolehnot jeden na druhého a každou šikanu budu nelítostné trestat !" Potom prečital rozkaz a rozpis služieb. Vojaci sa rozišli a nebolo im do reči. Tak tento kapitán im to pekne osladí. Prvý to pochopil staršina Servus. Pri rozhovoroch s novým veliteľom bol nechutne servilný. On, čo podporoval mazáctvo, zrazu zmenil svoje stanovisko , asi vedel prečo. Rota išla v starom režime, ak nebol na rote kapitán Ludvik. Ešte nemal vybodovanú sieť udavačov a pätolízačov. Pri jeho prvej nočnej službe pískol cvičný pohraničný poplach. V rukách mal stopky a meral, za aký čas rota dokáže nastúpiť. Krútil hlavou. **„Co to jééé ? Vy neumíte vúbec nic . Co jsou tohle za časy? Za kolik jste vúbec schopný nastoupiť na výjezd? Takle neschopné vojáky jsem dávno neviděl ? No co ? Nic se nedá dělat, musíme to napraviť a budete nacvičovat , dokud se vám to nedostane pod kúži !"** Do polnoci to piskol ešte trikrát . Nakoniec sa mu to ako tak pozdávalo. Keď bol poplach aj o štvrtej ráno, tak všetci si mysleli ,že mu asi šibe. Niektorí si do gumákov nedali ani ponožky, aby boli skôr ustrojení. Medzi nimi bol aj Marek. Aké bolo ich prekvapenie, keď sa na dolnej chodbe dozvedeli, že tento poplach je aj s výjazdom do terénu. Poplachovka pri výjazde na skrat zistila narušenie signálky. Fena Šimona, najlepšia na rote , zachytila na chvíľu stopu a potom ju po sto metroch stratila.Vyviezli ich na prekrytie . Vonku bola jasná obloha a začiatkom novembra aj poriadne zima. Niektorí si nedali ponožky do gumákov , tak tí zažili poriadnu zimu. Situácia sa riešila akosi dlho . Marek si myslel, že príde o prsty na nohách. Podobne ako on , bol na tom aj Doktor. Na prekrytí stáli kúsok od seba a nadávali , ako sa nechali dobehnúť. Prekrytie neprekrytie založili malý oheň a ohrievali si pri ňom svoje omrznuté nohy. Ráno ich konečne stiahli a na rote sa dozvedeli , že to bol planý poplach. Šimona zachytila šesťhodinovú starú stopu , ktorú urobila hliadka vojína Nečesaného. Počas kontroly signálky si skrátili cestu na rotu a ona ju zachytila. Kapitán potrestal Nečesaného siedmimi dňami po službe . Ako suprák to ťažko znášal. Keď išiel okolo kapitána, Doktor zastavil ho s otázkou: **„Vojíne, jak to že cítit od kouře ? Já nic necítím soudruhu kapitáne, to mám asi z minulého týdne když jsem vypaloval trávu,"** pohotovo mu odpovedal. Ešte šťastie, že Marek bol vyzlečný, asi by sa rýchlo dovtípil ako to vlastne bolo. **„Zítra ať vám maskáče staršina vymění !"** nariadil mu kapitán.

S novým veliteľom prišlo na rotu napätie, nikto netušil ,čo sa dá od neho čakať. Našli sa už takí čo sa mu pchali do zadku . Bolo šťastím, že si ich momentálne nevšímal. Je len otázkou času , aby si ich zaradil do svojho repertoáru.

Asi po týždni našla hliadka pod Jezvincom opustenú nemeckú motorku. Ihneď sa vyhlásil pohraničný poplach a skoro celú rotu premiestnili po celom úseku hranice. Bez vody a stravy tam stáli celý deň . Keď preskúmali doklady od motorky zistili,že je to motorka východného Nemca . Bol to ten, čo im ušiel pred mesiacom do Bavor . Zistili to kontráši podľa odposluchu druhej strany. Všetci ho nenávideli. Možno to neplánoval , ale šestnástke sa pomstil hneď trikrát. Prvýkrát keď utiekol. Druhý raz vymenili kvôli nemu veliteľa roty . No a teraz zase tá jeho motorka . Mnoho náhod pre túto rotu ,kde mali minimálne päť rokov pokoj. Toto bola voda na mlyn pre kapitána. Mohol ich neustále aktivovať a vždy si to odvôvodnil príkladmi z terénu. Jeho motto, ktoré neustále prízvukoval: **„Vojáci, narušitelé nespí a čekají na vaši chybu aby mohli za kopečky. Vy jim v tom musíte zabrániť. Čeká to od vás pracující lid na čele s komunistickou stranou."** Toto hovoril pri každom rozkaze , až im to liezlo na nervy. Na rote bolo iba pár členov komunistickej strany. Bolo zaujímavé, že strana sa spoliehala a verila týmto nestraníkom. Nikto nechápal prečo sú v prvej línii . Možno boli vybraní podľa toho , ako sa dalo s nimi manipulovať. Ten, kto trochu naznačil svoj názor, tak ten bol prevelený do vnútrozemia. Možno strana nechcela , aby je členovia videli , ako to je

skutočne s tým nepriateľom. Ostatným to bolo asi jedno , chceli sa čo najskôr dostať domov do civilu. Pre tento cieľ boli ochotní robiť všetko , len aby neskončili v base. Práve oni videli ako to skutočne je s tým nepriateľom. Mohli im hovoriť čo chceli , oni vedeli svoje. Hranicu nestrážia pred nepriateľom, ale preto, aby z republiky nikto neušiel.

Lesník z Pláně , čo si zobral Kotulovu Táňu, nakoniec zistil, že starého psa nepotrebuje. Prestal sa o ňu starať. Nedával jej žrať a nechal ju aby sa voľne pohybovala po teréne. Táňa nevedela nič, iba celý život chodila zo služby do služby. To bol jej život na hranici. Dobýjala sa cez závoru na rotu , ale vojaci ju vždy zahnali. Preto každý deň čakala na druhej strane signálky kúsok nad závorou. Ak išla hliadka ráno na piket vedľa signálky , tak Táňa išla s nimi až na Fleky . Tam si ľahla do trávy a čakala, čo jej vojaci dajú žrať. Vojakom jej bolo ľúto , že takto skončila po takej ťažkej službe. Dávali jej z toho, čo im ostalo na pikete . Všetko toto organizovali psovodi na čele s Marekom. Marek si uvedomil čo by asi za to dal Kotula , aby bola u neho doma. Ťažko to znášal , že si ju nemohol zobrať domov. U neho by mala určite lepšiu starobu. Takto sa z nej stal psí bezdomovec. Na rote sa o tom nehovorilo a Táňa sa stala maskotom piketu. Dobré tri týždne sa im to podarilo tajiť. Až raz volal na Fleky kapitán Ludvik. Slúžil tam suprák Matejov. Nikto nevie prečo to urobil , možno chcel byť dôležitý, alebo si chcel šplhnúť . Všetko mu o Táne povedal. Najprv mu nariadil , aby ju odtiaľ odohnal . Kedže sa neustále vracala na miesta , ktoré poznala nariadil mu kapitán aby ju zastrelil. Maťejov to bez milosti vykonal. Na rote sa nikomu nepochválil, čo urobil. To bola odmena za to, že tu strávila celý svoj psí život . Bola to krutá odmena. Ležala tam asi dva dni . Náhodou ju objavil psovod Benák so Zojou. Zoja sa k nej nechcela priblížiť, akoby tušila , že aj ona tak raz skončí. Benákovi to tak prišlo ľúto, že mu vyhŕkli slzy. **„ Holka tohle jsi si nezasloužila , takhle se ti odměnili za to , že jsi jim sloužila a poslouchala je ? To jsou pěkné , kurvy zkurvené !“** a utrel si slzy. Odtiahol ju do lesa. Spolu s Marekom jej vykopali hrob na kopci, aby sa mohla po smrti pozerať na miesta, kde celý čas žila. Kto ju zastrelil sa dozvedeli neskôr od Matejova. Myslel si, že urobil niečo záslužné , aj keď plnil iba rozkaz. Toto mohol nariadiť iba človek bez srdca. Od tej chvíle považovali kapitána za jedno bezcitné hovädo. Matejov sa týmto zaradil medzi jeho šplhunov . Každý si pred ním dával pozor, čo má povedať.

Bol november a zobáci tu ešte neboli. Bol to pochmúrny mesiac . Začali sa diať veci na, ktoré isto dlho nezabudnú. Všetci mali služieb plné zuby ,no raz v sobotu po obede sa rozniesla po rote informácia , že cez šestnástku niekto ušiel, bez toho aby to na rote zistili. Informáciu poslalo odpočúvacie stredisko na Čerchove, ktoré zachytilo vysielanie grenzpolicie z Bavor o zadržaní Čechoslováka na ceste do Jagerhoffu. Na rotu ihneď prišli špecialisti z brigády, aby našli miesto, kde mohol asi prekonať signálku. Vo vzduchu visel prúser a každý , čo bol vtedy v službe, zrazu začal pochybovať či všetko urobil tak ako mal. Špecialisti napokon nič nezistili. Bola to záhada , kto to bol a kadiaľ prešiel. Marek striedal hliadku na závore a bol rád že v noci nemal službu. Prebral si stanovište a zistil , že je tam jedna priepustka do hraničného pásma. Od Řihu sa dozvedel , že v priestore Svinského mlynu sťahuje traktorista Bielik porezané drevo na skládku. Bola sobota a lesní pracovníci v sobotu nepracovali. Bolo mu to divné , ak by tam bol určite by ho bolo počuť. Lenže keď ho dedérak pustil , tak potom je to asi v poriadku. Po hodine služby zastavil pri závore práporný gaz majora Junka. Marek mu podal obvyklé hlásenie. Po hlasení sa opýtal: **„Vojíne, je dnes někto v hraničním pásmě ? Áno, je tam traktorista Bielik pri Svinskom mlyne sťahuje drevo,“** odpovedal Marek. **„Kurva, to je on co uprchl za kopečky. Co na té rotě nevědí , že vojenské lesy v sobotu nedělaj ?“** Vyskočil z gazíka , ako mladík. Hrnul sa k poítku v búdke tak , že ju skoro celú zvalil. Reval do poítka na dedéráka ako zmyslov zbavený. **„ Staršina Servus, ihneď jedtě s poplachovkou do prostoru Svinského mlyna a zistěte jesli tam ten Bielik ještě dělá ? Jak tam nedělá ,pak ať pes najde jeho stopu. Kde by mohl asi být** !“ Staršina bol z toho na nervy, čo to naňho ten major skúša ? Ľudia, ktorí chodia na priepustku do pásma, sú predsa preverení a tí by nemali utekaťza kopečky . Dobre ho to vytáčalo, ako sa k starej páke správal major. To už nemajú

veriť ani ľudom s priepustkami ? Tak to potom nemusí veriť ani všetkým vojakom na rote ! Poplachovka nakoniec prišla na miesto , kde by mal sťahovať drevo , ale nikoho tam nenašli. Psa na stopu nemuseli navádzať . Koľaje od traktora smerovali k hranici. Vybrali sa po stopách traktora, ktorý našli opustený priamo na čiare pri hraničnom medzníku. Aj staršinovi bolo nad slnko jasné, že narušiteľom je Bielik. Nahlásil to majorovi Junkovi. „**Kurva, na to jsem musel příjet já, aby se zjistilo kde je skutečně pravda ? Od čeho jste tady vy nadpráporčíku? Takový skúsený hraničář a on si to dúklaně neprověří . Na koho se mám spolehnout , když né na vás!“** Staršina sa pri poítku krútil ako had. V tejto situacii sa neodvážil oponovať, dobre vedel , že major má pravdu. Všetko čo sa týkalo traktoristu prišli vyšetrovať kontráši . Hľadali súvislosti z jeho útekom, či náhodou nemal na rote spojku , ktorá by ho v tom kryla. Staršina bol toľkokrát na výsluchu , že už nevedel čo všetko povedal. Po vyšetrovaní sa zjistilo, že za jeho útek nebol na rote nikto zodpovedný. Znova sa to zopakovalo , keď sa z maródky vrátil kapitán Ludvik. Celé velenie roty si zobral na raport: „**Dústojníci, jako vy by nemněli bezhlavě plnit rozkazy, ale měli by při své práci používat i svou hlavu. Káždého kdo jen trochu mysli ,musí napadnout , že v sobotu státni lesy nedělají . Proto se divím ,že tak zkúšený hraničář jako je nadpáporčík Servus si nic podezřelého nevšim . Je to varovaní pro všechny , člověk musí být pořád ostražitej a nesmí ani na chvíli polevit.“** Staršina by sa radšej v riti videl . On, čo-to na rote už preskákal ,si to nakoniec odskáče. Tú svoju frustráciu z poníženia si kompenzoval na mladých . Buzeroval ich hlava nehlava. Nakoniec si to všimol aj kapitán Ludvik a rázne ho upozornil, aby to ukončil.Táto cesta nikam nevedie .Šikanu na rote nestrpí či je od mazákov alebo od dôstojníkov. Ťažko to znášal a nakoniec pochopil, že on a kapitán si asi rozumieť nebudú.

Takto nabrúsený , keď mal znova dederáka zodvihol telefón a automaticky povedal: „**Servus,“** na duhej strane sa ozvalo: „**Nazdar. Tady Servus ? No Nazdar ? Servus? Nazdar ? Čožéééé vy si děláte prdel nebo co ? Neserte mě nebo vás zdvihnu mandle člověče? Tady nadpraporčik Servus s kým pak mluvím hááá neumíte se představit cóó?**“ Od zlosti bol červený ako paprika pred odtrnutím. Len poraziť a poraziť. **„Nóo tak bude to? Ským to vlastně mluvím? Copak jste onemněl člověče představte se konečně ? Tady četář Podhúrsky předseda SSM z brigády v Domažlicích. Chtěl by se domluvit s někým na rotě o jmenovaní vojína Michalika za předsedu SSM na vaší rotě. Politruk roty major Míka mi nebere telefón. Omlouvam se za to oslovení soudruhu nadpraporčíku já vúbec netušil , že to je vaše příjmení .“** Po menšej odmlke sa v telefóne ozvalo: „**Omluva se příma soudruhu četaři, zavolajte zítra , když tady bude major konec!** Položil telefón a krútil hlavou: „ **Mě zná každý na brigáde, iba tento holomek , asi o mně ješte neslyšel , však já mu ukážu když se tady objeví . To ho jestě sakra bude pěkne mrzet !“** hovoril si nahlas sám pre seba a dozorčí Gumička sa iba usmieval. Vedel si dobre predstaviť , čo bude nasledovať, keď sa tu objaví. Staršina bol neriadenou strelou , ak bol naštvaný.

O tom mohli rozprávať zobáci bratranci Strnadovci, ktorí hrali v jeho kapele . Boli to vynikajúci hudobníci a on to dobre vedel . Starší z nich vyzeral ako herec Effa. Nos mal v tvare veľkej skoby . Prezývka, ktorú po ňom dostal mu sedela ako riť na šerbeľ. Bol výborný saxafonista, kde sa naňho hrabal staršina. Muzikantsky mu nesiahal ani po členky. Mladší sa zas podobal na herca Menšíka, ako keby to bol jeho nemanželský syn. Hral výborne na trúbke . Na skúškach sa k staršinovi chovali ako k seberovnému. Kritizovali ho , že hrá falošne. Dokonca sem-tam mu aj tykali. On ich razantne upozornil, aby si uvedomili s kým sa to vlastne bavia. Keďže mal záujem aby kapela dobre šliapala, so škrípajúcimi zubami to akosi strpel. Po skúškach na rote s nimi zametal, kde sa dalo. Čím boli drzejší , o to viac lietali po rote ako špinavé prádlo. Jeho sikavé rozkazy , cez zovreté pery dávali každému najavo , že je pekne naštvaný. Oni sa mu vyhrážali, že prestanú hrať. Vzhľadom na to, že boli zobákmi , ostalo iba pri tom. Vždy poslušne naklusali na skúšku, aby to nemali ešte horšie ako to je.

Cez víkend Marek s Benákom hrali karty v klube , keď prišiel za nimi dozorčí . Povedal im, že na závore majú návštevu bývalého mazáka Jakubčáka. „**Kurva, čo tu ten idiot zasa chce ? Keď odchádzal do civilu, tak sa dušoval ,že sem nikdy v živote nevkročí,“** rozčuloval sa Marek: **„Ať si jde do těch svých Karlových Varú odkud přijel,“** kontroval Benák . **„Zrazu je kamarát a pred tým nás tu šikanoval ako svine,“** dopovedal Marek. Dororčí odišiel , aby to oznámil hliadke na závore, že odmietajú za ním prísť. Po chvíli sa vrátil znova a povedal im, že ich prosí aby za ním prišli. **„Tak pojď, pojedem aby nám neodnesl spaní .“** Volal Mareka Benák. Na závoru ich odviezol Hanáček. Keď ho uvideli, tak sa im v tom civile zdal akýsi malý a bezvýznamný. Tohoto človiečika sa báli a teraz prišiel s prosíkom. „**Nazdar hoši, jak se Vám daří , když už jste staré páky ?“** Podali si ruky. Všimli si že vlasy mu akosi rýchlo podrástli a na hlave mal čelenku ako nejaký hippies. „**Čo si nás prišiel provokovať ? Keď si tu bol, tak si sa dušoval ,že sem v živote neprídeš ?“** privítal ho Marek. „**Co pak se ti stýska po této pakárně ?“** opýtal sa ho Benák. Usmiali sa na seba a rozpaky zo stretnutia sa pominuli. Pokecali o civile o pive a samozrejme o babách . Zistili , že tento chlapik je celkom normálny chalan. To prostredie na vojne z neho urobilo iného človeka Možno sa tým svojím správanim, iba bránil, aby sa nezbláznil . Za maskou drsniaka skrýval svoje slabosti . Zdá ba, že to bola jeho obrana , aby tie dva roky ako tak prežil. Rozišli sa v dobrom aj keď nechápali , čo to malo znamenať , že sem prišiel. Možno ho trápilo svedomie , ale ktovie. Do jeho hlavy nevideli . Musel to viedieť iba on sám, čo ho sem priviedlo.

Pod velením kapitána Ludvika sa zrušili všetky zaužívané zásady na rote. Marek s desiatnikom Novákom si všimli , že si na nich zasadol. Spolu do služby chodili iba sporadicky. Marek čoraz viac dostával služby na pikete. Pred tým robili veliteľa piketu väčšinou poddôstojníci. Táto činnosť ostala napokon na Marekovi a na ostatných druhoročiakoch. Musel byť zodpovedný za celý piket, čo mu na spokojnosti nepridalo. Novák si urobil skúšky na dederáka a slúžil väčšinou iba tam. Tomu bolo ľúto za tým svojím pivom . Na pikete si vždy prišiel na svoje. Ak však boli vonku na výjazde s poplachovkou, vždy sa snažil aby si ho zadovážil. Kupoval si to svoje pivo do zásoby. Schovával ho v kotolni v kope uhlia. Keď vychádzal z kotolne hore po schodoch , slastne sa usmieval. Mal svoju dávku a bol spokojný.
Raz ráno sa na pikete tešili, že majú ďalšiu službu za sebou. Spokojne dospávali svoju pokojnú vartu a zrazu sa ozvalo v pojítku: „**Dozorčí, zde hlídka na zlomu spojte mě s dederákem !“** Službu mal major Míka . **„Soudruhu majore, zde hlídka vojína Pokorného. Zadrželi jsme německého občana při narušení státní hranice. Vnikl na naše území až k nám pod pozorovačku na zlome. Narušitele jsme zadrželi a nasadili mu pouta. Čekáme na rozkaz co sním máme dělat ? Je to civil nebo voják ?“** pýtal sa spätne major. „**Civil, kolem padesátky a myslím , že je pěkne ožratý . Táhne to z něho , jak z pivného sudu,“** odpovedal mu Pokorný. **„V pořádku, čekejte já se zám za chvili ozvu ?“** odpovedal im major. V tom momente sa na linku, napojili všetci čo boli v noci v službe. Primitívi navádzali Pokorného aby tú nemeckú sviňu dobre dokopal a zmlátil. Pokornému nebolo viac treba.

Bol tam so zobákom a tak sa chcel ukázať, aký je geroj. Skopal tohoto bezbraného človiečika čo sa doňho vošlo. Až jeho zúfalý krik: „**Hilfe, hilfe,“** ho napokon zastavil. Zobák keď to videl, dostal od strachu triašku. Nakoniec ho v jeho činnosti zastavil major Míka. Volal mu ihneď potom , čo dostal informáciu z práporu, čo s ním majú robiť. **„Vojíne, za chvíli přijede pro narušitele poplachovka , odevzdáte jim narušitele a po vystřídaní se normálně vrátíte na rotu. Rozkaz, soudruhu majore!“** ukončil rozhovor Pokorný. Bol sklamaný , lebo čakal väčšie ovácie. Aj keď na chytení dotyčného Nemca nemal žiadnu zásluhu. Dokonca už sa videl ako dostane povýšenie. Na Sruboch , už roky nikto nikoho nezadržal. Okrem toho zbabraného zadržania hliadky Majevského. To sa však za narušenie nepočítalo , lebo narušiteľ neprekročil signálku. Poplachovka odviezla zadržaného do Hyršova na obecný úrad, kde ho strážili dvaja vojaci. Po incidente na rote so zadržaným bolo zakázané,

aby sa zadržaní vozili na rotu. Furtáci sa báli , aby nedošlo k prezradeniu vojenského tajomnstva. Dotyčný mohol zistiť, koľko je vojakov na rote a akú majú výzbroj. Predbežne ho kontráši vypočuli a nariadili , aby bol odvezený do rekreačného strediska Babylon. Tam mali kontráši veľkú chatu na rekreaciu pre seba a svojich rodinných príslušnikov. Dole v pivničných priestoroch , boli vybudované tri cely a miestnosť na vypočúvanie. Bolo to pekne zvrátené, hore sa rekreovali ich deti a dolu vypočúvali zadržaných páchateľov , čo sa pokúsili ujsť na Západ. Robili to aj počas dovolenky , náhodou aby nevyšli z formy. Museli byť sfanatizovaní systémom, pre ktorý pracovali . Určite verili, že slúžia dobrej veci.

Veliteľ práporu nariadil, aby ho na kontrášsku chatu odviezol gaz zo Srubov . Na stráženie tam treba poslať dvoch vojakov , lebo vojaci, čo spravujú chatu nie sú ozbrojení. Kapitán Ludvik nariadil, aby tam išiel veliteľ hiadky vojín Majevský so psovodom Pytlíkom. Dozorčí sa ohradil: **„Sudruh kapitán, vojín Majevský mal nočný piket a teraz má povinný spánok ? No a co je předse na vojně a né na rekreaci. Jeďte ho honem vzbudiť .“** Marek spal iba tri hodiny , keď s ním niekto zatriasol: **„Vstávaj kurva máš se ihneď, hlásiť u starého spolu s Pytlíkom robíte eskortu zadržanému ! Kurva, tomu starému hrabe , čo tu nemá iných vojakov ? Do prdele, já bych som spal ako malé decko. On ma však chce skutočne nasrať , už aby som bol v civile . Toto je super blázinec.“** Nervózne sa obliekal a trieskal všetkými dverami tak , že to počul aj kapitán. „**Súdruh kapitán, vojak Majevský prišiel som na váš rozkaz,“** zahlásil sa v jeho kancelárii. „**Dějte si pohov vojíne ! Jako velitel hlídky jstě spolu so psovodom Pytlikom určen na eskortu a hlídaní zadržaného narušitele. Zadržaného si převezměte na Hyršove. Pak ho eskortujete do rekreačného střediska Babylon. Budete ho hlídat tak dlouho, dokud ho kontráši nevydají zpět do Bavor. Vemte si teplé oblečení, jako když jedete na piket . Možná budete hlídat i venku. U proviantáka si nafasujete kadéčka ,aby jste měli co jísť. Nejakej dotaz ?“** pozrel sa na ospalého Mareka. **„Sudruh kapitán, spal som iba tri hodiny a v takomto stave mám niekoho strážiť ? To je na rote tak málo vojakov ? Rozkaz je rozkaz dějte si odchod vojíne !“** Keď Marek videl jeho naštvanú tvár, radšej mu neodporoval. So sebou si zobral aj modrý civilný sveter od mamy. V tom mu bolo najteplejšie. Keby to videl kapitán určite by mu ho zakázal. Pri fasovaní výzbroje v zbrojárke nadával , že sa to ozývalo po celej dolnej chodbe. Kapitán to počul a vyšiel na chodbu a dôrazne zakročil: **„Vojíne Majevský, nikdo tady není zvědavý na váš názor ! Tady bude klid, jasné ?“** Vošiel do kancelárie a prudko zavrel dvere. „**Jebat na teba ti zelený magor,“** zamrlal si Marek. Začal tušiť, že tento zelený mozog mu to tu ešte pekne znepríjemní. Išli si po zadržaného na Hyršov. Sedel v zadnej miestnosti národného výboru a všetci sa k nemu chovali , tak akoby niekoho zabil . Sedel na stoličke ruky mal za chrbátom spútané putami. Bol to postarší človek a v očiach mal strach lapeného zvieraťa. Mladý poručík od kontrášov s ním komunikoval po nemecky , keď do miestnosti vošla hliadka vojína Majevského s fenou Flér. Tá keď uvidela zlaté gombíky na kabáte poručíka začala zúrivo štekať. **„Sudruh poručík, hliadka vojína Majevského sa dostavila k eskorte zadržaného.“ „Dějte si pohov a uklidněte tuhle potvoru, nebo host z Německa se od strachu hádam potentuje.“ „Rozkaz súdruh poručík,“** odpovedal Marek. Nariadil Pytlíkovi aby išiel s Flér von a tam ho počkal . Pri jej štekaní nebolo počut vlastného slova. **„Vojíne nastoupite dozadu do gazika spolu se zadrženým . Budete ho mít pod kontrolou. Já pojedu za váma a zadrženého umístnime do cely na Babyloně . Pokud se nerozhodně co s ním bude dál ! Rozkaz súdruh poručík,“** odpovedal Marek. Podišiel k zadržanému a pomohol mu vstať . Chytil ho za rameno a naznačil mu kadiaľ má ísť. Poručík k nemu pristúpil a stlačil mu putá tak , že zjojkol od bolesti. Marek nechápal , prečo sa bojí človeka, ktorý už na pohľad vyzerá biedne . Útek bolo asi to posledné, na čo myslel.

Po hodine dorazili na Babylon a pred bránou chaty kontrášov zastavili. Pomohli vystúpiť zadržanénu a pred gazom čakali, čo bude ďalej. Na chate boli dvaja vojaci , čo mali na starosť chatu. Vyšli von len tak v košeliach a v papučiach. Určite ich vyberali ženy

kontrášov. Do modelov im veľa nechýbalo. Ktovie, čo tu s nimi robili, keď tu boli samé bez mužov. Vyplašene pozerali na hliadku so psom. Nikto nevie ,čo ich vystrašilo viac , či ten pes alebo výstroj vojakov. Vyzerali akoby sa práve vrátili z frontu. Neoholení nedbanlivo ustrojení. Zadržaného umiestnili v pivnici do cely. Sňali mu dole putá . Začal si trieť ruky na miestach , kde ich mal umiestnené. Mal na nich veľké modriny. Zobrali mu opasok a všetko na čom by sa mohol obesiť . Toto všetko im nariadil poručík. V cele bola jedna posteľ, umývadlo a za plentou záchod. Dvere na cele mali mrežované okienko ,aby bolo vidieť ,čo zadržaný robí. Stále tam svietilo svetlo. Keď už bol vo vnútri, začal nervózne chodiť po miestnosti a niečo si stále hovoril po nemecky. Po chvíli mu tí dvaja v papučkách priniesli vodu a jedlo. Všetko robili spolu ako dvaja buzeranti. Na chate boli len oni dvaja. Žiadni hostia sa tu momentálne nerekreovali. Poručík nariadil Majevskému , aby ho stále sledovali. Je v strese aby si nedajbože niečo neurobil . Pred celou bola vyšetrovacia miestnosť, z ktorej ho mali strážiť. Budú tu dovtedy, kým sa nerozhodne , či ho vydajú alebo nevydajú do Bavor. Marek s Pytlíkom žiadnu radosť z toho nemali. Ešte štastie ,že tam bolo teplo a nemuseli klackovať vonku , ako im to hovoril kapitán. V miestnosti bola veľká sedačka , na ktorej sa dobre sedelo . Bol tu aj veľký gauč vhodný na spanie. Poručík odišiel a jeden z priteplených panáčikov im priniesol čaj. Flér sa usalašila pod radiátor a za chvíľu zaspala. Mala toho dosť vartovala celú noc . Určite pochopila, že tu to nebude nič pre ňu. Odstrojili sa a zbrane uložili do kúta. Zo začiatku sa pravidelne striedali pri okienku a kontrolovali čo robí Nemec . Po hodine , keď zaspal, sa tam pozerali len raz začas. Nudili sa . „**Co takhle dát si něco pod zub?“** Navrhol Pytlík a začal rozbaľovať kádečko. Otvoril si paštétu a chleba. Po prvom vložení do úst povedal: **„To se fakt nedá žrát ? Co nám to dávají za svinstvo kurva ? Hoď to psovi . Tí dvaja panáčkovia hore majú určite niečo pre ľudí !“** kontroval Marek. „**Idem im to tam trochu prelašovať,“** vstal a pobral sa hore. V tom modrom svetri, na ktorom mal natiahnuté honzotrágle v rozopätých kanadách vyzeral ako bandita. Trojdňové strnisko na brade robilo z neho drsniaka. Takto sa zrazu objavil hore v jedálni, kde obaja pozerali telku. Zľakli sa akoby uvideli strašidlo. **„Nazdar, zobáci !“** oslovil ich tak preto , lebo podľa ich reakcií dobre videl, že títo dvaja ešte nie sú dlho na vojne. **„Tak čo, zobáci, nemáte tu niečo pod zub pre staré páky hää ? Něco by se našlo,“** povedal jeden z nich. Vstal a podišiel k veľkej chladničke . Keď ju otvoril, Marek mal prekvapený výraz. „**Kurva, vy sa tu máte ako prasce v žite !“** povedal po tom, čo uvidel . Toľko dobrôt pokope dávno nevidel . Zrazu nevedel , čo si má zobrať. Ako prvé ho fascinovali fľaše plzenského piva. Okamžite po nich siahol. „**To není dobrý nápad, to pivo mohou pít jenom dústojníci !“** So strachom ho upozornil panáčik. **„Môžu, ale teraz tu nie sú že? Čo my nie sme ľudia? Nemaj strach tých pár pív, čo si dáme ich nezabije možno si to ani nevšimnú, nie?“** Mladý pokrčil ramenami a nič nehovoril. Marek si zobral štyri pivá , konzevu pražskej šunky ,nejakú klobásku a syry. Aby to všetko odniesol, dal si to všetko do papierovej krabice. Na tvári mal slastný úsmev zbojníka , čo práve niekoho olúpil. Natešený vošiel dole: **„Pytlíku, čo tak pozeráš ? Toľko dobrôt si už dávno nevidel.“** Položil krabicu do kresla vybral z nej jedno pivo. Bodákom si ho otvoril a plným dúškom sa napil. **„Nóó nečum a pusti sa do toho, kým nepríde nejaký furták a všetko nám to nezoberie,“** spoločne sa do toho pustili. Pri jedení sa slastne usmievali . Keď už nemohli aspoň svoje bruchá mali plné . Časť drahej šunky dali Flér, aby jej nebolo ľúto. Pri hodovaní úplne zabudli sledovať zadržaného. Marek si to uvedomil a rýchlo podišiel k okienku zistiť čom robí narušiteľ. Vydýchol si keď uvidel , že spí spánkom spravodlivých . Mal toho asi dosť. Včera večer oslavoval v krčme a dnes je na druhej strane sveta , ktorému vôbec nerozumel. Asi zistil aké je všetko relatívne. Včera sloboda a dnes ostnaté dráty. Určite nechápal, prečo ho majú za nepriateľa veď on nikomu nič neurobil. Mal iba smolu , že zablúdil. Toto všetko si za neho pomyslel Marek . Po dobrej žranici sa uložili na sedačku a oddychovali. **„Kurva, to je nuda ? Idem hore za tými dvoma čo tam robia ? Zoberiem tam tento bordel, aby to niekam spratali,“** hovoril Marek na Pytlíka . Nakoniec zistil , že si

rozpráva sám pre seba . Pytlík tvrdo spal. Vyšiel hore a tí dvaja pozerali niečo v telke. Hneď, ako vstúpil rýchlo prepli kanál na prístoji. „**Len to nevypínaj aj ja chcem niečo, vidieť mladej ! Tu máte zbytky proviantu ,niekde to zlikvidujte,“** hodil to na stôl a sadol si do kresla. Videl, akí sú z neho na mäkko a to ho bavilo. V miestnosti zavládlo trápne ticho. Panáčkovia nevedeli ako sa s týmto mazákom majú baviť. **„No čo ste onemeli ? Nebojte sa, nehryziem ako ten pes dole !“** usmial sa a im dvom padol kameň zo srdca. Začali spolu debatovať. Pozerali bavorskú televíziu na , ktorej dávali americký western. Išiel im aj zvuk. Na rotách obraz mali ,ale zvuk bol zablokovaný z ideologických dôvodov. Vojaci nemali nič vedieť, čo hovorí nepriateľ aby ich náhodou nezdemoralizoval. Obaja boli zvedaví, ako to funguje na hranici a aká je tam služba . V Marekovi našli dobrého rozprávača. Dokonca mu aj sami ponúkli to furtácke pivo. Po čase si Marek spomenul, že dole je Pytlík sám **.** Keď odchádzal tak spal. Na zadržaného sa už nikto dávno nepozrel. Všetko bolo ok , obaja spali. Takto ešte párkrát pendloval hore dolu a nakoniec musel zobudiť Pytlíka. Chcelo sa mu stašne spať. Práve teraz po tom pive pocítil ako dnes málo spal. Do rána si ako-tak na striedačku pospali. Raňajky im doniesli tí z hora. Hneď po raňajkách ich prišli vystriedať vojaci z brigády. Dozvedeli sa, že zadržaného musia vrátiť na druhý deň do Bavor. Na rotu išli gazom. Po ceste mali zo všetkého zmiešané pocity. Videli ako si niekto užíva vojnu a oni musia makať. Hovorili im , že idú na hranicu za odmenu . No ako videli sú tam skôr za trest . Za odmenu boli tí dvaja na chate a nie oni. Na rote boli všetci zvedaví , ako to dopadlo a museli im všetko znova porozprávať.

Staršina Servus chodil po rote zadumaný, akoby ho niečo trápilo. No na rote sa dlho nič neutají. Zástupca staršinu Vacek prezradil , že v sklade materiálneho zabezpečenia bude hĺbková kontrola. Sedávali dlho do noci v sklade počítali a počítali , ale nič im nesedelo. Falšovali čo sa dalo. Uniformy ak sa dalo , preložili aj dvakrát. Takto dosiahli dojem , že z jedného kusa sú dva . Čarovali , ale kde nie je nič , tam ani čert neberie. Nakoniec musel obvolať všetkých staršinov na susedných rotách aby mu vypomohli. Niektorí to neboli ochotní urobiť a tým to pekne od pľúc dal najavo, čo si o nich myslí . Vodiči lietali z jednej roty na druhú a vozili chýbajúci materiál. Nastal deň kontroly . Prišlo ich asi desať a hneď sa do toho pustili. Od rána ho z roty nikto nesmel osloviť. Kto sa o to trochu pokúsil tomu hneď zadal nejakú prácu. Počas kontroly pil jednu kávu za druhou . Od nervozity vyfajčil dve krabičky cigariet. Po obede kontrola z brigády odišla s tým, že výsledok sa dozvie neskôr. Staršina odišiel z roty po trase starého drátu a cez plece mal prehodené hrubé konopné lano. Odišiel bez slova a nikto nevedel kam ide. Vyzeralo to tak, že sa ide hádam obesiť či čo ? Vojaci čo sa vracali z denného piketu , ho videli ako sedí na kope nazvážaného dreva a pozerá do neznáma. Aj mu chceli podať hlásenie, no rukou im naznačil , aby pokračovali v ceste. S touto informáciou napokon prišli na rotu. Major Míka ho hľadal na rote a nikde ho nenašiel. Po získaní tejto informácie povedal: **„Copak tomu Láďovi z té kontroly přeskočilo nebo co ? Jak je možný že nikomu níc neřek kam jede ?“** Nariadil dederákovi , aby ho išla hľadať poplachovka, kým sa nestane niečo horšie.

Poplachovka ho našla sedieť presne tam ,kde ho videli vojaci. Čatár absolvent Just podišiel k nemu: **„Súdruh nadpráporčík, čatár absolvent Just dovoľte mi s vami prehovoriť? Copak se děje četařskej?“** prebral sa z letargie a prekvapene pozeral okolo seba. **„Prišli sme pre vás na rozkaz majora Miku máte sa ihneď dostaviť na rotu !“** Chvíľu mu to trvalo no nakoniec nastúpil do gazíka aj s tým lanom na krku. Členovia poplachovky sa z údivom pozerali na to jeho lano a nechápali čo to má znamenať. V tejto situácii sa nikto neodvážil položiť mu zákernú otázku. Na rote vystúpil z gazíka a major ho privítal slovami: **„Copak mi to děláš Láďo ? Co se dejě ? Máš nějaké problémy nebo co ? Nač ty bylo to lano co máš na sobě ?“ „Já mám na sobě nejaký lano ?“** prekvapene sa opýtal. Pozrel sa na seba a keď ho uvidel , tak si ho prudko zhodil zo seba dole. V tvári mal odporný výraz, akoby tam mal jedovatého hada. „**Copak by se mělo něco dít ? Nic se neděje**

jenom jsem si potřeboval vyčistit hlavu to je vše.“ Odišiel do skladu so zvesenou hlavou pre svoje osobné veci a šofér ho odviezol domov. Na odporúčanie veliteľa roty si zobral dovolenku na svoje zotavenie . Nikto sa nikdy nedozvedel, čo chcel vlastne v ten deň urobiť. Na rote zostala z toho malá záhada.

Konečne prišli zobáci. Pre Marekov ročník prišli tí na ktorých, tak netrpezlivo čakali . Ich príchod bolo znamenie, že im ostáva ešte rok v tomto zelenom blázinci na konci sveta. Opakovalo sa stále to isté . Rovnaké vyplašené tváre rovnaká neistota . Tento výraz ich urobil , podstatne mladšími ako boli. Suverenita mazákov robila z nich o pár rokov starších chlapov. Hoci bol medzi nimi maximálne rok dva rozdiel. Staršinu nezažili, lebo mal zdravotné voľno. Ak by tu bol, tak to vyplašenie by sa zmenilo na hrôzu. Možno by im neurobil nič. Bol tu už veliteľ, krtorý bol proti akéjkoľvek šikane. Mazáci a supráci si ich rozobrali medzi sebou. Vysvetľovali im ich povinnosti s patričnou vážnosťou. Tieto informácie im veľa odvahy nedodali. Boli tu iba pár dní a nič nerobili iba sa školili. Dozorčí ich všetkých napísal na rajóny. Zo začiatku si to veliteľ nevšimol. Až raz navečer , keď prechádzal celú rotu si všimol, kto robí rajóny. Dozočího mal práve Novák a ten sa v preháňaní mladých statočne vyžíval. **„Desatnickej, proč rajóny dělají jenom noví ? Copak to má znamenať ?“** kričal na Nováka. **„Soudruhu kapitáne, takhle to tady funguje od jak živa , když přijede nový nástupný ročník . Vždyť nemají ještě služby ,tak ať si zvykaji na tvrdý život na čáře,“** keď dohovoril, tak sa škodoradostne usmial. **„Copak je vám do smichu ? Od teď budou dělat rajóny všichni i tí co to maj za pár je vám to jasný! Zítra to vyjde v rozkazu velitele roty jasnéé ? Rozkaz soudruh kapitán jenem si myslím , že to není dobřý nápad,“** chcel mu Novák oponovať. **„Desátnickej, na vojne se nemyslí , tady se plní jenom rozkazy! Od ted už nechci nic slišet odchod !“** ukončil debatu kapitán. Na druhý deň po rozkaze bola polovička roty poriadne vytočená. Dávala to patrične najavo. Dokonca niektorí jedinci sa boli sťažovať aj u politruka Míku. Ten im povedal , že toto je v kompetencii veliteľa a s tým sa nedá nič robiť. Nič nenaprotestovali skončilo to tak , že na rozpiske bol napísaný mazák a rajóny robil mladý. No iba vtedy, keď nebol starý na rote.

Marek ako veliteľ piketu musel slúžiť veliteľa noc aj deň. Keď prišiel večer na rotu, poriadne ho vytočilo , že má rajóny na hornej chodbe. Skoro ho porazilo. Bol maximálne unavený a nevyspatý a tu ešte musel robiť blbečka. Za to , že boli na pikete celú noc aj deň mali dostať vyznamenanie. Možno toto bola odmena , ale pre tých neposlušných. Hulákal nadával dozorčímu tak , že to počul kapitán Ludvik .Vyšiel von z kancelárie pozrieť, čo sa to vlastne deje. „**Copak tady hulákáte vojíne , dozorčí za nic nemúže , to jsem nařídil já a vy si plňte své povinnosti, nebo vás potrestám za neplnění rozkazu jasnéé?“** Bol v tvári celý červený od zlosti. **„To nemyslíte vážne? Na pikete celý deň a noc riešime problémy so signálkou a vy nás za toto odmeníte ešte rojónmi ? Tak to pekne ďakujem.“** Otočil sa a odchádzal smerom do čistiarne zbraní . Tu si chcel vyčistiť zbraň a vypáskovať náboje. Ako sa priblížil k dverám ,tak z diaľky hodil opasok s nábojmi na stôl . Potom aj samopal , ktorý s rachotom padol na zem. Pritom si ešte zanadával: **„Vyjebaná, skurvená vojna.“** Na ten rachot a nadávanie sa otočil kapitán a pribehol k Marekovi. „**Tak vojíne teď jste to posral. Trestávam vás sedmi dny basy po službě ,která se žačne od zítra po rozkazu velitele roty. Když si nesplnite rajóny pak vám sedum ještě přidám , rozuměl jste tomu. Rozkaz sudruh kapitán.“** Odpovedal mu Marek. Teraz si uvedomil, že tomuto kapitánovi nie je vôbec sympatický a nebude to mať do konca vojny ľahké. Na rote za odvrávanie ešte nikoho nepotrestali. S nevôľou všetko splnil a išiel konečne spať. Vždy po službe musel chodiť hádzať do kotolne uhlie. Supráci a jeho ročník sa mu z okna klubu posmievali . Poznámky typu ako mu to pristane a ako sa na to dobre pozerá ho privádzali do zúrivosti. Tá bezmocnosť, že si nemôže pomôcť ho riadne ubíjala. Musel siahnuť až na dno svojich síl ,aby sa nezbláznil. Pokorne začal všetko plnil , aby sa mohol dožiť toho zázračného civilu, ktorý bol stále veľmi ďaleko.

Desiatnik Novák služil čim ďalej tým viac iba dederáka. Bol z toho na nervy. Spomínal na tie časy , keď si mohol dať dobré pivo na pikete .Keď nebolo to české , tak si dal to bavorské. Práve on mal najviac odvahy , keď mali poriadne sucho v ústach . Zobral batoh a v noci doniesol od Mullerky tretinkové bavorské pivo. Robil to aj po známom škandále na rote Pleš. Musel tú Müllerku asi pobosorovať,alebo sa jej páčil. Nikto ho ani neudal či tu alebo tam. Platil jej v korunách, čo bola tiež záhada. Na pikete bol uznávaný za hrdinu. Málokto by kvôli pivu riskoval basu. Všetci mali radost, že sa napili kapitalistického piva, ktoré nemalo takú kvalitu, ako to naše.

Raz, keď dobre zvozil Nouzu , že neskoro nastúpila poplachovka, Nouza sa rozhodol, že mu vráti všetko za ten šok z piketu. Nahovoril kuchára Bláhu ,aby mu dal konček z chleba. Ten si dal na chrbát pod blúzu. Potom kázal Bláhovy , aby mu cez blúzu zapichol veľký nôž do chrbáta, kde mal chleba. Malo to vyzerať , akoby ho niekto pichol nožom do chrbta. Na to aby to vyzeralo dôveryhodne okolie vpichu namazali kečupom. Takto vystrojený išiel do miestnosti dederáka. Prudko ovoril dvere a s hrôzou v očiach zreval: **„Kurva, koukni, co mi udělali.“** Padol na zem a nehýbal sa . Novák, keď to uvidel, ostal paralizovaný. Vytreštenými očami pozeral na nehybného chlapa , ktorému z chrba trčal zakrvavený veľký kuchynský nôž. Musel sa pridŕžať stola, aby od hrôzy neodpadol. Po chvíli však tá postava vstala a škodoradostne sa mu škerila do tváre: **„No, tak co ? Jakpak se cítíš vole ? A teď jsme si fifty fifty . To máš za ten piket vole !“** Novák sa prebral z letargie a jediné, čo z neho vyšlo, bolo: **„Ty hovädo vyžraté málem mě trefil šlak !“** Nouza odchádzal a rehotal sa ako kôň. Každému, koho stretol , rozprával ako sa pomstil desiatnikovi. Dlho sa o tom debatovalo a čakalo sa či mu to Novák vráti. Novák sa sice zastrájal no postupne na to zabudol. .

Zobák Nagy musel prebrať od Pokorného fenu Lesanu. Ten si tak nešťastne zlomil ruku ,že robiť psovoda sa mu nedalo aj keby chcel . Nagy bol Maďar z južného Slovenska, málokto mu rozumel .Jeho hatlanine zloženej z madarčiny , slovenčiny a češtiny sa málokto vyznal. Lesana aj keď to bol cirkusový pes ,bola z jeho povelov hotová. Jedine čomu rozumela bola bitka s palicou, keď mala hľadať stopu. To jej robil aj Pokorný tak dôkladne , že sa jej prášilo z kožucha. Na rote sa robili skúšky psovodov a Nagy sa chcel ukázať, aký je dobrý psovod. Pred skúškami ju v osobnom voľne cvičil. Pes bol tak unavený ,že ledva chodil. Na skúškach už mlel z posledného. Pri cvičnej stope ju zmlátil tak , že po nej bežala o dušu. Pár metrov pred komisiou z práporu spadla a už sa nezdvihla. Nagy sa ju snažil postaviť na nohy, no nijako sa mu to nedarilo. **„Co pak vojíne co se děje s vaším psem ?“** volal na neho práporný kynológ. **„Já nevím tá fena asi zdochla ? Je to simulant čo nechce ísť.“** Celá komisia sa rozbehla k Lesane ,aby sa presvedčili či hovorí pravdu. Po chvíli museli svorne konštatovať, že ju uštval. Ležala tam bez života . Koľko sa tu naslúžila a nakoniec ju tento snaživec zabil. Hneď sa mu na rote ušla prezývka krotiteľ. Neskôr prišla správa z pitvy , že pošla na zápal pľúc. Na rote im bude tento komediant chýbať. Našli ju na ceste a zomrela na hranici . Mala proste smolu.

V sobotu bola rota bez furtákov a kuchár Hladík sa dozvedel , že na Lišťí sa vydáva pekná cigánka. Vždy, keď bol na vychádzke a náhodou ju uvidel na miestnej zábave v Hyršove, nevedel z nej oči odtrhnúť. Spolu s proviantákom odišli na čierno z roty . Chcel vidieť koho si to berie jeho platonickú láska. Zobrali si gazík a dorazili tesne pred obradom. Po obrade si ich všimol nevestin otec a pozval ich na hostinu. Veľmi sa nebránili. Hladík sa od smútku ožral. Balil tam mladšie sestry nevesty a nakoniec dostal po hube od ich nápadníkov. Hrozilo, že bude veľká bitka a našťastie napokon dostali rozum . Ušli, aby nedostali ešte viac. Na rote robil bordel a volal vojakov, aby sa išli za neho pomstiť. Nikto sa na to nedal nahovoriť. Videli, aký je ožratý a určite by to dobre nedopadlo. Bolo šťastím, že si ľahol do postele a zaspal. Veliteľ sa to nedozvedel , aj keď sa na rote začal tvoriť tím práskačov. Kuchárov si nikto nechcel rozhnevať. Báli sa, že sa im pomstia a budú im dávať menšie porcie pri obede.

Čatár Podhúrsky, zväzák z brigády, prišiel na rotu a opatrne otváral dvere , aby sa nestretol s práporčíkom Servusom . Po incidete, ktorý s ním mal cez telefón, sa bál ďalších problémov. No keď sa od dozorčího dozvedel , že tu nie je , zhlboka si vydýchol . Mal šťastie, v ten deň mal voľno. Dobre si zapamätal ten jeho rozčúlený hlas. Prišiel vymenovať vojína Michalíka za predsedu SZM na rote. S politrukom zvolali schôdzu a po nej sa stal predsedom Michalik. Zvolili ho jednohlasne preto,aby sa nikomu čo tam boli náhodou táto funkcia neušla. Michalík síce nadšený veľmi nebol . Nakoniec si uvedomil ,že všetko zlé je na niečo dobré. Aspoň raz za čas sa uleje zo služby.

Na to, že chodil málo do služby, mal z pekla šťastie. Zamilovala sa do neho pekná cigánečka z Líščího. Mala iba šestnásť a on skoro dvadsať. Najskôr sa s ním bavila iba pod pozorovačkou no potom jej dovolil, aby vyšla za ním hore. Po pár službách začali spolu súložiť. Robili to hore na pozorovačke . Dlho to neutajil, pochválil sa s tým na rote. Samozrejme všetci mu závideli a niekto z práskačov postúpil túto informáciu veliteľovi. Zavolal si ho na raport a musel sľúbiť , že s tým skončí. Sľub nedodržal a všetko zobral napokon do rúk cigánkin otec. Vyšiel za ním na pozorovačku a ručne stručne si to sním vybavil. S modrinou pod okom chodil po rote , ešte vyše týždňa. Každému hovoril , že sa šmykol na pozorovačke. Málokto mu to uveril , taký monokel býva iba po dobrom údere. Oboch zamilovaných to neodradilo a stretávali sa počas jeho vychádzok. Nakoniec ju museli poslať tete do Nýrska , aby naňho zabudla. Písali si skoro každý deň .Tvrdil jej, že tu po vojne zostane a zoberie si ju za ženu. Každému bola tá jeho zamilovanosť na smiech. Postupne však listy chodili menej a menej. V tom poslednom mu dala kopačky . Plakal ako malé decko.V takom stave mu nedovolili chodiť do služby. Nakoniec ho tá lútosť chytala iba vtedy, keď si vypil. Takto vojna zabila jednu krásnu zakázanú lásku.

Nikto nechcel robiť knihovníka , bola to starosť. Knižky zabudli vrátiť iba najstaršie ročníky. Mladí si to nemohli dovoliť , lebo knihovníka robil vždy niekto zo starších ročníkov . Tú svoju zábudlivosť by si pekne odrobili na rajónoch. Najväčšia starosť bola dať tie knihy dokopy, aby sa každý mesiac mohli vrátiť do brigádnej knižnice v Domažliciach. Bola to pátracia akcia nikto zo zábudlivcov nevedel ,kde si ju odložil. Dokonca niektoré sa našli na pozorovačkách. Ten, komu patrila , nevedel vysvetliť ako sa tam dostala. Kto bude knihovník nakoniec určil veliteľ roty. Vybral si Mareka Majevského. Zdôvodil to tým , že keď bude mať viac starostí nebude myslieť na tie mazácke zákony . Mazácke zvyky nie a nie odstrániť. Ak bol na rote , ako tak to ustrážil. No akonáhle vytiahol päty z roty všetko išlo v starých koľajách. Vedel to preto , že mu to riťolezci vždy nahlásili. Staršina s majorom Míkom nechávali tomu voľný priebeh. Marek tým nadšený nebol, no rozkaz musel splniť.

Keď išel prvýkrát na výmenu kníh netušil, čo ho v knižnici čaká. Vošiel do knižnice a onemel od prekvapenia. Vedúca knižnice bola krásna blondínka. Oči mu skoro z jamôk vypadli ,takú krásu už dávno nevidel. Zabudol, aj prečo sem prišiel. S tým plným kufrom kníh tam stál ako Alenka v ríši divov. **„No co vojíne, přijěli jste ze Srubú na výměnu?“** oslovila ho a tým ho prebrala z mrákot.**“ Áno áno som tu prýkrát a neviem ako to tu chodí ?** Usmiala sa a z Mareka spadla nervozita. Ukazovala mu kde a podľa čoho a na aké miesta má vrátiť danú knihu. Pri ukladaní kníh sa sem-tam zohla. Mala minisuknu a Marek uvidel aj to, čo to nemal, krásne biele nohavičky na peknom zadočku. Očervenel v tvári od vzrušenia. Robila to nenápadne a koketne zrejme sa na jeho rozpakoch bavila: **„Copak, copak, jste nějak jste zrudl v tváři ? Není vám špatně ?“** usmiala sa. „**Ani nie, je tu veľké horko a vonku je zima, tak to asi preto,“** ospravedlňoval sa. Mala koketný úsmev a Marek cítil, že už ho má. Táto krásna žena ho opantala, zaľúbil sa po uši. Možno jej bol na smiech, no on to tak necítil. Keď odchádzal tak sa vznášal aj zabudol , aký je ten kufor s knihami ťažký. Na rote to každému rozprával viackrát, až im to liezlo na nervy. Neodradilo ho ani to,keď sa dozvedel , že je vydatá za majora vojenského zubára na brigáde. Po pár vymenách sa skamarátili. Posedeli pri káve a dobre si rozumeli. Bolo to také platonické . Marek odtiaľ odchádzal nabitý

neskutočnou energiou. Netrvalo dlho a reči o jeho zamilovanosti sa dostali aj k majorovi zubárovi a ten sa na tom dobre bavil. Poznal svoju ženu a veril jej. No i tak v ňom hlodala nedôvera. Musí tomu základňákovi ukázať, že si nesmie dovoliť niečo viac. To by tak bolo, keby mu vojačik náhodou nasadil parohy. Jeho mužnosť by týmto pekne utrpela , ako by sa potom mohol ukázať pred vojakmi. Dobre vedel, že niektorí vojaci spávajú so ženami dôstojníkov. Boli to však samí opilci a možno si to aj zaslúžili. No on sa cítil ako alfa samec. Bol pekný a mohol mať každú akú chcel. Preto si vybral tú najkrajšiu a nerád by o ňu prišiel. No čo čert nechcel, Mareka začali bolieť zuby. Keď si predstavil , že má ísť zubárovi ,tak ho od strachu zalial pot. Dával si lieky proti bolesti .No zub si nedal povedať bolel a bolel. Už sa mu aj posmievali , že bude musieť ísť majorovi na brigádu na ošetrenie. Všetci vojaci sa ho báli. Zuby robil nekompromisne a s nikým sa nepapral. Neznášal tie upípané typy, čo sa báli už len keď vytiahol pinzetu. Na nočnom pikete Mareka zub tak bolel, že skoro zošalel. Stavili sa tam spojári a nahovoril ich , aby mu ten zub nejako vytrhli. Nevedeli jako. Navrhol im, že majú kliešte, tak sa im to hádam podarí vytrhnúť. Nemohli sa na naňho pozerať, tak nakoniec súhlasili. Jeden mu chytil hlavu a druhý sa mu to pokúsil vytrhnúť. Vykývali ho tak, že držal iba na kúsku koreňa. Von ho však nedostali. Tiekla mu z neho neustále krv , no prestal bolieť. Už sa tešil, že si ho postupne vykýve a vytrhne aj sám. Keď prišiel na rotu , tak dostal takú bolesť, že musel ihneď k zubárovi . Začalo mu opuchať líce.

U zubára bolo pár ľudí, väčšinou civilní zamestnanci. Marek si sadol a čakal, čo sa bude diať. Bolo mu to jedno , čo s ním bude robiť major , len aby tá bolesť prestala. Z ordinácie vyšla jedna pani držala sa za líce a hovořila: **„On se v tom vyžíva jako nějaký sadista !“** Rýchlo a naštvano odchádzala. Všetci čo tam boli zneisteli a začali sa mrviť. Marek nemal na výber. Na rotu sa musel vrátiť s ošetreným zubom. Dočkal sa a vošiel do ordinácie. **„Súdruh major, vojín Majevský sa dostavil k ošetreniu boľavého zuba !“** zahlásil sa majorovi , ktorý mal na sebe uniformu a na nej prehodený plášť. Stál pred vysokým chlapom , ktorý budil strach sám o sebe a nie ešte aj tým, čo robil. **„No vojíne posaďte se do křesla podívame se na to !“** razne mu prikázal. **„Otevřete ústa. Pořádně a necukejte se mě ,jak panna před první soúloží ! Nechápu, kde se tady berou tak ustrašení vojáci. Co to je za armádu ?“** nechápavo krútil hlavou. Pozrel sa mu do úsť a odpluľ si na zem. **„Kurva, co to tam máte ? Co jstě dělal s tím zubem háá?“** S prekvapením pozeral na vyplašeného vojáka. **„Nič, iba ma v noci v službe strašne bolel , tak som sa ho snažil vytrhnúť spojárskymi kliešťami a nejak som to nezvládol,“** so strachom mu odpovedal. **„ Kurva to muselo sakra bolet ? Nechápu, proč se teď cukáte strachem.“** nevedel čo mu má povedať , že sa bojí viac jeho ako toho trhania. Ostal ticho. **„Sestro, podejte mi kleště, ať to už máme za sebou , aby se nám tady tenhle vojáčik strachem neposral, že jo ?“** Marek iba pokrčil plecami a čakal, čo sa bude diať. Zub išiel von celkom ľahko a vôbec to po toľkom trápení nebolelo. Vydýchol si. Pri vyplachovaní úst si všimol , že sestra majorovi očami naznačila: **„To je on.“** Postavil sa z kresla a zahlásil: **„Súdruh major, dovoľte mi odísť.“ „Ještě moment mladej doneslo se mi do uší , že v knihovne nějak pokukujete po mé žene. Nařizuji vám aby jste s tím přestal jinak budete mít do činení se mnou ! Je vám to jasnéé ?“ „Jasné, súdruh major,“** odpovedal. **„Tak dějte si odchod a žádnou zubařké amaterství už nedělejte, nebo pak dostanete otravu krvi a to až potom bude šrumec !“** Odchádzal a kameň mu spadol zo srdca . Tak sa toho bál a už to má za sebou. Len nevie, ako sa dá nepozerať po takej peknej žene , ako mu to nariadil major. Čo si má prelepiť oči či čo ? Toto mu nemôže nikto zakázať a už sa tešil na stretnutie s krásnou knihovníčkou.

Vždy, kde je pokope väčší počeť ľudí, stále sa tam niečo deje. Pre pohraničný poplach nevystriedali na závore Říhu . Bol tam už päť hodín a dobre zúril. Po jednom takom telefonáte, kedy ho vlastne vystriedajú ,sa tak vytočil,že si obtiahol samopal a chcel hneď strieľať . Možno by to aj urobil, len zo zakruty od Nýrska sa objavilo osobné auto, ktoré musel kontrolovať. Úplne zabudol na to , že má náboj v komore pripravený k streľbe. Takto ho tam mal, ešte pekne

dlho. Konečne ho vystriedali a zrýchleným krokom sa ponáhľal na rotu ,aby si oddýchol a dobre sa najedol. Nešiel ani do priestorov, kde sa vybíjali zbrane . Iba si jednoducho zo samopalu na pleci vybral zásobník a nadávajúc vošiel do zbrojárky. Veci hodil na stôl dozorčímu a všetko mu nechal na starosť . Dozorčí bol Strnad nazývaný Effa. Bol to jeho mladý a ten to bez reptania urobil za neho. Po vypáskovaní mu chýbal jeden náboj. Keďže vedel, ako je Říha na tom ,bál sa ísť za ním. Zobral si zo svojich tajných zásob svoj náboj a doložil ho k tým Říhovým, aby bolo všetko v poriadku. Večer nemohli nikoho zohnať , kto by robil rajóny na hornej chodbe. Podporučík Lukáč, ktorý mal dederáka sa rozhodol , že rajóny bude robiť ten , kto si pri čistení samopalu zabudol vybiť svoju zbraň. Chodil medzi stojanmi a stláčal jeden kohútik za druhým. Prišiel k Říhovému a stlačil. Ozvala sa ohlušujúca rana a on sa od strachu ocitol na zemi . Nechápavo čumel do blba. Vystrelený náboj v plafóne zbrojárky urobil veľú ryhu a zaryl sa do dreveného rámu okna. **„Kurva, co to bylo, skoro jsem se posral,“** povedal sebakriticky. V momente tam dobehli všetci, čo to počuli. Nechápali, prečo sedí podporučík na zemi a pretiera si oči. Potom , keď sa všetko ukľudnilo, rozmýšľal podporučík s veliteľmi čiat, čo s tým urobia. Dohodli sa , že ryhu zatrú kriedou a starému nič nepovedia. Zabudli však na to , že on už mal na rote svojich práskačov. Jediné šťastie bolo, že mladý Kocúr, syn generála bol na pikete . V tom prípade by vôbec nevedeli, čo by robili a ako by sa z toho dostali. Říha bol šťastný, že sa rozhodli takto. Určite by bol potrestaný a ktovie, či by nedostal aj ostrú basu . To by ju musel nadsluhovať a to si nechcel predstaviť ani v najhoršom sne.

Marek nevedel, z akého dôvodu začal znova slúžiť iba na závore. Nebavilo ho neustále kontrolovať doklady a robiť pred miestnymi šaša. Niektorých už poznal z videnia a tých nezastavoval , iba naznačil aby pokračovali v ceste. Pri jednom osobnom aute sa skoro dostal . Chcel naznačiť , aby pokračoval a v tom uvidel na prednom sedadle vojenskú uniformu. Polozodvihnutá ruka sa rýchlo spriamila a naznačila šoféroví, aby zastavil. Podišiel k autu a zmeravel, vedľa šoféra sedel plukovník Liška veliteľ Domažlickej brigády. Podal mu hlásenie **„Súdruh plukovník, hliadka vojína Majevského pri ochrane štátnej hranice , počas mojej služby sa nič zvláštneho nestalo.“ „Dějte si pohov vojíne !“** nariadil mu plukovník. Vzadu v aute sedeli tri pekné dámy. Vedelo sa , že ak má krpatý plukovník v aute ženy, stáva sa z neho dobrý žoviálny človiečik. Ak je tam s nejakými vojakmi alebo sám je to pekná sviňa. Neznášal vyšších vojakov ako je on sám . Marek síce nepatril medzi najvyšších , ale aj jeho sto osemdesiat bolo voči plukovníkových sto šesťdesiaťpäť veľký rozdiel. Otočil sa dozadu k dámam a povedal: „**Tak co dámy, máme to na té hranici pěkně urostlé vojáky , že jo ? No má to ,ale malý háček. Vúbec neznají svého velitele a zastavují ho i tam ,kde to není třeba. Tím ho okrádají o čas , který chce věnovat vám milé dámy ! Tak co dámy jak ho za tú chybu potrestáme ?“** A milo sa na ne usmieval. **„Udelějte nám radosť a netrestejte ho.“ „Dobře dámy, dám na vaši radu.“** Otočil sa na Mareka a povedal: **„Tentokrát jste měl štěstí vojíne, dámy vám udělili milosť.“** Zasalutoval a nariadil vodičovi odchod. Marek si vydýchol .Zabudol ,že má gumičky a dobre videl, ako si ho celého prezerá. Ihneď si ich dal dole, aby ich nemal, ak náhodou pôjde späť. V ten deň späť nešiel a Marek bol tomu celkom rád. No čo sa nestalo dnes stalo sa asi o tri dni. Znova slúžil na závore , keď uvidel ako sa blíži od Všerub vojenská volga. Auto nezastavoval, iba mu zasalutoval . To však po pár metroch prudko zabrzdilo a rýchlo cúvalo späť.Marek nechápal, čo sa deje. Otvorili sa dvere a z nich vystúpil malý a dobre rozparádený plukovník Liška. **„Vojíne, co to má znamenat ?Vy nestavíte autá ? Co kdyby v nich jeli nějací převlečení diverzanti háá ?“** Marek zasalutoval a chcel mu podať hlásenie. „**Vyserte se na hlášení, vysvětlete mi proč jste nás nestavil vojíne ? Súdruh plukovník pred troma dňami , ste my to zakázal, keď ste išiel do Nýrska.“ „Tak to jste byl vy? A jak pak jste to ustrojen vojíne a co ty gumičky ? Dějte mi váš núž!“** Marek mu podal bodák . Nerobilo mu problém , aby tak tupým bodákom tie gumičky rozrezal. Po dobrom vykonaní práce sa na neho pozrel so škodoradostným úsmevom: **„Tyhle mazácke projevy vás jednou provždy odnaučím vojíne. Jesli vás tady znova najdu**

takhle ustrojeního, pak půjdete do basy, až z toho zčernáte !“ „Rozkaz, súdruh, plukovník,“ odpovedal mu. Pozeral sa na Mareka s veľkým pohŕdaním. Zas zvozil niekoho vyššieho ako je on sám . Marek si napokon tie gumičky dával tak či tak . Dúfal, že ho už nezastaví do konca vojny.

Celá rota si bola vedomá , že je za drátami . Od furtákov z brigády a práporu im nič vážne nehrozí. Možno iba nebezpečenstvo od Bavor , ale tomu nikto po tých svojich skúsenostiach, čo mal nemohol uveriť. Každá kontrola, čo išla na rotu musela prejsť cez hliadky a tie to vždy všetko poctivo nahlásili . Raz sa stalo niečo nečakané. Futráci prepadli rotu od Všerub. Nedovolili signalistom na Všeruboch , aby upozornili rotu na Sruboch, že idú na kontrolu. Prvé prekvapenie ich čakalo pri vratách na rotu. Strážny tam nebol a objavil sa ,až keď urobili skrat na signálke okolo roty. Prišiel , až na zvonenie pojítka, ktoré mal v strážnej búde. Stavil ich heslom a potom ich vpustil na rotu. Boli to traja dôstojníci a doprevádzala ich dvojčlenná hliadka so psom. Jeden z nich zostal pri stážnom , aby nemohol upozorniť tých na rote. Na dolnej chodbe sa prudko otvorili dvere. Dozorčí spolu so signalistom sa otočili. Chvíľu sa nemo pozerali a nechápali, či sa im to sníva alebo je to skutočnosť. Nakoniec dozorčí Gumička sa spamätal a podal im obvyklé hlásenie. Kývli mu rukou , aby prestal a prudko otvorili dvere do miestnosti dederáka. Uvideli desiatnika Nováka ako sedí na stoličke s nohami na stole a spokojne si spí. **„Desátnickej, tohle to je výkon vaší služby ? Co to tu děláte člověče ?** zreval ten v hodnosti kapitána. Desiatnik Novák sa však nepohol. Musel pristúpiť k nemu a chytiť ho za rameno. V tom sa desiatnik tak zľakol , že spadol zo stoličky . Zo zeme nechápavo čumel na tie prízraky. Postupne sa spamätal , vstal a snažil sa upraviť, aby mohol podať hlásenie. Neznámy kapitán ho však predbehol. **„Nic nehlaste desátnickej ,tohle to je vážní porušení služebných povinností během vaší služby! Věřte , že za tohle Vás trest nemine . Dáme vás do hlášení velitele praporu. Tady pár metrú od hranice sa spokojne chrápe , jako by tu nebyl žadny nepřítel. Imperialisti by si při takéto službe dělali s váma co by chtěli a vúbec by se nemuseli namáhať. Všechno by to měli jak na podnose desátnickej ! Tak a teď nám řeknete, kde máte hlídky a co se děje v teréně?“** Novák im koktajúc všetko vysvetľoval . Nenašli žiadnu inú chybu. Potom mu nariadili, aby vyhlásil pohraničný poplach. To, čo videli, bol chaos a bohapusté nadávanie . Rota to nestihla do piatich minút a ledva to stihla do desiatich. Neznámy kapitán nastúpenú rotu rozpustil a oznámil im , že nesplnili to čo od nich očakávajú stranícke orgány a pracujúci ľud. A to je rozhodná bdelosť a trvalá ochrana nášho socialisticého zriadenia. Nepredstavili sa a tak ako znenazdajky prišli, aj rýchlo odišli. Novák nechápal , čo sa to tu zomlelo. Po takom chaose si myslel , že sa mu to sníva. Hluk na rote a nadávanie ho z toho klamu dostali. Nevedel si predstaviť čo bude zajtra , ak to bude musieť nahlásiť starému. Čo s ním urobí , to vôbec netuší.

Ludvík dobre vedel, ako dopadla kontrola na rote. Cestou na Sruby sa zastavil na prápore .Tam ho o tom s patričným dôrazom informoval major Junek. Jeho nasranosť bola viditeľná už pri vystupovaní z gazíka. Podal mu obvyklé hlásenie. „**Jak se nic zvláštniho nestalo ? Vždyť vás kontrola výmákla jak v službě chrníte jako malý čune ! To je průšvich desátnickej ! Za tohle vás musím kázeňsky potrestat. Za ten poplach nemůžete za to můžou všichni. Na to si ještě posvítím ja sám a bude se to nacvičovať , až to budou všichni umět.“** Novák bol nakoniec celkom spokojný. Dostal sedem dní po službe , čo bol ten najmenší trest aký mohol dostať. Pritom mu mohol hroziť aj prokurátor. No aj tak nadobudol dojem , že tento kapitán mu to , ešte pekne znepríjemní.

Poplachy boli vždy, ak bol na rote starý. Boli to nenormálne sadistické poplachy . Vždy hodinu dve po večierke. No viac ako tri ich nedal. Raz to však porušil , keď sa po štvrtom poplachu stavali na dolnej chodbe mysleli si , že sa asi zbláznil. V zbrojárke to vrelo ako v úli . Určite to musel dobre počuť , ako šťavnato nadávali. No teraz sa neusmieval bol bledý ako stena. Staval rotu do pozoru a rozrušeným hlasom hovoril: **„Vojáci na hraničním mezníku**

9/8 na styku rot Svatá Kateřina a Sruby americké jednotky napadly pohraniční hlídku ze Svaté Kateřiny. Naše hlídky na pikete a Flekcích nám hlásí , že se tam stříli a situace je nepřehledná. Z roty Svatá Kateřina nám hlásili pouze přepadnutí jejich hlídky. Zatím se nám nepodařilo navázat s nimí spojení. Na pikete máme dva pohraničníky a třeba ich ochrániť , aby nebyly ohrozeny jejich životy. Potřebuji deset dobrovolníku , aby se ihned přesunuli na piket.“ „Dobrovolnici krok před vystoupit,“ zavelil a čakal .V nastúpenej rote to zašumelo , nikto nevystúpil. Každému ihneď prebleskło hlavou ,tak toto je koniec . Možno už teraz prišla tá ich sľubovaná vojna, na ktorú vôbec neverili, Nič si nepriali, len aby boli čo najskôr doma. A zrazu sa toho asi nedožijú. Ťažko je byť hrdinom, keď je človek mladý a celý život má pred sebou. Kapitán Ludvik očervenel a nabral dych. „**Kurva, co pak jste to za armádu, právě teď vaši spolubojovníci potřebují nutně vaši pomoc a vy je necháte na holičkách ? Kurva neserte mě copak jste se všichni posrali ? Tak to tedy néé, nejstarší ročníky krok vpřed, “** rázne zavelil. Supráci a mazáci vystúpili krok pred nastúpenú rotu. Nariadil im aby si zobrali dva guľomety a plné zásobníky nábojov . Určil trasu presunu. Nákladné auto sa presunie po ceste starého drátu. Po príchode na miesto majú zaujať obranu okolo piketu a čakať na ďalšie rozkazy ,kým nepríde pomoc z brigády. Medzi tými čo museli na piket, bol aj Marek .Plne vyzbrojení nastupovali bez slova do nákladného auta. Velenie nad akciou mal desiatnik absolvent Just. Na rotu boli povolaní všetci furtáci. Museli sa dostaviť po vlastnej osi na svojich autách. Vodiči pripravovali všetky bojové vozidlá na prípadný bojový výjazd. Na rote to vrelo. Jeden povel sa striedal za druhým. Vojaci lietali z jednej strany roty na druhú. Nastal chaos . Toto nikto nečakal , ani v kútiku svojej duše. Na korbe auta bolo počuť iba hukot motora.Všetci ticho pozerali jeden na druhého a nikomu nebolo do reči. Zastali asi dvesto metrov od piketu. Pred nimi bola posledná vyvýšenina a potom sa klesalo k piketu. Just to nariadil preto , aby nebolo vidieť svetlá prichádzajúceho auta. Svetlá z auta by ich mohli prezradiť. Ak je pravda to čo hovoril kapitán , bola by to fatálna chyba ,keby ich tí druhí videli ako prví. Vyskákali z auta a vystrašene pozerali smerom k piketu. Videli celé údolie nad piketom, ako cez deň. Na jednej a na druhej strane vystreľovali na nočnú oblohu osvetľovacie padáčiky. Sem-tam sa ozvala dávka zo samopalu. Podľa toho odkiaľ prichádzal zvuk streľby, strieľalo sa asi z bavorskej strany. Just nariadil , aby si všetci nabili samopaly a zaistili si ich pre prípad náhodného výstrelu.V zástupe krajom cesty sa pomaly blížili k piketu. Adrenalín im prudko stúpal a napätie by sa dalo krájať. Boli iba pár metrov pred piketom keď sa z tmy ozvalo: **„Stúúj, heslo !“** Zostali stáť ako prikovaní . Just ešte nestačil odpovedať a ozvala sa dávka zo samopalu. Strieľalo sa smerom na nich a guľky im lietali tesne nad hlavami medzi stromy. Všetci ako na povel zaľahli. „**Kurva, to sa mi asi sníva, čo mu drbe, veď nás všetkých môže pozabíjať. Kto to tam je?“** pýtal sa absolvent desiatnik Just tých , čo ležali na zemi**. „Podľa hlasu to múže být jedině vyplašený Vostál a ten se v noci bojí všeho, co se hýbe .“** Odpovedal mu kuchár Bláha, ktorý nemal žiadne skúsenosti v teréne . Bol však suprák a akýmsi nedopatrením sa ocitol v prvej línii. Vtom sa znova ozvala dávka zo samopalu. **„Kurva, Nemče neser mě co si zmagořil vždýt střiliš na svích ti jedno hovado !“** V tom urobil niečo čo nikto nečakal . Vyskočil a utekal smerom k Vostálovi .Vytrhol mu samopal z ruky a dobre ho nakopal do riti. Ten reval tak ,akoby videl nejakú príšeru. Na jeho krik a streľbu pribehol aj Nečesaný, ktorý strážil za piketom smerom k hranici. Vostál sa triasol ako osika . Museli ho odzbrojiť a nasilu vtiahnuť do piketu. Celý sa triasol a potichu nariekal. V noci sa bál sa všetkého, no vždy to bol iba nejaký jeho vymyslený blud. Teraz keď sa to stalo v skutočnosti , tak mal z toho pološialený pohľad. Nikto nevedel čo má od neho čakať. Musel zostať v pikete , aby neurobil niečo za čo by si to odskákali všetci, čo sú tam. Zaľahli okolo piketu a čakali čo sa bude diať. Just s Nečesaným vošli do piketu . Nečesaný mu povedal všetko čo počul a videl . Okrem kriku a výstrelov mu nevedel povedať nič viac. Just nahlásil svoje a Nečesaného postrehy veliteľovi na rotu. Od veliteľa sa čiastočne dozvedel aká je situácia. Trojčlenná americká hliadka pri nočnej kontrole hranice zablúdila. Prešla hranicu a

dostala sa, až pred piket na Svatej Kateřine. Boli v nej dvaja dvojmetroví černosi a jeden malý beloch. Dvojčlenná hliadka so psom ich prekvapila od zadu. Pri zadržaní dvaja čierni vojaci , nekládli žiadny odpor. Spacifikoval ich pohlaď na statného vlčiaka s vycerenými zubami . Biely vojak sa im vytrhol a začal utekať smerom k hranici. Počas behu sa snažil cez vysielačku privolať pomoc. Bolo štastím ,že sa venoval viac vysielačke, ako svojej zbrani. Vysielačkou si privolával pomoc. Ak by ju v tom strese použil , bol by z toho určite masaker. Všetko sa udialo tak rýchlo, že hliadka z Kateřiny nemala kedy reagovať. Pes útočil na černochov a ten ich zamastnával najviac . Mali čo robiť , aby ho ako tak udržali. Ak by ho chceli použiť na zadržanie za utekajúcim Američanom , nemohli sa venovať týmto dvom. Na pomoc im prišli všetci čo boli v pikete. Odzbrojili ich a spútaných zavreli do piketu. Medzi tým ten s vysielačkou zmizol v tmavom v lese a nikto nevedel kde je. Neostávalo im nič iné , iba čakať na posily z roty , aby ho vypátrali.

Po tejto informácii od kapitána Ludvika mali dušu na mieste .Tak toto bola najlepšia správa, aká sa k nim mohla dostať. V tom momente každému , kto to počul spadol kameň zo srdca. Museli čakať ako sa všetko, bude koordinovať s rotou Svatej Kateřiny. Zmiznutý Američan je možno za čiarou, alebo blúdi v okolitých lesoch na našej strane. Ak by sa náhodou objavil pri našom pikete , majú urobiť všetko preto aby ho zadržali. Streľba od Bavor mu mala ukázať cestu k hranici. Nie je to teda žiadna vojna, iba jedno veľké nedorozumenie. Pred tým im nesprávna informácia zdvihla hladinu adrenalínu na maximum. Teraz sa trochu upokojili , ale nervozita a strach neustupovali. Postupne hliadka z Flekov hlásila, že z druhej strany hranice na autách osvecujú kopce na našom území veľkými svetlometmi. Po chvíli si doviezli veľký megafón. Hlasnými povelmi v angličtine sa snažili strateného vojaka naviesť na správnu cestu. Bol tam taký hluk ako v meste na jarmoku. Úsek hranice Svatej Kateřiny nepriedušne uzavreli. Taký istý rozkaz museli splniť aj na úseku roty zo Srubov. Priviezli nové posily z brigády a práporu. Kúsok po kúsku obsadzovali celú hranicu. Vojaci nemohli stáť priamo na čiare ,ale desať metrov na československej strane ,aby nevyprovokovali tých na druhej strane. Netrvalo to dlho a psy zo Svatej Kateřiny vypátrali uprchlého . Pri zadržaní sa urputne bránil . Zastavilo ho až psie pokúsanie do nohy. Reval od bolesti a nakoniec sa vzdal. Spútaného ho dotiahli k piketu. Robili pri tom veľký krik . Oni sa báli jeho a on zasa ich. Bolo to počuť až hore na Flekoch. Odzbrojili ho a uložili na podlahu piketu ,vedľa jeho dvoch kolegov. Ležal tam a stále nadával. Bol to ten pravý cholerik.

Postupne , ako začalo svitať sa situácia , ako-tak ukľudnila. Tí na druhej strane prestali používať megafóny a streľba do vzduchu utíchla. Cez pojítka sa dostávali ku každému všetky informácie a klebety. Hliadka na závore mala zážitok s veliteľom brigády plukovníkom Liškom. Zastavili ho no on odmietol hlásenie a celý šťastný povedal hliadke: **„Vojáci, nezdržujte mě, jedu se podívať na ty kurvy americké, co se pořád chlubí , že jsou najlepší armádou na světe. Teď jsme je zadržali bez vážnych problému kurvy jedny.“** Hliadka na závore bola rada, že stretnutie s ním prešlo bez väčších problémov. Neskôr sa dozvedeli , že na pikete , kde ležali Američani , ich neustále prekračoval a hovoril: **„Tak a máme vás, vy kurvy americké !“** Rád videl veľkých chlapov, keď sú takí bezmocní . On malíčký má nad nimi moc a po takom zážitku vždy túžil. Mal z toho duševný orgazmus. Na jeho rozkaz ich nakoniec eskortovali na chatu v Babylone. Tu ich vypočúvali a výzbroj, ktorú mali so sebou, si pekne pofotili. Na druhý deň sa všetko dohodlo. Cez diplomatické nóty na nemeckom veľvyslanectve, ich mali odovzdať nemeckej strane na základe medzinárodných dohôd. Vojakov z čiary pomaly sťahovali na rotu.

Marek sa už tešil na sprchu a teplú posteľ. V tom si ho vyžiadal k pojítku na pikete veliteľ roty. **„Vojine Majevský na múj rozkaz , budete doprovádzet na hranici majora Slaného od kontrášú. Zabezpečíte jeho ochranu , během jeho pohybu po státní hranici a mi ručíte za jeho bezpečnosť !“ „Rozkaz !“** odpovedal .Tak toto Marek nečakal ani v najhoršom sne. Kapitán robí všetko preto , aby ho totálne zničil a nasral. Asi po hodine

doviezli majora na piket. Bol to celkom príjemný človek. Nechcel žiadne hlásenie. Dlho sa nezdržal . Na hranicu sa dostali skratkou. Postupovali smerom k Müllerke do priestoru bývalého hraničného prechodu. Práve tam sa stále zdržoval najväčší počeť Američanov a bavorskej hraničnej polície. Marek sa od neho dozvedel ,že ich ide informovať o vzniknutej situácii , aby vedeli čo je s ich vojakmi. Takto to bolo jednoduchšie . Cez oficiálne inštitúcie by to trvalo zbytočne dlho. Pri takom množstve ľudí na hranici , by mohlo dôjsť ku zbytočným konfliktom. Takýto scenár si nepriala určite ani jedna zo zúčastnených strán. Išli po hranici a po dvesto metroch objavili skupinku vojakov a colníkov. Marek si chystal samopal do bojovej polohy. Keď to uvidel major ihneď ho upozornil. „**Vojíne, ten samopal si dejte do normální polohy, takhle by ste je zbytečně provokoval. Nebojte se oni nám určite nic neudělají . Jenom zústante stát pár metrú za mnou ,aby jsme vypadali důležitě !“** Po tomto sa usmial a naznačil mu aby zostal stát. Podišiel ku skupine, zasalutoval a podal si s niektorými ruky. Major vedel štyri jazyky , tak s komunikáciou nebol problém.Všetci sa na seba usmievali a rozprávali sa dobrú polhodinku. Marek sa nudil ,posadil sa na hraničný medzník a zapálil si cigaretu. Raz začas ich tí z druhej strany fotili a neustále sa usmievali. Vôbec to nevyzeralo , že proti sebe stoja znepriatelené strany. Major sa s nimi rozlúčil a oni postupne odchádzali preč. **„No vidíte vojíne nic nám neudělali a dokonce byli rádi ,že jsem im dal správnou informaci. Teď vědi ,že jejich vojáci jsou v pořádku a za pár dní se vráti domú . Oni měli špatné informace. Mysleli si, že jejich vojáci se stále pohybují v lese a potřebují pomoc.“** Marek získal novú skúsenosť , že nie je nepriateľ ako nepriateľ. Všade tam , kde vládne rozum, sa rozumní vždy dohodnú hlavne preto, že sú ľudia. Po tomto incidente sa zdvihla hladina propagandy. Jedna strana obviňovala druhú. Po rotách rozoslali fotky zadržaných aj s plnou výzbrojou. Dokonca o tom písalo aj Rudé právo ako o veľmi vážnom hraničnom incidente. Dávali to aj v bavorskej televízii, keď ich na Folmave predávali do rúk nemeckých orgánov. Na ich tvárach bolo vidieť, akí sú nesmierne šťastní. Pôsobili akoby sa práve vrátili z pekla. Toto všetko mala na svedomí dobre cielená propaganda a oboch stránach. Na Sruboch konečne videli naživo tých, čo im nahnali toľko strachu. Tí čo sa toho zúčastnili , si to budú určite dlho pamätať. Nechýbalo veľa a mohli sa aj oni ocitnúť na druhej strane života. Všetko bolo tak ako má byť.

Zobáci postupne prichádzali z dovoleniek a začali chodiť do služby. Do kuchyne nastúpil tlstý zobák . Nikto nepochyboval , že nič iného nebude robiť akurát kuchára. Raz dostal službu strážneho u roty . Keďže vonku bolo zima a sychravo, vošiel na dolnú chodbu . Po nej sa pokojne prechádzal , aby mu nebola zima. Dlho si ho nikto nevšímal. Dozorčí mal veľa práce a nemal čas si ho všímať. Staršina prešiel okolo neho a nič mu nehovoril. Keď prešiel tretíkrát okolo neho, prudko sa zastavil a oslovil ho: **„ Člověče, co tady děláte , kam jdete do služby co.“ „Co bych dělal mám strážného u roty, venku prší . Je tam zima , tak jsem se přijel trochú vohřát,“** smelo mu odpovedal. No to nepoznal staršinu . Ten najprv očervenel ako moriak a potom zreval: **„ Čožéééé kurva, to snád špatně slišim nebo co ? Jedte honem ven nebo Vás odprásknu jako psa! Tady jste na vojně a né v nějakém bordelu , kde si můžete dělat co chcete. Kurva, nesertě mě !“** Začal ho kopať do zadku tak ,že mu zo sumky vypadli zásobniky na náboje. V tom strachu sa ich snažil pozdvíhať, no musel sa zohnúť . Jeho zadok bol dobrý cieľ pre kopance , ktoré mu nepretržite staršina nasadzoval. Mladý kuchár bol o hlavu vyšší ako staršina a takto mu umožnil , aby ho dobre triafal. Po štyroch sa nakoniec dostal von a od prekvapenia stratil reč. Čo to bol za uragán nechápal. Ten malý diabol ho doslova vykopal von. Ako za ním zavieral dvere na rote reval: **„Odklackujete si čtyři hodiny v kuse. Na střídaní po dvoch hodinách láskavě zapomeňte vojíne ! Jak vás uvidím znova na chodbě pak pújdete do basy, nebo kúrva neserte mně.“** Nezmohol sa na slovo a poslušne odkráčal na stanovište strážneho. Staršina to , ešte hodnú chvíľu rozdýchaval a nechápal , čo im to tu za čvargu posielajú. Takých drzejších ich prišlo viac . Keďže kapitán potieral mazácku vojnu, nebola tu žiadna sila aby ich prevychovala .

Možno iba vidina basy , ale z tej si nič nerobili. Nikto však netušil , že medzi nimi je aj generálov syn. Mal síce rovnaké meno ako generálmajor Kocúr z hlavnej správy pohraničnej stráže v Prahe. Nikto si ani nepomyslel , že generál pošle svojho synka na čiaru. Poslal ho tam asi preto , aby skúsil ako sa žije na čiare . Neskôr mal ísť študovať vysokú vojenskú školu. Aj takéto školy si vymyslel komunizmus, aby si upevnil moc. Tieto informácie sa na rote dozvedeli až neskôr, keď na rotu začali často chodiť kontráši. Doma určite spomenul otcovi , čo sa na rote deje. Kocúr bol dobrý objekt na šikanovanie . Ako rozmaznané dieťa neposlúchal a všetko okomentoval. Pre Mareka s Novákom to bol dobrý cieľ, aby ho prevychovali . Keby čo len trošku tušili , kto to je , tak aby sa určite na to vykašlali. Novákovi musel nosiť raňajky z kuchyne a robiť mu sluhu. Marek si na ňom zgustol v službe , vždy keď odmietol robiť to čo mu kázal. Chodil sa sťažovať najprv staršinovi , no ten ako starý mazák ho ignoroval. Veliteľovi sa neodvážil , aby nesklamal otca , že je obyčajná padavka . Počas dovolenky povedal otcovi aj konkrétne mená, kto sa ako k nemu správa . Pre otca generála to nebolo momentálne dôležité. Chcel, aby si jeho syn zvykal ako to na vojne chodí a nie aby mu robil tútora. Trocha pokory mu predsa nezaškodí. Raz začas tam poslal kontrášov , aby dohliadli či sa jeho synovi nedeje nejaká veľká krivda. Hra na mazákov a zobákov na rote trvala stále. Dialo sa to skrytou formou , hlavne ak tam bol veliteľ.

Teraz už boli skutoční mazáci. Všetko sa opakovalo, tak ako každého polroka. Mazáci si ich postupne všetkých rozobrali .Každý mal svojho pikolíka a jeho starosťou bolo, aby pán mazák bol nadovšetko spokojný. Cez víkend im museli nosiť raňajky do postele. Sem-tam ak bol mazák zapísaný na rajóny musel to urobiť za neho.Beda tomu , kto sa tomu vzoprel.V službe nestíhal ,musel plniť všetky rozkazy do bodky. No ak sa skamarátil s mazákom , tak potom mal ako také úľavy. Marek sa cítil ako v siedmom nebi. Konečne sa toho dožil , už mu okrem furtákov nikto nerozkazuje.

Raz, dostal do služby mladého ,ktorý bol pekne drzí . Odmietol plniť jeho rozkazy na preverenie miesta v teréne. „**Dělej si to sám, já do toho bláta nepújdu !“** Marek si myslel , že sa mu to zdá . Toto by si k mazákovi dovolil málokto. „**Pôjdeš tam aj keby som ťa tam mal dokopať.“** Začal mať nervy, čo si to vôbec dovoľuje. „**To je šikanovaní a já se budu na tebe stěžovať!“ „Tak sťažovať sa chceš , ja sa ti postažujem !“** Vytočený na maximum sa rozbehol a kopol ho tak do zadku, že sa pošmykol a ostal ležať v blate. Čo urobil potom , tak to sa len tak nevidí. Namiesto toho , aby rýchlo vstal, sa v tom blate vyválal ako sviňa. **„Bleskove vstaň , lebo ti do toho blata zatlačím ten tvoj drzí ksicht !“ z**reval na zobáka tak ,že sa prudko postavil a zostal stáť vyšponovaný ako struna. Nariadil mu aby sa očistil ,ale on to odmietol Marek ho celého zasvineného doviedol na rotu .Tí čo ho na rote videli sa smiali. Dozorčí mu nariadil ,aby sa očistil aj to odmietol. Nakoniec sa takto ukázal staršinovi a stažoval sa mu na Mareka. **„Vojíne Majevský, co to má znamenat? Jak to , že člen vaší hlídky vypadá jako zablatené čuně ? Copak jste s ním dělal ?“ „Nič súdruh staršina iba preveroval úsek pri signálke a trocha sa pošmykol,“** odpovedal mu z úsmevom Marek . **„Tak to je v pořádku já jsem si myslel , že odmít plniť váš rozkaz a tak jste ho nakopal do řiti. To by sme ho museli zavřít pro neplnení rozkazu !“** usmieval sa na Mareka. **„To nie je potrebné súdruh staršina , fakt sa iba trocha pošmykol.“** Zobák pokorne počúval túto debatu a razom pochopil, že u staršiny sa pravdy nedovolá. Marek bol rád, že staršina je stále na ich strane. Blížil sa koniec roka a to znamenalo ,že Marekov ročník to bude mať za tristo. K danému dátumu , ktorý znamenal, že to majú za tristo , vydávala OFICE BANK SRUBY za pomoci agentúry ZA PÁR pamätnú bankovku nazývanú tristovka. Podklady k jej výrobe sa zháňali veľmi ťažko. S návrhmi to, tiež nebolo ľahké , každý tam chcel mať niečo iné. Problém bol aj s fotkami sporo odetých báb . Za komunizmu bola zakázaná výroba a distribúcia časopisov, na ktorých boli odhalené krásne ženy. Dokonca za šírenie pornografie boli vysoké tresty. Na verejnosti sa to nedalo kúpiť , tak sa to sem tajne pašovalo. Cesty na pašovanie boli rôzne, dostávalo sa to sem vo vlakoch , letecky a kamiónovou dopravou. Na colniciach sa tomu

snažili zabrániť. Po objavení zakázaných tovarov sa všetko zhabalo a ukladalo v colných skladoch.Taký colný sklad mali aj na Folmave a Českej Kubici. Na Folmave bola colnica pre cestnú dopravu a v Českej Kubici bol železničný hraničný prechod smerom na Západ. To bol ten správny zdroj odkiaľ sa to za príslušný úplatok , vždy dalo zohnať. Priviezli to šoféri ktorí tam raz začas viezli našich furtákov. Keď sa konečne nazhromaždil potrebný material, začali sa hádky akú babu tam dať a čo všetko spolu so zoznamom mazákov tam napísať. Po dlhých hádkach v klube sa tam čosi len predsa dalo. Návrh a vzhľad vyzeral podľa toho , ako kto v danom nástupnom ročníku vedel kresliť. V tom Marekovom sa žiadny talent nenachádzal. Tristovka vyzerala , akoby ju doviezli z výstavy insitného umenia . Keby tam neboli tie holé baby , tak sa zdalo , že to kreslili deti zo škôlky. Tento ročník závidel bývalým suprákom, že mali talentovaného Chlíbca. Ich tristovka bola umeleckým dielom. Hotová bankovka sa nafotila z oboch strán. V domažlickom fotoatelieri sa to dalo vyvolať. Každý si objednal určitý počet, ktoré potom poslal kamarátom alebo frajerkám. Niečo sa dalo aj suprákom , aby mali čosi na pamiatku. Zobáci nemali na ňu nárok. V ich rukách sa stávala neplatnou a jej hodnota klesala každým dňom bližšie k civilu. To že ju už mali znamenalo jediné . Civil sa nezadržateľne blíži.

Po dlhom čase sa kapela na rote znovu dala do dohromady. Staršina sa dohodol z kamarátom v Pocinoviciach , že bude hrať na mikulášskej zábave. V kulturáku už bolo všetko pripravené. V sále bolo plno ľudí , ktorí boli zvedaví čo je to za kapelu.Nikto túto kapelu nepoznal preto dúfali, že ako vojaci iba disciplinovane niečo naučili. Staršina si v bare vypil s kamarátom a začal mať agresívnu náladu. Kritizoval všetko na čo sa pozrel. Rozloženie nástrojov, výber pesničiek Nepáčilo sa mu, že nie je vpredu so svojimi kvalitnými klávesmi. Nakoniec ho museli premiestniť dopredu, aby bol pokoj. Kapela začala hrať. Počas hrania krútil hlavou nad tým ako hrajú. Najviac tým vytáčal Strnada: **„Kurva, už mě sere, co pak si doma nezasoúložil ? Je nervózny jak ženská před krámama.“** Staršina si na varhanoch hral to čo chcel. Bolo vidieť , že má vypité. Ak sa dohodlo čo budú hrať , on si v polovičke piesne robil svoje vyhrávky a vložené veci o ktorých nikto nič netušil. Tancujúci na parkete, nevedeli ako majú tancovať. Ozval sa piskot a nesúhlasné pokriky , niektorí dokonca odchádzali z parketu. Hrala sa polka a v polovičke prešiel na valčík. Strnad ktorý hral na trubke to nemohol počúvať. „**Staršino neblbněte, takhle se nedá hráť. Kouknete na lidi ,už neví co mají tančiť. Kurva vojíne, neserte mě co nevíte improvizovať ?“ „Kritizujete mě, jako kdyby jste byl nevím jaký hudebník.“ „Jste školený muzikant a vy nevíte, co je improvizace?“ o**ponoval mu staršina. **„Já vím co je improvizace , ale tyhle tam dolú na parketu to vúbec nebaví , co pak to nevidíte ?“ „Jesli vás to taky nebaví dejte si odchod a nemusíte se mnou hrát.“** nervózne odvrkol staršina **.** Strnadovi viac nebolo treba. Odložil nástroj do puzdra a odišiel do baru. Staršina po ňom nenávistne pozeral. V bare si dával jedno pivo za druhým . Nechápavo krútil hlavou . Pozoroval ako sa kapela pomaly a isto znemožňuje. Ľudia postupne odchádzali z parketu a prestali tancovať. Z kapely jeden po druhom postupne odchádzali za Strnadom do baru. Ostal tam iba bubeník Valečka , ktorý mal snahu všetko to zachrániť. Pochádzal z Pocinovíc a každý ho tam poznal. Nechcel ich sklamať, mal tam rodičov a nevedel si predstaviť , aká to bude ostuda , keď to nedohrajú. Nakoniec sa to staršinove hranie nedalo počúvať. Usporiadatelia ho upozornili, aby sa začalo konečne normálne hrať. Staršina sa s nimi pohádal . Prestal hrať a odišiel dolu do baru, presvedčiť kapelu aby sa vrátila na pódium. Po tom ako odišiel, vyšiel hore miestny hudobník a bavič. Na gitare z kapely sa snažil rozprúdiť zábavu. Celkom sa mu to darilo . Ľudia začali konečne tancovať a dobre sa baviť. Staršina v bare presviedčal zbytok kapely: „**Kurva, nesrete mě , běžte hrát nebo si to všichni hezky odskáčete. Vojín Strnad bude za tu jeho drzosť kázeňsky potrestán!“** Prudko pristúpil k Strnadovi .Veľa nechýbalo , aby mu jednu nevrazil. Strnad to ,už nemohol počúvať. „**Jáá a za co, že ty neumíš hrát vole?“** Bez rešpektu mu začal tykať. „**Kurva, co mi tykáte co si to dovolujete to si sakra odskáčete! Dám vás do**

hlášení velitele praporu ! To bylo naposledy vojíne, je vám to jasné kurva ?“ Na čelo mu vystupili kropaje potu a bolo vidieť, že je tesne pred infarktom. Toto si doteraz voči nemu ešte nikto nedovolil. „**Tak já půjdu za tohle do basy kurva, tak ať to pěkně stojí za to !“** Priskočil k nemu chytil ho pod krk a prudko ho sotil medzi stoličky za barom. Staršina a zbytok kapely zostali v nemom úžase. Tak to pekne posral ,to bude pekný prúser . Na rote bude lietať ako špinavá handra. „**Co pak hoši je drzý , jenom mu ješte naložte , je to stará kurva a dobrý rypák , když se vožere tak každému nadáva,“** ozval sa jeden z miestnych štamgastov. Valečka sa na to nemohol pozerať a zodvihol staršinu zo zeme. Staršina vôbec nechápal čo sa deje a pozeral ako vyoraná myš. „**Tohle si vojíne odskáčete. Dám vás zavřít až zčernáte . To si ku mě ješte nikdo nedovolil co jsem na vojne kurva . Za to budete sakra pěkně pykať.“** Oprašoval sa a pritom hlasno nadával. Vyšiel na javisko. Zbalil si svoje varhany a zavolal šoféra, aby ho ihneď odviezol na rotu. Kapelu tam nechal napospas osudu. Tá nakoniec poslala dole z pódia miestneho hudobníka a začala hrať aj bez staršinu. Postupne sa rozbehla celkom dobrá zábava, ktorú ukončil príchod veliteľa roty. Kapela si musela ihneď zbalit nástroje a urýchlene odísť na rotu. Aj napriek protestom tancujúcich. Kapitán Ludvik podišiel k Strnadovi. **„Vojíne, víte co jste udělal ? Po tomle tom vám hrozí prokurátor a dobrá basa ? Doufám, že na to své konání máte nějakou rozumnou odpověd ?“** Strnad pri ňom stál a nebol schopný slova. Prúšvich na zábave prišli vyšetrovať kontráši . Strnad nakoniec dostal dvadsaťjednen ostrých a bol prevelený na brigádu. Kapela malá zákaz hrať po okolí na zábavách . Od tej chvíle nikto nechcel zo staršinom hrať. Kapela sa rozpadla. Všetci čo v nej hrali ostali v nemilosti staršinu. Nemohol sa s tým akosi zmieriť. Neskôr chodil hrať aj sám , so svojimi drahými klávesami na papáláške oslavy. Bol rád , že sa ho velenie zastalo. Jeho autorita tým ešte stúpla. Každý od tej chvíle dobre vedel , že so staršinom sa netreba ťahať za prsty.

Každý rok pred sviatkami volávali furtáci z práporu , alebo z brigády ako to v teréne vypadá s výskytom poľovnej zvery . Tí, čo boli na pikete vedeli , že ak by povedali , koľko je tu poľovnej zveri , furtákov by sa len tak ľahko nezbavili. Nech volal ktokoľvek , každý odriekal naučenú formulu. „**Zver sa väčšinou pohybuje na bavorskej strane a u nás len sporadicky.“** Opak bol však pravdou. Práve bavoráci nám závideli ,že zver od nich ujde z ich lesov do našich neudržiavaných. V nich mali lepšiu možnosť ukryť sa pred predátormi. Bavorské lesy vyzerali ako mestské parky a miest na úkryt tam bolo žalostne málo.Jediný neodbytný bol major Vacek a vojakom neveril. Chodil sa sem presvedčiť osobne. Keď sa vedelo , že príde ,zver sa plašila výstrelmi a krikom. Majora nikto nemal rád , bol to práve on čo zakázal , aby sa v noci na piket vozilo jedlo. To sa tam vozilo stále iba ,že sa to dobre ukrylo. Vedeli o tom len mazáci. Zobákom sa neverilo a z jedla mali niečo iba tí , čo ako tak poslúchali mazákov. Tí, čo boli drzí , tak tým ostali len oči pre plač. Major bol veľký chlap a na vojaka poriadne tučný. Vážil hádam stotridsať kíl. Na poľovačku chodil so svojím šoférom, ktorý okrem svojho samopalu musel nosiť aj jeho guľovnicu a ostatné príšlušenstvo , ktoré potreboval na poľovačku. Počas chôdze fučal ako dobre vypasený bujak. Bolo ho počuť na diaľku a takto si sám plašil zver, na ktorú chcel poľovať. Nosil so sebou veľké zásoby jedla a pijatiky. Bol to žrút , ktorý nemal páru. Na posede neustále žral a popíjal . Niekedy sa ožral tak, že ho nemohli dostať z posedu. Jeho šofér musel sledovať, kedy sa pred posedom objaví zver . No ak aj prišla ,kým si on odložil svoju poživeň a pripravil sa k streľbe, zver dávno ušla. Za to, že bol nemehlo vinil svojho šoféra . Na ňom si vylieval zlosť pre svoju neschopnosť. Vždy musel nahlásiť na akom posede bude. Ak tadiaľ bežala hliadka na skrat museli ho upozorniť vysielačkou, aby náhodou niekoho nezastrelil. Vysielačka sama osebe robila hluk a zver sa mu vyhýbala. Niekedy to vojaci zneužili a naschvál bežali na vymyslený skrat . Aj takýmto spôsobom mu to chceli znechutiť. Raz, sa stalo niečo nečakané. Jeho šofér si zabudol jedlo v aute a on sa na posede nudil. Nechal tam šoféra a išiel sa pozrieť na piket ,či tam nemajú nejaké žrádlo. Nikomu nič nehlásil a strážneho skoro porazilo ,keď pár metrov pred

sebou uvidel niečo veľké ,ktoré hlasno fučalo. Keby nevedel , že na Šumave nie sú medvede, tak by sa zaprisahal ,že vidí toho najväčšieho. No potom počul ,ako to čudo zahrešilo. Na ceste bolo blato a kaluže . On stupil do tej najhlbšej. Stavil ho heslom, no on mu len nadával. Na krik ktorý počuli v pikete všetci vybehli von. Osvietili miesto odkiaľ prichádzal a uvideli nasraného majora ,ktorému svietili do očí. Desiatnik Novák ako veliteľ piketu pochopil aká bije a oslovil ho menom: **„Major Vacek ?“ „Kurva, přestante svítiť nebo uvidíte co sváma udělám !“** V tom napadlo Nováka ,že na stole majú jedlo a dobre vedel , ak to nájde tak bude zle. Rýchlo vbehol do piketu a zaobral všetko čo tam bolo . Potom to vyložil na strechu piketu. Nechal tam iba trochu suchého chleba a kyslé jablká , ktoré tam ležali asi mesiac . Nikto ich pre ich fantastickú chuť nechcel jesť. Major dofučal k piketu a vypočul si hlásenie od Nováka. Vošiel do piketu a začal robiť kontrolu. **„Co pak je to tady na stole? Jak to, že zde máte poživeň vždyť jsem vám to výslovne zakázal háá ?“** otočil sa na Nováka a čakal odpoveď. „**To jsou zbytky od oběda my si sem nic nenosíme. Ten chléb dávame našim psúm soudruhu majore.“** odpovedal mu rázne Novák. „**To říkejte tomu co seno žere. Cítím tady vúni masa a to si budte jistý , že na tohle mám talent. Já žrádlo zacítim do nekolika metrú. Tady je vúne jak v nějaké restauraci. No tak, kdepak , to máte desátnickej, honem s tým sem,“** nervózne sa dožadoval nejakej potravy. Všetci pochopili, že ak mu niečo nedajú, tak začne od hladu blúzniť. Novák už už chcel ísť preň a nakoniec si to rozmyslel. Čo ak je to chyták a on ich potom , ako to zožerie, nechá potrestať? **„Soudruhu majore fakt tady nic není ,jenom tyhle jabka a pár krajícu suchého chleba,“** rukou mu ukazoval tie na poličke vedľa zbraní. Major prehľadal celý piket a nič nenašiel. **„Kurva, dal bych krk za to, že tady něco máte, snad nemám z hladu halucinace. No co, když nic, tak skúsim tohle od oběda,“** mrmlal si pre seba . S odporom kúsal tie kyslé jablká a k tomu si zakusoval suchý chlieb. Musel byť strašne hladný . Vojakom na pikete bolo do smiechu ,no nedávali to najavo , aby ich náhodou nepotrestal. Po chvíli odišiel znova na posed a vojaci si vydýchli. Dobre sa na tom bavili a dojedli všetko, keby sa náhodou vrátil. Za hodinu sa skutočne znova vrátil. Tentokrát nechcel jedlo , ale vyrazil z kavalca vojakov, ktorí oddychovali medzi službami. Museli si ľahnúť na podlahu a on so svojou mohutnou postavou sa tam vyvalil sťa statný kanec. Za pár minút chrápal ako starý drevorubač. Bol to taký chrapot ,že sa otriasal celý piket. Všetci si uvedomili, že majú po pokojnej službe. Ako chrápal, Novák šaškoval s jeho guľovnicou a robil nad ním opičky. Raz sa mu aj zdalo , že otvoril oči. Tak zmeravel , že by sa v ňom krvi nedorezal. No keď začal znova chrápať, zhlboka si vydýchol. Práve dnes mali málo vyjazdov a nebyť tohto monštra ,mohli si povedať, celkom dobrá služba. Nad ránom ho prišiel vyzdvihnúť jeho šofér a konečne mali pokoj. Major odišiel s dlhým nosom , že nič nestrelil. Takto apoň budú mať od neho pokoj na dosť dlhý čas. Možno až do budúceho roku ale to tu už niektorí nebudú slúžiť. Potom nech sa s ním trápia mladí . Čo naňho vymyslia, to už bude ich problém.

Desiatnik Novák si ako dederák nerozumel s veliteľom roty. Ten aby sa vyhol jeho rítomnosti na rote , začal mu dávať služby na pikete. Ak sa aj náhodou na rote stretli ,tak vždy bola z toho hádka. Novák to mal za stopäťdesiat a bál sa, aby ho náhodou nedal zavrieť. Na jeho miesto nastúpil desiatnik Svitáček, Marekov ročník. Predtým to bol super chalan ,no keď dostal trochu moci , zmenil sa na nepoznanie. Každému nadával a v buzerovaní sa vyrovnal starým furtákom. Dokonca sa znížil do takej polohy , že chodil žalovať veliteľovi. Postupne sa mu začali vychýbať aj chalani z jeho nástupného ročníka. Nástupný ročník vždy držal spolu, no Svitáčka by si za jeho správanie nikto nezastal. Tak sa aj nakoniec stalo ,že pri pozeraní televízie sa nemohli so suprákom Vackom dohodnúť , aký program budú pozerať. Za komunistov boli sice iba dva programy , ale aj tak to niekedy robilo problém. Z hádky vznikla táká mela ,že lietali opasky a praskali gombíky na košeliach. Nakoniec z toho ako víťaz vyšiel Vacek , aj keď si Svitáček začal. Nikto mu pri tej bitke nepomohol ani sa ho nezastal . Hoci Vaceka tiež nemali bohvieako v láske. Každý si myslel , že Svitáček pôjde žalovať veliteľovi ,

ale nič takého sa nestalo. Možno si uvedomil , že jeho obľúbenosť klesla a trocha sa stiahol. No aj tak si pred ním dávali pozor ,nikto mu už neveril. Ticho ako smrad sa z roty vytratil zobák Kocúr, generálov synček. Odišiel za otcom do Prahy a ten mu tam vybavil dobrú zašiváreň. No jeho pôsobenie na rote nezostalo bez ozveny. Na prápor prišla sťažnosť, aby sa veliteľ praporu poriadne pozrel na šestnástu rotu . Na mysli mal hlavne mazácke ročníky. V sťažnosti sa vyskytovali hlavne mená Nováka a Majevského. Poriadne vytočený major Junek si ich predvolal na prápor. Zisťoval, čo je na tom pravdy. Zistil síce porušenie vojenského správania, no zároveň si uvedomil , že za toto by musel potrestať všetky staršie ročníky na prapore. Novákovi zastavil služobný postup nepovýšil ho na čatára. Spolu s Majevským dostali štrnásťdní po službe a zákaz vychádzok na mesiac. Obaja sa cítili ukrivdení no aj tak boli radi ,že im ten generál nedal prokurátora. Dlho nechápali , prečo práve oni ? Kocúra preháňali skoro všetci mazáci. Možno práve oni mu boli nesympatickí , inak to nevedeli pochopiť . Nenašli riešenie, ani keď sa o tom rozprávali v klube. Potom im ešte vypláchol žalúdky kapitán a ten sa im vyhrážal preradením na iné roty. Tak to bol pre nich šok. Toto nečakali ani v najhoršom sne. Nervy mali na prasknutie zasa si budú musieť zvykať na nové poriadky a stratia všetky pozície, ktoré si tu prácne vybudovali. Čakali , no nakoniec sa nič nedialo a postupne na to zabudli.

Vroku 1975 napadol sneh tesne pred sviatkami. Krajina skrásnela a ostala pekne jemná. Aj tie odporné ostnaté dráty sa obalili do bielej periny a akosi ich nebolo vidieť. Splývali s krajinou a už neboli rušivým elementom. Lesy a lúky lemovali iba chodníky po ktorých kráčala zver . Tieto zase pretínali stopy po kanadách .V lese nastalo sviatočné ticho , ktoré sem tam narúšal padajúci sneh zo stromov. Napadlo ho viac ako pol metra. Marek si uvedomil , že toto je jeho posledný sneh na vojne. Ten budúcoročný si vychutná v civile ,niekde na chate s kamarátmi . Tam bude po ňom chodiť iba vtedy , kedy on bude chcieť a nie keď mu to niekto rozkáže. Supráci a mazáci sa akosi poludštili uvedomovali si , že toto sú ich posledné Vianoce v tejto hnusnej pakárni. Služby v teréne prebiehali pokojne , akoby aj tá technika a narušitelia tušili blížiace sa Vianoce. Na rote bolo kedysi pravidlom, že na Štedrý večer slúžili len zobáci a starší zobáci. Mazáci išli do služby, až na Silvestra aby si užili to svoje: **„Letóóós.“** Tento rok to však neplatilo, kapitán Ludvik si na tieto stavovské zásady nepotrpel. Služby na sviatky rozpisoval on sám. Rozpísal to tak , aby tam slúžili iba tí ktorí ho iritovali. Svojich informátorov si nechal na rote. Marek s Novákom sa ani nečudovali , že boli zapísaní na nočný piket aj na Štedrý deň aj na Silvestra. Posedenie pri štederovečernej večeri im bude chýbať. No na Silvestra sa tešili. Sviatočnú večeru si urobili sami na pikete . Novák si priniesol sviečky ,aby tam bola pravá sviatočná nálada. Natruc si zobrali aj hodne chľastu . Museli zapiť ten svoj vnútorný smútok. Veliteľom piketu bol samozrejme Novák. Po večeri ho Marek pristihol, ako sa vonku pri strome modlí. **„Co pak čumíš vole, ty jsi nikdy neviděl nikoho jak se modlí ? Videl, len mi to akosi k tebe nesedí !“** odpovedal Marek. „**Takhle mě vychovali rodičé, u nás sa modli celá rodina . Je jedno, že to komanči zakazují. V naší rodině se v Boha věří bez toho, že vonku vládne ateizmus.“** Marek sa sám pred sebou zahanbil. Modlil sa keď bol malý a keď musel chodiť do kostola. Teraz sa prispôsobil tejto dobe. Viera sa akosi prestala nosiť. Komunisti si vždy našli spôsob, aby každého kto chodil do kostola, nejakým spôsobom šikanovali. Marek si uvedomil ako rýchlo sa prispôsobil . Netušil, či je to dobré alebo zlé. Robil iba to, čo ostatní, nechal sa unášať stádovým efektom. Možno preto je ten Novák taký spurný. On proste od zásady, komunistov nemá rád . Je zázrak ,že je ešte vôbec tu a neušiel za kopečky. Bolo by to jednoduché vyriešenie jeho problému. No potom by si to asi odskákala celá rodina. A práve to nemal v pláne. Musí tu stašne trpieť. Bude to jeden najšťastnejší človek v tejto republike , ak odtiaľto odíde.

Pár dní pred Silvestrom šoféri spolu so spojármi akosi často chodili von z roty na opravy spojenia . Bolo to preto , aby rotu dostatočne zásobili alkoholom. Dokonca mali zoznam od mazákov a suprákov , kto čo bude piť. Na Dávida sa na snehu hral futbalový turnaj

medzi zobákmi a mazákmi. Bola to doslova prestížna záležitosť. Aj keď zobáci boli každý rok lepší , vždy nechali vyhrať svojich mazákov. Uvedomili si jedno, kto by to s nimi potom vydržal. Konečne sa dočkali posledného dňa v roku 1975, ktorý si odpočítal svoje posledné hodiny. Na nočný piket sa dostala zostava mazákov a suprákov . Iba strážny na pikete bol zobák. Ten si to dobre odskákal. Robil im sluhu a neustále im musel odpovedať na otázky: **„Kedy pôjdu páni mazáci a supráci domov ?“** a on musel stále opakovať, za koľko hodín a minut nastane to vytúžené: „**Letóóós.“** Služba bola celkom pokojná . Marek mal smolu , práve cez polnoc budú slúžiť na Zlome spolu so suprákom Fazekašom. Nebudú na pikete vidieť tu parádnu oslavu so šampusom a steľbou. Aby im nebolo ľúto, tak si zobrali po fľaške rumu a karpatského horkého. Pred tým ako vyšli na pozorovačku strčili fľaše do snehu , aby boli patrične vychladené . Po polnoci to obaja roztočia. Bolo asi hodinu pred polnocou , keď uvideli smerom od roty svetlá auta. Išlo po ceste starého drátu práve k nim. **„Kurva, čo to má znamenať ? Hádam starému nepreplo a nejde teraz na kontrolu ? Čo na tej rote robia ? To nám nevedeli zavolať ?“** kládol si nahlas otázky Marek. Bol veliteľom hliadky a to by bol prúser, keby zasa dostal nejakú basu. Ihneď zodvihol pojítko a spojil sa z rotou . **„Viete niečo o tom, že na piket ide nejaké auto ? Ak nie spýtaj sa dederáka Justa , kto to sem ide ?“** Na rote samozrejme nič nevedeli a skoro chceli vyhlásiť pohraničný poplach, keby dederáka Justa nenapadlo zavolať na závoru .Tam mu nechceli nič povedať, no napokon to z nich vyšlo . Major ich dá zavrieť ak niečo vykecajú. Ešte si to overil u strážneho u roty. Ten mu potvrdil , že na piket ide veliteľ praporu major Junek. „**Kurva, to bude megaprúser , ak tam vymákne chalanov, ako chľastajú,“** nahlas si zahrešil absolvent desiatnik Just**. „Ihneď ma spojte s piketom**.“ Tí to ako naschvál nedvíhali, lebo sa všetci vonku pripravovali na oslavu Nového roku. Pojítko stále vyzváňalo na piket. V tom už stúpal po schodoch na pozorovačku na zlome major Junek. Po obvyklom hlásení od Mareka sa spýtal **„Vojín Majevský právě vy jako veľkej prúšvihár jste poslednou noc v roku na pikete ?“** položil otázku Marekovi. **„Přiznejte se, kdepak máte schovaný alkohol ?“** Baterkou si presvecoval vnútro pozorovačky a bokom pozoroval Mareka. **„Súdruh major na pozorovačke žiadny alkohol nie je,“** nedal sa dobehnúť Marek. **„Copak a kde ho máte ? Neříkejte , že na oslavu posledního Silvestra na vojně budete tady na sucho ? To Vás už zase nějakou tú chvíľku znám! , že by jse to tady bez alkoholu vydrželi, vy kurvy jedny !“** Svetelný lúč z jeho baterky sliedil pod pozorovačkou a zastavil sa na mieste, kde zo snehu trčali hrdlá dvoch pollitroviek. „**Tak co máte tady alkohol?** Pozeral na Mareka a neustále svietil na miesto kde boli fľašky. **„Súdruh major , už som vám povedal , že na pozorovačke žiadny alkohol nie je? Tak to vám věřím , že na pozorvačke nic nemáte ?“** usmial sa na Mareka. „**Dúfam vojíne , že se nedozvím co jste tady dělali po púlnoci ? Súdruh major ručím vám za to, že táto služba bude v poriadku,“** zaručil sa Marek. **„To jsem rád , že se na vás múžu spolehnout. No kto ví čert nikdy nespí ?“** kontroval major. **„Kdo pak je veliteľem piketu?“ „Desiatnik Novák,“** odpovedal Marek. Už chcel ísť dolu , keď začul ako v pojítku upozorňuje dederák Just Nováka, aby ihneď schovali alkohol , lebo im tam ide na kontrolu major Junek. Ten zmeravel a následne vybuchol. „**Už múžu jít do prdele, když o mňe vědí tí kurvy zasraný ! Z tým dederákom pěkně zatočím kurva ! Co je tohle za rotu to nechápu ? Dal jsem na rotu nového velitele a tá nekázeň se zde snad dědi nebo co ? Kurvy z vás na té šestnáske snad dostanu infarkt.“** Fučiac schádzal dolu z pozorovačky a stále nadával. Marek zavolal na rotu , že na piket nešiel a vracia sa späť. Tam tiež nastal chaos, aby náhodou niečo neobjavil . Just sa už videl v base . No napokon si všetci vydýchli . Zo závory volali , že odišiel smerom na Všeruby. Ani nezastavil iba počuli ako statočne nadáva , že ich dá všetkých pozavierať do basy. Bol to asi jeho zámer, lebo všetkým pokazil náladu . Koniec roka bol preto taký slaný a nemastný. No keď si zakričali to dlho očakávané **„Letóóós,“** nastal u nich zvláštny pocit šťastia. Budúci Nový rok už budú oslavovať doma a to ich poriadne hrialo pri srdci. Streľbou kontrovali Bavorákom , aby si nemysleli , že sú nejaké béčka. Nemohol im to

pokaziť ani nečakaný príchod veliteľa praporu. Marek s Fazekašom vypili čo mali . Marek si uvedomil aký je major férový chlap. Videl tie fľašky , mohol ich dať zavrieť, no neurobil to. Aj na rote mali zmiešané pocity, nevedeli čo bude po novom roku, keď sa to dozvie starý. Ten sa to od svojich informátorov nakoniec aj tak dozvedel. No z práporu neprišlo žiadne hlásenie o jeho kontrole. Bolo to asi preto , že rota Sruby bola majorova srdcovka, na ktorej si čo-to odkrútil. Možno sa už nechcel rozčuľovať , aby ho náhodou pri tej svojej nadváhe neporazilo.

Po sviatkoch nastal na rote zvláštny pokoj. Služby prebiehali normálne. Nikto na nič nenadával a nikto sa nechystal nič vyviesť.To zvlášne ticho akoby naznačovalo , že príde niečo búrlivé. Po dvoch ťýždňoch to prišlo ako z jasného neba . Na rozkaze veliteľa roty sa dozvedeli , že desiatnik Novák je pre neustálu nekázeň a za mazácke prejavy prevelený na na osemnástu pohraničnú rotu Chalupy. Aby nerozvracal kázeň v kolektíve , je tam prevelený na prevýchovu. Bolo to divné , lebo za tri mesiace odchádza do civilu . Za tri mesiace toho moc sním asi nenarobia. Vojenská logika furtákov je neúprosná a nelogická. Po rozkaze sa má zbaliť a odovzdať služobné veci staršinovi. So sebou si má zobrať iba osobné veci . Do 18 ,00 má prísť pre neho gazík , ktorý ho na Chalupy odvezie. Novák bol v šoku stál , tam bez slova a nechápal. Odišiel sa zbaliť a s nikým sa nebavil. Po odovzdaní výstroja stál na dolnej chodbe a sem-tam mu podali ruku tí, s ktorými si rozumel. Marek mu podal ruku a povedal. **„Maj sa škoda, že ťa neuvidím v civile ako nastupuješ do auta . Zažili sme tu všeličo dúfam , že na to dobré nezabudneš. Ktovie, či po tebe nepríde rada aj na mňa?“** Novak mu odpovedal „**To při těchto zelených mozcích nevíš , ale kdyby přišla rada na tebe , tak se drž máš to taky za pár zobáku . Jen třeba zatnout zuby a vydržeť. Vždyť táto pakárana , nemúže trvať na věky, jednou se to určitě musí skončit , čau měj se.“** Zobral si svoj kufor a pohol sa ku gazíku , ktorý práve prišiel . Nasadol doň, ani sa neobzrel ,chcel to mať už za sebou. Takto im zrazu z ničoho nič zmizol z očí. Rota po jeho odchode zostala v šoku. V klube sa preberali všetky možné varianty a nakoniec im z toho vychádzalo , že je to práca zobáka Kocúra a jeho otca generála .Toto všetko asi prišlo vhod aj kapitánovi Ludvíkovi. Jednou ranou sa zbavil viacero problémov. Marek si uvedomil, že pôjdu aj po ňom. Snažil sa byť nenápadný a na nič nereptal. Už to nebol on ten suverén , ktorý chcel prevziať štafetu po svojich mazákoch. Za Nováka neprišla žiadna náhrada. Dva týždne sa nič nedialo . Marek si spomenul , že už dávno nevidel peknú knihovníčku . Išel za predsedom SZM, aby ho nahlásil na výmenu kníh. Michalik mu povedal , že to musí ešte prejednať s kapitánom. Nič sa dlho nedialo . Raz, keď ho stretol na chodbe sa ho spýtal: **„Čo si zabudol ? Mám ísť predsa na tú výmenu kníh. Deje sa niečo ?“** Michalík zastal pri ňom a nevedel ako mu to má povedať. **„Vieš Marek tie knihy, už nebudeš chodiť meniť. Prečo ?** opýtal sa. „**Nemal by som ti to hovoriť, ale na budúci týždeň aj teba prevelia a celú knižnicu aj s agendou máš odovzdať mne. Čožééé a kam ?“** nechápal Marek. **„Neviem to iste , ale asi na devätnástu rotu pod Ostrým. Povedal mi to major Míka, tak sa priprav.“** Marek zostal v šoku . Tak predsa , ten Novák to asi vedel . Kurva, čo tam bude robiť, pomyslel si . Zasa si zvykať na niečo nové ? To už je moc aj na vola. Kurva, čo som komu urobil ? Iným sa všetko prepieklo , bez toho aby si ich niekto všimol. Jeho si všímajú všetci , nerobil nič horšie , ako tí pred ním. Musí asi niekomu dobre ležať v žalúdku , inak si to nevedel vysvetliť. Tento rok ide do civilu a zasa sa bude všetko učiť ako mladý zobák. Kurva, tak táto informácia je na dobrú opicu. Škoda, teraz mu určite aj tak nedajú vychádzku. Muselo sa to dajako rozniesť po celej rote , nikto sa s ním od tej chvíle , akosi nebavil . Niektorí sa s ním bavili , len aby sa nepovedalo. Všetci sa ho báli, lebo bol pod stálou kontrolou a nikto sa s ním nechcel dostať do nejakého problému. Aj šoféri kamaráti mu odmietli doniesť alkohol , ktorým sa chcel rozlúčiť so svojím ročníkom. Hoci nevedel, kedy to príde. Nechcel o tom s nikým hovoriť, lebo to sľúbil Michalíkovi , že si to nechá pre seba. Všetci o tom vedeli, len nikto to nehovoril nahlas. Každý deň na rozkaze čakal tú slávnu vetu: „**Na rozkaz veliteľa práporu je vojín Majevský prevelený na rotu XY !“** Rozkaz za rozkazom a nič. Na Marekovi bolo vidieť , že nie je vo svojej koži. Po čase , keď

služil na závore zastavil sa pri ňom gazík, v ktorom sedel šofér Chmelík z devätnástej roty pod Ostrým. **„ Nazdar, mám pro tebe novinu, možná to ještě nevíš , ale příští týden mám přijet pro tebe . Na naší rotě jsou z tebe furtáci posraní . Tak se teš, u nás je to ini , jak na šestnástke pak uvidíš ?“** začal sa smiať a odišiel. Marekovi bolo po tejto informácii nanič. Poznal Chmelíka, sem-tam priviezol niekoho na rotu a dalo sa s ním dobre baviť. Aj keď jeho strýko bol náčelník štábu na brigáde , nikde sa s tým nechválil. Plukovník Ctibor bol postrachom všetkých vojakov. Kto sa dostal do jeho pazúrov , tak ten bez trestu neodišiel. Šofér Chmelík sa za neho hanbil . Hlavne vtedy, keď buzeroval všetkých ako šialený. Sruby mali v tomto smere šťastie . Na roty, kde nemohol prísť neohlásene moc nechodil. Jeho žltú škodu Rapid poznal každý na brigáde. Ak sa objavila v blízkosti nejakej roty tak tam vznikol chaos. Každý sa snažil niekde zašiť tak, aby sa sním nestretol. Sem-tam urobil hliadke na závore peklo a sem-tam bol z toho nejaký trest. Marek mal štastie nikdy sa s ním na závore nestretol. Teraz si všetko zrekapituloval a už vedel , že na budúci týždeň bude znova ako nováčik. Všetko bude pre neho nové a znova sa bude musieť do toho dostať. Na rozkazoch už nervózne nečakal. Vedel dobre , že to bude v pondelok . Pomaly si na to začal zvykať a celkom sa stým zmieril. Uvedomil si , že proti tejto mašinérii nič nezmôže. Život je zmena a on tieto náhle zmeny neznášal . Keď čitali jeho prevelenie, tak neprejavil žiadne emócie, iba poslušne robil to čo mu kázali. S pár chalanmi si podali ruky . Just ho ešte dobre vystrašil: „**Počuj, ak pôjdeš preč neber si žiadne ostré náboje. Vraj na prapore robia osobné prehliadky, mohol by si mať z toho pekný prúser. Inak sa maj dobre , rád som s tebou slúžil.“** Poklepal ho uznanlivo po pleci a odišel. Náboje čo mal navyše napokon nechal psovodovi Valečkovi. Boli aj tak zahrabané pod búdou jeho feny Gine. Zobral si iba dva pre istotu , čo ak mu bude nejaký chýbať? Bál sa toho , aby tam naňho nenašili nejakú búdu. Dobre si ich schoval za prepážku v kufri. Nikto mu nič zvláštne nehovoril, iba tie otrepané frázy: „**Maj sa a drž sa.“** Zrazu to kamarátstvo vyprchalo . Nemohli mu pomôcť a nechali ho jeho osudu. Prišli pre neho v utorok večer. Na buzerplace zastavilo nákladné auto. Vystúpil z neho šofér Chmelík spolu z bradatým desiatnikom. Zo zadu z korby vyskočil vojak s batohom a s kufrom. Marek čakal zbalený na dolnej chodbe. Všetci traja vstúpili na na chodbu. Marek v tom vojakovi spoznal spolubývajúceho z výcviku Jindru. Tak asi menia ročník za ročník prebehlo Marekovi mysľou. „**Vojín Majevský ?“** spýtal sa bradatý desiatnik. „**Áno“** odpovedal Marek. **„Přijeli jsme pro vás jste převelen na naši rotu a za vás přijela náhrada vojín Jindra,“** pokračoval v dialógu. Potom odišiel s Jindrom za veliteľom roty , s ktorým sa Marek stihol iba pozdraviť. Chmelik mu pomohol naložiť veci na korbu . On sám si sadol na kraj , aby videl na okolitú krajinu. Nikto z vedenia roty sa s ním nerozlúčil. Vyzeralo to tak akoby boli všetci radi, že sa ho zbavili . Po tom, čo nastúpil bradatý desiatnik , auto sa pohlo do neznáma. Ten desiatnik sa mu ani nepredstavil a jeho meno sa dozvedel až od Chmelíka. Volal sa Mlynařík a tú bradu mohol nosiť zo zdravotných dôvodov. Nemohol sa kvôli uhrom dobre holiť , tak mu to povolili. Marek sa cítil ako nejaký väzeň, ktorého odvážajú do basy. Z auta videl poslednýkrát cestu na závoru. Uvedomil si koľkokrát tadiaľto musel prejsť. Minuli tri smreky a zastavili na závore. Službu mal šofér Hanáček. Pozdravili sa a jeho: **„ahoj“** mu ešte dlho znelo v ušiach**.** Krajina bola prikrytá snehom. Zvečerievalo sa a sem-tam poletovali vločky snehu. Až teraz cítil ako mu je biedne. Z korby videl mihotajúcu cestu , o ktorej nevedel kde je jej koniec.

III.

POHRANIČNÁ ROTA POD OSTRÝM

Rota pod Ostrým sa nachádzala na Zadných Hamroch. Bola umiestnená v bývalej obecnej škole na sútoku rieky Úhlavy a Bieleho potoka . Marek išiel na rotu v ktorej už všetci vedeli kto tam ide. V rozkaze vyšlo , že príde najväčší mazák na prápore , ktorého treba prevychovať. Každý je povinný nahlásiť veliteľovi jeho správanie. Oni ako vzorná rota si predsa nedajú rozvracať morálku. To by potom o ten titul mohli prísť a to nechce vraj nikto. Veliteľ práporu major Junek verí , že prostredie roty ho prevychová. Toto keby Marek vedel , tak by sa mu tam išlo oveľa ťažšie. Auto prešlo závorou a zastavilo pred rotou. Po vyskočení z auta uvidel starú poschodovú budovu . Do tmy presvecovalo iba svetlo z chodby . Na prvý pohľad to vyzeralo , akoby tam ani nikto nebol. **„Tak vítej na Hamroch,“** oslovil ho Chmelík. Bradatý desiatnik vyskočil z auta odišiel smerom do budovy . Nič nepovedal všetko nechal na šoféra. Marek si uvedomil , že s týmto si asi nebude rozumieť. Chmelík mu pomohol s batožinou a vykročili na rotu. **„ Dozorčí přivezl jsem nového ze Srubú. Někam ho ulož , nejlíp by bylo aby se uložil do postele po Jindrovi. No tak popojedem,“** oslovil ho dozorčí. Budova, v ktorej bola rota musela byť poriadne stará. Bolo to vidieť na dolnej chodbe a hlavne na schodoch po ktorých kráčali hore na poschodie. Tie boli v strede vyšliapané , akoby tam boli tisíc rokov. Hoci boli z betónu v strede bola pekná priehlbina. Na poschodí boli iba izby pre vojakov. Dole bolo všetko Péveska, jedáleň s kuchyňou, miestnosť pre dozorčího . Vzadu bol dederák a miestnosť pre veliteľa roty. Za ním bola malá klubová miestnosť. Toto všetko sa mu snažil v krátkosti vysvetliť dozorčí. Na rote sa pohybovalo málo vojakov. Marek netušil kde vlastne sú. Prešli na koniec chodby a vošli do veľkej miestnosti. Bolo tam asi desať poschodových postelí. Vedľa dverí boli veľké kachle , v ktorých sa kúrilo drevom a uhlím.Marek bol zhrozený vyzeralo to akoby sa vrátil do iného storočia. Dvadsať ľudí na jednej izbe , to tu musí byť riadny smrad . Aj skrinky na prezliekanie boli na čelnej strane miestnosti. Ten, kto išel do služby musel pri otváraní skrinky robiť dobrý rachot . Pre tých čo spali, to musel byť zlý sen . Pri každom otváraní plechová roleta robila taký hluk, že všetci sa museli strhnúť zo spánku. Dozorčí mu ukázal posteľ a skrinku , kde si má odložiť všetky veci. Asi po hodine sa začala rota ozývať hlasmi vojakov, vracali sa z dolnej budovy , kde im premietali film..Vošli do izby a postupne sa mu predstavovali. Podľa správania bolo vidieť , kto je mazák a kto zobák. Po predstavovaní sa ho spýtali za koľko to má , či vôbec môže spať na dolnej posteli, lebo tam spia iba supráci a mazáci. Keď im povedal , že tristovku má dávno za sebou, zasmiali sa. Oni už dobre vedeli, koho majú pred sebou, veď na rozkaze to už bolo povedané ,ide sem na prevýchovu. To, že sa ho pýtali za koľko to má, bolo na vzornej rote trocha čudné . No po čase zistil , že to bolo asi všetko . Podľa postelí sa vedelo , kto je kto. V službách a v rajónoch to nebolo vidieť. Žalovaniu sa tu hovorilo poctivé nahlásenie. Zrazu sa objavil malý čatár: **„No tak, copak tady děláte ? Dějte si rozchod a nechte nového, ať se vybalí,“** podišiel k Marekovi . „**Vojíne, já se jmenuji Princ a mou hodnosť vidíte . Jsem velitelem čaty a zároveň aj velitelem této cimry. Na naší rotě vládne disciplína a pořádek tak doufám, že si odpustíte své zvyky ze Srubú. Tady se na rozkazy neodmlouvá,tady se rozkazy plní do bodky. Rozumněl jste ?“ „Rozumel, súdruh čatár,“** odpovedal Marek. Zostal v šoku, čakal všeličo, no len toto nie. Podľa toho, ako sa vojaci na izbe rozišli si uvedomil , že s týmto šplhúnom to nebude mať ľahké. Vojnu žral celým svojím já . Marek práve takýchto totálne neznášal. Musel si dobre zakusnúť do jazyka , aby mu niečo nepovedal. Do civilu ide až za osem mesiacov a to hádam vydrží aj s bodákom v prdeli. Tieto typy šplhúňov mu to možno znepríjemnia , ale on to musí vydržať aj keby z neba traktory padali. Uložil sa do postele . Celý sa strčil do spacáku a nechal si iba malý otvor na dýchanie. Tu v tomto spacáku bol jeho svet. Sníval o civile a o tom aby sa odiaľto čo najskôr dostal preč. Ráno po rozcvičke sa postupne zoznamoval, kto je sním na izbe a aká je to rota. Dovedel sa, že starý sa volá kapitán Mastný, je to poriadny ras , ktorý sa s nikým nemazlí. Politrukom je nadpráporčík Táborský, prezývaný Haken . Prezývku dostal podľa toho, že sa podobal na operného speváka z Prahy toho istého mena. Inak je to strašný stresmen, ktorý sa bojí svojej

ženy. Tej by sa bál hádam každý . Vyzerala ako chlap . Prísny až strašný výraz a ešte k tomu nosila tmavé okuliare . Za toto dostala prezývku Pinochet. Podľa veliteľa vojenskej chunty z Chile. Presne to na ňu sedelo. Staršinom bol rotný Jaroš. Inak sympaťák a ešte k tomu aj bubeník. Pred rokom mali na rote dobrú kapelu .Väčšina však odišla do civilu, a preto tu už nemal kto hrávať.

Na izbe vládol dominantný ženista Dežo Segéň . Bol to suprák, dobrý športovec a veľký cholerik. Na jeho názor dal niekedy aj šplhúň Princ, ktorý sa mu vyhrážal , že ho dá zavrieť, no nakoniec mu to strach nedovolil. Boli tam ešte traja supráci, všetci Slováci. Jeden z nich bol malý Záhorák Rudo Malý. Jeho záhorácke nárečie si musel všimnúť každý. Hrdzavý rodák z Nitry Meliš bol s Dežom najlepší kamarát , lebo boli krajania. Slobodník Peter Haluza, ten bol zase rodák od Trenčína odkiaľ pochádzal aj Marek. Z Marekovho kraja a tam bol ešte desiatnik Julo Malec. Potom Venco Václav a Jíří Fořt, s ktorým si s Marekom najviac sadli. Bol hudobník a hrával na basu ako Marek. Ostatní boli mladľasi a tí sa s ním nebavili. Po čase si predsa len s dvoma rozumel. Jiří Vaniš a Petr Volek boli chalani pre akúkoľvek srandu. Po raňajkách si ho dal zavolať na raport kapitán Mastný. Uvidel statného chlapa s veľkými vačkami pod očami, ktoré boli na ňom najvýraznejšie. Vyzeral ako po dobre preflámovanej noci. Po nahlásení oslovil Mareka. **„Vojíne, jsem kapitán Mastný, veliteľ této roty. Byl jste převelen protože jste se neřídil vojenskými řádmi a používal jste mazácke projevy.Jsou to pozústatky kapitalistického chovaní které v socialismu nestrpíme. Proto jst na naší rotě a my sa posnažíme ,aby jsme vás prevychovali . Je len na vás jako se k tomu postavíte. Doufám , že pochopíte že to s Váma myslíme dobře. Teď jděte za staršinom a nafasujete si plnou výzbroj. Všechno si uložíe . Potom vás dozorčí provede po rotě a nejbližším okolím. Na druhý den si spolu s desátnikem Malecem projedete celý úsek signálky. Všechno si dobře zapamatujte , nebo po zaškolení už budete sloužiť na ostro. Rozuměl jste všemu vojíne ?“ „Rozumel, súdruh kapitán !“** rázne mu odpovedal Marek. To, čo počul, tak to ho nerozveselilo. Na akú prevýchovu ? Tak to nechápal. To by potom museli prevychovať celé Sruby , čo by bolo nemožné. Prečo práve on a Novák ? Určite je to robota toho zobáka Kocúra a jeho otca generála . Kapitánovi Ludvikovi nebolo viac treba, zbavil sa dvoch problémov naraz.

Desiatnik Malec ako dozorčí mu ukázal celé okolie roty. Za rotou boli kotce pre feny a bývalé ubytovne pre furtákov, ktorí sa odsťahovali do Nýrska. V jednej z budov si v pivnici založil kapitán Mastný plantáž na šampiňóny. Veľká pivnica bola zaprataná regálmi ,v ktorých bola zemina s konským hnojom. Do nej nasadil výtrusy z hríbov. Bol tam smrad a horko. **„Vidíš tak toto je kráľovstvo nášho starého . Snaží sa tu niečo vypestovať a nejako sa mu to nedarí. Zatiaľ sme žiadny šampiňón nevideli. Možno je to tým , že kúrenie majú na starosť pomocníci dozorčího. Ak na rote nie je starý alebo Haken , tak sa tam vôbec nekúri. Niekedy aj tri dni . Potom je tu taká zima , že zo stropu visia ľadové cencúle. Starý o tom nevie, inak by nás všetkých pozavieral do basy,“** s úsmevom mu to dorozprával Malec. Pred rotou bola veľká jama, pozostatok bývalého rybníka , na ktorom bola pretrhnutá hrádza . Stredom hrádze tiekol Biely Potok. Od Maleca sa dozvedel, že v sedemdesiatom piatom tu bola prietrž mračien. Behom chvíle veľká voda brala všetko , čo jej stálo v ceste. Roztrhla hrádzu rybníka , ktorý si vojaci prácne vybudovali. Za hrádzou bol cestný most , pod ktorým sa Biely potok vlieval do Úhlavy. Za mostom má dom starý Velek . Keď to prišlo tak ušiel iba v papučiach, aby si ratoval holý život. Z krčmy nazývanej Ponorka pozeral ,ako mu vytápa celý dom. Malec mu ukázal na dome čiaru , pokiaľ siahala voda . Bolo to presne pod spodok okien. Bol to zázrak , že mu nezvalilo celý dom. **„To máte super, blízko roty krčma , to tam môžete chodiť každý deň ?“** spýtal sa zvedavo Marek. **„Môžeme tam chodiť iba, keď máme podpísanú vychádzku. Starý má dohodu s peknou krčmárkou , ktorej musia ukázať vojaci podpísanú vychádzku. Ak ju niekto náhodou nemá potom mu to vždy nahlási. Vinník sa potom tak skoro nedostane von. Zvyčajne to kontroluje**

strážny u roty. Ver mi, na tejto rote je žalovanie národným športom.“ Marek bol sklamaný, v duchu sa tešil ,ako bude chodiť na pivo. Malec mu ešte ukázal , kde klackuje strážny a aké ma povinnosti. Hneď vedľa bol obchod na potraviny. Otvorený bol iba trikrát v týždni. Hore na poschodí bývala pekná a korpulentná riaditeľka škôlky v prírode. Škôlka stála pár metrov za obchodom a chodili tam malé detičky, ktoré mali problémy s dýchaním. Horské prostredie ich aspoň trochu preliečilo. Pani riaditeľka bola slobodná a raz začas si posedela v Ponorke s miestnymi osadníkmi. Vtedy, kto mal klacka sa mohol tešiť na pekné divadlo. Po záverečnej sa niekedy vracala v bujarej nálade. Ak bol vojak trocha k svetu koketovala s ním a dobre sa na tom bavila. Keď vošla do bytu na poschodí akoby náhodou sa vyzliekala pred nezastretým oknom . Vojak, ktorý tam stál, skoro z kože vyskočil , keď uvidel tie veľké prsia. Svojím nahým telom maximálne provokovala. Konečne niečo pozitívne v tejto vzornej pakárni , pomyslel si Marek . Na Sruboch vidieť civila bolo niečo sviatočné. **„Tak to je asi všetko z okolia roty, čo by si mal vedieť .Zajtra sa priprav na množstvo informácií a na dobrú kondičku. Hore je dosť snehu a musíme prejsť celú signálku. Bude to poriadna fuška. Teraz pôjdeš za dozorčím a on ti dá nejakú prácu. Na tejto rote nikto nesmie vidieť vojaka ktorý sa fláka. Vtedy furtáci dostávajú penu okolo úst, ako keď býk vidí červenú farbu. Ja musím do služby. Stretneme sa večer na izbe alebo na telke.“** Malec dokončil svoju exkurziu a odišiel .

Marek sa odobral za dozočím ,pre ďalšie inštrukcie. Robil rajóny , pomáhal v kuchyni a zoznamoval sa s ľuďmi na rote. Po rozkaze a večeri sa všetci nahrnuli do pévesky na večerník pre deti. Dávali kreslený seriál Bolek a Lolek . Smiali sa na tom , tak isto ako malé deti. Aspoň na chvíľu z nich neboli ozbrojení vojaci. Týmto sa na chvíľu vrátili do svojích detských liet. Marek pred večierkou ohuroval prítomných na izbe príbehmi zo Srubov. Postupne sa z neho stávala miestna hviezda.

Na tejto rote nemal každý šťastie , aby sa stretol s vojakmi z druhej strany čiary. Niektorí ani počas celej služby. Na čiaru to bolo od signálky viac ako tri kilometre. K tomu vysoké kopce a hlboké doliny. Kto by utekal cez takýto terén , tak ten by musel byť blázon. Buď by ho chytili, alebo sa v tých hustých lesoch stratil.

Ráno po raňajkách konečne uvidel politruka Hakena.Tento skoro dva metre vysoký človek atillového typu posôbil dosť bizardne. Mal veľký trup, dlhé ruky a k tomu krátke nohy. Keď si niekto normálneho vzrastu obliekol jeho sako, tak to mal ako kabát. Na tomto furtákovi armáda určite prerobila . Uniformu mu šili na mieru , lebo žiadna konfekčná veľkosť mu nesedela. K tomu mal ryšavé vlasy, bol proste super.Marek ráno vychádzal z jedálne a chcel schodmi vybehnúť hore na izbu. Haken práve otváral dvere svojej kancelárie , keď ho zbadal, **„Vojíne stújte ! Dostavte se do mé kanceláře.“** Mareka ten rozkaz zastavil ,ako by vrazil do múra. Vošiel do kanclu a po stabilnom hlásení čakal, čo bude. **„No vojíne Majevský, nebudeme si lhát , že jo ? Víme co jste zač. Členové strany na rotě, si nad vama vemou patronát . Všichni se budou snažiť udělat z vás socialistického člověka. Proto aby z vás rodiče a strana měli dobrý pocit , že jo ?“** Úlisne sa usmieval a čakal, čo na to povie. Marek tam stál ako soľný stĺp . Tento ryšavý a od prírody zle poskladaný človek si z neho asi robí prdel ? Čo s tým majú rodičia nechápal. Bože, už aby bol doma, toto je asi zlý sen . Hádam sa z neho raz zobudí. **„ No, co statil jste řeč, když nic neříkáte ?“** Znova ten istý úlisný úškrn. **„Budem sa snažiť súdruh nadpráporčík a dovoľte mi odísť musím sa pripraviť na oboznámenie s terénom tejto roty.“ „Dějte si odchod a nezapomínejte všechno se o vás dozvíme vojíne.“** Marek zasalutoval a odišiel.

Konečne vyšli z roty na kontrolu celej signálky. Pri rote bolo asi dvadsať centimetrov snehu . Malec mu vysvetľoval miesta v teréne . Za rotou prešli okolo horárne a po ceste šliapali k signálke, ktorá bola asi kilometer za rotou. Signálka pretínala cestu, na ktorej boli veľké vráta. Tadiaľ chodili lesní robotníci do lesa ťažiť drevo. Pred vrátami odbočili doľava a šliapali do veľkého kopca. Na vrchu stála pozorovačka , ktorá sa nazývala Vodný zámok. Vojaci ju

volali Veterná hôrka , neustále tu fúkal vietor. Snehu na kopci bolo vyše kolien a mali čo robiť, aby to vyšliapali. Pozdravili hliadku na pozorovačke a napokon dorazili na styk s rotou Černé jezero. Bola to prvá rota Šušickej brigády a Hamry zase posledná rota Domažlickej brigády. Spojenie fungovalo iba cez brigády hoci roty boli vedľa seba. Pri spoločných akciách dochádzalo k dezinformáciám a zbytočne sa vyhlasovali poplachy. Otočili sa a vracali sa späť. Malec Marekovi vysvetlil, že pod pozorovačkou sa v noci slúži skrytá hliadka. Striedajú sa tam dve dojčlenné hliadky jedna slúži do polnoci a druhá do rána. Postupne sa dostali znova k vratám na signálke. Marek akonáhle zistil , že zase budú znova šliapať do kopca , nahlas si povzdychol. Tento kopec mal , ešte prudšie stúpanie , ako ten predchádzajúci. Volal sa Pašerák a na vrchu bola vysoká drevená pozorovačka. Tam sa slúžilo iba pri poplachoch a pri zvýšenej ochrane. Na skraty na týchto úsekoch vozili poplachovku z roty. Dolu pod kopcom bolo vidieť piket. Pri pikete stála drevená pozorovačka. Toto miesto sa volalo Lom. Tu sa signálka prudko stáčala doľava smerom na rotu Chalupy. Na pikete sa mohli zohriať a dať si teplý čaj . Potom šliapali, ešte aspoň dva kilometre na miesto styku s rotou Chalupy. Marek mal toho plné zuby. Tak takéto kopce na Sruboch neboli . Bol tam iba jeden a to Fleky . Keď tam šliapali, tak nadávali , že ich bolo počuť široko ďaleko. Nevie si vôbec predstaviť, čo by robili chalani tu , keby to museli šliapať. Asi by sa zbláznili, zaspomínal si na chalanov Marek. Po ceste späť sa spýtal Malec Mareka: **„Tak čo ? Je to iné ako u vás ? To mi hovor asi sa v týchto kopcoch len tak skoro civilu nedožijem. Čo som komu urobil ?“** odpovedal už sám pre seba .**„ Vidíš ty si tu za trest a my za odmenu . Kto je na tom lepšie ?** odpovedal mu Malec. Obaja sa zasmiali a šliapali po ceste na rotu. Po tejto skúsenosti Marek zaspal ako drevo.

Ráno sa dozvedel , že cez deň má pomocníka v kuchyni. Po kuchyni pôjde večer do služby. Bude mať strážneho u roty. V kuchyni boli celkom dobrí chalani .Vedeli, že je stará páka tak ho moc nezaťažovali. Haken si poručil kávu a hlavný kuchár mu do kávy hodil z metra odtrhnuté svoje číslo, za koľko to dnes má. Usmievali sa a čakali ako nato bude reagovať, tento fanatický politruk. Marek mu to zaniesol do jeho kancelárne. Tajne dúfal, že to hneď nezistí a nevynadá mu. Ten hneď po vypití kávy vošiel do kuchyne a v lyžičke mal suprákové číslo. Niesol to tak, akoby na tej lyžičke bolo niečo strašne odporné: **„Tak tady si někdo, ze mě dělá srandu, že jo ?“** Úlisne sa usmieval a pozeral po všetkých v kuchyni. **„Tipuji , že novej to asi nemohl být, ten to za tolik jiste nemá, že jo ? Tak to může být jedině někdo z Vás slobodníckej, že jo ?“** Podišiel k hlavnému kuchárovi a to číslo na lyžičke mu strkal rovno pred oči. **„Snad to patří mně , ale neudělal jsem to naschvál soudruhu nadpráporčiku . Nějak mi to tam muselo upadnout proto se omlouvám . Vždýť vás znám , to by mě ani ve snu nenapadlo dělat si z vás legraci.“ „Však proto! Tohle je vážna věc, múžu to brát jako provokaci že jo ?“** Odchádzal a usmieval sa ako nejaký buzerat. Po tejto návšteve v kuchyni všetci chvíľu čakali či sa náhodou nevráti. Keď počuli ako zavrel za sebou dvere , vybuchli v hlasný smiech. Skoro vytočili starého Hakena , ktorý bol známy starý suchár a humor mu nič nehovoril. Po rozkaze sa Marek dozvedel ,že od šiestej má celú noc klacky pred rotou. Má sa tam striedať po dvoch hodinách , až do rána. Po prvýkrát stál pred závorou, cez ktorú vchádzali autá na rotu. Na moste stála strážna búdka s telefónom a každých pätnásť minút sa musel hlásiť signalistovi. Bolo to otravné tak pre strážnika , ako aj pre signalistu. Väčšinou sa to nedodržiavalo. Marekovi , ešte ani poriadne nezačala služba . Zrazu uvidel vo svetle lámp, ako sa k nemu od roty blíži Haken. Pár metrov pred závorou, ostal stáť ako soľný stĺp. Marek nechápavo pozeral a nevedel čo sa robí. Keď tam stál nehybne pár minút , oslovil ho: **„ Je vám niečo sudruh nadpráporčík ?“** Postava stála stále nehybne a nič mu neopovedala. Marek začal byť nervózny . Nevedel čo má robiť. Zodvihol závoru a podišiel bližšie k Hakenovi. Znova sa spýtal: „**Ste v poriadku ?“** V tom sa to stalo Haken zreval na Mareka tak, že od strachu zmeravel. **„Čožééé, jáá jsem vám tady pro smích , vy neznáte povinnosti strážného ve službě ? Co kdybych byl diverzant ? Pak by jsem Vás**

mohl klidně zabít ? Jak to, že jste mě nestavil heslem ? Vy ho snad ani neznáte že jo ?“ Marek sa chvíľu nezmohol na slovo. **„Čo by som ho nepoznal, ale jasne som videl ako vychádzate z roty. Nevedel som , že ma idete kontrolovať. Diverzanti sa na rote predsa nezdržujú či ? Dobre som vás poznal , tak načo potom heslo ?“** oponoval svojimi otázkami Marek. „**Vojíne za tuhle nekázeň , vás dám do hlášení velitele roty. Je Vám to jasný ? Rozkaz súdruh napráporčík !“** Po tomto extenpóre odišiel Haken na rotu. Marek sa z toho nemohol spamätať celú noc. Aj keď mu dozorčí hovoril , že Hakenovi niekedy hrabe, nemal z toho dobrý pocit . Je tu iba chvíľu a už sa takto primitívne na ňom vozia. Začal o sebe pochybovať , či to tu vôbec psychicky zvládne. Bol tu nový a stále si nemohol na túto rotu zvyknúť. Jeho jediným azylom, bol jeho spacák do ktorého sa celý zakutal. Tu sa relatívne cítil slobodný . V spacáku naberal úžasnú silu na prežitie. V tejto skrýši si robil osobnú psychohygienu. Ráno mal potom dosť síl na to, aby sa potom pokúsil prežiť ďalší deň .

Postupne sa skamarátil o pol roka mladším Jiřím Vanišom . Tento chalan mal užasný zmysel pre humor a pre sebairóniu. Upozorňoval ho na to, aký je kto človek a kto je práskač. Aj keď bol jeho zobák bral ho za seberovného. Dosť často slúžil pomocníka dozorčího a dopredu mu hlásil , akú bude mať službu a s kým. Jeho služby boli stále dookola , strážny u roty a služba v kuchyni.

V kuchyni sa dozvedel a odpozoroval, kto je kto. Desiatnik Galúška nebol v kolektíve obľúbený. Hoci bol suprák, ktorý túto vojnu doslova žral. Bol to obyčajný vojenský bifľoš. Čo mu išlo najlepšie bolo žalovanie. U veliteľov mal veľké očko, lebo vedel po nemecky a anglicky. Inak to bola jedna upípaná primadona. Hral sa na bohvieakého inteligenta. Ak si pri jedle niekto odchriakol, prestal jesť a povedal: **„Tohle je skutočně nechutný, takhle se chovají jenem čuňata.“** Vstal a s odporom odchádzal od nedojedeného obeda, čo vždy nejaký nenažraný jedinec ihneď využil a dobre si prilepšil. Kuchárov najviac štvalo , že vždy stál medzi prvými v rade na obed a žobral o väčšiu porciu. Raz sa kuchári dohodli a z vechťa, ktorým sa umýval riad, urobili veľký obaľovaný rezeň. Tieto vechte statočne zapáchali, už len s nimi umývať riad , tak to bol problém. Potom sa s potešením pozerali , ako ho bude jesť. Mal obrovskú radosť z veľkej porcie. Po prerezaní rezňa , zacítil nechutný zápach. Prudko vstal a naplo ho na zvracanie **.**Vybehol z jedálne s rukou na ústach a smeroval do záchodov. Kuchári sa tak škodoradostne smiali, až im tiekli slzy od toľkého šťastia. Od tej chvíle, až kým neodišiel do civilu si viac dupľu nepýtal. Hnusne nepríjemný bol však do poslednej chvíle, čo bol na rote. Práskačstvom sa všetkým pomstil za to , že ho nikto nemal rád.

Marek si už začal zvykať , že je na inej rote . Zrazu mu bolo jedno, či má mazácke privilégiá alebo nie. Pomaly ale isto to ubiehalo. Do kalendára sa ani nemusel pozerať, pokiaľ tu boli ešte supráci. Dobre vedel , že jeho čas ešte nenastal.

Bol február a každý deň padal sneh. Hore na kopcoch ho bolo vyše metra. Konečne išiel do služby aj mimo roty. Dostal nočnú na Vodnom zámku so Záhorákom Pagáčom . Na rozkaz seli prísť aj s lyžami a v bielych maskáčoch. Pred tým si chcel lyže odskúšať. Záhorák mu povedal: **„Ser na to , kto by také težké hebedá nesl tam hore . Po rozkaze ich vrátime za kotce. Tam hore už lyže sú, aby mali furtáci pokoj na duši. Dúfam , že si videl ten terén. Na takýchto lýžiach sa môže lyžovať iba samovrah alebo blázon. Je to rozhodnutie zelených magorú, no my sme ešte toľko hádam neosprosteli že?“** Marek s ním súhlasil , vliecť tieto ťažké lyže tri kilometre do kopca je syzifovská robota. Fraškou bolo , že sa s tými lyžami museli trepať k dederákovi. Keď tam stáli, lyže mali vedľa seba. Keďže Záhorák zobral prvé čo mal po ruke ,iba suchár by sa pri pohľade na neho nerozosmial. Meral meter šesťdesiat a lyže mali dobré cez dva metre .Na nich by sa mal lyžovať obor a nie takýto chrúst ako on. Dederáka slúžil Haken a ten bol tak zaujatý čítaním rozkazu pre hliadku, že si túto anomáliu vôbec nevšimol . Všimli si to však obaja a šklbalo im kútikmi úst. Po rozkaze ich odložili za kotce a pokojne vykračovali hore. So Záhorakom sa išlo celkom dobre .Stále niečo rozprával . Jeho príbehy z civilu boli úsmevné a zaujímavé. Bol to predsa Záhorák a ich mentalita je iná

ako u ostatných Slovákov. Tí, čo ich striedali si vydýchli , že nemajú žiadne lyže. Báli sa , že ak ide do služby s novým, tak mu chce dokázať, aké je to ťažké niesť ich hore. Na Vodnom zámku bolo zima . Pofukoval vietor a husto snežilo. Bola tu zima ako v ruskom filme. Museli neustále pendlovať po úseku a opravovať skraty, ktoré spôsobil vietor na signálke. Marek to zasa porovnával s bývalou rotou. Tam by to nikto takto nerobil, ráno by sa namačkali skúšobné skraty a bolo by. Kto by chcel utiecť v takomto nečase? Toho, kto by sa o to pokúsil by nakoniec našli hádam až na jar, keby sa roztopil sneh. Tu sa viac báli , alebo mali tak vymyté mozgy, ktovie ? Tým, že stále niečo riešili, služba od polnoci do šiestej rána im ubehla ako voda. Na rotu prišli premrznutí a boli radi , keď zaliezli do svojich spacákov.

Marek, keď vstal zistil , že službu má až na druhý deň. Nudil sa na dolnej chodbe sa stretol s Fořtom . Ten sa ho spýtal, na čom hral na Sruboch. Povedal, na čom hrá a zároveň sa čudoval načo mu je táto informácia. Marek nevedel, že tu majú ešte nejaké nástroje po predchádzajúcej kapele. Vysvetlil mu to a išiel mu ukázať miestnosť dole v klube. Tu boli uskladnené hudobné nástroje. Po oprášení a naladení si spolu trocha zadžemovali . Dobre sa pri tom bavili. Takto sa stretávali vždy, keď mali voľno, a keď im to povolil starý. Čas im preto utekal rýchlejšie ako normálne.

Služba stále a stále iba služba . To, že nebol na žiadnej vychádzke, bolo hotové inferno. Niektorí počas služby v noci medzi klackami sa snažili si v sušiarke ako-tak pospať. Marek to skúsil, a keď zaspával, musel zrazu vstávať. Nepomohlo mu to a postupne na to kašlal . Radšej si išiel sadnúť do klubu a tu trocha driemal a počúval hudbu. Raz tam tak sedel a počúval rádio Luxemburg. Na Sruboch to bolo normálne, nikto sa nad tým nepozastavoval. Tu to robil pravidelne a nič sa nedialo. Len raz sa rozleteli dvere na klubovni a stál tam vo svojej veľkosti kapitán Mastný. „**Vojíne Majevský, co to tady děláte ?“ „Oddychujem medzi klackami a počúvam rádio súdruh kapitán.“** Prekvapene odpovedal. **„Vy si ze mě snad děláte prdel ? Co to tam máte vúbec naladěné vojíne? Jak dobře slíším to je předse imperialistická stanice ? Vy nevíte, že socialistický voják nesmí poslouchať západné stanice vy to nevíte ? Co když zradíte naši vlasť a komunistickou stranu na kterou jste přisahal ? Kdo si to pak vezme na zodpovědnost háá? Od této chvíli vám zakazuji poslouchať západné stanice.“** Buchol dverami a Marek zostal v šoku. Nechápal, komu môže vadiť dobrá muzika. Na rozkaze vyšlo, že je zakázané počúvať imperialistickú hudbu. Pripomenulo sa, že za to môžu ďakovať vojakovi Majevskému.

Cez sobotu sa napísali niektorí supráci na vychádzku a medzi nimi aj pár mazákov. Marek sa čudoval , že tam napísali aj jeho. Myslel si, že starý mu to po incidente v klubovni asi zarazí . No čuduj sa svete, podpísal to všetkým. Krčma Ponorka bola hádam najmenšia krčma na svete. Miestnosť, kde sa sedelo, mala výčapný pult na ,ktorý bol pripojený rad stolov ako na svadbe. Stoly boli staré úradnícke a mali šuflíky. Namiesto stoličiek tam boli lavice. Tí, čo sedeli na laviciach oproti dverám , ak chceli ísť von museli ísť druhým koncom. Ak však boli lavice plne obsadené, von sa dalo dostať iba popod stoly, alebo cez vrch stola. Tí, čo to prepískli s pitím a chcelo sa im zvracať, tým neostávalo im nič iné iba si pootvoriť šuflík na stole a pustiť to tam alebo na zem. Bola tam, ešte jedna rarita . Miestni štamgasti mali na pulte nožom vyrezané značky. Čiary vyznačovali , kto má aké dlhé prirodzenie. Vzniklo to vtedy , keď ich k tomu vyprovokavala krčmárka. Urobila to preto, lebo každý sa chvastal , aké má veľké prirodzenie. Čiary boli anonymné a o víťazovi vedeli iba tí, čo v tom boli zainteresovaní. Toto všetko Marekovi vysvetľovali supráci, aby nebol prekvapený, do akej krčmy sa to dostal.

V krčme čapovala čiernovlasá, dobre vyvinutá krčmárka. Každý sa jej na miesto do očí pozeral do výstrihu , kde ukazovala časť bujného poprsia. V krčme sedeli traja miestni štamgasti a zrazu sa tam vovalila lavína zelených uniforiem. Krčmárka sa usmievala a tešila sa na dobrú tržbu. Vojaci, čo sa tam raz začas dostali , vedeli pustiť pekné perie. Pousádzali sa a tým nešikovným sa ušlo miesto oproti dverám. Miestni, samozrejme sedeli blízko pultu a bavili sa s krčmárkou. Ako prvé si objednali pivo. Postupne sa k tomu pridávali rôzne trúnky .

Miešali to jeden cez druhý . Ani nie za hodinu boli v nálade. Začalo sa tam spievať. Vznikali debaty s miestnymi. Tí tvrdili , že pohraničníkov nemajú v láske . Vojaci im na zmierenie objednali rundu. Postupne napätie trocha upadalo. Všetko by dobre dopadlo, keby tam neprišli drevorubači , ktorí aj v zime robili v lesoch miestnu ťažbu. Keď si nemali kde sadnúť, najprv stáli pri pulte a potom sa začali sťažovať krčmárke , aby tých zelených vyhodila von. Vojakom viac nebolo treba . Začala sa strkanica s dobre stavanými drevorubačmi. Z ničoho nič sa zmenila na bitku. Facky lietali všade. Mlelo sa všetko, čo dokázalo stáť na nohách. Vojaci tým, že boli opití, nakoniec dostali na frak a museli opustiť krčmu. Krčmárka všetkých upokojovala a vyhrážala sa , že zavolá na rotu. Postupne sa vojaci vytrácali von. Jediný, ktorý sa s tým nevedel zmieriť, bol Dežo Segén. Ten sa stále vracal do krčmy a provokoval. Vojaci ho zase ťahali von a tak to išlo stále dookola. Cesta z krčmy na rotu trvá normálne dve minúty . No teraz to bolo skoro hodinu. Dežo sa im zakaždým vytrhol a utekal do krčmy, aby si vyrovnal účty. Nakoniec ho dostali na rotu a bol pokoj. Na ceste smerom od krčmy sa povaľovali opasky , brigadírky a rôzne druhy oblečenia. Na druhý deň sa to dozvedel starý a ten pekne penil. V rozkaze veliteľa roty zakázal , aby sa na vychádzky chodilo do Ponorky. Marek sa znova zaplietol do prúseru, v ktorom bol celkom nevinne.

Niekedy sa stávalo , že na pozorovačke na Vodnom zámku museli byť dvaja vojaci. Marekovi privelili Švančaru. Tento chlapec bol troška pribrzdený a zle sa s ním komunikovalo. Do služby sám nechodil a na rote robil iba pomocné ženské práce. V službe sa mu pravidelne stávalo, že ak si sadol, tak ihneď zaspal. Marek sa snim snažil komunikovať, ale akosi sa mu to nedarilo. Nevedel si predstaviť, či tam s ním vydrží. Nakoniec si našiel dobrú zábavu. Švančara bol prechladnutý. Sedel na stoličke, driemal a z nosa mu visel veľký zelený sopeľ. Ten sa pohyboval podľa toho ako dýchal. Raz, bol hore a raz dole. Kým mu spadol na zem pozorovačky , tak dosiahol aj tridsať centimetrov. Marek sa zabával tým, že meral čas odpadutia sopľa na zem a dobre sa na tom bavil. Keď to rozprával na rote pri večeri, mal celkom dobrý úspech.

Pomocníci dozorčího mali za úlohu dozerať, aby sa kúrilo vo všetkých kachliach na rote. Na starosť to mali zobáci danej izby. Niektorí kúrili viac a niektorí menej. Uhlie sa míňalo závratnou rýchlosťou. Nakoniec už nebolo čím kúriť . V uhliarni zostal iba uhoľný prach. Čatár Princ ako veľký aktivista navrhol veliteľovi zlepšovák . Uhlie sa namočí do vody a vznikne z neho uhoľné bahno. Napokon sa zabalí do novín a bude sa s tým kúriť. Držal sa českého hesla: „**Dejtě mě lidi, já to udělám**.“ Pracovať na tom museli všetci vo voľnom čase. Pokiaľ to uhlie bolo ako-tak mokré spoločne s drevom to dobre horelo. No postupne balíčky vysychali a vznikali z nich hotové granáty. Suchý prach vybuchoval jedna radosť. Miestnosti boli plné dymu a dobre začmudené. Nehovoriac o panike, ktorá vznikla po takýchto výbuchoch. V rámci bezpečnosti zakázali tento zlepšovák používať.

Začiatkom marca sa začalo otepľovať a sneh postupne mizol. Zo dňa na deň bolo teplejšie . V pivnici, kde sa pestovali veliteľove šampiňony sa kúrilo iba občas. Starý to chodil akosi menej kontrolovať . Celkovo bol sklamaný , že sa mu tam nič neurodilo. V deň, keď mal Marek pomocníka dozorčího,si zrazu spomenul, či sa tam kúri. Po obvyklom hlásení , že počas služby sa nič nestalo, sa ozval kapitán: „**Kurva, stalo se ale stalo ? Byl jsem v baracich a v místnostech , kde sou šampiňony sa vúbec netopí vojíne ? Mám si snáď myslet ,že i tohle je vaše provokace? Já se tady snažím a takové to elementy mi ničí mou práci. V místnostech se na stenách tvoří led ,tam se jiste netopilo hezky dlouho. Kurva, já dám zavřít všechny a bude klid !“** Maximálne vytočený odišiel .Marek nechápal, takú smolu ako má on, nemá hádam nikto. To ešte nebolo všetko. Starý až teraz na konci zimy zistil, že lyže sa vôbec nenosia hore na Vodný zámok, hoci už nebola súvislá vrstva snehu. Nariadil, aby sa lyže nosili hore ,až pokiaľ nezmizne posledný kúsok snehu hore na Vodnom zámku. Niekto nezúčastnený sa musel poriadne diviť, prečo vojaci nosia lyže , keď už nie je sneh. Bola to proste pekná fraška.

Marek s Malcom dostali nútenú dovolenku , bola to ich posledná . Chceli si ju zobrať trocha neskôr , aby si mohli kúpiť vyslúžený civil. Človek mieni a pánboh mení .Všetko išlo inak ako si mysleli. Cestovali skoro štrnásť hodín, ubehlo im to rýchlo , lebo sedeli v najrýchlejšom vozni vo vlaku a to bol jedálenský vozeň. Pri pití piva im čas ubiehal tak, že si ani poriadne nevšimli a boli doma. Staré lásky už mali nových nápadníkov a všetci kamaráti boli ešte na vojne. Obaja sa venovali iba rodinám a dobre oddychovali. Doba návratu sa blížila. Najťažšie bolo odísť aj keď už iba na sedem mesiacov. Pri myšienke na ten čas sa to zadalo ako večnosť, ktorá nikdy neskončí. Stretli sa až vo vlaku, lebo každý nastupoval na inej stanici. Od Maleca sa dozvedel , že na Šumave napadlo polmetra mokrého snehu, čo bol prúser . Obaja odišli na dovolenku iba v lodičkách . Až teraz si uvedomili, čo ich tam bude čakať. Keď vystúpili na stanici Hojsová Stráž, skutočnosť ich ohromila ešte viac, ako si predstavovali. Snehu bolo vyše kolien a pritom husto pršalo. Nič im neostávalo, iba prešliapať tie tri kilometre v tom hlbokom snehu. Pretiahnuť dovolenku si nemohli dovoliť. Neskoré príchody sa vždy trestali. Majú to iba za pár a nechceli riskovať. Polobotkoty , nepolobotky ide sa na rotu. Na rotu prišli totálne premočení. Z deformovaných lodičiek im normálne vytekala voda.Mali čo robiť, aby sa im nerozpadli, lebo by nemali v čom ísť na vychádzku.

Zrazu sa to stalo , prišla tá vytúžená hodina háá. Nastal čas aby aj suprákom bolo dovolené opustiť túto nekonečnú pakáreň. Supráci podľa tradície slúžili poslednú noc a zajtra konečne odídu. Je to posledněkrát, čo im Marekov ročník bude závidieť. Konečne sa toho dožili a potom si to dúfajúc skúsia aj oni na vlastnej koži . Musí to byť úžasný pocit. Videli to na ich tvárach, z ktorých vyžarovalo maximálne šťastie. Marek mal v ten deň dozorčího a to by neprial nikomu. Od rána v celej budove vládol chaos a super nálada. Všade sa pohybovali osoby v civile alebo v polocivile. Zo spŕch , ktoré boli dole v suteréne, vychádzali úplne nahí chlapi a tešili sa ako blázni. Tá eufória prechádzala stenami , bolo ju cítiť všade. Marek mal medzi týmto chaosom zabezpečovať riadny chod služieb. Bol to problém,ale nakoniec to ako-tak ukočíroval. Po slávnostnom obede , pristavili pred rotu nákladiak. Všetci, čo boli na rote, si podali ruky. Odchádzajúci nastúpili do auta a za veľkého revu odišli smerom na Nýrsko. Po tom odchode nastalo hrobové ticho, že by bolo počuť, ako sa na stene muchy jebú. Niektorí, čo tu ostali si tajne utierali slzy,aby sa im ostatní neposmievali.

Marek si konečne mohol urobiť svoj meter. Šoféri mu priniesli krajčírsky meter z Nýrska. Maľoval ho asi týždeň v podkroví, kde ho nikto nerušil. Bol tam kľud a meter si pripol na drevenú hradu. Raz, keď si ho už domaľovával , zrazu vtrhol do podkrovia rotný Jaroš. „**Co tady děláš ? Je tady ještě někdo ? Kurva, podplukovník Ctibor vtrhl na rotu, třeba se dobře ukrýt . Tady nás určite nenajde.“** Obaja zostali ticho a počúvali , ako Ctibor robí poriadky s dozorčím a reve na veliteľa **„ Kapitáne, kdepak jsou všichní vojáci ? Copak tahle rotá má tak málo vojákú ?** „ Prechádzal všetky miestnosti jednu za druhou . Nakoniec vošiel aj na záchody. V jednom z nich sa v poslednej chvíli ukryl čatár absolvent Mareš spolu s troma vojakmi. Keď nemohol otvoriť dvere zvolal: **„Kto je tam ? Zde četař absolvent Mareš , při provádení velký potřeby,“** s roztraseným hlasom mu odpovedal a ostatní so strachom v očiach pevne držali dveře. „**To se mě musíte sakra bát , když vás to chytlo hned při mém příchode. Snad je to pravda, že jsem postrachem vojákú ?“** to si hovoril sám pre seba . Keď sa mu nepodarilo otvoriť dvere násilím tak potichu odišiel. Na rote urobil, ešte vetry tým, čo ich objavil a odišiel. Keď z okna podkrovia uvidel rotný Jaroš, ako odchádza, zhlboka si vydýchol. Pozrel na Mareka a povedal: **„Koukám , že už si hotový s tým tvým metrem. Můžu si jedno číslo utrhnout jako prvný ?“ „Samozrejme,“** Marek sa potešil tej pocty a podal mu meter. Prvé číslo si utrhol a schoval do vrecka.

Na Slovensku boli jarné prázdniny a najmladší strýko Jozef – otcov brat sa vybral na návštevu za Marekom. Cestoval celú noc a ráno pricestoval do stanice Hojsová Stráž. Na stanici vystúpili dvaja ľudia. Hneď sa pýtal na rotu v Hamroch. Poradili mu prejsť dolu lesom a doprava po ceste. Ako mi rozprával, aj sa obával, nikoho nikde. Na stanici sa ho hneď pýtal

výpravca i cestujúci z vlaku, kam ide. Z cestujúceho sa vykľul poštár, ktorý na bicykli prefŕčal okolo strýka dolu po ceste k rote. Onedlho sa pred ním objavila stojka na ceste a pri potoku k rote. Napodiv na stojke strážili dvaja vojaci a medzi nimi som bol aj Marek . Zvítali sa .Marek zavolal na rotu, že mu prišla návšteva. Chvíľu čakal a medzi tým napriek zákazu filmoval s kamerou Mareka aj kamaráta so samopalom na stojke. Nakoniec Mareka odvolali zo služby dostal vychádzku. Prišlo mu to vhod konečne náznak domova. Boli spolu na obede v penzióne Bíla Strž . Zostali tam na zábave a bavili sa čo nové doma.. Z penziónu bolo vidieť na signálku. V penzóne sa nekúrilo. Strýko spal v kožuchu, bola riadna zima. Rán sa rozlúčili a strýko sa vybral domov.

Príroda sa asi tým , čo tu ostali, chcela dajako zavďačiť. Dva týždne bolo krásne jarné počasie. Všetko navôkol sa prebúdzalo k novému životu. Vojaci však na to nemali čas . Služba za službou sa striedali v bláznivom kolotoči. Pribudli aj nové stanovištia, ktoré sa v zime vôbec neslúžili. Najlepšia služba sa slúžila na stanici na Hojsovej Stráži. Každý kto tam bol sa tešil na civilistov ženského pohlavia . Cez turistickú sezónu ich tam bolo neúrekom. Dobre zachovalé paničky , ktoré si na dobrom vyzerajúcom vojakovi mohli oči nechať. Tých však zaujímali ich rovesníčky alebo ešte mladšie baby. Niektorí, čo hľadali dobrodružstvo , nepohrdli ani tými staršími . Potom mali chválenkárske reči , čo s nimi zažili.V hoteli Bíla Strž si pri správnej konštalácii personálu úbohý vojak mohol dal nejaké to pivečko. Ak tam boli práskači naočkovaní od starého, tak sa to dozvedel rýchlosťou blesku. Prúser bol na svete. Označený vojak sa tam potom ťažko dostal. Vojaci si dávali info o tom, kto žaluje. Najčastejšie aj tak využívali služby miestnych hostí , ktorí im to pivečko tajne priniesli. Zo začiatku postávali iba na stanici a pozorovali, aké podozrivé osoby vystupujú z vlaku. Samozrejme, nikoho nevideli . Ten, čo by chcel ujsť, tak ten to nemá napísané na čele. Peknú babu tú kontrolovali tak, akoby mala prepašovať najväčší kontrabant na svete. Nie každej sa to páčilo, no tie boli v menšine. Cez víkend sa pridával k členovi hliadky aj psovod so psom. Raz, začas museli obaja nastúpiť propagačne do vlaku , aby odstrašili potenciálnych narušiteľov. Viezli sa do Železnej Rudy a späť. Mali radosť, že vo vlaku uvidia aj iné baby. Najväčšmi sa tešili deti a samozrejme , že zo psa. Deti psa nechceli pustiť , až mali strach aby niekoho nepokúsal. Tie feny však boli úžasné. S tým svojím psím inštinktom asi dobre vedeli, koho majú pred sebou. Museli mať deti rady, lebo to čo im robili s ušami, tak to by asi nedovolili ani svojim mláďatám.

Služobné psy málokedy zažili ,aby mali šťastie vychovávať svoje mladé. No raz sa to predsa stalo.Vojak Berka chodil so svojou Fenou Julkou slúžiť najčastejšie na pitek na Lome. Vedľa lomu boli veľké pasienky miestneho družstva. Na pasienkoch sa pásli kravy a ovce. Pastieri při pasení používali ako pomocníkov statných vlčiakov. Raz, keď Berka nahlásil , že sa mu hára fena, starý ho do služby poslal aj tak. **„Co se jí může stát ? Vždyť budetě s ní ? Jezeďácke psy si snad pohlídate ne ?“ „Pohlídam, soudruhu kapitáne , ale ona mě ted vúbec neposlouchá . Kurva neserte mě, to si neumíte poradit s jedním psem ! Co pak jste to za psovoda háá ? Nechci nic slyšet dějte si odchod.“** Otočil sa a už sa s Berkom nebavil. Čo sa malo stať, sa aj stalo. Berka hneď skraja služby zaspal. Keďže ju nemal na vodítku , Jula mu napokon ušla za volaním prírody. Celú noc ju nemal pri sebe. Ak by bol nejaký skrat , tak je v prdeli. Nikomu nič nepovedal. Od strachu si skoro do rána nechty ohrýzol až do krvi. Ráno pred striedaním sa celá špinavá vrátila k svojmu pánovi. Ten od radosti, že ju vidí ju ani nezmlátil. Dlho bolo ticho, až raz Berka z ničoho nič odmietal , ísť s ňou do služby. Používal rôzne výhovorky. Nakoniec simuloval , že aj on je sám chorý. No nič neoklamal. V jedno krásne ráno , si psovod čo v kotercoch kŕmil psov všimol v Julinej búde nejaký divný pohyb. Pozrel do vnútra a skoro mu oči vypadli. Ona tam kojila šesť malých šteniec. Celá rota bola na nohách. Vedenie roty sa tam bolo pozrieť kompletné, akoby tam pristálo UFO. Berka sa mohol vyhovárať na čo chcel. Tvrdil , že ho do služby s hárajúcou fenou poslal sám veliteľ. Ten to vôbec neakceptoval. Obvinil ho ,že v službe spal a tým ohrozil

ochranu štátnej hranice. Starý mu naparil dvadsať jedna ostrých, ktoré si odsedel na brigáde v Domažliciach. O toľko sa mu, samozrejme predĺžila vojna. Krásne šteňatá, na ktoré sa chodili pozerať skoro všetci furtáci z brigády, im starý nakoniec rozdal. Takto si urobil očko u svojich nadriadených.

Supráci odišli a ich miesta zaplnili záložky. V službe boli málo platní. Títo pupkatí chlapi boli skôr na oštaru ,ako na úžitok. Marek dostal takého do služby na Vodnom zámku. Do kopca fučal tak, že ho bolo počuť poriadne ďaleko. Mareka nebavilo stále ho čakať, išiel kus pred ním. Hliadka, ktorú striedali, bola aj tak naštvaná ,ako im to dlho trvá. Marek už bol dávno na pozorovačke kým sa tam dovalil tento štyridsaťročný pupkáč. Keď uvidel vysokú pozorovačku pokrútil hlavou a povedal: „**Chlape, tam mě vúbec nedostastaneš !" „No len pomaly poďte hore, nechcem mať ďalší prúser,"** odpovedal mu podráždene Marek. Na pozorovačke nebol ani minutu a už im hlásili na sedmičke skrat. **„ Strýco, je mi to ľúto, ale musíme bežať na skrat na sedmičke . Robte všetko, čo budem robiť ja dobre?** Otvoril prepážku na zábradlí a po tyči sa pustil z tej výšky dolu. Keď bol dole, pozrel hore a čo nevidel **.**Záložka zostupoval pomaly po schodoch. **„To čo robíte ? Hochu tak na tohle mě nedostaneš já mám doma čtyři děti a já jich chci ještě někdy vidět."** Marek mával rukou a rozbehol sa skontrolovať skrat. Po skontrolovaní sa vracal na stanovište , až potom uvidel záložku, ako ide proti nemu. **„Kurva, jak to tady můžete vydžet to není pro lidi , ale pro cvičené opice." „Aspoň vidíte , čo s nami dokáže urobiť strach z prokurátora a basy,"** odpovedal mu Marek.

Kapitán Mastný sa vždy vyžíval, ak boli na rote záložky. Museli robiť všetko, čo základáci. Jeho obľubou bolo vyhlasovať vtedy najviac bojových poplachov. Samozrejme, záložky nestíhali. Keď sa nestíhalo , tak za trest si museli zabehať prekážkovú dráhu.V jeden takýto deň husto pršalo. Všetci boli nastúpení a premočení ako myši. Záložky si určite zapamätali jeho výrok za hustého dažďa: „**Vojaci, jako vidite máme ideálni počasí pro překážkovou dráhu . Nepráši se !"** V tej chvíli, ak by oči vraždili , tak by bol bleskovo mŕtvy. Základáci to ako tak zvládli, ale keď preliezali vysoký rebrík, tam sa im pekne šmýkalo. Po páde jedného z nich sa záložáci vzbúrili . Odmietli cvičiť aj za cenu, že pôjdu do basy. Starý nechcel mať na rote problémy . Nakoniec sa nechal ukecať a dal im zabehnúť dva kilometre. V tom hustom daždi to pre týchto starých pánov bolo hotové peklo. Keď po troch týždňoch odchádzali boli nesmierne šťastní. **„Máte to tady pěkné hovedo toho vášeho velitele ! Dúfejme, že se už s ním nikdy nesetkáme, kurva !"** Postupne sa takto vystriedali tri turnusy, až kým prišli mladí. Mladí prišli vyplašení ako vždy. Vždy sa našiel niekto, kto medzi nimi nejako vynikal . Tentokrát to bol mladý kuchár zo Slovenska , volal sa Mokrý . Bol nápadne drzý a premúdrelý.

Mudroval , ako by zjedol všetku múdrosť sveta. Rozkazy sa mu nepáčili a všetko vedel okomentovať. Jedine Mareka a pár chalanov rešpektoval. V kuchyni sa tváril ako veľký šéf. Marek, keď mal dozorčího, chcel sa mu zavďačiť a vždy mu niečo z kuchyne priniesol. Marek začal mať podozrenie, či nie je náhodou priteplený. Nakoniec mu začali chodiť listy od frajerky, tak usudili , že sa im to asi zdá. No nikomu tú frajerku neukázal , možno že mala fúzy, ktovie? Nakoniec si rota na neho postupne zvykla. Nikto s ním však nechcel ísť na vychádzku. Každému rozprával , čo robí keď má vypité. Po týchto jeho informáciách to nik nechcel skúsiť na svojej koži. Až raz, keď tam boli záložky, akosi mimo termín, dal sa napísať s nimi na vychádzku . Išli do Zelenej Lhoty , kde bola vonku zábava. Po zábave sa pálila vatra. Všetko prebehlo v pohode. Trocha pili a dobre sa bavili. Bol už neskorý večer a oni mali vychádzku do polnoci. Cestou domov na rotu sa Mokrý sťažoval , že mu je zle. Dvaja záložaci si položili jeho ruky na svoje plecia a takto mu pomáhali, aby sa mu išlo ľahšie . Cesta im pomaly ubiehala . No čo čert nechcel , všetko sa začalo komplikovať. Začal ťažko dýchať a napínalo ho na zvracanie. Záložáci nevedeli, čo s ním. Po chvíli dostal silný epileptický záchvat .Oboch záložákov začal oboma ramenami škrtiť, že strácali dych. Z posledných síl sa

im podarilo trocha uvoľniť zovretie .Teraz mohli aspoň kričať o pomoc. Možno by ich aj zaškrtil, keby nezasiahol osud. Práve išla von do terénu poplachovka . Tá si všimla na ceste ležiace postavy . Po zastavení sa išli pozrieť, čo sa tam vlastne deje. To, čo uvideli, ich šokovalo. Na zemi ležali traja vojaci a jeden z nich ručal a dusil tých dvoch. **„Pane Bože, pomúžte, nebo nás tady zabije ?“** volal s námahou jeden z nich. Všetci traja z poplachovky priskočili a jedného z nich ako-tak uvoľnili. Mokrý bol v neprirodzenom kŕči. Oči mal prevrátené a v tej tme mu bielka svietili ako nejakému diablovi. Z úst mu vytekala biela pena. Keď sa im podarilo uvoľniť aj toho druhého, Mokrý sa začal metať na zemi a reval ako ranené zviera . Pri pohľade na toto divadlo im mrazilo krv v žilách. Záložáci sa po chvíli ako tak spamätali. Všetci, čo tam boli ho chceli naložiť do gazíka. Bránil sa nadľudskou silou. Nič nepomáhalo, museli sa naňho zvaliť ,aby ho ako tak spacifikovali. Kľud nastal až potom , čo sa zahryzol do pažby samopalu , ktorý mal šofér poplachovky v držiaku vedľa sedadla. Jeho zuby mu tam ostali vytlačené ako trofej, ktorú potom každému ukazoval. Jeho ručanie prehlušovalo chod motora . Strach a adrenalín sa dal v gazíku krájať. Na rotu volali vysielačkou čo sa deje. Po príchode ich čakali, už aj s nosidlami. Osem chlapov si s ním nevedelo dať rady. Metal sa a reval. Na dolnej chodbe sa pokúsil ujsť. Nastala mela. Postupne ho dostali do miestnosti dederáka. Tam ho priviazali na nosidlá a čakali kým príde sanitka. Fučali od námahy a nikto nič nehovoril.

V ten večer mal Marek dozorčího a išiel vystriedať svojho pomocníka. Ako schádzal dolu schodmi počul z miestnosti dederáka krik. Na chodbe ležali porozhadzované opasky a brigadírky. Nechápal čo to má znamenať.Vošiel do miestnosti a na zemi uvidel na nosidlach zviazaného Mokrého. Nad ním sa skláňali ostaní a prudko dýchali. **„ Kurva, čo sa tu deje ?“** nechápavo krútil hlavou Marek. V tom ako prehovoril , Mokrý prestal revať. Ležal ticho s prevrátenými očami, z ktorých mu bolo vidieť iba očné bielka. Zrazu jeho oči dostali normálny výraz . Pozrel sa smerom, odkiaľ počul Mareka: „**Marek, čo sa stalo ? Je mi zle, môžeš mi podať trocha vody?“** Marek zobral fľašu s vodou , čo bola na stole a nalial mu ju do úst. V tom momente sa udialo niečo nevídané. Do Mokrého vošla neznáma energia. Zreval a zviazaný na nosidlach sa posadil. S jeho šialeného pohľadu všetci od strachu uskočili nabok. V miestnosti nastalo zdesenie, akoby tam vstúpil sám diabol. On sedel na nosidlách, ktoré sa pod jeho silou ohli. Popruhy, ktorými bol zviazaný sa mu zarezávali cez košeľu do kože. Na niektorých miestach mu začala presakovať krv. Zdesene naňho pozerali a nevedeli čo majú robiť. Zrazu sa otvorili dvere a vošiel doktor z práporu: **„Co to tady máte za problém ?Na prápore hlásili ,že se tady někdo zbláznil. Kde máte to individuum, co ?** Pozrel na zem a hneď mu bolo všetko jasné . Z tašky vytiahol ampulku naplnil si injekčnú striekačku a vpichol mu ju do ruky. Mokrý si ľahol, akoby niekto z neho dušu vypustil. V miestnosti si všetci zhlboka vydýchli. S radosťou ho naložili do vojenskej sanitky .Po takomto zážitku dúfali ,že ho už nikdy neuvidia. Ráno dozorčí hlásil starému mimoriadnu udalosť. Ten po vypočutí príbehu so škodoradostným úsmevom sarkasticky povedal: **„Máte štěstí , že ho to nechytlo v kuchyni s nožem v ruce, to by pak bil pořádny masaker ?“** Usmievajúc, ako by sa nič nestalo odišiel do svojej kancelárie. Rota bola v šoku aj potom keď z praporu hlásili , že je v poriadku a môže sa vrátiť. Inak nereptajúca rota sa vzbúrila a nikto ho tam nechcel. Niektorí sa zastrájali ,že keď príde budú spať so samopalom. Nakoniec si ho na prápore nechali natrvalo. Ten, kto šiel náhodou na prápor v Nýrsku , pri prechádzaní po nádvorí sa ostražito obzeral , aby ho tam náhodou nestretol. Čo keby mu zrovna práve vtedy preskočilo?

V rozkaze vyšlo , že Marek si musí prejsť demarkačku s výkonným práporčíkom rotným Jarošom. Nechápal, prečo práve teraz , keď za chvíľu odíde do civilu. Trocha sa aj tešil, že bude mať výlet a uvidí ako to na tom Ostrom vyzerá. Dlho sa netešil , keď mu Jaroš povedal: **„Musíme si vzít i obouruční pílu , po včerejší bouřke na čáre popadalo několik stromú ! Káždá strana, na kterej strom stál , ho musí z hraníce odstraniť.“** Gazík ich vyviezol , až do priestoru ktorý sa nazýval pašerácka krčma. Kedysi tu stála krčma aj so

statkom a tu sa stretávali pašeráci .Tam sa zastavili aj tí, čo išli z Bavor a aj tí, čo išli opačne. Jaroš si ešte pamätal poslednú budovu čo tam stála. Všetko v nej bolo tak ako za čias, keď ešte fungovala. Na stoloch bola iba hrubá vrstva prachu. Marek si musel pílu prehodiť cez chrbát a vykročili do kopca. Po polhodine prišli na hranicu. Z úseku na ktorý práve vyšli, bol krásny výhľad po okolí. Bolo po daždi a obloha bola prekrásne čistá. Rotný upozornil Mareka na vrcholy nemeckých Álp. Bol jún a zasnežené končiare svietili do diaľky ako biely ostrov odchádzajúcej zimy. Dolu z demarkačky bolo vidieť samoty a dediny v Bavorsku. Všetko bolo krásne upravené . Bol to veľký kontrast s druhou stranou , kde bola nekonečná džungľa a domy boli ďaleko od hranice. Marek s pílou cez plecia kráčal pred rotným a musel mu hlásiť z ktorej strany spadol strom. Všetky spadnuté, čo, našli boli z bavorskej strany. Pri každom nahlásení z ktorej strany je padlý strom, rotný radostne výkríkol. Asi po dvoch kilometroch sa pred nimi objavil Ostrý vrch. Skladal sa z dvoch kopcov Malého a Veľkého Ostrého. Starí Chodovia ho volali prsia Matky Božej. Medzi nimi bola učupená pekná horská chata, na ktorú viedla lanovka, ktorou bola chata zásobovaná. Ľudia museli chodiť hore pešo. Pred druhou svetovou vojnou viedla stredom chaty hraničná čiara. Výčap bol na bavorskej strane a stoly na československej. Teraz, keď sa z nás stali nepriatelia hraničná čiara sa posunula pod Ostrý vrch. Celý vrch aj s chatou si nechali Bavoráci a recipročne odstúpili iné územie. Ako sa blížili k Ostrému, videli na skalách veľa opaľujúcich sa turistov. Niektoré baby boli hore bez a to oboch pekne rajcovalo. Rotný sa prestal kontrolovať a prstom ukazoval Marekovi , ktorá ich má najväčšie. Tesne pred vrcholom museli zabočiť a vtedy si ich všimli aj tí na druhej strane. Hneď ich začali fotiť ako nejakých exotov. **„Usmívej se, ať vidí jak je nám tady doma dobře,“** prikazoval Marekovi rotný . Jemu sa moc nechcelo, lebo s tou pilou cez plecia vyzeral ako debil. Baby, čo tam stáli a fotili ich, by však stáli za hriech. Konečne nejaký pozitívny zážitok na tejto skurvenej vojne . Pod skalami Ostrého objavili zbytky snehu . V júni, keď už bolo teplo ,tak to nikto nečakal. Marek si urobil snehovú guľu ,aby ho aspoň trochu chladila. Netrvalo dlho, až sa mu celá roztopila. Znova sa dostali k pašeráckej krčme, kde ich už čakal gazík. Marek bol z toho výletu poriadne unavený a nechápal, na čo musel ísť demarkačku, keď aj tak ide za tri mesiace domov. Vojenské natriadenia nemali logiku a na to si už pomaly zvykal.

Tým, že sa oteplilo, na celej Šumave sa zvýšil turistický ruch. Hliadka, čo slúžila pred rotou mala čo robiť, aby skontrolovala každé auto. Väčšinou to boli miestni chatári a rekreanti. Sem-tam sa objavovali aj takí, čo skúšali , či sa od hliadok niečo dozvedia. Marek raz zastavil auto ktoré bolo plné dlhovlasých máničiek. Presne takto vyzeral , keď bol on v civile . Zastavil ich a oni neverili, že sú blízko hranice. Okem šoféra boli všetci opití. Začali s revom vystupovať z auta. Marek mal čo robiť , aby ich dostal späť do auta. Jeden mu však unikol. **„Vojenskej, co pak si na nás takový přísni. My se jenom podívame , kde bydlí tí kurvy, co vypijou nejvíc píva na světe. Nevím, jak to tí kurvy bavorké dělají ? Kurva, my děláme co můžeme a né a né ich tromfnout !“** Mal poriadnu opicu . Po chvíli sa mu ho podarilo natlačit do auta. Vydýchol si a nariadil im aby sa otočili späť do Nýrska. Takýchto incidentov sa množilo čím ďalej tým viac. Preto nadpráporčík Táborský na rozkazoch neustále prízvukoval: **„Vojáci, blíži se víkend a narušitelú bude stále víc a víc, třeba zvýšiť ostražitosť!“** Po víkende zase: **„Vojáci, víkend skončil, nedějte se oklamať , třeba byt neustále bdělí člověk nikdy neví.“** Hovoril to tak dramaticky, že si z neho vojaci robili srandu. Raz na rozkaze čítal: **„Hlídka vojína Majevského kouřila na stanovišti !“** Marek nechápal ,veď on včera nemal vôbec službu. **„Dovolte mi prehovoriť, súdruh nadpráporčík,“** keď mu to dovolil tak pokračoval. „**Já som včera nemal vôbec službu , tak ako sme tam mohli fajčiť!“** opýtal sa prekvapene. **„To mě vúbec nezajíma vojíne , mám to tady napsané,tak jste tam museli kouřiť že jo ?“** V tejto pakárni sa človek pravdy nikdy nedovolá , pomyslel si Marek a prekvapene krútil hlavou. Haken na rote zo seba robil prísneho veliteľa. Chcel mať autoritu apoň tu. Doma ju nemal. Jeho žena bola semetrika a nadarmo

nemala prezývku Pinochet. Preto sa potom vyvršoval na vojakoch a doma na dcére. Ako šestnásťročná nesmela doma počúvať žiadnu modernú hudbu . Dokonca, keď ju vymákol ,ako v Nýrsku tajne pod oknami kulturáku počúvala Vaclava Neckáža, dostala taký výprask , že na druhý deň nemohla ísť do školy. Vojaci na rote sa to vždy od niekoho dozvedeli , ako sa doma správa. Raz, keď prišiel šofér Fořt pre neho domov, aby prišiel súrne do služby, uvidel ho, ako v ženskej zástere umýva schody do bytu . Nad ním stála tá jeho a buzerovala ho ako malého chlapca. Fořt sa neubránil smiechu, keď to videl. V aute ho Haken prosil, aby o tom na rote nikomu nehovoril , že stratí svoju autoritu. Fořt mu to síce sľúbil no nakoniec to v sebe neudržal . Celá rota sa na tom dobre bavila. Jedna z Hakenových špecialít bola , že keď slúžil v noci , sledoval, či si vojaci chodia správne vybiť zbraň. Robilo sa to iba cez deň a iba vtedy, ak bol nejaký furťák na obzore. V noci si každý aj mladí jednoducho vytiahli zasobník zo samopalu a bolo. Po každej odovzdávke zbraní išla hliadka do jedálne, kde si dala čaj. Chvíľu popili a potom sa pobrali na izby. V lete bývalo okno na konci jedálne vždy otvorené. Vojaci sa bavili a vtom zrazu zistili, že zvonku pri otvorenom okne stojí Hagen a debilne sa usmieva. Stál tam ako prízrak. Skoro ich porazilo ,keď ho tam uvideli . Vôbec netušili koľko tam vôbec bol. „**Je videť, že hlídka si neplní své povinnosti že jo ? No na copak jste zapomněli vojáci ?“** s debilným úsmevom ich upozorňoval . Hliadka si ihneď uvedomila , čo od nich chce. Vstali a od dozorčího si zobrali zbrane . Poctivo si ich museli znova nabíjať a vybíjať pod dozorom Hakena , ktorý sa pritom debilne usmieval. Robili to potiaľ až , kým im nepovedal dosť. Takéto praktiky robieval aj na pikete . Tajne sa priblížil k piketu a tešil sa , že ho nespozorovali. Aj tam ticho stál pri otvorenom okne a pozoroval, čo robí hliadka. Potom na nich tak skríkol , že ak niektorý mal niečo v rukách, tak mu to od strachu vypadlo z rúk. „**Vojaci, kdy bych byl nepřitel , tak jste všichni mrtví , že jo ? Takhle se plní odkaz komunistickej strany „Neprojdou ! Víte že nepřítel iba na tohle čeká a vy mu to takhle usnadníte, že jo ? Hlídku dám do hlášení velitele roty a bude na něm jaký trest vám udělí.“** Toto všetko na nich vychrlil cez otvorené okno a odišiel preč. Hliadka, ktorá to absolvovala stála, ešte dlho v nemom úžase. Až po hodnej chvíli sa ozvalo: **„To je, ale hovado , skoro nás porazilo !“**

No raz v noci prišiel na piket a hliadka bola vonku na skrate. Chýlilo sa k búrke a vonku bola taká tma , že ani na meter nebolo vidieť. Hliadka dostala avízo , že je Haken vonku. Keď sa vracali nesvietili si baterkami, aby ich náhodou nedal do hlásenia. Psovod Vanek išiel po vonkajšej strane kontrolného pásu a veliteľ hliadky Vaniš išiel tesne vedľa drátu. Rozfúkalo sa, nielenže nebolo vidieť , ani nepočuli keby niekto išiel okolo. Vaniš ani nevedel ,kde má psovoda so psom. Inštiktívne vytušil, že už by mal byť pri lome a natiahol ruky aby nevrazil do drátov. Ani vo sne by ho nenapadlo, že na rohu stojí Haken. Ten v tej tme a hluku zasa nepočul Vaniša prichádzať. Ako mal tie ruky natiahnuté pred sebou , zrazu sa dotkol niečoho živého . Pri dotyku to hlasno zvriesklo , že od strachu zareval aj on. Na tieto zvuky zareagoval psovod Vanek tým, že osvietil miesto, odkiaľ sa šíril ten zvuk. To, čo uvidel ho šokovalo . Dve postavy stáli zmeravené oproti sebe tak, akoby ich trafil blesk. Nechápal, čo to vidí. V tom sa mu pes vytrhol a skočil na rukáv meravo stojaceho Hakena. Ten sa rýchlo prebral a začal kričať. **„Ihneď odvolejte to hnusné psisko , nebo vás dám všechny zavřit !“** Ešte dlho trvalo ,kým to rozdýchali. Hliadka očakávala, že ich Hagen dá do hlásenia . No ten aby nemal ostudu nikomu o tom nehovoril. Po tomto incidente na kontrolu piketu už nechodil.

Kontrolu obmedzil iba na vybíjanie zbraní. Raz sa mu však toto buzerovanie skoro navyplatilo. Cvičné streľby z pancierovky sa robili na strelnici pri rote Chalupy.Výcvik mal na starosti práve Haken. Na stelnicu ich odviezlo nákladné auto. Výcvik mali aj iné roty. Vojaci z druhých rôt po príchode na streľnicu povyskákali z aut a voľne sa pohybovali v okolí strelnice. Vojaci z Hamrov však boli výnimkou. Keď povyskakovali z auta a chceli sa poobzerať po okolí, zrazu Haken zreval: **„Vojaci, pozóór !“** V tom momente sa všetci zľakli, akoby mala medzi nich spadnúť bomba. Zmeraveli. **„Vojáci, dvojrad nastoupiť !“** zavelil

znova. Zoradili sa a hanbili sa za to ako sa museli správať. Vojaci z ostatných rôt sa im posmievali. Oni tam stáli ako debili a ostaní sa pokojne poflakovali. Pred streľbou im Haken názorne ukazoval ako sa narába s pancierovkou. Nabil si ju a chystal sa vystreliť svietiací naboj smerom na terč. Všetci, čo tam boli, si všimli, že na konci hlavne má ochrannú krytku. Nikto ho na to škodoradostne neupozornil. Každý čakal, čo sa stane, či mu ten náboj roztrhne hlaveň. Priali mu to, lebo ich stále buzeroval. Už-už by vystrelil a v poslednej chvíli si to všimol. **„Ale, ale vojáci, jak to že jste mě neupozornili vždýť jsem se mohl zraniť ? Vy nemáte svého velitele rády, že jo ?“** Ulisne sa usmieval a pozoroval ako sa budú tváriť. Nikto sa však nesmial , aby ich nepotrestal. Vynahradili si to , až na korbe auta , kde sa tomu s chuti zasmiali.

Piket postavili na mieste, kde sa zdržovalo najviac zmijí. Začiatkom leta sa ich objavilo toľko , že si každý musel dávať pozor aby ho neuštipli. Vojak Drobný sa v lovení hadov vyžíval. Zabíjal ich a odieral z kože. Tešil sa, že si z ich kože urobí pekné náramky na ruku. Každému bol na smiech. Kože sušil po okolitých kríkoch a stromoch. Bolo ich toľko , akoby na nich vyrástli. Postupne mu kože uschli tak ,že sa rozpadávali. Bol z toho pekne sklamaný. Nejedovaté užovky chytal a dával si ich za košeľu. Bolo to hnusne odporné ,keď pri obede na pikete mu začala vyliezať pri krku z košele. V tom momente všetci uskočilii od stola. Zobrali do rúk zbrane a prinútili ho aby ju vyhodil. Ten sa na tom dobre bavil , no napokon ju musel vyhodiť. Niekdy si robil srandu aj tak , že hada držal za hlavu a jeho chvost dával spiacemu vojakovi na tvár. Ten, keď sa zobudil, skoro zošalel. S týmto rýchlo prestal, keď dostal od jedného dobrú po papuli.

Berka, keď sa vrátil z basy bol s Marekom na pikete. Jeho fena Jula si nedávala akosi pozor a zmija ju poštípala do ňufáka. Berka v momente zmiju zabil pažbou od samopalu . Pes ostal malátny a nevedeli, čo majú robiť. Psovod zostal v šoku, že ho znova zavrú do basy. V tom šoku, ešte poskákal po mrtvom hadovi ako zmyslov zbavený. Museli volať na brigádu a odtiaľ prišiel zverolekár, ktorý jej pichol injekciu. Na rote si mysleli, že pes zdochne. Berka v prvej službe po base a zasa prúser. Chalan mal proste smolu. Pes sa z toho postupne vystrábil. Berka nebol potrestaný, z čoho mal asi najväčšiu radosť.

Po odchode praskača Princa na jeho miesto nastúpil desiatnik Mlynařík. Tak sa pchal do zadku furtákom , až to bolo nechutné. Najviac si dovoľoval do svojho ročníka .Tých to tak štvalo , že mu sľúbili pri odchode do civilu dobrú nakládačku,na ktorú do konca života nezabudne. Teraz sa ich ešte nebál a vyhrážal sa im vojenským súdom.

Koncom júna miestne celebrity Mačuda aVolek sedávali pred obchodom na lavičke a zabávali svojimi príbehmi vojakov , čo slúžili pred rotou. Popíjali pivo a pozorovali okolie. Hoci mali bordel pred svojimi chalupami, akosi sa im robiť nechcelo. Raz tam sedeli aj s Volekovým psom. Pes si lízal svoje gule akurát, keď tade prechádzali učiteľky s deťmi zo školy v prírode. Mačuda hovorí Volekovi: **„Co pak to ten tvúj chlupáč dělá ? Jiste mu závidíš ty starý úchyláku. To by bylo kdybyc si to i ty takhle mohol dě1at.“** Obaja sa rozrehotali a pani učiteľky sa červenali od hanby. Rýchlo brali deti preč, aby nič nepočuli o čom sa tí dvaja zhýralci bavia. K týmto dvom exzodom patril, ešte aj starý Kalivoda , ktorý mal chalupu blízko železničného tunela. Raz v noci dobehol iba v spodkoch v šľapkách a bez košele. Celý vyplašený volal na vojaka čo tam klackoval: **„Pane vojáku, rýchle volejte sanitku, má žena dostala porodní bolesti a začína rodiť. Rychle volejte prosím prosím ?“** Celý sa potil a nervózne prešľapoval. Mladý, čo mal službu zostal z toho v šoku. Bol taký nervózny, že signalistovi zareval do pojítka: **„Rýchle sanitku !“** A od strachu položil poítko a začal ho ukľudnovať. Na rote boli z toho hlásenia v šoku. Mysleli si, že sa niečo stalo strážnemu. Celá poplachovka aj z dozorčím vybehla k závore zistiť, čo sa tam vlastne deje. Keď uvideli Kalivodu niekto z nich zvolal: **„To je zasa ten stresmann, čo tu asi chce ?“** Postupne ho ukľudnili a opýtali sa ho, koľké je to dieťa v poradí keď tak zmätkuje. **„Jak kolikáte předse dvanáste a mám vo ni hrozný strach ?“** Všetci, keď to počuli sa začali

hlasno smiať. Nechápali. Ak toto robí pri dvanástom dieťati , čo potom robil pri prvom ? Sanitka predsa len prišla a spolu s Kalivodom odišli k rodičke. Po čase sa na rote dozvedeli , že aj toto dvánáste dieťa im zobrali do detského domova. Obaja manželia sa o ne nedokázali postarať.

Pri starej píle bývala v dome s matkou prisprostá Jarča. To čo jej Pán Boh nedal do hlavy ,tak potom na jej tele si dal pekne záležať. Bola bohovsky krásna a sexichtivá. Darmo sa nehovorí, že títo mentálne postihnutí ľudia sú sexuálne žiadostiví. Vojaci , ktorí chodili na rotu z Vodného zámku museli prechádzať, okolo ich domu. Jarča akoby na to vždy čakala. Keď bolo teplo vybehla z domu iba v nohavičkách a v podprsenke . Niekedy sa začala pri studni umývať. Keďže spodné prádlo mala biele po namočení vojaci videli , všetko tak ako ju Pán Boh stvoril. Niektorí sa zastavili a kochali sa na jej tele. Potom mali nepríjemnosti s jej matkou, ktorá sa im vyhrážala , že ak jej dcére nedajú pokoj ona to nahlási veliteľovi roty. Ak sa vojaci nejakého dôvodu nezastavovali, tak po nich kričala: „**Vojáťkovia, počkejte, jsem kvásna ze?“** Vojaci jej prikývli a ponáhľali sa preč , aby nemali problémy s jej starou. Raz sa stalo, že bola s matkou v Ponorke. Matka sa akosi pozabudla a boli tam až do tmy. Niekto dal Jarče vypiť viac ako bolo treba. Po pití dostala strašnú chuť na sex. Nič lepšie ju nemohlo napadnúť iba ísť za vojakom , čo stál kúsok od Ponorky na stojke pred rotou. Na stojke bol mladas a ten o Jarče netušil čo je zač. Tá na neho vyvalila , tie svoje krásne prsia a volala. **„Vojátku, dej im pusku, koukej, jak sou smutný.“** Pritlačila mu ich na tvár, že nemohol dýchať. Dobre sa pri tom bavila. Od strachu sa jej vytrhol a utekal na rotu. Jarča samozrejme po ňom. Otvoril dvere na rote a reval: **„Byl sem přepaden ,touto bláznivou ženskou.“** Odtláčal ju od seba a postupne ju vytlačil dolu zo schodov. Práve vtedy slúžil dederáka Haken a on to na ňu vedel. Pohrozil jej, že zavolá sanitku a policajtov. Jarča sa strašne bála, že ju zoberú do blázinca a utiekla späť do krčmy. Hagen mladého potrestal za opustenie stanovišťa. No a ostatní mu záviděli tie prsia na tvári. Potľapkávali ho po pleciach a znova chceli počuť ako to bolo. Jarča po tomto incidente dala pokoj , lebo jej matka si na ňu dávala väčší pozor, no ktovie? Vídali ju málo a dokonca sa hovorilo , že je v ústave. V tom ústave by asi chceli robiť ošetrovateľa všetci z roty, čo ju poznali. Hoci bola bláznivá, bola krásna ako obrázok.

Cez prázdniny za peknou učiteľkou prišiel maliar z Prahy. Už jeho výzor naznačoval, že je umelec . Dlhé vlasy, fúzy a úzka briadka z neho robili zvláštnu bytosť. Z tváre mu k tomu, ešte svietili uhrančivé oči . Bol to týpek na pohľadanie. Cez deň chodil v slamenom klobúku s paletou po okolí a maľoval krásnu Šumavu. Večer sedeli pred ponorkou a popíjali. V noci po dobrej zábave súložili pri otvorenom okne skoro do rána. Ich hlasné výkriky pri súloži vzrušovali vojakov tak , že tí chodili okolo stojky ako rozzúrené levy. Vojaci, čo slúžili strážneho u roty boli z toho na nervy. Každý, kto prišiel na rotu, iba hovoril: **„ To sa tam nedá vydržať , my čo máme nútený celibát, musíme túto provokáciu neustále počúvať.“** Toto sa dialo večer čo večer . Oni sa hádam prepijú a presúložia na druhý svet. No nestalo sa tak. Marek tomu maliarovi záviděl tento druh života. Odísť niekde na dva mesiace a robiť si slobodne, čo chce. To by chcel aj on a v službe začal snívať o takomto živote . Služba mu takto akosi rýchlejšie ubiehala.

Leto bolo horúce a každá služba cez deň bola utrpením. Aj na izbách bolo horko a málokto sa dobre vyspal. Marek v tomto čase akosi často chodil na Vodný zámok . Na pozorovačke bolo teplo ako v saune . Konštrukcia a plechy boli tak rozpálené, že sa ich nedalo vôbec chytiť.

Jediná záchrana bola vyzliecť sa do trenírok a tak prečkať to horúce peklo. Ešteže mohli mať so sebou čutoru na vodu. No aj v tej voda po čase ostala teplá tak , že sa nedala piť. Ešte šťastie, že na styku roty Hamry a Černé jezero tiekol kúsok od signálky potok. Bola tam super ľadová voda. Keď sa ohriala tá v čutore, vojaci opustili pozorovačku a išli si nabrať vodu do potoka. Marek to takto urobil pravidelne, keď tam slúžil. Iba tak v trenírkach so samopalom a opaskom s nábojmi si išiel nabrať trocha vody. Samopal si položil vedľa potoka

na skalu. Dobre sa tou vodou ovlažil po celom tele a naberal si do čutory. Ešte ju nemal plnú, keď začul: **„Stúj, ruce vzhúru !“** Marekovi od strachu vypadla čutora z ruky. Otočil sa a uvidel hliadku zo susednej roty. V predu stál veľký pes a za ním dvaja vojaci naňho mierili samopalmi. **„Čo blbnete, ja som hliadka z Hámrov a prišiel som si nabrať trocha studenej vody.“** vyhŕkol od strachu. „**Kurva, jak to chodíš ustrojení, skoro jsme pustili psa, aby tě zadržel. Vždyť vypadáš jak nějakej narušiteľ,“** odpovedal mu jeden z hliadky. **„Kurva, to horko sa nedá vydržať, tak čo som mal robiť?“** bránil sa Marek. Nakoniec sa na tom dobre zasmiali . U nich na rote by si nikto nedovolil chodiť takto ustrojený . Trochu pokecali a spokojne sa rozišli. Marek dúfal, že to na svojej rote nenahlásia. Potom by zasa lietal v prúšvihu.

No čo sa nestalo teraz, sa nakoniec udialo. Ako sa hovorí dotiaľ sa chodí so džbánom na vodu až sa ucho utrhne. No a Marekovi sa asi o týždeň utrhlo. Bolo horko a on sa vyzliekol donaha a opaľoval sa . Vedel , že z furtákov nie je nikto na rote , tak si to môže dovoliť. Dosť dlho sedel na stoličke a oddával svoje telo slnečným lúčom. Zrazu zapípalo pojítko . Zodvihol ho a tam sa ozvalo: **„Na úseku dva máš skrat, prever to !“** Úsek bol práve pod pozorovačkou, tak Marek vstal ako ho Boh stvoril pozrel dolu , no nič tam nevidel. **„Pozerám sa po úseku, no nič tam nie je? Namačkaj si na bedne skušobné skraty sám , lebo fakt tam nič nie je. Nie som predsa slepý? Dobre, len aby z toho nebol prúser ?“** odpovedal mu signalista. Marek si znova sadol na stoličku a spokojne sa opaľoval. Za chvíľu znova pojítko: **„Máš tam znova skrat choď to preveriť ?“** Marek vstal a do pojítka povedal: **„Kurva, nič tam nie je ?“** Pozeral po úseku a vtom zbadal pod pozorovačkou starého: **„No kurva a mám problém pod pozorovačkou stojí starý ?“** dopovedal do poitka. Zdola sa ozvalo: **„Já vám dám kurva, zlezte dolú a bleskem !“** Marek si uvedomil , že má prúser, ktorý môže skončiť u prokurátora. Bolo mu z toho zle a pomaly sa obliekal do uniformy a rozmýšľal, ako to všetko skončí. Pomaly zliezol dolu z pozorovačky a kapitánovi podal hlásenie: **„Súdruh kapitán hliadka, vojína Majevského pri neplnení svojich povinností !“** Pozrel na kapitána a ten spustil. **„To není neplnění povinností, to je prostě bordel, víte že jste týmto zradil stranu a pracujíci lid, kterí Vám dali dúvěru a vy na ní z vysoka serete kurva. Za tohle pújdete hezky do basy a civilu sa jen tak skoro nedožijete, kurva**.“ Marek videl jeho rozčúlenú tvár, ktorá z červenej prechádzala do fialovej. Stál tam ako idiot a hral sa na samopale s páčkou od odistenia. Chcel, aby už bolo po tom. V tom sa ozvalo: **„Vojíne, odevzdejtě mi vaši služební zbraň ? Súdruh kapitán podľa vojenského poriadku zbraň môžem odovzdať iba striedajúcej hliadke a nie vám.“** Kapitán na neho ešte naliehal, no nakoniec uznal, že má pravdu . Zavolal na rotu, aby ho prišiel vystriedať desiatnik Malec. Za čas kým ho vystriedali mu stále nadával a robil mu politické školenie. Napokon Malec celý červený od vysilenia pribehol. Vystriedanie sa mohlo uskutočniť. Po ceste na rotu mu starý zobral opasok, čo vždy znamenalo, že ho odvzdá prokurátorovi. Neustále ho poučoval, čo Marekovi liezlo totálne na nervy. Otočil sa a zvolal: **„Kurva, prestaňte s tým poučovaním, aj tak pôjdem do basy, veď nebudem prvý ani posledný.“** Kapitan od prekvapenia onemel. Tento mladík sa ho vôbec nebojí , tak toto nechápal. Keď vstúpili na rotu hulákal , čo je to za bordel na rote. Konečne niekto dostane prokurátora.Vošli do jeho kancelárie. Chodil tam bez slova hore dole a rozmýšľal, čo s týmto prúserom urobí. Nakoniec povedal: **„Víte, co za tohle je prokurátor ? Na této rotě ještě nikto prokurátora nedostal. Uděláme něco jiné. Já ponížim vašu mazácku česť na kterou si tak potrpíte . Zavřu vás na naše záchody , iba s čistou vodou a kartáčem . Pokud se večeř nebudou krásne lesknout čistotou, pak až potom vás dám zavřít až sčernáte, je vám to jasný, kurva ?“** Bolo mu to jedno, lebo chcel, aby to už mal za sebou. Keď sa ocitol sám na zamknutých záchodoch, iba sedel a pozeral do blba. Pisoáre boli plné zeleného slizu, ktorý doslova tiekol po povrchu. Toto ešte nikto poriadne nevyčistil. V záchodoch bola veľká vrstva vodného kameňa. To by kartáčom a čistou vodou nevyčistil nikto. Pokúsil sa o to a naplo ho na zvracanie. Tak toto určite nedokáže vyčistiť. Zrazu cez okno

počul, ako sa vonku na dvore s niekým baví spojár Venco. Dostal zázračný nápad. Vyskočil na radiátor a cez malé okno poprosil Venca, aby mu dal kyselinu, čo používa do bateriek na vysielačky.Nechápal a nakoniec mu to cez okno podal. Skúsil obliať prvý pisoár . Zasyčalo to a smradľavý dym zaplnil celú miestnosť. Nedalo sa tam dýchať. Poprosil chalanov aby mu cez okno podali plynovú masku. S plynovou maskou sa tam dalo pekne dýchať. Postupne očistil všetky záchody a pisoáre, ktoré sa blýskali novotou. Cez okno vrátil požičané veci a sediac na záchode čakal, kedy sa dovalí starý. Ten prišiel s veľkým hrmotom , no akonáhle uvidel čisté záchody, v tom momente onemel. Zmohol sa iba na hmkanie a bez slova odišiel . Marek si zhlboka vydýchol, týmto sa zachránil pred prokurátorom alebo minimálne pred ostrou basou. Po tomto incidente si na neho starý poriadne zasadol. Dával mu často dozorčího ,aby ho mal stále pod dohľadom a neustále ho buzeroval. Raz mu pri písaní služieb chýbali vojaci. Na striedanie o polnoci na Vodný zámok napísal iba samého Majevského. Nikdy tam nikto v noci neslúžil sám. Pri rozkaze doslova vyhlásil: **„Doufam, že hlídke vojína Majevského nebudeme muset po službě měnit spodní prádlo.“** Všetci sa tomu divili, prečo to nariadil. Marek nastúpil o polnoci do služby. Sám si vykračoval popri signálke a uši mal nastražené ako netopier. Nebolo mu všetko jedno. Strach mal, ale aby sa z toho posral tak to nie. Po výstupe na Vodný zámok sa dvojčlenná hliadka, ktorú striedal usmievala a priala mu dobrú službu. Nevedel, čo tu bude robiť takto sám. Nakoniec dostal nápad. Uvidel väčšiu skalu a priniesol si ju k signálke, kde bolo napojené pojítko. Na skalu si sadol a chrbtom sa oprel o signálku. Natiahol si samopal a odistil ho. Takto pripravený sedel a čumel do tmy. Vedel, že odzadu je chránený signálkou a spredu mu pomôže odistený samopal. Napokon aj takto zaspal. Sem-tam ho zobudilo pípanie pojítka. Musel skontrolovať signálku , pre náhodné skraty. Robili mu to akosi často, až mu to bolo divné. Na signálke sa však nič zvláštneho nedialo. Sem-tam si zdriemol, až ho nakoniec zobudil spev vtákov a vychádzajúce slnko. Rozvidnievalo sa a Marek si uvedomil , že to zvládol bez ujmy a nič sa mu nestalo. Po vystriedaní sa dozvedel, že budenie pojítkom nariadil starý, aby ho ako tak mali pod kontrolou. Bál sa, že keby sa mu niečo stalo, hrozila aj jemu basa. Bola to pomsta za to, že ako sa správal. Neskôr si z neho uťahoval , či sa náhodou od strachu neposral a či to pred vojakmi na rote nezatajil.

Na to, že si starý naňho zasadol ho raz prekvapil. Keď mal dozorčího z verandy na schodišti pozoroval ako chalani hrajú futbal. Pristúpil k nemu starý. Oprel sa o zábradlie a pozeral, čo sa deje vonku. Po neformálnych rečiach, mu zatykal: „**Tak čo stará páka, za kolik pak to máš ? Múžu si uthnout tvé číslo z metra ?“** Marek zostal ako obarený. Tak toto by nečakal ani v najlepšom sne, starý si chce utrhnúť jeho číslo. Prekvapený, z úsmevom vytiahol meter a nechal si utrhnúť číslo. Starý si ho utrhol a strčil do vrecka. Usmial sa aj on a napätie, čo vládlo medzi nimi, sa zrazu stratilo. Sekíroval ho aj potom, no Marek to až tak strašne nebral , vedel že má aj svoju lepšiu stránku.

V jeden deň, keď mal dozorčího, na rote sa zrazu objavili traja mladí poručíci z dôstojníckej školy z Prahy. Prišli počas štúdia na povinnú prax. V tom, ako prišli, mal Marek starosti s vyslaním hliadok do služby . Keď ich uvidel, aj keď boli vyššej hodnosti, zreval na nich: **„Čo je? Čo tu chcete? Nevidíte, že zavadziate ? Hledáme velitele roty,“** ozval sa jeden z nich. „**Druhé dvere vpravo,“** rukou im naznačil, kadiaľ majú ísť. Boli nemilo prekvapení, mysleli si , že ako vyššie šarže dostanú hlásenie a nakoniec ich obyčajný dozorčí zvrzal ako malých chlapcov. Takíto vyplašení sa sťažovali veliteľovi na dozorčího. Ten ich upozornil , že tu nie sú na škole a musia sa prisôsobiť tvrdej realite . Ochrana hranice je prednejšia ako nejaké prkotiny. Neskôr, keď sa stretli s Marekom mu hovorili: **„Normálne sme mali z teba strach , toto sme ani vo sne nečakali, obyčajný vojak nás dá do pozoru !“** Marek sa usmial a povedal: **„Na to si musíte zvykať, tu ste na čiare. Aj keď je toto vzorná rota mazácke pravidlá platia aj tu. Vy ste obyčajné uchá, aj keď máte väčšie hodnosti. To keby ste boli na Sruboch, tak to by ste si mysleli, že ste v blázinci a nie na pohraničnej rote.“** S úsmevom ich upozornil na to, že to tu nebudú mať ľahké.

Bolo krásne leto a piatok pred víkendom sa napísali na vychádzku Marek ,Vaniš a Pepa Fořt. Starý im to nakoniec podpísal, aj keď pri Marekovi trocha váhal . Za miesto vychádzky si vybrali rekreačnú chatu obchodnej akadémie Plzeň. Vychádzku mali od tretej poobede až do polnoci. Tešili sa ako malí chlapci. Chata bola známa tým , že sa tam chodili rekreovať krásne študentky a učiteľky z akadémie. Na chate bol akurát maturitný ročník, ktorý tu oslavoval úspešné ukončenie maturity. Boli tu spolu aj s učiteľkami a takto oslavovali svoj prvý zvľadnutý krok do života. Keďže bolo teplo nesedeli v chate, ale sadli si za chatu na lúku. Odtiaľ mali krásny výhľad na ihriská a kurty, kde sa zabávali krásne maturantky. Oni, čo už dávno nevideli poriadne baby, boli nadšení. Popíjali pivo a poťahovali si s pôžitkom z cigariet. Oči im behali po každej babe a nevedeli sa týmito babami poriadne nasýtiť. Maturantky si ich akosi nevšímali. Až potom, čo odišla do chaty ich učiteľka sa dve odvážili a prišli si od nich vypýtať po jednej cigarete. Hoci si už mohli robiť čo chceli , mali stále pred bývalými učiteľkami rešpekt. Potom si tajne za rohom chaty s pôžitkom pofajčili. Zvyk je železná košeľa. Postupne sa ich okolo týchto vojačikov posadilo toľko, že by si od toľkej krásy nevedeli vybrať. Dobre sa bavili a nakoniec priniesli aj ony nejaký alkohol a pivo . Zábava začala dostávať tie správne grády. V tom najlepšom vyšiel pred chatu vedúci chaty, zakričal smerom k nim: **„Ktorý z vás je desátnik Fořt, má tady telefón z roty.“ „Kurva, kluci, to se mi nezdá,“** zamumal si a utekal k telefónu. Marek s Vanišom v tej chvíli mali po nálade. Prestali sa baviť a pozerali smerom k chate, s čím príde desiatnik. Ten vyšiel nešťastný a celý bledý zakričal: **„Musíme rychle na rotu, je vyhlášený pohraničný poplach a starej nám zrušil vychádzku kurva !“** Vstali a nadávajúc opúšťali dobre sa baviace dievčatá . Tie ich ešte pozvali na večerné pálenie vatry.a do ruky im strčili celú fľašu rumu. Nikde sa neponáhľali a dúfali , že starý ten poplach odvolá. Po ceste si upíjali z fľaše, až sa nakoniec od nešťastia úplne ožrali. Takíto potácajúci prišli na rotu, kde všetci pobehovali ako splašení. Starý keď ich uvidel skoro dostal infarkt. „**To jste se za takovou chvili ožrali jak prasta ? Kurva, děte mi z očí nebo vás dám zavžít.“** Po tomto incidente si ich viac nevšímal. Žiadneho poplachu sa nezúčastnili. Takýchto ožratých ich nemohol nikde poslať.Išli na izbu a tam sa snažili vyspať sa z opice. Moc im to nešlo, stále mali pred očami tie pekné baby. Jeden poplach im zobral nádej na krásne zážitky. Po hodine sa poplach ukázal ako falošný. Po zotmení Marek s Vanišom chceli ujsť za babami. Nakoniec ich od toho všetci odhovorili, aby nebláznili , že bude prúser. Unavení zaspali a ráno mali z toho poriadnu depku. Ľúto im bolo za všetkým. Keby mali teraz fľašu , tak by sa znova opili. Jedine s Fořtom to nič nerobilo , on mal doma ženu a chcel jej zostať verný aj v myšlienkach.

Blížil sa jedenásty august a to bol sviatok pohraničníkov. Na rotu vždy boli pozvané nejaké vzácne osobnosti alebo umelci. Týždeň pred týmto sviatkom sa upratovalo a natieralo. No zo starej roty novú neurobíš. Žiadnym náterom sa tá staroba nedala prekryť. Bolo to ako so starou ženou, ani tá keď sa namaľuje nestane sa z nej ihneď mladá. Vojaci toto vylepšovanie nenávideli. Časom sa dozvedeli , čo nikdy nechceli vedieť. Na návštevu príde náčelník generálneho štábu pohraničnej stráže generálporučík Kocour. Marek keď počul toto meno naskočili mu zimomriavky. Veď kôli jeho synovi ho preložili na túto práskačskú rotu. Tak ak toto prežije bez trestu , tak to bude zázrak. Týždeň pred jeho príchodom prišli kuchári z Prahy na výpomoc, aby o súdruha generála bolo dobre postarané. Marek dúfal, že sa sním nestretne. No čo čert nechcel, starý mu na ten deň naparil dozorčího. Bola to od neho zasa super pomsta. Marek ako dozorčí aj so svojimi pomocníkmi musel mať na starosti chod služieb aj organizáciu osláv. Mal z toho poriadne nervy. Všetci ostatní sa tešili, že sa im to neušlo. Na rotu pozvali aj rokovú kapelu z Plzne. Keď sa to dozvedel Haken, ten od zlosti ešte viac oryšavel. Organizáciu okolo kapely si zobral na svoje plecia. Pred slávnostným obedom sa všetci, čo boli na rote aj s civilnými hosťami usadili do telocvične. Posadali si za slávnostné prestreté stoly. Po straníckych a ideologických príhovoroch sa začalo obedovať. Po malej prestávke sa začal koncert rokovej kapely. Haken sa na tých muzikatov nemohol dívať. Na

oslavách mali všetci furtáci aj svojich rodinných príslušníkov. Kto by sa zadarmo nechcel najesť, napiť a k tomu ešte aj s celou rodinou? Haken si doviedol svoju ženu a dcéru. Keď uvidel, ako sa jeho dcéra nevie vynadívať na tých hippisákov, bolo mu z toho zle. Aj preto, lebo s nimi prišli aj ich kamarátky a fanúšikovia kapely. On ako hlásateľ čistej komunistickej ideológie, bol z toho na infarkt. Od predsedu SZM na rote zisťoval , ktoré hovädo to má na svedomí a kto mu tu háveď sem pozval. Keď sa dozvedel , že to bol sám veliteľ brigády, začal sa úlisne usmievať. Dokonca sa dal aj do reči s niektorými hudobníkmi, čo zasa využila jeho dcéra, že nebol tak ostražitý a začala sa s nimi baviť. Strácal nad tým všetkým kontrolu. Zmohol sa iba na to , že nariadil, aby s každým civilom, ktorý potreboval ísť na záchod, išiel vždy jeden vojak. Bola to poistka, aby sa náhodou nevyzradilo vojenské tajomstvo. Po tomto nariadení nastala komická situácia. Po rote sa pohybovali zaujímavé dvojičky vojak a civil. Vojaci najradšej chodili s babami a vzrušene čakali pred záchodom, kým si urobili svoju potrebu. Okolo piatej sa na rotu dovalila celá generalita na čele s generálom. Velenie roty sa z toho skoro posralo. Podali mu hlásenie pred budovou roty. Stáli tam ako rebrík od najvyšieho po najmenšieho. Vpredu starý, vedľa Hagen a nakoniec práporčík Jaroš. Ich strnulý a našponovnaný pochod musel rozosmiať aj generála. Ten sa trochu usmial , ale pre poriadok zachoval dekórum. Potom už po schodoch vstupovali na rotu.Marek tam stál vzpriamený ako struna a krvi by sa v ňom človek nedorezal. Keď ich uvidel chcel podať hlásenie: **„Súdruh generál, dozorčí roty vojak Majevský počas mojej služby...“** Nestačil dohovoriť a generál mu rukou naznačil, aby prestal. Podával mu ruku so slovami: **„Majevský, Majevský neznáme se mi odnekud?“ Osobne asi ťažko, súdruh generál,“** odpovedal Marek. **„No nevím, odnekuď to meno znám,“** hovoril si akoby pre seba generál. „**Nechme to tak, já si snaď zpomenu. Dobře vojíne, nechci tady žadní oficiality , serte na to , budete nás oslovovať bez hlásení jasné ?“ „Rozkaz, súdruh generál,“** odpovedal mu s úľavou Marek. Nevie, čo bude robiť ,ak si náhodou spomenie. Celá delegácia sa nakoniec usadila do PéVéSky, kde mali bohato prestreté stoly a hlavne veľa alkoholu. Práve o to išlo, dobre sa ožrať a hlavne nedodržať ďalší zo smrteľných hriechov a to bolo obžerstvo, na ktoré sa na týchto oslavách tešili asi najviac. Práve na to obžerstvo si priviezli plukovníka , ktorý mal v celej pohraničnej stráže na starosť stravovanie. Na jeho pokyn sem prišli najlepší kuchári z Prahy. Všetko sa robilo pre generála , ako keby to bolo jeho veličenstvo král alebo popová hviezda. Neviem či sa bál aby generála nikto neotrávil, alebo vedel ako sa varí na rotách. Hádam ho od toho hnusu chcel uštetriť, ktovie ? Po prvom chode sa plukovník prechádzal po dolnej chodbe a dozeral ako kuchári zásobobujú tých v PVS ke . Zastavil sa pri nástenke a začal sa smiať. Potom zavolal na dozorčího: **„Dozorčí, kdo maloval tady tú satiru ? A kdo je ten voják, kterého na obrázku pranířují ?“** Marek podišiel k nástenke na ktorej bol nakreslený obrázok . Na ňom sedel pohraničník, opaľujúc sa na pozorovačke v trenírkach. Tým, že nestráži, nevidí ako mu cez signálku po rebríku prechádza celá rodina aj s deckom v kočiariku. Bolo to nakreslené tak insitne, až to bolo smiešne. Marek to zazrel až teraz , pred tým si to nevšimol. Nakreslil to určite desiatnik Mlynařík, lebo iba on je ten správny komunista, čo sa pchá predstaveným do riti. Prečo práve jeho ? To musí byť robota starého alebo Hakena. „**Neviem, asi to maľoval desiatnik Mlynařík, on sa takýmto pranierovaním vojakov na rote úplne vyživa. A ten vojak to som ja a pekne som si to odskákal !“** Porozprával mu všetko, ako ho starý načapal a čím ho potom potrestal. Plukovník sa na tom dobre bavil a podľa jeho správania mu bol Marek sympatický. Vošli na kontrolu do kuchyne skontrolovať , ako varia kuchári, aby velenie bolo spokojné. Plukovník dovolil Marekovi, aby ochutnal na čo má chuť. Marek sa napchával tak, akoby nikdy v živote. Z PéVeSky sa čím ďalej tým viac ozývala hlučnejšia vrava. Furtákom sa od alkoholu rozviazali jazyky. Jeden cez druhého sa podlizovali generálovi. Možno chceli, aby si ich generál zapamätal. Nakoniec si ich určite zapamätá ako ožranov. Marek tam chodil oznamovať , kto má telefón. Keď boli opití, už sa nepredstavoval, iba povedal , kto kam má ísť. Po čase videl, ako sa všetci postupne menia na hotové opice. Na

záchod chodili neupravení a hlučne sa zabávali. Nálada dole v telocvični dostávala správnu atmosféru. Chalani vytancovali aj pani Hakenovu prezývanú Pinochet. Tá sa konečne usmievala a určite dala v teň deň svojmu mužovi pokoj. Všetko sa spilo pod obraz boží. Záchody na rote nestíhali a boli statočne ovracané. Veľkou mierou sa na tom podieľali aj furtáci z velenia pohraničnej stráže. Marek, keď uvidel aké majú ovracané uniformy , bolo mu z toho zle. Niektorých furtákov museli nakladať do áut ich šoféri . Bolo to pekne komické. Týždeň pred oslavami upratovali a týždeň po oslavách dávali všetko do pôvodného stavu. Marekova čata namiesto školenia odišla likvidovať starý drát z päťdesiatych rokov. Obliekli sa do pracovného a zobrali si kliešte na cvikanie drátu. Iba jeden z nich si musel zobrať aj samopal pre prípad , že by ich napadli nepriatelia zo Západu. Bola to síce Hakenova teória , ten videl nepriateľa za každým stromom. To ich dobre rozveselilo. Hranica bola od starého drátu dva kilometre a kto by tam chodil , veď bol predsa mier. Všetci dobre vedeli , že signálka nie je stavaná proti nepriateľovi, ale preto aby nikto neutekal na západ. Hodinu im trvalo kým sa dostali k jedinému vodopádu na Šumave Bílou Strž. Tým, že bol za signálkou nikto z civilov sa k nemu nedostal už dobrých tridsať rokov. Bola to veľká škoda . Keď sa priblížili k nemu počuli veľký hukot. V momente ako ho uvideli zostali užasnuto stáť. Voda sa valila z veľkej výšky a padala do rokliny. Cez roklinu boli popadané stromy a vznikal tu dojem starého pralesa. Príroda tu bola neporušená a panenská. Padajúca voda ich ukľudňovala , keď sedeli na padnutých stromoch a pomaly zabudli na čo sem vlastne prišli. Nakoniec ich z toho prebral desiatnik Malec: **„Chalani, kurva, poďme makať , lebo starý nás dá všetkých pozavierať, zajtra si to príde skontrolovať.“** Nechcelo sa im , ale čo mali robiť museli. Pletivo zo starého drátu museli roztrihať a zbaliť do bálov. Potom tie bály museli odgúľať z kopca dolu k ceste a uložiť na kopu. Narobili sa ako jedni hovädá. Úsek, ktorý mali zlikvidovať nakoniec urobili. Sedeli v polovici kopca a Vaniš sa rozhodol , že sa ide do rokliny napiť vody , čo vytekala z vodopádu. Ako tam dole pil Mareka niečo napadlo. Zobral jediný samopal , čo tam mali . Keďže stále nosil so sebou dva náboje, ktoré mal zo Srubov, jeden si vytiahol a nabil sapík. Namieril asi meter od Vaniša a strelil do potoka. Roklinou sa ozvala rana, akoby hrom zaburácal. Všetci vyskočili a s úžasom pozerali na vyškereného Mareka. V tom sa pozreli dolu a uvideli, ako sa Vaniš od strachu celý váľa v potoku. **„ Ty vole, copak si to udělal vždyť jsem se skoro posral a teď jsem ješte aj celý mokrý.“** Bolo mu do plaču a tí hore sa na tom dobre bavili . Obdivovali Mareka, že to urobil, oni by si to nikdy nedovolili. Bol to mazák zo Srubov a tam to bolo asi normálne.Na tejto rote sa báli , že by ich niekto udal. V tejto partii však nikto taký nebol. Marek veril , že sa to udrží v tajnosti, aj keď nikomu nič nehovoril. Až potom si uvedomili , že ten výstrel bolo iste počuť aj na rote. Malec zavolal na rotu cez vysielačku streľba z Bavor , aby boli trocha krytí. Napokon im im to na rote zožrali aj s navijákom, lebo aj hliadky z pozorovačiek a zo susednej roty hlásili streľbu od hranice. Spokojný bol aj Hagen , že došlo na jeho slová o nepriteľovi. Napokon bol rád , že im nariadil , aby si zobrali zbraň aj keď sa oni z toho smiali. Keby vedel pravdu, tak by asi ozelenel od zlosti. Bolo to prvý a poslednýkrát , čo bolo na tejto rote počuť streľbu z Bavor. Tí, čo boli pritom to nikomu nevykecali . Akurát ostatní na rote sa divili, prečo je Vaniš celý mokrý. Bol už koniec augusta a všetci sa tešili, že to majú za pár. V pondelok zavolali Mareka k starému. Tam mu bolo povedané , že na Sruboch sa buduje nová signálka a on ako starý srubák im ide na výpomoc. Marek by sa aj tešil a zároveň by aj plakal. Tešil sa preto , že uvidí svoj ročník , no zároveň sa stretne s kapitánom Ludvíkom , čo mu toto všetko spôsobil. Bol v totálnych rozpakoch. A to sa ešte v dopise z domu dozvedel , že ho príde navštíviť otec aj s jeho bratom. Mali mu doviezť civil. Na to sa tešil najviac a zasa je z toho problém . Dúfal , že mu ho nechajú na rote.

Hovorí sa , že do tej istej rieky dvakrát nevstúpiš. Keď vyšiel z gazíka na Sruboch , všetko sa mu zadalo akési iné. Vojakov, čo chodili po dvore vôbec nepoznal. Iba dedéraka Jožа Justa poznal po jeho hlase. Videl ho cez okno a prišiel ho privítať: „**No nazdar prúserár, tak,**

čo páchateľ sa vracia na miesto činu?“ „Asi tak. Je vidieť, že si so mnou robia pred koncom vojny čo chcú. Asi ma chcú dobre nasrať.“ odpovedal Marek a podali si ruky. **„Máš ísť ihneď za kapitánom Ludvíkom nahlásiť príchod. Tak na toto sa teším najmenej.“** Na chodbe si podal ruky s Benákom a vošiel do kancelárie. Po obvyklom nahlásení ho kapitán oslovil. **„Vojíne Majevský požádali jsme vaši rotu, aby vás dočasne převelili k nám . Buduje se zde nová signálka a máme málo mužstva na rotě. Doufam, že na tí tři týdne nám budete jako tak nápomocný . Poznáte dobře terén a víte jako to zde chodí. Příjemný pobyt a dóufám , že nebude tady nějaký průšvich . Dozorčí vás ubytuje dějte si odchod.“ „Rozkaz,“** odpovedal sucho Marek a odišiel . Praje mu príjemný pobyt ,ako by sem išiel na dovolenku, je to pekná svina pomyslel si Marek. Sám vedel, že tých čo sem chodia na výpomoc vidia v službách doslova zodrať. Po ubytovaní sa poprechádzal po rote a zaspomínal si na to, čo tu všetko zažil . Niektorí jeho zobáci , už boli mazáci a ešte si ho pamätali. Celkovo ho na rote prijali akosi chladne. Aj jeho ročník ho už bral ako cudzieho. Rozdiel ôsmich mesiacov bolo poznať. Až v klube sa im pri zázračnej malinovke rozviazali jazyky. Jindrovi, ktorého za Mareka vymenili ,musel rozprávať čo je nové na Hamroch. A ostatní si zaspomínali na starých mazákov a na prúšvihy čo sa tu narobili. Všetci si uvedomili , že dobré časy sú už dávno preč. Aj na Sruboch sa udáva a mazáctvo sa tu rovnako potláča ako na Hamroch. Komunistická strana mala prsty asi všade. Prešiel si všetky posty a bol dokonca aj na Flekoch. No naviac slúžil na úsekoch , kde sa vymieňala nová signálka. Ostávala tam diera celého jedného úseku. Boli nastavaní ako zajace , každých päťdesiat metrov stál jeden vojak. Tento štát musel mať asi plné gate , keď si budoval takéto nepriechodné steny. Znova si musel zvykať na nové maniere, no naštastie rajóny robiť nemusel. Raz poobede ho odvolali zo služby, aby prišiel ihneď na rotu. Vraj zadržali dvoch mužov , ktorí sa vydávajú za jeho rodinu. V tom si Marek spomenul , na otca so strýkom ,asi mu doviezli civil. Vraj ich zadržali na ceste zo Všerub na Sruby. Marek nechápal , veď mali nechať civil na rote , na čo sa sem trepali.To bude prúser ako hrom. Na rote odovzdal výzbroj a gazík ho odviezol do krčmy na Hyršove. Tam ich uvidel. Sedeli spolu s Justom a dobre sa bavili. Po zvítaní sa dozvedel , že Just s jeho strýkom chodili spolu na vysokú školu. A osud im zase určil aby sa po čase znova stretli. Spomínali na študentské časy a mali dobrú náladu. Hoci bol Just v službe pil jedno pivo za druhým.Sľúbil , že Marekovi vybaví opušťák do Domažlíc , aby mu mohli kúpiť nový civil. Ten čo mu priviezli bol okrem topánok malý . Ešteže si to vyskúšal na záchode , inak by to bola super ostuda. Na civil sa tešil a nakoniec by sa musel hanbiť, ako je oblečený. Na druhý deň dostal opušťák. Just splnil to čo sľúbil. Počasie bolo krásne a Domažlice tiež. Civil nakoniec kúpili a prespali na železničiarskej ubytovni. Na Sruboch mu to po opušťáku rýchlo ubehlo. Rozlúčil sa s chalanmi a popriali si šťastnú cestu domov.Na toto čakali dlhé dva roky. Na Hamroch , už supráci do služieb nechodili . Robili všetky možné práce , aby im utiekol čas. Čím sa ten čas odchodu blížil , tým išiel pomaľšie. Ešte šťastie , že aj Boh im doprial pekné počasie, apoň sa mohli opaľovať. Do civili prídu dobre opálení . Bude to vyzerať, akoby sa vrátili z dovolenky. Len oni budú vedieť , čo ich tá dovolenka stála. Prídu domov iní ako sem prišli. To, že museli veľakrát siahnuť na svoje psychické dno ich určite posilnilo . Už to neboli ustráchné deti , s ktorými si mohli robiť, čo chceli. Boli to ľudia , čo už mali svoj názor.

Jediný, ktorý sa nejak moc netešil do civilu bol Mlynařik. Bál sa, čo mu urobia, za to jeho šplhúnstvo . Dlho mu to sľubovali. Do poslenej chvíle veril , že to nesplnia. Budú piť a opitým sa nedá veriť asolútne nič. Začal sa akosi slušnejšie správať. Dokonca sa niektorým aj podlizoval. Zrazu to konečne prišlo. Nastúpili na poslednú noc v službe. Všetko, čo bolo v teréne pôjde zajtra domov. Nikto nevie, kto vymyslel túto tradíciu . Vo svojej podstate bola veľmi krutá . Aj poslednú hodinu v službe sa mohli dostať do basy . Mať takúto smolu, to by bolo na obesenie. Marek sa tešil , že dostal klacky pri rote . Dlho sa z toho netešil, keď zistil, že bude slúžiť ako posledný . Určite je to pomsta od starého. Posledné dve hodiny , čo slúžil videl od závory ako si už niektorí vybili svoj posledný samopal a on nič. Videl tú radosť, keď

sa plazili od vybijania zbraní až na dolnú chodbu. Desať minút pred koncom služby dostal od dozorčího upozornenie. **„Kurva, dávaj si bacha, ide sem postrach celej brigády plukovník Ctibor na tej jeho žltej Škode Rapid.“** Marka ako keby zasiahol elektrický prúd. Až teraz si uvedomil , že nie je oholený a za to ho tá kurva furtácka, určirte zavrie . Začal pendlovať hore dolu a nervózne pozeral na dvere roty, kedy ho prídu vystriedať. Nič sa tam nedialo , tak zodvihol poitko a volal dozorčímu.**“ Kurva neblbnete pošlite sem niekoho na vystriedanie , tá kurva sa na mne bude určite odbavovať a ja chcem už ísť fakt konečne domov.“** Nakoniec sa predsa len dočkal , prišiel ho vystriedať kamarát Vaniš. Nikdy sa tak netešil ako teraz. Vybil si samopal a zhlboka si vydýchol , konečne. Slzy sa mu tisli do očí. Plazenie ani poriadne nevnímal. Prebral sa až potom , keď mu ostal iba opasok .Od plazenia mal zodraté ruky , bol celý mokrý a špinavý. Potľapkávali ho po pleciach ,všetci čo stáli okolo.Vnímal iba , že niektorí majú uniformy a niektorí chodia nahí zo spŕch a dobre hulákajú. Rýchlo vyšiel hore na izbu vyzliekol sa a išiel sa osprchovať. Väčšina už chodila v civiloch ,no on bol pekne pozadu. Ako sa sprchoval počul, že na rotu už dorazil Ctibor. Jeho hulákanie sa nedalo nepočuť. Medzi jeho hulákaním sa ozývali aj výkriky cívíííííííl. Určite ho mali na háku. Marek vyšiel zo suterénu iba v trenírkach, ale hladko oholený. Citil sa neskutočne ľahko. Na chodbe stretol Ctibora . Zarazil sa, no nakoniec nabral odvahu. Prešiel okolo neho akoby nič. **„Vojíne vy nezdrávíte vyšší hodnosť? Vy si koledujete abych vám to tady prodlóužil cóóó ? Nemyslite si, ješte nejste v tom skurvenom civilu na který se tak těšíte ?“**

Marek sa usmial. Bez slova vyšiel hore schodami a nechal ho tam stáť v nemom úžase. Plukovník chcel , ešte niečo povedať , no na koniec iba mávol rukou a odišiel von. Celá rota si vydýchla. Ten buzerant sa chcel na nich odbaviť a nejak sa mu to nepodarilo. Marek konečne v civile. Oblečenie bolo tak ľahké , že sa mu zdalo , akoby na sebe nič nemal.. Po rote chodilo pätnásť šťastných ľudí . Tí, čo tu zostávali im smutne závideli. Po slávnostnom obede a tradičných prejavoch nastúpili pred rotu a každý si s nimi podal ruku. Naskákali do pristaveného nakladiaka . Auto sa pohlo smer Nýrsko a z korby sa, ešte dlho ozývalo: **„cívíííííííl, cívíííííl.“** V aute sa všetko objímalo a tešili sa . Niektorí, čo boli vzadu na korbe auta, pozerali na krajinu čo im ubiehala pred očami. Mlynaříka si nikto nevšímal , zrazu zabudli na svoj sľub, že mu to pekne spočítajú. Auto zastalo na stanici v Janoviciach. Po každom príchode auta sa ozývali oslavné vykriky. Keby tam nebola vojenská polícia ,tak by určite zdemolovali celú stanicu. Marek spolu s partiou vystúpili z auta a smerovali k pristavenému mimoriadnemu vlaku. Na peróne stretli majora Junka , ktorý tam stál s niektorými furtákmi. Medzi nimi bol aj nadpráporčík Haken. Major povyšiel z hlúčika a pristavil sa pri chalanoch z Hamrov. Každému podal ruku a pri Marekovi povedal: **„Majevský vy jste mě pěkně žral nervy , jste slušný člověk no neposlušný voják, ať si vás tam doma nejáká klofne a dobře Vás skrotí . My jsme to moc s váma neuměli . Tak ať se vám v tom civilu daří,“** podali si ruky a usmiali sa . Mareka to už nezujímalo, bola to minulosť a teraz ide v ústrety budúcnosti. Na koľajách stál vlak nádeje a o tomto sníval celé dva roky. Nastúpili do vlaku a po chvíli hľadania si našli prázdne kupé . Slováci spolu a Česi zvlášť. Marek otvoril okno a pozeral sa po stanici. Odchádza domov, asi sa mu to zdá. Musí sa niekde uštipnúť, aby si uvedomil , že toto nie je sen , ale skutočnosť. Vlak sa nakoniec pohol. Iba jediný z hlúčiku furtákov Haken salutoval odchádzajúcemu vlaku. On tú vojnu fakt skutočne žral, alebo provokoval, ktovie? No v tejto chvíli urobil zo seba debila. Na jeho vojenský pozdrav , sa z celého vlaku ozývalo zborové: **„hovädóóóó, hovädóóó…..“**

ZÁVER

Čas je najlepší lekár , on zázračne poslal do zabudnutia všetko to utrpenie a strádanie. Na to zlé sa zabudlo ihneď , na to dobré a veselé sa spomína dodnes. O tej dobe môžu rozprávať iba tí, čo ju zažili. Akosi rýchlo sa zabudlo na dobu dávno minulú. Z chlapcov sú už starci , ktorým ostali iba spomienky. Iba tí, čo to nezažili, sa na to pozerajú nechápavo a bez záujmu. Pokora pred sebou samým z nich urobila chlapov. Nikto z tejto doby nechápe ,prečo to robili . Mohli ujsť alebo odmietnuť vojenskú službu. Slúžili predsa komunistickému režimu. Niektorí ho označujú za zločinecký a niektorí zasa chvália. Kto nežil v tých časoch, tak to ťažko pochopí ,aká to vlastne bola doba . Iba nápis z tej doby na stene hippisáka s modrou knižkou hovorí za všetko: „VOJAK JE ZRADCOM ĽUDSTVA , HOCI V OČIACH SVOJHO NÁRODA SA STÁVA HRDINOM.“ Každý si myslel že slúži národu a bol iba bábkou v rukách mocných. Muselo sa žiť aj v tej dobe. Ak niekto zapochyboval , aj tak musel dodržiavať zákony tejto krajiny. Ideológia vymývala ľuďom mozgy , neskutočne rafinovane. Ľudia rýchlo uveria lacným pravdám a nepriateľ sa vždy našiel . Bolo to panské huncútstvo mocných vtedajšieho sveta. Teraz už nie sú žiadne dráty ani žiadna ideológia. Pre tých, čo to nikdy nezažili je to neznáme a nepochopiteľné. Koľko energie, peňazí a zničených osudov priniesla táto doba to sa hádam ani nedá vyčísliť. Po nástupe slobody zostala hranica voľná . Ostnaté dráty zmizli do minulosti zabudnutia. Zostali iba torzá budov , cez ktoré prerástli statné stromy. Nič nie je trvalé, trvalá je akurát zmena a tá vždy prináša niečo nové. Človek príde na hranicu a slobodne ju môže prekročiť kde chce. V tých časoch to bolo nemožné. Až teraz je to neskutočne slobodné. Ten, čo nezažil neslobodu, si slobodu nikdy nemôže vážiť. Keby tí, čo vtedy odchádzali do civilu vedeli, že z ich odchodom by odišli aj ostnaté dráty, určite by namiesto Civíííííl radšej zakričali SLOBODÁÁÁ……

Fotogaléria

Signálka na Sruboch.

Závora a cesta smerom na rotu Sruby.

Železničná stanica Hojsova Stráž.

Signálka na rote Pod Ostrým

Rota Sruby rok 2009.

Rota Sruby rok 1984.

Kotce pre psov rota Sruby

Ótečko na rote Sruby.

Cez vrch Ostrý vedie štátna hranica.

Cesta na Sruby bývalá závora.

Chata na Ostrom vrchu.

Pohľad z roty Sruby na samoty v Bavorsku.

Stará rota Pod Ostrým.

Budova roty dnes slúži ako hotel

Obrazy na stenách klubu od Chlíbca rok 1975

Letecký pohľad na rotu Sruby

Americká hliadka pri hraničnom medzníku.

Pozostatky kostola Červené drevo.

Cintorín Červené drevo s krížom pre nemeckých vojakov.

Spomienky na vojenský život na hranici boli písané od roku 4.5. 2011 a dokončené 8.10.2015 v Novom Meste nad Váhom.